

ἐπιρροήν τινα τὰ μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ ἐνάγοντος συνταχθέντα Συμβούλια καὶ ἄλλα ἔγγραφα. δι' ὧν ἀναγνωρίζει ἑαυτὸν ὀφειλέτην τοῦ ἐνάγοντος διὰ τὰς ἐνεργηθείσας καλύδας, ὡς ἄγνωστα τῷ Δημοσίῳ καὶ ὡς πράξεις διὰ τοῦτο μὴ δυνάμεναι ν' ἀποβάλλωσι τῆς νομῆς τὸ Δημοσίον καὶ καταστήσωσι τὸν ἐνάγοντα νομία τοῦ ἐπιδίκου ὥσπερ δὲν ἠδύνατο καὶ ἂν πράξεις ἦσαν μισθωτοῦ ἢ ἐνοίκου (N. 46 N. 3 § 7 καὶ 8 N. 67 Πανθ. (412).

Ἐπειδὴ τὰ προτεινόμενα ἀναιτιολόγητα εἰσὶν ἀνυπόστατα α.) διότι ἐν τῇ 7ῃ σκέψει τῆς προτελλομένης ἀποφάσεως ὑπὸ στοιχ. γ'. ζ'. θ. ἰδ. ἀναφέρονται ῥητῶς καὶ ἐν ἐκτάσει τὰ ληθέντα ὑπ' ὅψιν ἔγγραφα τὰ ὁποῖα ἐν ἀρχῇ αὐτῆς ἀορίστως μνημονεύονται β.) διότι ἐν τῇ δεκάτῃ ἔκτῃ σκέψει γίνεται λόγος περὶ τοῦ πιστοποιητικοῦ τοῦ Δημάρχου καὶ περὶ τῶν τίτλων τοῦ ἐνάγοντος· περὶ μὲν ἐκείνου ὡς μὴ δυνάμενου ν' ἀποτελέσῃ ἀπόδειξιν, περὶ δὲ τῶν τίτλων ὡς μὴ ἀποδεικνυόντων τὴν νομὴν. Ὅθεν ἐλήφθησαν ὑπ' ὅψιν καὶ ἐξετιμήθησαν γ. διότι περιττον ἦτο τὸ ἔρεταιον νὰ αἰτιολογήσῃ τὸν ἰσχυρισμὸν τοῦ ἐνάγοντος ὅτι αἱ πράξεις τοῦ μετὰ τοῦ Ἀδδουραχμάνη ἦσαν γνωσταὶ τοῖς πᾶσι, λόγῳ τοῦ ὅτι ἐνεργούντο διὰ δημοσίων ἐγγράφων καὶ Δημοσίᾳ, καθόσον εἰπὼν ἐν τῇ 14ῃ σκέψει ὅτι αἱ οὕτως ἐνεργοῦμεναι πράξεις δὲν ἦσαν γνωσταὶ τῷ Δημοσίῳ ἀποφαίνεται τοιοῦτοτρόπως ὅτι δὲν ἦσαν ἐκ τῶν τοῖς πᾶσι γνωστών.

Ἐπειδὴ τὸ Δικαστήριον ἀρκούντως διὰ τῶν σκέψεων ἐξεφράσθη ὅτι δὲν ἐδεδοκίμωσε τὴν νομὴν τοῦ ἐνάγοντος διότι οὐ μόνον τοῦτο λέγει ἀλλὰ καὶ προσεῖτι καὶ ὅτι τὸ Δημοσίον ἐξ ἀρχῆς καὶ πάντοτε ἐνέμετο τὰ ἐπιδικά λουτρά καὶ τὴν περιοχὴν τῶν.

Ἐπειδὴ ἂν ἐκ γραφικῆς παραδρομῆς εἴπει τὸ ἔρεταιον ὅτι τὸ Πρωτοδικεῖον ἀπέρριψε τὴν ἀγωγὴν, ἂν ἀπεναντίας ἐδέχθη, τοῦτο οὐδόλως ἐπηρεάζει τὴν ἀπόφασιν ὡς στηριζομένου τοῦ διατακτικοῦ αὐτῆς εἰς τὰς λοιπὰς σκέψεις καθ' ἃς ἀπορρίπτεα καθίστατο.

Ἐπειδὴ ὡς ἐκ τούτων ἀνυπόστατοι καθίστανται ὅλοι οἱ πρὸς ἀναίρεσιν προταθέντος λόγοι.

Διὰ ταῦτα.

Ἰδὼν καὶ τ' ἀρθρ. 210, 219, 215, καὶ 830 τῆς Πολ. Δικονομίας.

Ἀπορρίπτει τὴν κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 600/21601 ε. ε. ἀποφάσεως τῶν ἐν Νεαυλίᾳ ἐφετῶν αἰτησιν ἀναίρεσως τοῦ Δημ. Χατζίσκου καὶ καταδικάζει αὐτὸν εἰς πληρωμὴν τῶν δικαστικῶν ἐξόδων τοῦ Δημοσίου μετριάσθέντων εἰς δραχμὰς τεσσαράκοντα (40) τῶν τελῶν τῆς σημάσεως καὶ τοῦ νομίμου παραδόλου.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν πέμπτην (5) Δεκεμβρίου 1864 ἐξηκοστὸν τετάρτου ἔτους καὶ ἐδημοσιεύθη τὴν δεκάτην ἐξδόμην τοῦ αὐτοῦ μηνὸς καὶ ἔτους.

Ὁ Πρόεδρος Α. Μωραΐτινγκ.

Ὁ Γραμματεὺς Ν. Σταθόπουλος.

ματικούς ὕδασι (ὅρα τὴν ἀναφορὰν αὐτῶν), διὰ Β. δὲ Διατάγματος τῆς 9 Ἰουνίου 1842 ἐνέκρινε ἡ πρὸς ἐργολά-
 ρον παραχώρησις τοῦ δικαιώματος τῆς ἀνεγέρσεως καταστημάτων λουτρῶν κατὰ τὰς βῆσεις αἰτίνες ὀρίζοντα
 διὰ τοῦ αὐτοῦ Διατάγματος (ὅρα Β. Διάταγμα 1398) καὶ ὅτι τὴν 16 Ἰουλίου 1842 ἡ ἐπὶ τῶν ἐσωτερικῶν Γραμ-
 ματεία διέταξε τὸν Γεωμέτρην Δουμαίερ νὰ καταμετρήσῃ καὶ συντάξῃ τοπογραφικὸν σχέδιον τῶν θερμῶν λου-
 τρῶν (ὅρα ἐγγράφον ὑπ' ἀριθ. 8583). ὅτι οὗτος ὁ μηχανικὸς μετέδωκε αὐτόθι καὶ ἐνέργησε τὴν καταμέτρησιν
 δημοσίᾳ, παραλαβὼν πρὸς ταῦτα καὶ ἐργάτας.

Η'. ὅτι τὴν 19 Ἰουλίου 1842 ὁ Δρόσος Μανσώλας καὶ ἄλλοι δικάζοντες δι' ἀναφορὰς τῶν πρὸς τὴν Διοίκησιν
 Ἀττικῆς παραδεχθέντες τοὺς ὅρους τοὺς ἐν τῷ Β. Διατάγματι τῆς 9 Ἰουνίου περιεχομένους, ὑπέσχεον καὶ ἄλλους
 τινάς, ἐπὶ τῇ βῆσει τῶν ὁποίων ἐδήλωσαν ὅτι ἀναδέχονται τὴν δι' ἐργολαβίας ἀνέγερσιν τῶν καταστημάτων
 τῶν θερμῶν λουτρῶν ὑπάτης Θ'.) ὅτι κατὰ τὴν 26 Αὐγούστου 1843, συντάχθη τὸ συμβόλαιον μεταξὺ τῶν ὁ-
 παλλήλων τῶν Γραμματείων (οἰκονομικῶν καὶ ἐσωτερικῶν) καὶ τῶν ἐργολάβων περὶ τῆς κατασκευῆς τῶν κατα-
 στημάτων τῶν θερμῶν λουτρῶν ὑπάτης (ὅρα ὑπ' ἀριθ. 7,984 συμβόλαιον). 1) ὅτι τὴν 3 Ἰανουαρίου 1844, ὁ Δ.
 Χατζίσκος διὰ ἀναφορὰς τοῦ πρὸς τὴν ἐπὶ τῶν ὁθωμανικῶν ἰδιοκτησιῶν ἐξεταστικῆς ἐπιτροπῆς, ἐξητήσατο πρὸς
 αὐτῆς τὴν ἐπικύρωσιν τῶν τῆς ἰδιοκτησίας τοῦ ἐγγράφου, διὰ νὰ λάβῃ εἰς τὴν ἐξουσίαν τοῦ τοῦ παρὰ τοῦ δημοσίου
 κατακρατούμενου εἰσέτι τρίτον τοῦ κτήματος θέρμα (ὅρα ἀναφορὰν αὐτοῦ τῆς αὐτῆς χρονολογίας) 2) ὅτι τὴν
 13 Μαρτίου 1844 ὁ Δ. Χατζίσκος δι' ἀναφορὰς τοῦ, ἐντὸς τῆς δικαιογραφίας εὐρισκομένης πρὸς τὴν ἐπὶ τῶν οἰκο-
 νομικῶν Γραμματείων, ἀναφέρει ὅτι πρόκειται ἡ ἐπιτροπὴ μετὰ τῶν ὑπουργικῶν συμβούλων ν' ἀποφασίσῃ περὶ τοῦ
 τρίτου τοῦ κτήματος θέρμα τοῦ κατεχομένου εἰσέτι παρὰ τοῦ δημοσίου, καὶ παρακαλεῖ νὰ ὑποβληθῇ συγχρό-
 νως εἰς τὸ συμβούλιον καὶ οἱ περὶ τῶν ἐντὸς τοῦ κτήματος αὐτοῦ ἱερατικῶν ὕδατων ἰσχυρισμοὶ (τοῦ δημοσίου)
 ἐπ' αὐτῶν καὶ τὰς δικαίας τοῦ Χατζίσκου συνδιοκτικῆς ἀπαιτήσεως τὴν διαμαρτυρίαν τοῦ κατὰ τοῦ δημοσίου
 κτλ. καὶ νὰ τῷ ἀπαιτήσῃ ὀριστικῶς ἂν δὲν τὸν παραχωρήσῃ πλέον τῆς ἰδιοκτησίας τοῦ, χωρὶς παραι-
 τέρω φιλονεικίας, ἄλλως ὅτι θέλει καταφύγει εἰς τὰ δικαστήρια. 3) ὅτι τὴν 30 Νοβρίου 1844 ἡ ἐξεταστικὴ ἐ-
 πιτροπὴ, ἀνεγνώρισε τὸν Δ. Χατζίσκον κύριον τοῦ παρὰ τούτου ζητούμενου τρίτου, τὴν δὲ 14 Μαρτίου 1845
 καὶ οἱ ἐπὶ τῶν ἐσωτερικῶν καὶ οἰκονομικῶν ὑπουργοὶ διέταξαν τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἀποφάσεως ταύτης ὑπὸ τὴν ἐ-
 πιφύλαξιν τῆς κυριότητος τοῦ δημοσίου ἐπὶ τῶν θερμῶν λουτρῶν καὶ ἐπὶ τῆς πρὸς τὴν ἀναπόφυστον χρῆσιν τῶν
 εἰς τὰ λουτρά ταῦτα προσερχομένων ἀναλόγου περιφερείας αὐτῶν (ὅδε διαταγὴν τῶν ὑπουργείων ὁποθεν τοῦ ὑπ'
 ἀριθ. 1111 ἐγγράφου τῆς ἐξεταστικῆς ἐπιτροπῆς).

Ἐπειδὴ ἐκ τῶν περιστάσεων ταύτων κατὰ τὴν κρίσιν καὶ πεποιθήσιν τοῦ δικαστηρίου τούτου ἀποδεικνύεται
 ὅτι μέχρι τῆς 14 Μαρτίου 1845 τὸ δημοσίον εἶχε τὴν ἀποκλειστικὴν διακατοχὴν τῆς πηγῆς τῶν ὕδατων καὶ
 τῆς πρὸς τὴν χρῆσιν αὐτῶν ἀναγκαίας περιφερείας, οὐ μόνον διότι εἶχε τὴν διάνοικιν νὰ ἔχῃ τὴν κατοχὴν αὐ-
 τῶν, ἀλλὰ διότι καὶ διὰ πράξεων ὕλικων, δημοσίων καὶ καταφανῶν, ὡς ἀνωτέρω τὴν ἐξήσκει οὐδεμία δὲ κατὰ
 τὸ διάστημα τοῦτο ἀναφαίνεται πραγματικὴ κατοχὴ τοῦ Χατζίσκου ἐπὶ τῶν λουτρῶν ταύτων, ἀλλὰ τὸ πολὺ
 ἀξιώσεις τις, περὶ ἧς ἂν δὲν ᾔθελεν εἰσακουσθῇ ᾔθελεν καταφύγει εἰς τὰ δικαστήρια, ὅπερ δηλοῖ ὅτι δὲν εἶχε
 κατοχὴν, καθότι ὁ μὴ ἔχων αὐτὴν καταφύγει εἰς τὰ δικαστήρια.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο, ἐκ τῶν προταγομένων ἀποδείξεων ἐξάγεται ὅτι ἔλαβον χώραν καὶ τὰ ἑξῆς
 περιστατικά: α) ἡ ὑπ' ἀριθ. 5229 καὶ ἀπὸ 27 Ἰουλίου 1842 διαμαρτυρία τοῦ Χατζίσκου καὶ διάφοροι ἀνα-
 φοραὶ τούτου, καθ' ἃς ἐζητεῖ, διαμαρτύρητο καὶ παρακινεῖτο κατὰ τοῦ δημοσίου, διότι δὲν ἔδωκε πρὸς αὐτὸν καὶ τὸ
 ἕτερον τρίτον τοῦ κτήματος θέρμα, δηλαδὴ τρίτον ἕτερον, παρ' ὅτι ἤδη κατεῖχε. β) ὁ Ἀδουραχμάνης διὰ τῆς
 ἀπὸ 2 Αὐγούστου 1840 κλήσεως τοῦ Χατζίσκου ἐνέχθη ἐνώπιον τοῦ εἰρηνοδικείου ὑπάτης, ἵνα ὑποχρεωθῇ νὰ πλη-
 ρώσῃ πρὸς αὐτὸν ὡς ἰδιοκτῆτου τοῦ $\frac{1}{3}$ τοῦ λιθοδίου θέρμα, διότι ὁ Ἀδουραχμάνης χωρὶς νὰ ἔχῃ κανέν δικί-
 ωμα κατεσκεύασε ἐπὶ τούτου καλύδας πρὸς ἰδίαν τοῦ χρῆσιν γ) συμβόλαιός κατὰ τὴν 7 Ἰουλίου ἐπὶ τῆς ἀνω-
 τέρω κλήσεως ἐμπεριεχόμενος ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 192 συμβολαίῳ τοῦ ἰδίου ἔτους, δι' οὗ ὁ Ἀδουραχμάνης ἔδωκε πρὸς
 τὸν πληρεξούσιον τοῦ Χατζίσκου δραχμὰς πενήντα δι' ἐνοίκιον τοῦ ἐνὸς τρίτου μεριδίου διὰ τῆς παρ' αὐτοῦ κατα-
 σκευασθείσας καλύδας εἰς τὸ χεῖλος τῶν θερμῶν ὑπάτης, ὡς ἀνήκοντος τοῦ $\frac{1}{3}$ μεριδίου εἰς τὸν Δ. Χατζίσκον, δι'
 ἐπιστολῆς τῆς 27 Μαρτίου 1843 τοῦ Ἀδουραχμάνη πρὸς τὸν Δ. Χατζίσκον, δι' οὗ τὸν παρακαλεῖ καθὼς εὐχ-
 ρεστήθητε εἰς τοὺς παρελθόντας χρόνους νὰ δώσῃτε εἰς ἐμὲ τὴν ἀδικίαν τοῦ νὰ κατασκευάζω καλύδας εἰς τὴν θέσιν
 τῆς πηγῆς τῶν λουτρῶν, οὕτω παρακαλῶ νὰ ἐπιτρέψῃτε καὶ ἐρέτω τὴν ἀδικίαν ταύτην. δ) ὅτι μάρτυρες τινὲς
 κατοθέτουσιν ὅτι ὁ Ἀδουραχμάνης εἰς τινὰς ἐλεγεν ὅτι κατέχει ἀδικίαν τοῦ Νομάρχου καὶ τῶν ἀρχῶν καὶ εἰς
 ἄλλους πότε τοῦτο, πότε ὅτι κατέχει ἀδικίαν τοῦ Χατζίσκου.

Ἐπειδὴ τ' ἀνωτέρω περιστατικὰ δὲν ὑποδεικνύουσι κατοχὴν ἐκ μέρους τοῦ Χατζίσκου, καθόσον τὸ μὲν πρῶ-
 τον ἀποδεικνύει μὲν ἀξίωσιν ἐπὶ τῶν $\frac{2}{3}$ τοῦ κτήματος θέρμα, ἀλλ' οὐκ καὶ πραγματικὴν κατάληψιν τῶν ἐ-
 πιφύλακων θέσεων, εἰς ἃς ὡς ἀνωτέρω ἐβλήθη, τὸ δημοσίον ἐξήσκει ἀποκλειστικὴν κατοχὴν, τὰ δὲ ἀνωτέρω ὑπότοιχ-
 βγ καὶ δ περιστατικὰ, οὐδόπως ἐξάγεται ὅτι ἦσαν γνωστὰ εἰς τὸ δημοσίον διότι ἐκ τῶν μαρτυριῶν δὲν ἐξάγεται
 ὅτι ὁ Ἀδουραχμάνης κατὰ συνέπειαν τούτων κατέλαβε κατὰ πρῶτον τὴν κατοχὴν, ἀλλ' εἶχον αὐτὴν προη-
 γουμένως, καθὼς ὁ παρ' αὐτοῦ κατασκευάσας αὐτόθι παραπήγματα Μιχαὴλ Μανθόπουλος, παρ' οὗ ἠγόρασε καὶ
 το ὕλικόν αὐτῶν, μὴ δηλώσαντος δὲ τοῦ Ἀδουραχμάνη τὴν μεταβολὴν τῆς διαθέσεώς του, πρὸς τὸ δημοσίον, κατὰ

ΕΝ ΟΝΟΜΑΤΙ ΤΟΥ ΕΘΝΟΥΣ.

ΤΟ

Δικαστήριο τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Συμμετέχοντες ἐκ τῶν δικαστῶν Β. Τ. Οικονομίδου Ἀντιπροέδρου, (κωλυμένου τοῦ προέδρου Α. Μωραΐτιν), Β. Κουρσοπούλου, Α. Βούλγαρη, Δρ. Ν. Δρόσου, Ν. Ιωαννίδου, Π. Κιάππε καὶ τοῦ δικηγόρου Ἰωάννου Βε-έτη, (κωλυμένου τοῦ δικαστοῦ Α' Παπαδιαμαντοπούλου καὶ τοῦ παρόντος) παρόντων τοῦ τε Ἀντισαγγελέως Ι. Γ. Μουραμμάτου καὶ τοῦ γραμματέως Ν. Σταθοπούλου.

Συμμετείχαν δημοσίᾳ ἐν τῷ ἀκροατήριῳ αὐτοῦ τὴν 18 Μαρτίου 1863 ἵνα δικάσῃ τὴν αἴτησιν τοῦ Δημητρίου Χατζίσκου, κατοικοῦ Ἀθηνῶν, παραστήτας διὰ τῶν πληρεξουσίων τοῦ Α. Μπαλάνου, καὶ Π. Παπαβ-ρηγοπούλου, δικηγόρων κατὰ τοῦ δημοσίου, ἀντιπροσωπευομένου ὑπὸ τοῦ ἐπὶ τῶν εἰκονομικῶν ὑπουργοῦ, παραστήτας διὰ τοῦ πληρεξουσίου τοῦ, Α. Γ. Ἀντωνοπούλου, δικηγόρου, περὶ ἀναίρεσως τῆς ὑπ' ἀριθ. 479 π. ε. ἀποφάσεως τῶν ἐν Πάτραις Ἐρετῶν.

Ἀκοῦσαν,

α) Τὸν εἰσγγετὴν δικαστὴν Ν. Ιωαννίδην ἐθέσαντα, ὅτι ὁ Δημ. Χατζίσκος, διὰ τῆς ἀπὸ 10 Δεκεμβρίου 1859 κατὰ τοῦ Χατζῆ Δουραχμάναγα ἐνώπιον τῶν ἐν Ἀγρίᾳ πρωτοδικῶν ἀγωγῆς του ἐξέθεσεν, ὅτι ὁ ἀντίδικος κατέχων τὰ ἐν τῷ Δήμῳ Ἰππίας Θερμὰ Λουτρά ὡς καὶ τὰς περὶ αὐτὰ γαίας ἐπέτριψεν αὐτῷ κατὰ τὸ 1843 νὰ κατασκευάσῃ καλύβας τὰ γήπεδα τῶν ὁποίων ἀρνείται νὰ ἐγκαταλείψῃ καὶ ἐξέταστο νὰ ὑποχρεωθῇ ὁ ἀντίδικος νὰ ἐγκαταλείψῃ εἰς τὴν κατοχὴν του τὰ εἰρημένα γήπεδα καὶ διαταχθῇ ἡ ἐν αὐτοῖς ἐγκατάστασις του· ὁ ἐναγόμενος δὲ παρενόησεν εἰς τὴν δίκην τὸν δημοσίον. Τὸ πρωτοδικεῖον Ἀγρίας ἐξέδωκε τὴν ὑπ' ἀριθ. 164 (1860) περὶ ἀποδείξεως ἀπόφασιν του καὶ τὴν ὑπ' ἀριθ. 239 (1861) ἐτέραν ἀπόφασιν του, δι' ἧς παρεδόχθη τὴν ἀγωγὴν. Τὴν ἀπόφασιν ταύτην ἐξακάλεσε τὸ δημοσίον ἐνώπιον τοῦ ἐν Ἀθήναις Ἐρεταίου ὅπερ μετὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 19279 παρεμπόπτουσαν ἀπόφασιν του, ἐξέδωκε τὴν ἀριθ. 19,964 ἐτέραν ἀπόφασιν του δι' ἧς ἐδόχθη τὴν ἔφεσιν· ἀλλὰ τὴν ἀπόφασιν ταύτην αἰτήσας τοῦ Δημ. Χατζίσκου ἀνῆρσεν ὁ Ἀρειος Πάγος διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 133 π. ε. ἀποφάσεώς του καὶ παρέπεμψε τὴν ὑπόθεσιν ἐνώπιον τοῦ ἐν Πάτραις Ἐρεταίου ὅπερ ἐξέδωκε τὴν ὑπ' ἀριθ. 479 π. ε. ἀπόφασιν του, δι' ἧς διεχθὴν τὴν ἔφεσιν τοῦ δημοσίου ἀπέρριψε τὴν ἀγωγὴν.

Τῆς ἀποφάσεως ταύτης τὴν ἀναίρεσιν ζήτησεν ὁ Δημ. Χατζίσκος διὰ τῆς ἀπὸ 18 Φεβρουαρίου 1863 αἰτήσεώς του, ἰδίως διότι ἐσχυρίσθη ὅτι ἡ κατοχὴ του ἀποδεικνύεται καὶ ἐκ τοῦ ὅτι μεταχειρίζεται ἀπ' ἀρχῆς τὸ ἀπὸ τῆς πηγῆς ῥεῖα ὕδωρ πρὸς ἀρδευσιν τῶν παρακειμένων κτημάτων του, τὸ δ' Ἐρεταῖον οὐδαμῶς κάμνει λόγον περὶ τῆς προτάσεώς του ταύτης.

β) Τοὺς πληρεξουσίους τῶν μερῶν καὶ γ) τὴν Ἀντισαγγελέα.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν Νόμον.

Ἐπειδὴ ὁ ἀναίρεσις ἐπρότεινεν ἐνώπιον τῶν ἐν Πάτραις Ἐρετῶν ὡς προκύπτει ἐκ τῶν ἀπὸ 23 Ἰουνίου 1862 ἐγγράφων αὐτοῦ προτάσεων, ὅτι ἡ κατοχὴ του ἀποδεικνύεται πρὸς τοὺς ἐκ τοῦ ὅτι αὐτὸς μεταχειρίζεται ἀπ' ἀρχῆς τὸ ἐκ τῆς πηγῆς τῶν θερμῶν ὑδάτων ῥεῖον ὕδωρ πρὸς ἀρδευσιν τῶν παρακειμένων ἀγρῶν του, τὸ δ' Ἐρεταῖον δὲν ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν τὸν ἐσχυρισμὸν αὐτὸν καταλιπὼν οὕτως ἀναιτιολόγητον ὡς πρὸς τοῦτο τὴν ἀπόφασιν του, ὅπερ ἐπιφέρει ἀναίρεσιν κατὰ τὸ ἀρθρον 807 ἐδ. 6 τῆς πολιτικῆς Διοικήσεως.

Διὰ ταῦτα καὶ ἰδὼν τ' ἄρθρα 210, 219 καὶ 833 τῆς πολ. Διοικήσεως.

Ἀναίρει τὴν ὑπ' ἀριθ. 479 τοῦ 1862 ἀπόφασιν τῶν ἐν Πάτραις Ἐρετῶν, καὶ παραπέμπει τὴν δίκην πρὸς νέαν συζήτησιν ἐνώπιον τῶν ἐν Ναυπλίῳ Ἐρετῶν.

Καταδικάζει τὸ δημοσίον εἰς τὰ ἐξόδα τοῦ ἀντιδίκου τοῦ ἐνώπιον τῶν Ἐρετῶν καὶ τοῦ Ἀρείου Πάγου γενόμενα μετρίως εἰς ἀρχ. ἑκατὸν πεντήκοντα, καὶ διατάττει τὴν δαπάνη τοῦ δημοσίου δημοσιεύειν τῆς παρούσης.

Διατάττει τὴν ἀπόδωσιν τοῦ παραδύλου.

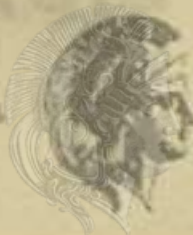
Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 8 Ἀπριλίον 1863 καὶ ἐδημοσιεύθη αὐθημερὶν

Ὁ ἀντιπρόεδρος

Β. Τ. ΟΙΚΟΝΟΜΙΔΗΣ.

Ὁ γραμματεὺς

Ν. ΣΤΑΘΟΠΟΥΛΟΣ.

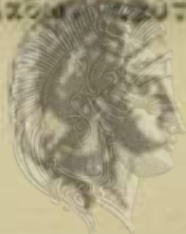

συνέπειαν τῶν ἀνωτέρω πράξεων μεταξὺ τοῦ Χατζίσκου καὶ τοῦ Ἀδδουραχμάνη, εἰς ἃς παντάπασι δὲν ἔλαβε μέρος τὸ δημόσιον, αὐταὶ δὲν δύνανται νὰ θεωρηθῶσιν ὅτι ἐγίνοντο γνωσταὶ εἰς τοῦτο, καὶ ὅτι δι' αὐτῶν ἀπώλεσε τὴν κατοχὴν του, καθόσον ἡ ἀπαξ ἀποκτηθεῖσα νομὴ καὶ μόνω διαλογισμῷ διαφυλάττεται (B. 4. 7. 7. B. L. 2. 2) καὶ ὁ πρῶτος νομὴς τότε μόνον ἀπόλυσεν τὴν κατοχὴν, ὅταν λάβῃ γνώσιν τοῦ γεγονότος, ὅτι ἄλλως ἀποκρίνεται ταύτην (B. E. X. L. 1, τομ. 45 τομ. 5. καὶ 6 αὐτόθι (καὶ ἐφισχυάζεται) τὸ δὲ πέμπτον περιστατικὸν δὲν εἶναι τοιοῦτον, ὥστε νὰ δηλοῖ μεταβολὴν διαθέσεως, ἀφ' οὗ ἀντιφατικὴν ταύτην ἐνδεικνύει.

Ἐπειδὴ ὁ ἰσχυρισμὸς τοῦ Χατζίσκου, ὅτι τὸ δημόσιον δὲν διςχορήγησεν πριωτοδικίως, οὐτε ἐφιστάως, ὅτι δὲν ἔλαβε γνώσιν τῶν ἀνωτέρω μνησθεισῶν πράξεων τοῦ Ἀδδουραχμάνη, ἐπομένως ὅτι οὗτος εἶναι ἀπαράδεκτος, δὲν εἶναι βάσιμος, διότι ἀφ' οὗ ἤρνηθη τὸ δημόσιον τὴν κατοχὴν τοῦ Χατζίσκου καὶ οὗτος ὑποχρεώθη ν' ἀποδείξῃ αὐτὴν, ἐγκρίνεται εἰς τὴν διαταχθεῖσαν ἀποδείξιν, ἡ ὑποχρέωσις τοῦ Χατζίσκου ν' ἀποδείξῃ ὅτι ἔλαβε τὴν κατοχὴν διὰ πράξεων καταφανῶν δηλοῦσάν τὴν κατοχὴν διανοίᾳ κυρίου, καὶ τὸ δημόσιον ὡς ἐπιχείρημα δύναται νὰ φέρῃ ὅτι λαβὼν τοῦτο τὴν κατοχὴν, δὲν ἔδυνάτο νὰ τὴν ἀπωλίσθῃ. ἐπομένως ν' ἀποκτήσῃ αὐτὴν ὁ Χατζίσκος διὰ πράξεων νομῆς, τοῦ ἀντιδικίου Χατζίσκου, ὧν δὲν ἔλαβε γνώσιν, ἄλλως τε ἀπ' ἀρχῆς καὶ διὰ τῆς ἐφιστάσεως καὶ τῶν προτάσεων τοῦ ἰσχυρισμοῦ τὸ δημόσιον, ὅτι δὲν ἔλαβε μέρος εἰς τὰς πράξεις ταύτας, ἐπομένως ὁ ἰσχυρισμὸς τῆς ἀγνοίας του προκύπτει καὶ ἐκ μόνου τούτου.

Ἐπειδὴ ἀπὸ τοῦ ἐτος 1845 μέχρι τῆς ἀγωγῆς, προκύπτει ἐκ τῶν προταχθεισῶν ἀποδείξεων ὅτι ἔλαβον χώραν τὰ ἐξῆς περιστατικά: α) ὅτι πᾶς ὁ βουλούμενος προσήρχετο εἰς τὰ λουτρά κατασκευάζει καλύβας εἰς τὴν περιφέρειαν τῶν λουτρῶν καὶ οὐδὲς ἐκώλυεν αὐτόν β) ὅτι ὁ Ἀδδουραχμάνης ἐξηκολούθει ἐπισκευάζων τὰς καλύβας καὶ ἐνοικιάζων τὴν χρῆσιν αὐτῶν πρὸς τοὺς προσιρχομένους, νὰ κάμωσι χρῆσιν τῶν λουτρῶν γ) ὅτι κατὰ τὴν 11 Μαΐου 1852 ἐγένετο μεταξὺ τοῦ Σ. Κουτσουναῆ, ὡς πληρεξουσίου τοῦ Χατζίσκου καὶ τοῦ Χ. Ἀδδουραχμάνη συμβολαίων, δι' οὗ ἐνοικιάζει ὁ τελευταῖος οὗτος διὰ τὸ ἐτος 1852 τὴν χρῆσιν τῶν κατὰ τὴν Ἰπάτην θερμῶν μεταλλικῶν ὑδάτων διὰ δραχμὰς πεντήκοντα, τὰς ὁποίας ὁ βελγὴς Στ. Κουτσουναῆς ἔλαβεν εἰς χεῖρας, καὶ παρεχώρησεν εἰς τὸν Ἀδδουραχμάνη τὸ δικαίωμα νὰ κατασκευάζῃ περὶ τῆς διζαμνῆς παραπήγματα κλ. δ) ὅτι κατὰ τὸ 1856 καὶ 1857 κατασκευάσεν ὁ Χατζίσκος οἰκίαν τριάκοντα ἑως πεντήκοντα βήματα, ἀπέχουσα τῆς πηγῆς. ε) ὅτι κατὰ τὸ 1857 ἐκαθάρισε τὴν πηγὴν τῶν ὑδάτων καὶ ἔθεσεν αὐτῇ φραγμοὺς πρὸς ἀποφυγὴν δυστυχυμάτων συμβαινόντων εἰς τοὺς λουομένους, τὴν δὲ περὶ τούτου δαπάνην κατέβαλεν ὁ Χατζίσκος διὰ τοῦ Γ. Σκοδρα, ὅστις ἐπλήρωσε τοὺς ἐργάτας, καὶ ὅτι κατὰ τὴν ἐργασίαν ταύτην ἦτο παρὼν καὶ ὁ Ἀδδουραχμάνης, ὅστις συνεργάσθη ζ) ὅτι εἰς τὰ περὶ τῶν λουτρῶν, κατὰ μὲν τὴν κατάθεσιν τῶν μαρτύρων μέχρι τοῦ χειλούς τῆς πηγῆς καὶ τῆς θέσεως ἐνθα εἶχεν κατασκευάσει ὁ Ἀδδουραχμάνης τὰ παραπήγματα, κατὰ δὲ τὴν κατάθεσιν ἄλλων, οὐχὶ μέχρι τοῦ χειλούς τῆς πηγῆς, ἀλλὰ πέραν τούτου καὶ τῆς ἐπιδίκου θέσεως ἀναφέρονται χάρτα, καὶ ὅτι ἐπ' αὐτῶν ἐδόσαν ποιμένες ἐνοικιάζοντες τὴν θέσιν ταύτην ἀπὸ τὸν ἐνοικιαστὴν τοῦ Χατζίσκου Γ. Σκοδραν, καὶ ζ) ὅτι καὶ κατὰ τὸ διάστημα τούτου, οἱ θέλοντες νὰ ἐνοικιάσωσι τὰ λουτρά εἰς τὸ δημόσιον ἀναφέροντο (ἴδε ἀναφορὰν τοῦ Ἰμπραήμη Μπαρουτζοπούλου καὶ Ἀθ. Χρηστίδου τῆς 27 Μαρτίου 1845 ἐνέργειαν ἐπ' αὐτῆς τοῦ ὑπουργείου τῶν οἰκονομικῶν καὶ τὴν ἀπὸ 29 Μαΐου 1845 γνωμοδότησιν τοῦ οἰκονομικοῦ ἐπιτρόπου Φιλώτιδος (ἴδε πράξιν 27 Φεβρουαρίου τοῦ δημοτικοῦ συμβουλίου Ἰπάτης καὶ τὴν ἀπὸ 10 Μαρτίου 1859 ἀναφορὰν τοῦ δημάρχου τοῦ εἰρημένου δήμου πρὸς τὸν Νομάρχην) καὶ αἱ ἀρχαὶ ἐλμβάνον ἢ ἐπρότεινον εἰς τὸ ὑπουργεῖον μέτρα λυσιτελεστάτα καὶ κατασκευὴν παραπηγμάτων καταλληλοτέρων (ἴδε τὴν ἀπὸ 8 Ἀπριλίου 1859 ἀναφορὰν τοῦ Νομάρχου Φιλώτιδος Δ. Κριεζῆ πρὸς τὸν ὑπουργὸν τῶν οἰκονομικῶν).

Ἐπειδὴ ἂν καὶ ἔδυνάτο τις νὰ εἰπῇ ἀμειψάλλων, ἀφ' οὗ τὸ δημόσιον ὁμολογῇ ὅτι ὁ Ἀδδουραχμάνης ἦτον κάτοχος κατὰ παράκλησιν αὐτῆς τῆς θέσεως, ἐνθα κατασκευάσει τὰ παραπήγματα (ἴδε ἐφιστὴν τοῦ δημοτικοῦ παραγράφου 2 καὶ 4 καὶ προτάσεις αὐτοῦ καὶ ἀνακοίνωσιν Ἀδδουραχμάνη) καὶ τούτο ἐξάγεται προσηκόντως ἐκ τῆς φύσεως τῶν πραγμάτων, καθόσον τὸ δημόσιον ἐπέτρεψε εἰς τὸν Ἀδδουραχμάνη νὰ λάβῃ τὴν κατοχὴν τῆς ἐπιδίκου θέσεως ἥτοι νὰ κατασκευάσῃ αὐτῇ καλύβας πρὸς χρῆσιν τῶν λουομένων καὶ χρηματικὴν ὠφελειαν αὐτοῦ ὅπερ οὗτος ἐπραγματοποίησε καὶ ἔλαβε τὴν κατοχὴν τῆς θέσεως ταύτης κατ' ἀνοχὴν τοῦ δημοσίου ὡς προκύπτει τούτο καὶ ἐκ τοῦ συνόλου τῶν ἀποδείξεων, ἐπιτεταὶ ὅτι εἶχε ἰδίαν νομικὴν κατοχὴν ὁ Ἀδδουραχμάνης, ἥτοι τὴν κατὰ παράκλησιν, κατὰ δὲ τὸν νόμον (C. 4. 851. de precario) 43. 27.) C. 13357. de iurifide) ὁ τοιοῦτος κατὰ παράκλησιν κάτοχος ἐξασκῇ αὐτοτελῆς τὴν νομὴν του, ἥτις δὲ μεταβαίνει πάλιν εἰς τὴν παρακληθέντα, ἂν δὲν μεταβιβασθῇ πάλιν παρὰ τοῦ κατὰ παράκλησιν κατόχου ἢ καταληφθῇ αὐτὴ παρὰ τοῦ παρακληθέντος ἄλλως πως· ὡς ἐκ τούτου δὲ ὁ παρακληθεὶς δὲν ἔχει ἐν ὅλῳ δὲν λαμβάνει πάλιν τὴν κατοχὴν τὰ παραγγέλματα περὶ νομῆς (Wangeron Fgs 201 σημ. 1853), ἀλλὰ τὴν νομὴν καὶ τὰ παραγγέλματα, τὰ ἔχει ἀποκλειστικῶς ὁ κατὰ παράκλησιν κάτοχος, τούτων δὲ τεκνίων ἐξάγεται ὅτι εἰς τὸν κατὰ παράκλησιν κάτοχον εἰς τὰς σχέσεις αὐτοῦ μετὰ τοῦ παρακληθέντος, πρέπει νὰ ἐφαρμοσθῶσιν αἱ ἀρχαὶ τῆς ἀπωλείας τῆς νομῆς ἐξασκουμένης ἐν ἰδίῳ ὀνόματι καὶ ἰδίῳ προσώπῳ καὶ οὐχὶ αἱ ἀρχαὶ περὶ ἀπωλείας τῆς νομῆς διὰ πράξεως ἐπιτρόπου, ἅρα ἐπὶ τοῦ προκειμένου, ἀφ' οὗ ἡ ἀνωτέρω ἐρρήθη, ὁ κατὰ παράκλησιν τοῦ δημοσίου κατόχος Ἀδδουραχμάνης ἐκ τῶν συμβολαίων καὶ τῶν μεταγενεστέρων αὐτοῦ πράξεων, μετέβαλε τὴν διάνοιαν νὰ καταδικλῇ πλέον ἰδίῳ ὀνόματι, ἤτοι ὡς κατὰ παράκλησιν κάτοχος τοῦ δημοσίου, ἀπώλεσε τὴν νομὴν του καὶ μὴ λαβὼν αὐτὴν ἐκ·

πρεσβυτέρων, οἰκίᾳ θελήσει καὶ τῇ ἀμοιβῇ συγκαταθέσει ἀμεινῶν τῶν μισθῶν πεπραγμένων τὰ ἐπὶ πώλησιν ἀληθῆ καὶ νόμιμον πρὸς τὸν εἰρημένον Σατράπην Ἀλῆ Πασᾶ ἀντιπροσωπεύμενον παρὰ τοῦ θέντος Βιτοπρίφτι χριστιανοῦ ἐπιτρόπου τοῦ τσιρλικίου καὶ τοῦ εἰρημένους Ὄσκι Μπουσίστα καὶ Χασάν Ἡσῆ, τὰ παρεδόκα αὐτοῖς ἐπ' ἀντιμῶ τετρακοσίων πενήκοντα γροσίων, τὰ ὅποια περίλαβον, καὶ αὐτοὶ παρεδέχθησαν τὴν πώλησιν, ἠγάραν καὶ ἐκμεταλλεύθησαν. Πρὸς τοῖς ἐπὶ πώλησιν καὶ παραχώρησιν τοῦ εἰρημένου δικαίωμα κατοχῆς καὶ χρήσεως ἐπὶ τῶν γεωργησίμων καὶ μὴ, ἀγρῶν καὶ γαιῶν καμένων εἰς τὴν ἐκμετάλλευσιν τῶν τριῶν κοιλῶν σπορᾶς αὐτοῦ ἀγροῦ, τὸν ὅποιον εἶχον ἀγοράσει παρὰ τοῦ Καρκαρούσκι ὀφειλόμενον, καὶ τῶν δύο κοιλῶν σπορᾶς δύο ἀγρῶν, τοῦ ὁποῖου εἶχον ἀγοράσει ἀπὸ τὸν Τρουγὰ καμένων ἀμεινῶν πλησίον τῆς εἰρημένης θέσεως κατὰ τὸ μέτρος καλούμενον Βρομσουαῖ καὶ τὰ παρεδόκα τοῖς βεβαίαις ἀγορασταῖς δυνάμει τακίου ἀπὸ μέτρος τοῦ Κυρίου τῆς γῆς καὶ ἐπὶ ἀνταλλάγματι δικαιοσύνης γροσίων, καὶ ἀνὰ ἡμέραν κοινῇ ἐστειρία, περίλαβον, οἰκιστοὶ ἦσαν καὶ ἐπλήρωσαν πρὸς ἡμᾶς τὸ ὅλον τοῦ ἀπαιτήτου ἀνταλλάγματος συμποσούμενον εἰς ἐξακοσίαν πενήκοντα γροσίων, τὰ ὅποια ἐγὼ ἔλαβον, τὰ καὶ ἐνέλασεν ὅταν ὁμολογῶ ὅτι δὲν ἔχω τοῦ λοιποῦ καμμία μετοχὴν καὶ δικαίωμα ἐπὶ τῶν ἀνω εἰρημένων ἰδιοκτησίαν κτημάτων, οἰκοδομῶν καὶ γαιῶν καμένων ἐπὶ τῆς βεβαίας θέσεως Ἀργυροχωρίου, τῶν ἀγρῶν καμένων ἐπὶ τῆς θέσεως Βρομσουαῖ καὶ τῶν εἰς τὴν ἐκμετάλλευσιν τοῦ ὑπονομίλου καμένων βεβημένων ζευγαστικῶν καὶ ἀχυρώνος, ἐκτός τοῦ κήπου καὶ ἐπὶ αὐτῷ ἔχοντος ἰδιοκτησίαν ἀγοραστικὴν καὶ ἀνεντιφάκτος χρήσις τῶν εἰρημένων ἀγοραστικῶν καὶ ὅς τὰ μένεται ὡς ἐν ἡσῆσιν καὶ ἐκδομένῃ Γαβὶ ἐκδόσαντος τοῦ εἰρημένου Μουχαμμέτ εἰς ἐπικύρωσιν νόμιμον, ἔγένετο κατ' αἰτήσιν τοῦ τὸ παρὲν καὶ ἐδόθη τοῖς ἀγορασταῖς, ἐξελθόντες τὴν εἰκοστὴν ἡμέραν τῆς Σελλῆς Ζαλιχὰ τοῦ χιλιεστού δικαιοσύνης τριακοσίου πρώτου ἔτους (μωχαμμέδαν).

Οἱ μάρτυρες

Χαφίζ Ἀχμέδ, Σεγίδ Χουσίτ ἀγῶ, Ἀλῆ Ἀχμέδ, Μουσταφᾶ Αροῦζ, Μουχαμμέδ Ἀλῆ Μουχίτ, Χαλῆλ Μουρτος Μουράκ, Σίγ Μουχαμμέδ υἱὸς τοῦ Σλωνίτου, καὶ ἄλλοι.

Ἐπικυρῶν τὸ πιστὸν τῆς παρούσης ἀπὸ τοῦ ὀθωμανικοῦ μεταφράστου ἐν τῇ Β. καθ' ἴδρα τῶν Ἀθηνῶν τῇ 16. ἰουνίου αἰωμ.

Ὁ Βασ. διαρμινιὸς.

(Ρ. Σ.)

Λουκᾶ Ἀργυροπούλου.

ΣΤΟΙΧΕΙΟΝ

Α. Μπαλάνος.

Αἴτιον τῆς γραφῆς τοῦ παρόντος τὸ ἔξῃ.

Κατὰ τὰς θέσεις Βογομύλων καὶ πλησίον, Βαρεῖ, Καμάρ Ἀχούσι, Ἐκβᾶ Δερβί, καὶ Θέρμα, οὗτοι ἐκ τῶν παραρτημάτων τοῦ μουκατῆ Πατράτζικίου (ἐκμεταλλευμένων ἡλῶν κατὰ τὸ ἰσχυρὸς ἔτος χιλιεστού δικαιοσύνης εἰκοστού τετάρτου) Σαγίτ Χουσίτ ἀγῶ οἱ: Ρωτῆτα ἀγῶ, κάτοικος τῆς βεβαίας Κομοπόλεως, ἔχοντες τὴν κατοχὴν αὐτοῦ καλλιεργησίμων, καὶ μὴ καλλιεργησίμων, ἀντλιογῶν καὶ ὅσα, πρὸ τινος χρόνου παραχώρησε τὸ τρίτον αὐτῶν πρὸς τὸν Ζέρβη Χασάν ἡδὲ δὲ, τὰς ὑπὸ τὴν κατοχὴν αὐτοῦ οὗτοι καὶ τὸ εἰς τὸ ὕδωρ τὸ ἀνδρόν ἐκ τῶν γαιῶν Θέρμα, ἐκ τῆς δεξιᾶς καὶ τοῦ ποτίσματος αὐτῷ ἀποστῆς δύο ἄλλαι μερίδες, ὑπερ ἔχει δικαίωμα κατοχῆς καὶ χρήσεως ἐπὶ τῶν ἀγρῶν, τῶν γαιῶν καὶ τοῦ χιμαδίου, ἐπὶ ἀνταλλάγματι πέντε χιλιῶν ἐπτακοσίων πενήκοντα γροσίων, παραχώρησε καὶ ἀνέθεκε εἰς τοὺς φερόντας τὸ παρὲν ἔγγραφον, Ματῶς ἀγῶ Μιστῖρ καὶ Λατῖρ ἀγῶ κοινῇ. Οὗτοι δὲ παρεδέξαντο τὴν παραχώρησιν, καὶ ἐπλήρωσαν τὸ βεβῆ ἀνταλλάγμα αὐτῶν: οὗτοι δὲ ἀπεριτῆται ἀναγκαίης τῆς γνώσεως καὶ τῆς ἀδείας τοῦ κυρίου τῆς γῆς ἐπὶ τῶν παραχωρήσεων, ἡμεῖς εὐρίσκει: κύριοι τῆς γῆς, ἐλθόμεν κατὰ τὸν αὐτοκρατορικὸν καιρὸν ἐκ τῶν χειρῶν αὐτῶν τὸ δικαίωμα τοῦ τακίου, καὶ ἐγκρίναντες τὴν γενομένην αὐτοῖς παραχώρησιν, ἐδώκαμεν τὸ παρὲν ἐνυπόγραφον ὅπως ἔχει τὴν κατοχὴν καὶ χρήσιν τῶν παραχωρηθέντων ἐφόσον καταβάλλουσι κατ' ἔτος τὰ νενομισμένα δέματα καὶ τὰ δικαίωματα τῆς ἀρχῆς πρὸς τοὺς κυρίους τῆς γῆς κατέχοντες καὶ διαχειρίζοντες. Ἐστῶσαν ἀνεόκλητοι ὑπὸ παντὸς ἄλλου.

Τοῦ ἔτους 1221.

(ὁ τογγορχαμίνος) Σουλταῖν, Βαδῖδαι, ἀπ.

ἡ ὀπιθὴν σφραγίς (Σουλταῖν)

Μάρτυρες

Μουράτ Ζαῖδ Χασίναγας.

Καταγῖτ Ἀβδᾶ ἱερέας.

Ἐχλεφίζ Ἀχμέτ.

Ζέρβης Χασάν.

Κοντοαλῆς Καϊδάρ.

Σίγ Μουχαμμέδης. κλπ.

Ἐπικυροῖ τὸ ἀκριβὲς τῆς παρούσης ἐκ τοῦ ὀθωμανικοῦ μεταφράστου.

Ε. Ἀθῆναις, τῇ 9 Νοεμβρίου 1858.

Ὁ διαρμινιὸς τῆς Κυβερνήσεως.

Κ. Ι. Ἀρβουῖδης.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΑΝ

Ἐπειδὴ καὶ ἡ ἔν ἐπικαλεῖται τὸ δημόσιον ὁμολογία τοῦ ἐνάγοντος ἐνώπιον τοῦ Εἰρηνοδικίου Ἰπάτης ἀναφέ-
ρεται ἐπίσης εἰς τὴν κυριότητα τῶν ὑδάτων καὶ τοῦ ὅλου κτήματος, ἀνάγεται δὲ καὶ εἰς ἐποχὴν προγενεστέραν
τῶν πράξεων τῆς διανοίας κυρίου κατοχῆς τοῦ ἐνάγοντος, καὶ ἐπομένως μὴ ἔχουσιν ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἐπι-
ρρῶν δὲν δύναται νὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψιν.

Ἐπειδὴ καὶ τὸ περιστατικὸν τὸ ὅλον βεβαιοῦσιν οἱ μάρτυρες τῆς ἀνταποδείξεως ὅτι ἐταιρία ἐπρότεινεν εἰς
τὴν Κυβέρνησιν νὰ ἀντιγράψῃ καταστήματα παρὰ τῆς λουτρῆς καὶ ὅτι ἡ κυβέρνησις δὲν συνεδίδωκε μετ' αὐτῆς,
ἡ δὲν τὸ ἐπέτρεψε δι' ἀγνώστους λόγους καὶ ἀληθῆς ὑποτεινόμενον ἀποδεικνύει μόνον τὴν πρώτην νομὴν τοῦ
πράγματος διάνοιαν τῆς κυβερνήσεως καὶ οὐχὶ πραγματικὴν τινα ἐπὶ τοῦ πράγματος ἐνέργειαν ἥτις πρέπει νὰ
συνυπάρχῃ μὲ τὴν διάνοιαν. Νομ. Βασ. 6 (30,2) ἐνίμεται τις τὰ σωματικά δράττεται δὲ νομῆς καὶ ψυχῇ καὶ
σώματι, οὐ μὴ θάτερον μόνον.»

Ἐπειδὴ καὶ ὁ φορολογικὸς νόμος ὃν ἐπικαλεῖται τὸ δημόσιον διὰ τὴν κατοχὴν τῶν περὶ ὧν ὁ λόγος λουτρῶν
οὐδὲλως ἐφαρμόζεται ἐπὶ τοῦ προκειμένου. Διότι τὰ λουτρά δὲν ἐξομοιοῦνται μὲ τὰ κτήματα εἰς φορολογίαν
ὑποκείμενα τὰ ὅποια ὁ ῥηθεὶς νόμος ἀφορᾷ ἀλλὰ καὶ τοῦ ἐναντίου δοθέντος, τὸ δημόσιον ὄχι μόνον δὲν ἀπέ-
δειξεν ὅτι εἰσέπρεξε τι ἐκ τῶν λουτρῶν ὡς ἀπαιτεῖ ὁ ῥηθεὶς νόμος, ἀλλ' ἐξεναντίας διὰ τῶν ἰδίων του μαρτύρων
καὶ ἰδίως τοῦ Ν. Καρασήτου ἐδεδείχθη ὅτι οὐδέποτε ἐπληρώθη φῶρον τινὰ, ὅτι ὡς πρὸς τὸν Ἀδδουραχμάνην ἡ
πληρωμὴ ἐγένετο διὰ τὰ παραπήγματα καὶ τὴν περιποίησιν, ἣν οὗτος ἐκαρμυν εἰς τοὺς λουρμένους, ἀρα ἡ ῥη-
θεῖσα πληρωμὴ δὲν ἦτο εἰμὴ ἀτομικὴ του ἀμοιβῇ ἥτις οὐδὲν ἀποδεικνύει ὑπὲρ τοῦ δημοσίου, ὡς πρὸς τὴν περὶ
ἧς ὁ λόγος κατοχὴν καὶ ἀντίκειται εἰς τὸν ἰσχυρισμὸν ὅτι ὁ Ἀδδουραχμάνης κατεῖχεν ἐν ὀνόματι τοῦ δημοσίου.

Ἐπειδὴ τὸ ἀπὸ 11 Ἀπριλίου 1833 Β. Διάταγμα τὸ ὅποιν ἐπικαλεῖται τὸ δημόσιον ἀφορᾷ τὴν διοίκησιν
τῆς ἀλικῆς οὐδὲν περιέχει ὡς πρὸς τὸ ἀντικείμενον, ὅπερ ἐπικαλεῖται αἱ δὲ ἀπὸ 18 Φεβρουαρίου 1836 ὁδηγίαι περὶ
συντάξεως στατιστικῆς ὅλων τῶν ἐθνικῶν κτημάτων, καὶ Β. νομημάτων τοῦ βασιλείου ἐν αἷς φαίνονται κατα-
ταττόμενα μεταξὺ τῶν Β. νομημάτων καὶ τὰ μεταλλικὰ ὕδατα, ἀφορᾷ τὴν κυριότητα περὶ ἧς ἡδὴ δὲν πρό-
κειται, ἐκτὸς δὲ τούτου αἱ ὁδηγίαι αὗται μὴ ἔχουσιν ἰσχὺν νόμου, καθότι σκοποῦνται νὰ ἐξαίρῳσι τῆς ἰδιωτι-
κῆς κτήσεως τὰ ἀνατιρόμενα ὡς Β. νομῆματα οὐδὲν ἀποτέλεσμα ἔχουσιν, ἀλλῶς τε ὁ τελευταῖος κυρωθεὶς περὶ
ὁρυκτῶν καὶ λοιπῶν νόμος ἀνγχωρᾷ καὶ τὴν ἰδιωτικὴν κτήσιν ἐπὶ τούτοις.

Ἐπειδὴ ἂν δὲν ἀποδεικνύεται ἐναργῶς ἡ κατοχὴ τοῦ ἐνάγοντος, ἀλλ' ὑπάρχει ἂν ἀμφισβηλῇ τις, ἔπρεπε νὰ γίνῃ
δεκτὴ ἡ ἀγωγή του, διότι κατὰ ῥητὸν νόμον τοῦ ῥωμαϊκοῦ δικαίου ἐν ἀμφισβηλίᾳ ἡττάται τὸ δημόσιον.

Μόλα ταῦτα

Ἐπειδὴ διὰ τοῦ εἰς τὴν ὑπ' ἀριθ. 19277 ἀπόφασιν τοῦ ἐφετιοῦ τούτου ἐκτιθεμένου λόγου εἰς εὐ, καὶ ἡδὴ
τὸ δικαστήριον ἀναφέρεται νομίμως ἐπιτρέπη καὶ καλῶς ἐλήφθη ὑπ' ὄψιν διὰ τῆς ἐκκαλουμένης ἀπράγειας ἡ
μαρτυρικὴ ἀποδείξις πρὸς λύσιν τῆς μεταξὺ τοῦ ἐνάγοντος καὶ τοῦ παρεμβαινόντος δημοσίου διαφορᾶς περὶ τῆς
κατοχῆς τοῦ ἐπιδίκου ἀντικειμένου, ὃ δὲ περὶ τοῦ ἐναντίου ἰσχυρισμὸς τοῦ δημοσίου δὲν εἶναι βᾶσιλος.

Ἐπειδὴ ὁ ἐναγὼν Α. Χατζίσκος εἰς ἀποδείξιν τῆς ἐαυτοῦ κατοχῆς ἐπικαλεῖται κυρίως τὰς καταθέσεις τῶν μαρ-
τύρων, τὰν ἀπὸ 27 Μαρτίου 1843 ἐπιστολὴν τοῦ ἐναγομένου Ἀδδουραχμάνη καὶ τὰ ὑπ' ἀριθ. 192 τῆς 7 Σε-
πτεμβρίου 1840 καὶ ὑπ' ἀριθ. 4760 τῆς 4 Μαΐου 1852 συμβολαιογραφικὰ ἔγγραφα. ἐξ αὐτῶν ὅμως τῶν ἀ-
ποδεικτικῶν μετῶν λαμβανόμενων ὑπ' ὄψιν τῶν ὑπὸ τοῦ δημοσίου προσαγομένων καὶ ἐπικαλουμένων ἔγγράφων
περὶ ὧν κατωτέρω θίλει γίνεαι λόγος οὐ μόνον δὲν ἀποδεικνύεται κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ δικαστηρίου τούτου ὅτι ὁ
ἐναγὼν ἔχει τὴν κατοχὴν τοῦ ἐπιδίκου μέρους κειμένου περὶ τὴν πηγὴν τῶν μεταλλικῶν ὑδάτων, ἐπὶ τῶν ὅποιον
ὑπορχοσι τὰ ὑπὸ τοῦ Ἀδδουραχμάνη κατεσκευασθέντα παραπήγματα, ἀλλ' ἀπεινατίας ὅτι τὸ δημόσιον εἶχεν
αὐτήν, ὅτι ὁ Χατζίσκος ἐκίνησε τὴν προκειμένην ἀγωγήν του.

1) Ὅτι ἐκ τοῦ συνόλου τῶν καταθέσεων τῶν μαρτύρων τῆς ἀποδείξεως καὶ ἀνταποδείξεως βεβαιούντων τὰ γε-
γονότα ὅσα ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασιν ἐν τῷ σκεπτικῷ λεπτομερῶς διαλαμβάνει καὶ λαμβανόμενης ὑπ' ὄψιν τῆς
καταθέσεως τοῦ Θ. Σκώρα, ὃν τὸ δημόσιον ἐξαίρει, προσέτι ὅτι τὰ λουτρά τῆς Ἰπάτης λεγόμενα κοινῶς ἐθιω-
ροῦντο ὡς δημόσια, καὶ διότι πάντες οἱ μάρτυρες βεβαιοῦσιν ὅτι ἀπὸ τοῦ ἐτος 1839 ὁ Ἀδδουραχμάνης κατεσκεύ-
ασε παραπήγματα πλησίον τῆς πηγῆς τῶν ὑδάτων, τὰ ὅποια ἀπὸ ἐτος εἰς ἐτος ὑπενόκιαζε καὶ ταῦτα μέχρι τῆς
ἀγωγῆς εἰς τὴν αὐτὴν ὑπάρχον θέσιν, ὡς δὲ βεβαιοῦσιν οἱ μάρτυρες ἄλλοι ἐξαπαρχῆς ἀπὸ τὸν ἴδιον Ἀδδουραχ-
μάνην ὄντες πληροφορημένοι καὶ ἄλλοι ὑπὸ πολλῶν ἄλλων οὐ δὲν ἐνθυμῶνται ταῦτα κατεσκευάσεν ὁ Ἀδδου-
ραχμάνης ἐν γνώσει καὶ συνειδήσει τῆς ἀρχῆς διότι ἐθιωροῦντο δημόσια.

2) Διότι ἀπὸ τὰ ἐπίσημα πρακτικὰ τῆς 7 Αὐγούστου 1840 τοῦ εἰρηνοδικίου Ἰπάτης βεβαιοῦται ὅτι ὁ Ἀ-
δδουραχμάνης ἐναγθεὶς ἀπὸ τὸν Χατζίσκον ἐνώπιον τοῦ εἰρηνοδικίου Ἰπάτης διὰ νὰ τῷ πληρώσῃ ἐνοίκιον ἐνὸς
τρίτου μεριδίου τὸ ὅποιν δῆθεν εἰς αὐτὸν ἀνήκειν ἐπὶ τοῦ λειβαδίου Θέρμα ἐπὶ τοῦ ὁποίου ὁ Ἀδδουραχμάνης
κατεσκεύασε τὰ παραπήγματα, αὐτοῦ ὁ Ἀδδουραχμάνης ἀντίκρουσε τὴν ἀγωγήν τοῦ Χατζίσκου ἐμλογίζας
ὅτι τὰ λουτρά θεωρεῖ δημόσια καὶ ὅτι κατὰ τὸ παρελθὲν ἐτος κατεσκεύασε καλύψας εἰς χρῆσιν τῶν λουρμένων,
πρὸς δὲ ἀπὸ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 192 τοῦ 1840 συμβολαίου ὅπερ ὁ Χατζίσκος ἐπικαλεῖται προσκύπτει ὅτι ὁ συμβολα-
θεὶς Ἀδδουραχμάνης μετ' αὐτοῦ (διὰ πληρεξουσίου) τῷ ἐπληρώσει δραχμὰς πεντήκοντα δι' ἐνοίκιον τοῦ ἐνὸς τρί-
του μεριδίου ὅπερ ὁ Χατζίσκος ἤλθει ἐπὶ τῆς θέσεως ἐν ἧς τὰ παραπήγματα ἢ αἱ καλύψαι κατεσκευάσθησαν,

- 8) Τὴν 23 Νοεμβρίου 1841 πρὸς τὸν Διοικητὴν Φθιώτιδος καὶ τὴν 1 10βρίου πρὸς τὴν ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν Γραμματεῖαν ὁ Δημ. Χατζίσκος παραχωρῶν πρὸς ὄφελος τοῦ Δημοσίου τὰ μέχρι τέλους τοῦ 1841 εἰσοδήματα ἐζήτησε καὶ πάλιν τὸ τρίτον τοῦ κτήματος Θέρμα (ὅρα ἀναφορὰν αὐτοῦ τῆς αὐτῆς χρονολογίας). Διὰ Β. δὲ Διατάγματος τῆς 5 Δεκεμβρίου 1841 ἐγένετο δεκτὴ ἡ πρότασις αὐτοῦ ὑπὸ τὸν ὅρον τῆς προηγουμένης θεωρήσεως καὶ κυρώσεως τῶν τίτλων αὐτοῦ ἀπο τὴν ἐπὶ τῆς ἐξετάσεως τῶν πωλήσεων τῶν τουρκικῶν κτημάτων ἐπιτροπὴν (ὅρα Β. Διάταγμα ὑπ' ἀριθ. 3363.) τοῦτο δ' ἐγνωστοποίησαν τῷ Δ. Χατζίσκῳ αἱ ἐπὶ τῶν Ἐξωτερικῶν καὶ Οἰκονομικῶν Γραμματεῖαι (ὅρα ἐγγράφον ὑπ' ἀριθ. 35,490.)
- 9) Τὴν 15 Ἀπριλίου 1842 ὁ Δ. Χατζίσκος δι' ἀναφορᾶς του πρὸς τὴν ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν Γραμματεῖαν παραπονεῖται διὰ τὴν ἀναβολὴν τῆς ἐκτελέσεως τοῦ Β. Διατάγματος καὶ ζητεῖ πάλιν νὰ παραχωρηθῇ αὐτῷ τὸ τρίτον τοῦ κτήματος Θέρμα (ὅρα ἀναφορὰν αὐτοῦ τῆς αὐτῆς χρονολογίας)
- 10) Τὴν 18 Μαΐου 1842 ὁ Δρόσος Μανσόλας καὶ ἄλλοι ἐξ δι' ἀναφορᾶς των πρὸς τὴν ἐπὶ τῶν Ἐξωτερικῶν Γραμματεῖαν ἐζήτησαν ὑπὸ τινος ὅρους ν' ἀναδεχθῶσι τὴν κατασκευὴν καταστημάτων λουτρῶν ἐν τοῖς ἱαματικαῖς ὕδασι ν. Ἰπάτης (ὅρα τὴν ἀναφορὰν αὐτῇ) Διὰ Β. δὲ Διατάγματος τῆς 9 Ἰουνίου 1842 ἐνεκρίθη ἡ πρὸς ἐργολαβίαν παραχώρησις τοῦ δικαιώματος τῆς ἀνεγέρσεως καταστημάτων λουτρῶν κατὰ τὰς βάσεις, αἵτινες ὀρίζονται διὰ τοῦ αὐτοῦ Β. Διατάγματος (ὅρα Β. Διάταγμα ὑπ' ἀριθ. 1398).
- 11) Τὴν 16 Ἰουλίου 1842 ἡ ἐπὶ τῶν Ἐσωτερικῶν Γραμματεία διέταξε τὸν γεωμέτρην Δομαίερ νὰ καταμετρήσῃ τὸ τοπογραφικὸν σχέδιον τῶν θερμῶν λουτρῶν (ὅρα ἐγγράφον ὑπ' ἀριθ. 8583.)
- 12) Τὴν 19 Ἰουλίου 1842 ὁ Δρ. Μανσόλας καὶ ἄλλοι δικαπέντε δι' ἀναφορᾶς των πρὸς τὴν διοίκησιν Ἀττικῆς παραδεχθέντες τοὺς ὅρους τοὺς ἐν τῷ Β. Διατάγματι τῆς 9 Ἰουνίου περιεχομένους ὑπέβαλλον καὶ ἄλλους τινὰς ἐπὶ τῇ βᾶσει τῶν ὁποίων ἐδήλωσαν ὅτι ἀναδεχονται τὴν δι' ἐργολαβίας ἀνέγερσιν τῶν καταστημάτων τῶν θερμῶν λουτρῶν Ἰπάτης (ὅρα ἀναφορὰν αὐτῶν).
- 13) Τὴν 25 Σεπτεμβρίου 1842 ὁ Δημ. Χατζίσκος δι' ἀναφορᾶς του πρὸς τὴν ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν Γραμματεῖαν ἐζήτησε καὶ πάλιν τὸ πέρας τῆς περὶ παραχωρήσεως τοῦ τρίτου αἰτήσεώς του (ὅρα ἀναφορὰν αὐτοῦ τῆς αὐτῆς χρονολογίας)
- 14) Τὴν 17 Μαΐου 1843 ἡ ἐπὶ τῶν Ἐσωτερικῶν Γραμματεία ἐζήτησεν ἀπάντησιν παρὰ τῆς ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν περὶ τῆς δι' ἐργολαβίας οἰκοδομῆς τῶν καταστημάτων τῶν θερμῶν λουτρῶν Ἰπάτης. Μετὰ τινὰ δὲ ἀλληλογραφίαν αἱ ὅσαι Γραμματεῖαι διώρισαν δύο ὑπουργικοὺς ὑπαλλήλους πρὸς σύνταξιν τοῦ συμβολαίου μετὰ τῶν ἐργολαβῶν (ὅρα ἐγγράφα ὑπ' ἀριθ. 3971 καὶ 7873).
- 15) Τὴν 22 Ἰουνίου 1843 ὁ Δημ. Χατζίσκος δι' ἀναφορᾶς του πρὸς τὴν ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν Γραμματεῖαν παραπονεῖται ὅτι δὲν ἔλαβεν εἰσέτι πέρας ἡ ὑπόθεσις του καὶ ὅτι τὸ Δημόσιον ἐξακολουθεῖ ἐτι κατέχον τὴν ἰδιοκτησίαν του (ὅρα ἀναφορὰν αὐτοῦ τῆς αὐτῆς χρονολογίας).
- 16) Τὴν 9 Αὐγούστου 1843 ὁ Δ. Χατζίσκος δι' ἀναφορᾶς του πρὸς τὸν οἰκονομικὸν ἐπιτρόπον Φθιώτιδος ἐζήτησε τὴν ἐξωδίκον διανομὴν τοῦ κτήματος Θέρμα (ὅρα ἀναφορὰν αὐτοῦ τῆς αὐτῆς χρονολογίας)
- 17) Μετὰ τινὰς ἐξηγήσεις γενομένας μεταξὺ τῶν ἐπὶ τῶν Ἐσωτερικῶν καὶ Οἰκονομικῶν Γραμματεῶν συντάχθη τὴν 26 Αὐγούστου 1843 τὸ Συμβόλαιον μεταξὺ τῶν ὑπαλλήλων τῶν Γραμματεῶν αὐτῶν καὶ τῶν εἰρημένων ἐργολαβῶν περὶ τῆς κατασκευῆς τῶν καταστημάτων τῶν θερμῶν λουτρῶν Ἰπάτης (ὅρα Συμβόλαιον ὑπ' ἀριθ. 7984).
- 18) Τὴν 31 Αὐγούστου 1843 ἡ ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν Γραμματεία παραδεχθεῖσα τὴν περὶ ἐξωδίκου διανομῆς πρότασιν τοῦ Δημ. Χατζίσκου διέγραψε τῷ ἐπιτρόπῳ Φθιώτιδος τὸν τρόπον τῆς ἐκτελέσεως αὐτῆς (ὅρα ἐγγράφον ὑπ' ἀριθ. 30.972.)
- 19) Τὴν 3 Ἰανουαρίου 1844 ὁ Δ. Χατζίσκος δι' ἀναφορᾶς του πρὸς τὴν ἐπὶ τῶν Ὀθωμανικῶν ἰδιοκτησιῶν ἐξεταστικὴν ἐπιτροπὴν ἐζήτησατο παρ' αὐτῆς τὴν ἐπικύρωσιν τῶν τῆς ἰδιοκτησίας του ἐγγράφων, ἵνα λαβῇ εἰς τὴν ἐξουσίαν του τὸ παρὰ τοῦ δημοσίου κατακρατούμενον εἰσέτι τρίτον τοῦ κτήματος Θέρμα (ὅρα ἀναφορὰν αὐτοῦ τῆς αὐτῆς χρονολογίας).
- 20) Τὴν 13 τοῦ αὐτοῦ μηνὸς ἐπανελάβε τ' αὐτὰ καὶ πρὸς τὴν ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν Γραμματεῖαν (ὅρα ἀναφορὰν αὐτοῦ.)
- 21) Τὴν 1 Μαρτίου 1844 ὁ Δ. Χατζίσκος ὑπέβαλε καὶ δύο ἑτέρας ἀναφορὰς πρὸς τὴν εἰρημένην Ἐπιτροπὴν.
- 22) Τὴν δὲ 13 τοῦ αὐτοῦ μηνὸς ὁ Δ. Χατζίσκος δι' ἀναφορᾶς του πρὸς τὴν ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν Γραμματεῖαν ἀναφέρει ὅτι πρόκειται ἡ ἐπιτροπὴ μετὰ τῶν ὑπουργικῶν συμβούλων ν' ἀποφασίσῃ περὶ τοῦ τρίτου τοῦ κτήματος Θέρμα καὶ παρακαλεῖ ν. ὑποβληθῶσι συγχρόνως εἰς τὸ Συμβόλαιον καὶ αἱ περὶ τῶν ἐντὸς τοῦ κτήματος αὐτοῦ ἱαματικῶν ὑδάτων ἀξιώσεις τοῦ δημοσίου, ὡς καὶ αἱ διαμαρτυρήσεις ἐαυτοῦ (ὅρα ἀναφορὰν τῆς αὐτῆς χρονολογίας).
- 23) Τὴν 30 Νοεμβρίου 1844 μετὰ τρεῖς ἐτι ἀναφορὰς τοῦ Δ. Χατζίσκου τῶν 29 Μαΐου, 11 Ἰουνίου καὶ 22 Ἰουνίου 1844 ἡ ἐξεταστικὴ ἐπιτροπὴ ἀνιχνώσισε κύριον αὐτὸν τοῦ παρ' αὐτοῦ ζητουμένου τρίτου. Τὴν δὲ 14 Μαρτίου 1845 οἱ ἐπὶ τῶν Ἐσωτερικῶν καὶ Οἰκονομικῶν Ἱπουργοὶ διέταξαν τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἀποφάσεως ταύτης, ὑπὸ τὴν ἐπιφύλαξιν τῆς κυριότητος τοῦ δημοσίου ἐπὶ τῶν θερμῶν λουτρῶν καὶ ἐπὶ τῆς πρὸς τὴν ἀναπόφευκτον χρῆσιν τῶν εἰς τὰ λουτρά ταῦτα προσερχομένων ἀναλόγου περιφερείας αὐτῶν (ὅρα ἀπόφασιν καὶ πράξιν ὑπουργῶν).
- 24) Τὴν 30 Μαρτίου 1845 ὁ Δημ. Χατζίσκος δι' ἀναφορᾶς του πρὸς τὸ ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν Ἱπουργεῖον ἐζήτη-

Οἱ ἐκ Κωνσταντινουπόλεως Φειδῶδες τοῦ Σιγχιουλίσλαμη

ΣΤΟΙΧΕΙΟΝ ΙΒ.

Α. Μπαλάνοϋ.

Μετάφρασις τῆς ἀπαντήσεως τοῦ Σκαδεῶδεν Σιγχιουλίσλαμη εἰς τὴν Υ. Πύλιν, ὑπὸ ἡμερομηνίαν τὴν 17 Ζη. 1275.

Ὁ ταπεινὸς εὐχέτης ἐκθέτει ὅτι ἐλήφθη γνώσις τῆς διαταγῆς τῆς ἡμετέρας ὑψηλότητος μετὰ τῶν συνημμένων ἐγγράφων, καὶ ἀνατιθείσης τῆς ὑποθέσεως εἰς τὴν Φιτῶχάν πέμπωμεν ἐπισκευάσει· τὰς ἐπὶ τῶν ζητημάτων ταχθεῖσας ἀπαντήσεις σὺν τῇ ἐπιστροφῇ τῶν ἐγγράφων.

Ἰπογραφή Σκαδεῶδεν.

Διὰ τὸ ἀριθμὸς τῆς μεταφράσεως

Ὁ δικημηνεὺς Α. Ραζήϋ.

Ἐπικυροῦται τὸ γνήσιον τῆς ὑπογραφῆς τοῦ παρὰ τῇ βασιλικῇ προεδρίᾳ διερμηνείας κυρίου Δημητρίου Ραζή. Τὴν 10 Ιουνίου 1859 ἐν Κωνσταντινουπόλει.

Ὁ ἐπιτετραμμένος Δ. Α. Ζάνοϋ.

ΣΤΟΙΧΕΙΟΝ ΙΓ.

Α. Μπαλάνοϋ.

Ζητήματα κατὰ τὸ ὀθωμανικὸν Δίκαιον.

1) Ὁ Α. ἔχει μοναδικῶς ὑπὸ τὴν κατοχὴν καὶ κυριότητά του ἐξ ἐπισήμων καὶ ἰσχυρῶν τίτλων ζευγηλατεῖν μετὰ πασῶν τῶν γαιῶν αὐτοῦ καὶ πάντων τῶν περιχομένων εἰς αὐτὸ, χωρὶς νὰ ἔχη οὐδεὶς ἄλλος μετοχὴν ἐπ' αὐτοῦ, ἀλλ' ἐντὸς τῶν γαιῶν αὐτῶν πηγάζει θερμὸν μεταλλικὸν ἱματικὸν ὕδωρ, τὸ ὁποῖον ῥεῖ καὶ ἀπὸ τοῦ ὁποῖον ποτίζονται αἱ γαῖαι τοῦ αὐτοῦ ζευγηλατείου, εἰς δὲ τὸ μέρος ἐνθα πηγάζει τὸ ὕδωρ αὐτὸ ἀπάρχει δεξαμενὴ εἰς τὴν ὁποίαν εἰσέρχονται ἀσθενεῖς τινες καὶ εὐρίσκουσι θεραπείαν. ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει δικαιούται ὁ ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν ὑπουργὸς νὰ ἰσχυρισθῇ ὅτι τὸ ὕδωρ τῆς δεξαμενῆς εἶναι ἱματικόν, καὶ ὡς τοιοῦτον ἀνήκει εἰς τὸ δημόσιον, κ' ἐπομένως ν' ἀποβάλῃ τὸν Α. τῆς δεξαμενῆς καὶ νὰ τὴν ἐξουσιάσῃ αὐτὸς ὑπὲρ τοῦ δημοσίου;

2) Ὁ Α. ὡν ὑπουργὸς ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν κατέχει καὶ κερποῦται κοινῶς καὶ ἀδιαίρετως μετὰ τοῦ Β. τὰς γαῖας ζευγηλατείου τινὸς μετὰ πάντων τῶν ὑπαγομένων εἰς αὐτὸ, ἦτοι τὸ μὲν ἐν τρίτον τοῦ ζευγηλατείου αὐτοῦ ἀνήκει εἰς τὸ δημόσιον, τὰ δὲ δύο ἄλλα τρίτα δι' ἐπισήμων τίτλων εἰς τὸν Β. ἀλλ' ἐντὸς τῶν γαιῶν τοῦ εἰρημένου ζευγηλατείου πηγάζει θερμὸν μεταλλικὸν ἱματικὸν ὕδωρ, ἀπὸ τοῦ ὁποῖον ποτίζονται αἱ κοινῶς κατεχόμεναι γαῖαι, καὶ εἰς τὸ μέρος τῆς πηγῆς αὐτοῦ ὑπάρχει δεξαμενὴ, εἰς τὴν ὁποίαν εἰσέρχονται ἀσθενεῖς τινες καὶ εὐρίσκουσι θεραπείαν· ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει δικαιούται ὁ Α. νὰ εἴπῃ ὅτι καὶ μὲν τὰ δύο τρίτα ἐκ τῶν γαιῶν τοῦ ῥέοντος ὕδατος καὶ πάντων τῶν εἰς τὸ ζευγηλατεῖον αὐτὸ ὑπαγομένων ἀνήκουσιν εἰς τὸν Β. τὸ δὲ ἐν τρίτον εἰς τὸ δημόσιον, ἀλλὰ τὸ ὕδωρ τῆς δεξαμενῆς, ἐπειδὴ εἶναι ἱματικόν, ἢ δεξαμενὴ ἀνήκει ὁλοσχερῶς εἰς τὸ δημόσιον, καὶ ἐπομένως ν' ἀποβάλῃ οὕτω τὸν Β. ἀπὸ τῆς δεξαμενῆς;

3) Ὁ Α. καὶ ὁ Β. ἔχουσι κοινὴ ὑπὸ τὴν κυριότητα καὶ κατὰ τὴν κατοχὴν τῶν ἀδιαίρετως ζευγηλατεῖον μετὰ πασῶν τῶν γαιῶν καὶ πάντων τῶν ὑπαγομένων εἰς αὐτὸ, ἐξ αὐτοῦ δὲ τὸ μὲν ἐν τρίτον ἀνήκει εἰς τὸν Α. τὰ δὲ δύο τρίτα εἰς τὸν Β. ἐντὸς δὲ τῶν γαιῶν τοῦ αὐτοῦ ζευγηλατείου πηγάζει θερμὸν μεταλλικὸν ἱματικὸν ὕδωρ καὶ εἰς τὴν πηγὴν αὐτοῦ ὑπάρχει δεξαμενὴ, ἐν ἣ εἰσέρχονται ἀσθενεῖς τινες καὶ εὐρίσκουσι θεραπείαν· ἐπειδὴ ὁμοῦς καθίσταται ἀδύνατος ἡ διανομὴ τῆς δεξαμενῆς ταύτης, πῶς δι' γενέσθῃ κατὰ νόμον ὡς πρὸς τὴν διανομὴν τῶν εἰσοδημάτων αὐτῆς; τουτέστι δικαιούται ὁ μὲν Α. νὰ λαμβάνῃ τὸ ἐν τρίτον αὐτῶν καὶ ὁ Β. τὰ ἄλλα δύο τρίτα, ἢ ἄλλως πῶς ἀπαιτεῖται νὰ γίνηται ἐπὶ τοῦ προκειμένου κατὰ τὸ ὀθωμανικὸν δίκαιον.

4) Ἐὰν ἀναδρύσῃ νεωστὶ ὕδωρ ἐντὸς τῶν διὰ ταπειοῦ ὑπὸ τοῦ Α. καὶ τοῦ Β. κοινῇ κατεχομένων ἀγρῶν, δύναται ὁ Α. νὰ ἰσχυρισθῇ ὅτι μόνος αὐτοῦ δικαιούται νὰ ἐξουσιάσῃ τὸ ὕδωρ αὐτό;

5) Ἐὰν ἐντὸς τοῦ ἀγροῦ ἐν κατέχει ὁ Α. διὰ ταπειοῦ ἀναδρύσῃ νεωστὶ ὕδωρ καὶ ἐπομένως ὁ Α. ἀξιοῖ νὰ ἔχη τὴν ὠφέλειαν αὐτοῦ, δικαιούται ὁ κύριος τῆς γῆς (τιμαριωτικὴ ἀρχὴ) νὰ ἀποβάλῃ τὸν Α. τῆς ὠφελείας αὐτοῦ καὶ νὰ ἐξουσιάσῃ τὸ ὕδωρ ὑπὲρ τοῦ δημοσίου;

Ὅτι πιστὴ καὶ ἀκριβὴς ἡ μετάφρασις ἀπὸ τοῦ ὀθωμανικοῦ.

Ἐν Ἀθῆναις τὴν 19 Ἰουνίου 1859.

Ὁ ἐπὶ τῆς ὀθωμανικῆς γλώσσης διερμηνεύς

Δ. Β. Κασσέϊκης.

Ἐπικυροῦται τὸ γνήσιον τῆς ἀνω ὑπογραφῆς τοῦ Δ. Β. Κασέϊκη διερμηνείας ἐπὶ τῆς ὀθωμανικῆς γλώσσης.

Ἀθῆναι 10 Ἰουνίου 1859.

Ὁ δέμαρχος Ἀθηναίων

Γ. Σκορφοῦ.

(Τ. Σ.)

• ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΑΙΩΝ

διατάξεως κτημάτων ἀριθ. 18, ὥστε τὸ ἔρεταιον παρεδίωκε καὶ τὴν διάταξιν ταύτην τοῦ νόμου ὡς καὶ τὰ περὶ ἀποδείξεως ἀρχὰς τοῦ δικαίου στηριχθὲν εἰς γεγονότα ὅπερ οὐδεμίαν ἀποστελεῖ ἀποδείξιν καὶ β.) διὰ τὸ ἔρεταιον ἐν σκέψει ἔναρξεν ὅτι ὁ ἰσχυρισμὸς τοῦ Χατζίσκου, ὅτι ἐκ τῶν μαρτύρων ἀποδεικνύεται ὅτι αὐτὸς ἀποκλειστικῶς κατέχει τὸ λειβάδιον τῶν θερμῶν καὶ ἐνοικιάζει αὐτὸ πρὸ πολλῶν ἐτῶν καὶ ὅτι ἐκτείνεται μέχρι τῆς πηγῆς τῶν ὑδάτων δὲν τὸν ὠφελεῖ. διότι ἐκ τῶν μαρτύρων προκύπτει ὅτι κατὰ τὴν περιφέρειαν δὲν φύεται χόρτον εἰς ἱκανὴν ἀπόστασιν, ἀλλ' ὅτι ἡ περιφέρεια τῶν ὑδάτων χρησιμεύει διὰ τὴν χρῆσιν τῶν λουτρῶν κλπ. ἀλλ' οὕτω πῶς σκεπτόμενον α.) δὲν ἀναφέρει ἐκ καταθέσεων τίνων μαρτύρων προκύπτει τοῦτο, ὥστε ὅλως ἀναιτιολόγητος ἡ ἀπόφασίς του, καὶ δεύτερον δὲν ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν τὰς καταθέσεις τοῦ Γ. Σκοῦρα εἰπόντος ὅτι κύκλον τῆς πηγῆς τῶν θερμῶν ὑδάτων καὶ μέχρι τοῦ χείλους αὐτῶν φύεται χόρτος ἐκτὸς τῆς θέσεως ἀπὸ τὴν ὁποῖαν ῥέουσι, Ἀθ. Σκοῦρα εἰπόντος ὅτι μετὰ τοῦ Γραμματικῆ ἐβόσκον τὰ ποιμνίων μέχρι τοῦ χείλους τῶν ὑδάτων ἐνοικιάσαντος ἀπὸ Γ. Σκοῦρα ἔχοντος ἐνοικιασμένων ἀπὸ Χατζίσκου, καὶ τὰ ποιμνιά του ἐβόσκουν καὶ περίξ τῆς πηγῆς τῶν λουτρῶν γαίαι, μέχρι τοῦ χείλους τῆς δεξιμένης. β.) Ἡρ. Τσοῦμα εἰπὼντος ὅτι ἐβόσκει τὰ ποιμνιά του μέχρι τοῦ χείλους τῆς δεξιμένης ἐνοικιάσαντος ἀπὸ Χατζίσκου καὶ Νικολάου καὶ Παππασταμάτου κλπ. τὰς δὲ καταθέσεις ταύτας ῥητῶς ἐπικαλέσθη διὰ τῶν ἀπὸ 6 10 ὁρίου 1861 προτάσεών του, ὥστε τὸ ἔρεταιον παρέλιπε νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν τὰς σαφεῖς καὶ ῥητὰς ταύτας καταθέσεις τῶν καλεσθέντων μαρτύρων κλπ. Τοῦς κληρονομοῦς τῶν μερῶν καὶ.

Τὸν Ἀντιστράτηγον.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν Νόμον.

Ἐπειδὴ ὡς προκύπτει ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως μετὰ τῶν λόγων δι' οὓς τὸ ἔρεταιον ἐπέσθη περὶ τοῦ ἀνυποστάτου τῆς ἀγωγῆς περιλαμβάνεται ῥητῶς ἐν § 1 ἐνδεκάτης αἰτιολογίας ὅτι πάντες οἱ μάρτυρες βεβαιοῦσιν ὅτι ἀπὸ τοῦ ἔτους 1839 ὁ Ἀβδουραχμάνης κατασκεύασε παραπήγματα πλησίον τῆς πηγῆς τῶν ὑδάτων τὰ ὅποια κατ' ἔτος καὶ ὅτι ταῦτα κατασκεύασεν οὗτος ἐν γνώσει καὶ συνειδήσει τῆς ἀρχῆς. Τὰ γεγονότα δὲ ταῦτα παρεδίχθη τὸ ἔρεταιον οὐχὶ ὡς ἐκ τοῦ συνόλου τῶν ὑποβληθεῶν αὐτῷ μαρτυριῶν προκύπτοντα, ἀλλὰ ῥητῶς ὡς παρὰ πάντων ἀνιξαίρετων τῶν ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἐξετασθέντων μαρτύρων τῆς τε ἀποδείξεως καὶ ἀνταποδείξεως βεβαιωθέντα δὲν ἐξέτιμωσε συλλήδων ἐντὸς τῆς κυριαρχικῆς αὐτοῦ ἐξουσίας καὶ τὰς τῶν μαρτύρων τούτων καταθέσεις, ἀλλὰ παρεμόρφωσε προδήλως πλείστας τῶν ἐκτιμηθεῶν μαρτυριῶν, καθόσον κατὰ τῶν ἐξετασθέντων μαρτύρων κατὰ τὰς ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ ἔρεταίου παραδεχθείσας, ὡς λεπτομερῶς ἐν τῷ σκεπτικῷ τῆς ἐκκληθείσης ἀποφάσεως παραληφθείσας καταθέσεις αὐτῶν. οἱ μὲν Γ. Σκοῦρας, Ἀθ. Καρδούνης, Ἡρ. Τσοῦμας, Β. Νουλάκης καὶ Ἀθ. Ξερομερίτης οὐδὲν τῶν κατατεθέντων γεγονότων βεβαιοῦσι, μηδὲν ἀπολύτως περὶ αὐτῶν λέγοντες, οἱ δὲ Θεοδ. Γεωργίου, Α. Ψυχογιόπουλος, Χρυστ. Παππασταμάτης, Ἀθ. Σκοῦρας, Σπύρος Καχτιάνης Α. Ζαβλάγγας, Ν. Χρησιόπουλος, Γ. Κατσιμπρας, Ιω. Καθάρης, Α. Κραββαρίτης καὶ Γ. Ἀχτίδης βεβαιώσαντες μόνον τὴν ἀνέγερσιν παραπηγμάτων ὑπὸ τοῦ Ἀβδουραχμάνη δὲν εἶπον, καὶ τὸ ἔρεταιον ἐξέλαβεν ὅτι ταῦτα κατασκεύασεν οὗτος «ἐν γνώσει καὶ συνειδήσει τῆς ἀρχῆς» ἀλλὰ κατέθεσαν ἀπειναντίας ῥητῶς ὅτι ἀγνοοῦσιν ἐν τινι δικαιώματι κατασκεύασεν ὁ Ἀβδουραχμάνης τὰ εἰρημένα παραπήγματα.

Ἐπειδὴ ἡ τοιαύτη τῶν καταθέσεων τούτων παραμόρφωσις παραβιάζουσα τὸν ὑπὸ τοῦ ἀριθ. 170 τῆς Πολ. Δικονομίας καθιερωθέντα κανόνα ἐπιφέρει ἀναίρεσιν δυνάμει τοῦ ἀριθ. 810 § 2 τῆς Πολ. Δικονομίας.

διὰ ταῦτα καὶ

Ἰδὼν τ' ἄρθρα 833, 838, 210 καὶ 219 τῆς Πολ. Δικονομίας.

Ἀναιρεῖ τὴν ὑπ' ἀριθ. 19,964 τοῦ 1862 ἔτους ἀπόφασιν τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐρετῶν, καὶ πρὸς ἐμπεῖ τὴν ἐπίθεσιν πρὸς νέαν συζήτησιν ἐνώπιον τῶν ἐν Πάτραις Ἐρετῶν.

Διατάσσει ν' ἀποδοθῇ πρὸς τὸν ἀναιρεσείοντα τὸ κατατεθὲν παράβολον, ν' ἀντιγραφῇ δὲ ἡ παρούσα εἰς τὸ περιθώριον τοῦ πρωτοτύπου τῆς ἀνερουμένης ἀποφάσεως καὶ νὰ τυπωθῇ δαπάνῃ τοῦ ἀναιρεσιβλήτου Δημοσίου εἰς βάρος τοῦ ὁποίου καταψηφίζει καὶ τὰ ἐξόδα τῆς τε κατ' ἔφεσιν καὶ τῆς παρούσης δίκης μετριοζόμενα εἰς δρ. ἐννεμήκοντα (90) πληρωτέας πρὸς τὸν ἀναιρεσείοντα· τὰ δὲ τίλη τῆς σημάτων δὲν ἐπιβάλλονται, τοῦ δημοσίου ἡττημένου.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τῇ εἰκοστῇ ἑκτῇ (26) Ἀπριλίου 1862 ἐξηκοστοῦ δευτέρου ἔτους καὶ ἐδημοσιεύθη αὐθημερόν.

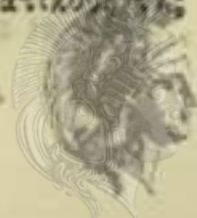
Ὁ Πρόεδρος

Α. ΜΩΡΑΪΤΙΝΗΣ.

Ὁ Γραμματεὺς

Δ. Σπυρίδης.

Ἐντέλλεται πρὸς πάντα μὲν κλητῶρα νὰ ἐκτελέσῃ ζητηθεὶς τὴν παρούσαν ἀπόφασιν πρὸς πάντας δὲ τοὺς Εἰσαγγελεῖς νὰ ἐνεργήσωσι τὸ καθ' ἑαυτοῦ καὶ πρὸς ἅπαντας τοὺς διοικητὰς καὶ ἄλλους ἀξιωματικούς τῆς

Ὁ Χατζίσκος καὶ ἡ περὶ κατοχῆς γηπέδων τιμῶν ἐν τοῖς λουτροῖς Ὑπάτης
πολυχρόνιος δίκη.

Ἡ ἀλήθεια, τὸ δίκαιον καὶ τὸ νόμιμον αἰτοῦσι τὸ ρῶς· κατὰ συνέπειαν ἡ ἀδικία καὶ πα-
ρανομία ἀφ' ἑθέν καὶ ἂν προσέρχεται ἂν τοιαύτη ἔλαβε χώραν ἐπὶ τῆς προκλειμένης δίκης,
τὸ συμφέρον τῆς κοινωνίας ἀπαιτεῖ νὰ γείνη γνωστὴ διὰ τοῦ τύπου.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΤΥΠΟΙΣ Π. Β. ΜΩΡΑΪΤΙΝΗ.

—ΣΤΙΣ—

1865.

καὶ δι' αὐτοὺς μόνον καὶ δὲν ἔχει οὐδένα αὐτοτελὴ σκοπὸν, πῶς δύναται τις νὰ εἴπῃ ὅτι ἐξ αὐτῆς ἀποδεικνύεται μόνον κατοχὴ τοῦ γηπέδου, ἐφ' οὗ αὕτη ἀνηγέρθη, καὶ ὅχι τῶν λουτρῶν δι' ἃ χρησιμεύει καὶ ὧν ἦναι παράρτημα. Ἐπειδὴ ὅλους τοὺς νέους ἰσχυρισμούς καὶ ὅλας τὰς νέας ἐνστάσεις τοῦ ἀντιδίκου ἀποκρούω ὡς ἀπαραδέκτους ἄλλως καὶ ἀνυποστάτους καὶ ψευδεῖς.

Ἐπειδὴ τοὺς ἰσχυρισμούς μου προσφέρω ν' ἀποδείξω ἔπειδὴ οὐδένα λόγον καὶ ἰσχυρισμὸν μὴ περιεχόμενον εἰς τὰς ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τούτου προτάσεις τοῦ δημοσίου ἀναγνρίζω, οὔτε δύναται νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν τὸ δικαστήριον.

Διὰ ταῦτα ἐξαιτούμαι.

Τὴν ἀπόρριψιν τῆς ἐφέσεως καὶ ὅλα τῶν προτάσεων καὶ ἐνστάσεων καὶ ἰσχυρισμὸν τοῦ δημοσίου, ὡς ἀπαραδέκτων καὶ ἀνυποστάτων. Ἐπιδοθητικῶς τὴν παραδοχὴν τῆς ἀντεφίσεώς μου τὴν ἐπικύρωσιν τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως ὑπ' ἀριθ. 239 τῶν Πρωτοδ. Λαμίας κατὰ Ἀδολουραχμάνη, καὶ τὴν ἀπόρριψιν τῆς παρεμβάσεως τοῦ δημοσίου καὶ ὅλαι αἱ προτάσεις αὐτῆς.

Τὴν καταδίκην τοῦ ἀντιδίκου εἰς τὰ ἐξόδα τὴν ἀπόδειξιν τῶν ἰσχυρισμῶν μου, διὰ τῶν ἀνωτέρων νομίμων μέσων.

Ναύπλιον τὴν 9 Μαρτίου 1864

Κατάλογος ἐξόδων

Τὸ ὅλον δραχ. 1438 50

Α. Βαλλῆς.

Ναύπλιον τὴν 24 Ἰουλίου 1864

Ὁ Πληρεξ. Δικηγόρος

Α. Βαλλῆς.

Διὰ τὴν ἀντιγραφὴν

Ὁ τῶν ἐρετῶν ὑπογραμματιεὺς

Κ. Καμαριώτης.

σμόν καὶ τὴν θερμότητα τοῦ ὕδατος τοῦτου ἀλλὰ καὶ Νερόμυλον εἶχον πλησιέστατα τῆς δεξαμενῆς οἱ πρῶν ιδιοκτήται ὀθωμανοί.

Πλησιέστατα δὲ τῆς ἐν λόγῳ ταύτης δεξαμενῆς διακόσια περίπου βήματα ἀποστήματος οἱ ποιμένες πρὸς οὐδ' ἐνοικιάζει ὁ ιδιοκτήτης Χατζίσκος ἀπὸτε τὰ χόρτα (λειβάδιον) τοῦ κτήματός του. Θέρμα ἔχουν καὶ διατηροῦν πρὸ ἀμνημονιούτων χρόνων πενήκοντα περίπου Καλύδας χόρτον δὲ τοιοῦτον φύεται ἀκόμη καὶ εἰς τὸ χεῖλος τῆς δεξαμενῆς καὶ ἂν εὐρίθῃ φυθυμάρτης ἐξ Ἰπάτης ὁ Α. Ξερομερίτης καὶ εἶπεν ὅτι δὲν φύεται περὶ τῆς δεξαμενῆς χόρτον ἐθισθῆναι ἢ μαρτυρία τοῦ γελοῖα καὶ ἀναξία λόγου παρ' ὅλων τῶν τότε παρευρεθέντων καὶ ὁμῶς ἐλήφθη ὑπ' ὅψιν ἡ μνημονευμένη αὕτη μαρτυρία.

Καὶ ἀληθὲς μὲν εἶναι ὅτι ὁ Χατζίσκος ὀριστικῶς καὶ τελειοδικῶς ἀπώλεσε τὴν κατοχὴν τῶν γηπέδων ἐφ' ὧν ἦσαν ἀνηγεγμέναί αἱ καλύδες τοῦ Χατζηαδουραχμάνη. Καὶ κατὰ τὴν νομικὴν ἀρχὴν *res judicata pro veritate habetur* (τὸ διδασκόμενον ἀντὶ ἀληθείας ὑπολαμβάνεται)· ἀλλ' ἄραγε δὲν ἐπιτρέπεται εἰς πάντα νὰ σκεφθῇ, ἂν τὸ παρὰ τῆς τελειοδικῆς ἀποφάσις ὡς ἀληθὲς ὑποληφθῇ, ἦναι πράγματι τὸ ἀληθὲς ἐπομένως καὶ τὸ νόμιμον, καὶ τὸ δίκαιον. — Ἰδωμεν.

Ὁ Χατζίσκος κατὰ τὰ 1859 θέλων νὰ διαθέσῃ τὰ γήπεδα, παρακληθεὶς κατὰ τὸ 1843 εἶχεν ἐπιτρέψει εἰς τὸν Χ. Αἰδουραχμάνην νὰ ἐγείρῃ καλύδας χάριν τῶν προτερηθέντων εἰς τὰ λουτρά, ἀθετοῦντα τὰς ὑποχρεώσεις τοῦ κατὰ παράκλησιν κατόχου, ἐνήγαγε τὸν Αἰδουραχμάνην καὶ ἐζητήσατο νὰ παραλίπῃ τὴν κατοχὴν ὁ ἀνιδίκος, καὶ νὰ ἐγκαταστή ὁ ἐνάγων.

Ὁ Χατζηαδουραχμάνης διὰ τῆς ἀπὸ 19 Δεκεμβρίου 1859 ἀνακοινώσεώς του προσεκάλεσε τὴν δημόσιον εἰς παρέμβασιν ἵνα ἐμφανισθῇ καὶ ἀντικρούσῃ τὴν κατ' αὐτοῦ ἀγωγὴν τοῦ ἐνάγοντος· λόγῳ ὅτι αὐτὸς ἦν κατὰ παράκλησιν κάτοχος τοῦ δημοσίου. Ἐνταῦθα ἀνάγκη νὰ σημειώσωμεν ἰδίως, ὅτι καὶ ὁ Αἰδουραχμάνης δισχυρίζετο ἑαυτὸν κατὰ παράκλησιν κάτοχον τοῦ δημοσίου, καὶ τὸ δημόσιον παραδέχεται καὶ ὁμολογεῖ τὴν κατὰ παράκλησιν κατοχὴν τοῦ Αἰδουραχμάνη. Τὸ δημόσιον ἀναλαμβάνει τὸν δικαστικὸν ἀγῶνα, καὶ τὸ Πρωτοδικεῖον Ἀσμίας μετὰ τὰς νομίμους ἀποδείξεις παραδέχεται τὴν ἀγωγὴν τοῦ Χατζίσκου διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 229 (1861) ἀποφάσεώς του. Τὴν ἀπόφασιν ταύτην ἐξεκάλειν τὸ δημόσιον ἐνώπιον τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν. Ἀλλ' ὁ Ἀρσιος Πάσης ἀνήρτισε τὴν ὑπ' ἀριθ. 19,964 ἀπόφασιν τοῦ Ἐφετείου τοῦτου, ὡς καὶ τὴν ὑπ' ἀριθ. 479 (1862) ἀπόφασιν τῶν ἐν Πάτραις Ἐφετῶν, εἰς οὓς εἶχε παραπέμψει τὴν ὑπόθεσιν τὸ ἀνώτατον δικαστήριον πρὸς νέαν συζήτησιν.

Αἱ ἀναιρεθεῖσαι αὗται ἀποφάσεις ἐνεκα παραμορφώσεως τῶν μαρτυριῶν, καὶ ἐνεκα ἀναιτιολογήτου ἦσαν καὶ ἄλλως ἐφαλμέναι ὡς ἀντιταίνουσαι εἰς νόμον. — Γινώσκει ἀναντιρρήτως ὁ νομικὸς ἀναγκάστως τὰς περὶ νομῆς ἐν γένει διατάξεις τοῦ Ῥωμαϊκοῦ δικαίου· ἰδίᾳ δὲ ὁ κατὰ παράκλησιν νομίως κείμενος οὐ μόνον τὴν *detentio* ἀλλὰ καὶ τὴν *possessio*· (*meminisse autem nos oportet, qui praecario habet, etiam possidere*) ἐπομένως κατέχει οὐ μόνον σωματικῶς ἀλλὰ καὶ διανοίᾳ (οὐχὶ βεβαίως κυρίῳ, διότι δὲν δύναται νὰ παραγράψῃ· καθότι ἡ κατὰ παράκλησιν νομὴ εἶναι *viciosa possessio* καὶ δὲν φέρει πρὸς χρησιμευδοσπειρίαν, διανοίᾳ ὁμῶς ὅτι κατέχει κατ' ἀνοχὴν τοῦ παρακληθέντος· δικαιούμενος νὰ ἐξεκλήσῃ τὰ τῆς νομῆς παραγγέλματα ἐν ὀνόματι ἑαυτοῦ· διανοίᾳ λοιπὸν τοῦ Α. ἢ τοῦ Β. ἢ τοῦ Γ. δύναται δὲ συνεπῶς ὡς ἔχων τὴν νομικὴν κατοχὴν, καὶ μεταβιβάσῃ ταύτην εἰς ἄλλον μεταβάλλων οὕτω τὴν διάνοιάν του κατέχων πλέον διὰ τὸν Β. καὶ οὐχὶ διὰ τὸν Α.

Ἐπὶ τοῦ προκτιμένου λοιπὸν ὁ Αἰδουραχμάνης ὡς κατὰ παράκλησιν κάτοχος εἴτε τοῦ Χατζίσκου εἴτε τοῦ δημοσίου, ὡς αὐτὸς δισχυρίζετο καὶ ὡς τὸ δημόσιον ὁμολόγησεν ἡδύνατο νὰ μεταβάλλῃ τὴν διάνοιάν του ὡς πρὸς τὸν παρακληθέντα· καὶ ἐπὶ τῇ ὑπόθεσι δὲ ὅτι μέχρι τοῦ 1843 ἀπέδεικνύετο ἡ διὰ τοῦ Αἰδουραχμάνη κατοχὴ τοῦ δημοσίου, ἅμα ὁ κατὰ παράκλησιν οὗτος νομίως συνηλλάχθη μετὰ τοῦ Χατζίσκου ἔπιται ὅτι ἦν πλέον κατὰ παράκλησιν κάτοχος τοῦ Χατζίσκου· τὴν μεταβολὴν δὲ ταύτην καὶ συμβολαία ἀποδεικνύουσι καὶ καταβολὴ τιμῆματος ὑπὸ τοῦ Χατζῆ Αἰδουραχμάνη πρὸς τὸν Χατζίσκον γενομένη.

Τὰς ἀρχὰς ταύτας εὐκρινέστατα ἀναπτύσσει ὁ Savigny ἐν τῷ περὶ νομῆς περιφανεῖ συγγράμματί του. — Καὶ ὁμῶς αἱ ἀποφάσεις τῶν Ἐφετείων τῶν τε Ἀθηνῶν καὶ Πατρῶν, κατὰ πλειψηφίαν ἐναντίον τῶν ἀρχῶν τούτων ἀποφαίνονται, ὅτι καὶ ὁ κατὰ παράκλησιν κάτοχος ἔχει ἀπλῶς φυσικὴν κατοχὴν οὐχὶ δὲ καὶ νομικὴν.

Τελευταῖον δὲ δικάσων τὸ ἔφετεῖον Ναυπλίου ἀπαρρίπτει τὴν ἀγωγὴν τοῦ Χατζίσκου διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 600 ἀποφάσεώς του. — Καὶ διατί; διότι φαίνεται παραδεχόμενον τὰς περὶ νομῆς ἀρχὰς ἃς ἀνωτέρω ἐθέσαμεν καὶ προβλέπον τὰς συνεπεῖς, κηρύττει παραδόξως πως ἡ πλειψηφία τὸν Χατζῆ Αἰδουραχμάνην ἀπλῶς φυ-

Ἐπειδὴ τὸ διάταγμα περὶ ἀντιγόστως καταστήματος τῶν λουτρῶν θερμῶν, ἡ διαταγὴ περὶ συντάξεως σχεδίου καὶ ὁ προϋπολογισμὸς καὶ ἡ δοθεῖσα πίστις διὰ κατασκευὴν καταστήματος εἰς τὴν διάνοιαν τοῦ δημοσίου τοῦ κατέχειν ἀποδεικνύει καὶ τὰς πράξεις τῆς σωματικῆς τοῦ Μηχανικοῦ καὶ τοῦ χωροφύλακος ἐξηγεῖ ὡς πράξεις κατοχῆς ἐνηργημένας κατὰ παραγγελίαν τοῦ δημοσίου.

Ἐπειδὴ οὐκ ὀλίγον ἐπίσης συντείνει εἰς τὴν ἀπόδειξιν τοῦ ὅτι τὸ δημόσιον κατεῖχε τὰς παρεκκειμένας πλησίον τῶν λουτρῶν γαίης καὶ τὸ ἔγγραφον ἀπὸ 14 Μαρτίου 1845 τοῦ ὑπουργοῦ τῶν Ἑσπερικῶν καὶ Οἰκονομικῶν διὰ τοῦ ὁποίου παρεχώρησεν τὸ τρίτον τοῦ κτήματος θερμῶν τὸν Χατζίσκου μὲ ἐπιφύλαξιν ὅμως τῆς κυριότητος τοῦ δημοσίου τῶν θερμῶν λουτρῶν καὶ τῆς ἀναλόγου περιπερείας πρὸς χρῆσιν τῶν λουσιμῶν ὅπερ δηλοῖ τὸ κτῆμα ὅλον ὑπῆρχεν εἰς τὴν κατοχὴν τοῦ δημοσίου καὶ παρεχωρήθη τὸ τρίτον ἐξαίρεσις ὅμως τῶν λουτρῶν καὶ τῆς ἀναλόγου περιπερείας.

Ἐπειδὴ οὖν κατέχοντος τοῦ δημοσίου μέχρι τοῦ 1845 σωματικῇ διανοίᾳ καὶ ἀκολουθίᾳ μέχρι τοῦδε διὰ τοῦ Ἀδουραχμάνη ὡς ἀντιπροσώπου τοῦ καθ' ἡ τὸ δικαστήριον τῶν Ἑρετῶν ὁρθῶς ὡς εἴρηται περιδέχ' ἡ εἴπητο ἡ ἐν ἀγνοίᾳ αὐτοῦ γενομένη συμφωνία μεταξὺ τοῦ Ἀδουραχμάνη καὶ τοῦ Χατζίσκου δὲν ἤδυνάτο νὰ τὸ βλάψῃ, ὥστε νὰ ἀναλύσῃ τὴν νομὴν ἀφ' ἧς εἶχε γινώσκῃ τῆς τοιαύτης μεταβολῆς τῆς διαθέσεως τοῦ Ἀδουραχμάνη ὅπως ὁρθῶς ἀπεφάσισε τὸ Ἑρετεῖον.

Ἐπειδὴ ὅποιανδήποτε ἐννοίαν καὶ ἂν ἀποδώσωμεν εἰς τὸ ἀρθ. 630 τῆς Πολ. Δικονομίας ἀφ' ἧς τὸ Ἑρετεῖον βεβαιώνει ὅτι ὁ ἀντιδικὸς δὲν ἀπέδειξε τὴν κατοχὴν του, ἐννοεῖ ὅτι δὲν προσέφερεν οὐδενὸς εἶδους ἀποδείξεων εἰς τὰς ὁποίας συμπεριλαμβάνονται καὶ αἱ βεβαιώσεις, ὅτι δηλ. ὅτι οὔτε σφόδρα πιθανὴ κατέστη ἡ ἀγωγὴ του, οὔτε ἀσθενὲς περὶ αὐτῆς τεκμήριον ὑπάρχει ἀλλ' ὅτι στερεῖται πάσης ἀποδείξεως καὶ εἶδος ἀποδείξεως εἰσὶ καὶ αἱ βεβαιώσεις (ἀρθ. 255 τῆς Πολ. Δικονομίας) ὥστε ὅταν δὲν ἀποδεικνύεται τι οὔτε ἐντελῶς οὔτε κατὰ κατώτερον βαθμὸν ἔχει νὰ εἴπῃ ὅτι δὲν ὑπάρχει τεκμήριον ἀποδείξεως. διαφορετικῶς ἤθελε τὸ Ἑρετεῖον βεβαιώσει τὰ ὑπάρχοντα τεκμήρια, ὅθεν καὶ ὁ λόγος οὗτος τῆς ἀναίρεσις δὲν εἶναι βάσιμος, ἀλλ' ὅμως ἡ βεβαιώσις τὴν ὁποίαν ἤθελε φέρει ὁ ἐνάγων ἤγουν ἡ ἐνδείξις ὅτι ἔχει τὴν κατοχὴν δὲν δύναται κατὰ τὴν ἐννοίαν τοῦ νόμου νὰ κατισχύσῃ τῆς ἐντελοῦς ἀποδείξεως τὴν ὁποίαν ἤθελε προσαγάγῃ ὁ ἐναγόμενος ὅτι οὗτος ἔχει τὴν κατοχὴν καὶ τοιαύτην πλήρη ἀπόδειξιν ὑπὲρ τῆς κατοχῆς τοῦ δημοσίου παραδέχεται τὸ Ἑρετεῖον διὰ τῆς 8 αἰτιολογίας μέχρι τοῦ 1845 διὰ δὲ τὰ μετὰ ταῦτα παραδέχεται ἐπίσης ὡς ἀποδεδειγμένον ὅτι τὸ δημόσιον κατεῖχε διὰ τοῦ Ἀδουραχμάνη ὡς ἀντιπροσώπου τοῦ καθ' ὅσον δὲν ἔλαβε γινώσκῃ τῆς μεταβολῆς τῆς διαθέσεως ταύτης.

Ἐπειδὴ τὸ δικαστήριον τῶν Ἑρετῶν διὰ τῆς 14 αἰτιολογίας παραδέχεται ὅτι καὶ ἀπὸ τοῦ 1845 μέχρι τῆς ἀγωγῆς τὸ δημόσιον διατήρησε τὴν διακατοχὴν καὶ διανοίᾳ (ἀφ' ἧς τὴν εἶχεν ἤδη καὶ σωματικῶς κατὰ τὴν 8 αἰτιολογίαν) καὶ διὰ τοῦ Ἀδουραχμάνη, ἐπομένως διὰ τὴν διατήρησιν τῆς κατοχῆς ἀρκεῖ τὸ πρῶτον, ἡ ἐξακολουθησις τῆς διανοίας τοῦ κατέχειν τὸ πρᾶγμα, ὅπερ ἤρχισέ τις νὰ κατέχῃ σωματικῶς.

Ἐπειδὴ καὶ ἂν δὲν ἀρκῇ διὰ τὸ διατακτικὸν ἡ ἀνωτέρω αἰτιολογία ὅτι τὸ δημόσιον ἐξηκολούθησε καὶ μετὰ τὸ 1845 διανοίᾳ τὴν κατοχὴν τὴν ὁποίαν ἤρχισε σωματικῶς ἔως οὗ δὲν ἔλαβε γινώσκῃ τῶν παρὰ τοῦ Χατζίσκου διαπραχθέντων μετὰ τοῦ Ἀδουραχμάνη, τὸ δικαστήριον τῶν Ἑρετῶν προσθέτει ἐν τῇ αὐτῇ 14 αἰτιολογίᾳ ὅτι τὴν κατοχὴν ἐξηκολούθησε τὸ δημόσιον καὶ διὰ τοῦ Ἀδουραχμάνη ὄντος κατὰ τὰ ἀνωτέρω γεγονότα (λέγει τὸ δικαστήριον) καὶ τὰ ἐκ τῶν προσαχθιστῶν ἀποδείξεων, προκύπτει ὅτι δὲν ἦτο κατὰ παράκλησιν κάτοχος, ἀλλ' ἐν ὀνόματι τοῦ δημοσίου ἐξῆσκει τὴν σωματικὴν κατοχὴν, ἀλλὰ ποῖα εἰσι, λέγει ὁ ἀντιδικὸς τὰ γεγονότα; ταῦτα ἀναφέρονται ἐν τε τῇ αἰτιολογίᾳ 7 καὶ ἐν τῇ αὐτῇ αἰτιολογίᾳ 14 ἤγουν ὅτι ἀφ' ἧς τὸ δημόσιον κατεῖχε πρῶτον σωματικῶς καὶ ἐπέτρεψεν εἰς τὸν Ἀδουραχμάνην νὰ ἔχῃ τὴν καλύψῃ ὅπως εὐκολύνῃ τοὺς λουσιμῶν, οὔτε δύναται βεβαίως νὰ ὑποτεθῇ ὅτι τὸ δημόσιον τὸ ὅποιον ἐνήργει σωματικῶς πράξεις κατοχῆς ἐπὶ τῶν θερμῶν ὑδάτων ἤθελεν ἀφίνειν τὸν Ἀδουραχμάνην νὰ λάβῃ κατοχὴν δι' ἑαυτὸν, οὔτε ἐννόησε (λέγει τὸ Ἑρετεῖον ἐν τῇ αὐτῇ 14 αἰτιολογίᾳ νὰ τῷ παράσχῃ τὴν νομὴν οὔτε ὁ Ἀδουραχμάνης ἐνόησε τοῦτο, διὰ τί; διότι ἤγχετο τὸ ὑλικὸν παρὰ τοῦ Μανθοπούλου διὰ δραχμὰς τριάκοντα αἰτιολογία 7 διότι τοιοῦτον συνάλλαγμα παρακλήσεως δὲν ἀποδεικνύεται, οὔτε εἶναι γνωστὸν ἐν Ἑλλάδι ἂν καὶ περιέχεται εἰς τὸ Ῥωμαϊκὸν δίκαιον, τέλος πάντων ἐν τῇ αὐτῇ αἰτιολογίᾳ τὸ Ἑρετεῖον αἰτιολογεῖ ὅτι ἀνέχετο τὸ δημόσιον τὸν Ἀδουραχμάνην διότι τοῦτο ἦτο χρῆσιμον εἰς τοὺς προσερχομένους, ἀρα δὲν ἦτο συνάλλαγμα παρακλήσεως, διότι δὲν ἀπέδωκε μόνον τὴν χρῆσιν τοῦ Ἀδουραχμάνη, ἀλλὰ καὶ τὸ συμφέρον τοῦ δημοσίου, ὅπερ ἀποκλείει τὴν παράκλησιν σκοποῦσαν μόνον νὰ περιποιήσῃ ὄφελος εἰς τὸν παρακαλούντα καὶ ὅχι νὰ ὑπηρετήσῃ σκοπὸν τινα τοῦ κυρίως κατόχου, εἴτε ὑπὲρ ἑαυτοῦ, εἴτε ὑπὲρ τρίτου.

Ἐπειδὴ τὸ γεγονὸς τῆς ἀνιχῆς δὲν ἀποτελεῖ τὸ συνάλλαγμα τῆς παρακλήσεως ὅπως ἰσχυρίζεται ὁ ἀντιδικὸς, ἐξ ἐναντίας τὸ τῆς παρακλήσεως ὑπάρχει ὅταν παραχωρεῖται συνεπείᾳ παρακλήσεως εἰς τὸν αἰτοῦντά τι ὅπως διὰ τοῦ χρόνου καθ' ὃν ἤθελε συναινέσει ὁ κύριος νομεὺς κατέχει αὐτὸ (Ν. Ι. Πανδ. 43. 26) ὥστε πρέπει νὰ παρακαλέσῃ τις καὶ ὁ παρακαλούμενος νὰ χορηγήσῃ τὸ πρᾶγμα ἄλλως τε ὅμως ἡ κατοχὴ δὲν ἦτον ὡς εἴρηται καὶ εἰς ὄφελος μόνον τοῦ Ἀδουραχμάνη, ἀλλὰ καὶ τοῦ δημοσίου, ὅπερ εἶχε συμφέρον νὰ εὐρίσκωσιν ἀσυλὸν οἱ λουόμενοι κατὰ τὴν ἀτμοσφαῖραν καὶ τοῦ καύσωνος, τὸ συμφέρον δὲ τοῦτο δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ ᾖ ἐκτιμητέον εἰς χρήματα, διότι καὶ ὅταν ἐρχώμεθα εἰς συμφωνίαν ὑπὲρ οἰκείων ἢ τρίτων πρὸς οὐ θέλωμεν νὰ φανώμεν εὐεργετικῶς καὶ καὶ χρηγοῦμεν εἰς τινα πρᾶγμα τι πρὸς εὐκολίαν αὐτῶν τῶν τρίτων, ἔχομεν συμφέρον νόμιμον, ἐκτὸς τοῦτο

σύμβα των εισοδημάτων, ὅσα καὶ τὸ περὶ τούτου ἐκδοθέν Β. Διάταγμα ἀφορᾷ τὸ μέρος τὸ ὑπὸ τοῦ Ὁσμάν Μπεταίστα πωληθέν, ὅπερ δὲν κατεῖχονεν, καὶ οὕτως τοὺς καρποὺς ἀπελαμβάνει τὸ δημόσιον καὶ οὐ τοὺς καρποὺς τοῦ μεριδίου τοῦ Ζέρδα, ὅπερ κατεῖχονεν καὶ οὐ τοὺς καρποὺς ἀπελαμβάνονεν, καὶ ὡς ἐπομένως δὲν ἔδυνάμην νὰ ἔχωμεν ἀφορμὴν νὰ παραιτηθῶμεν ἀφου τοὺς ἀπελαμβάνοντες ὡς ἐρέθη.

25) Ἐπειδὴ ταῦτα πάντα ἐνθ' ἐξάγονται ἐκ τῶν ἀνωτέρω προσπιδομένοντων καὶ ἐκ τῆς ὑπ' ἀρ. 5229 τῆς 7 Σεπτεμβρίου 1842 διαμαρτυρίας ἡμῶν ἐπιδοθείσης· εἰς τὸν ὑπουργὸν τῶν Οἰκονομικῶν τὴν 30 Σεπτεμβρίου 1842, κατὰ τὸ συντημένον ἐπιδοτήριον τοῦ κλητῆρος Πέρδικα ἐξ ἧς ἐξάγεται σαφὲς ὅτι κατεῖχονεν ἀπ' ἀρχῆς τὸ ἐν μερίδιον τοῦ Ζέρδα, ὅτι ἅπασαι αἱ μετὰ τοῦ δημοσίου διαπραγματεύσεις ἀπέδωκαν τὸ μερίδιον τοῦ Μπεταίστα καὶ ὅτι ἡ ἐπικαλουμένη παραίτησις ἀπέδωκε τοὺς καρποὺς μόνον τοῦ μεριδίου τούτου.

26) Ψευδὲς ὅθεν τὸ δημόσιον ἀναφέρει ὅτι αὐτὸ κατεῖχεν ὁλόκληρον τὸ κτῆμα καὶ ὅτι κατὰ τὸ 1844 ἐλάβε· μόνον τὸ ἐν τρίτον αὐτοῦ παραιτηθέντες τῶν καρπῶν, τὸ μερίδιον τοῦ Ζέρδα κατεῖχονεν ἀπὸ τῆς ἀγορᾶς αὐτοῦ, τὰς γαίας τοῦ Μπεταίστα ἐλάβωμεν εἰς τὴν κατοχὴν ἡμῶν ἀφ' οὗ μᾶς παρέδωκεν αὐτὰς τὸ δημόσιον.

27) Ἐπειδὴ ἡ διακήρυξις τῆς 27 Ἰουνίου 1842, ἣν ἐπικαλεῖται τὸ δημόσιον οὐδὲν ἀποδεικνύει κατοχὴν αὐτοῦ, διότι τοιαῦται μονομερεῖς πράξεις οὐδεμίαν ἀποδείξιν φέρουν τῆς πραγματικῆς καταστάσεως τῆς κατοχῆς, τὸ αὐτὸ λέγομεν καὶ περὶ τῶν ἐκθίσεων καὶ γνωμοδοτήσεων Μηχανικῶν καὶ ἄλλων ἐγγράφων ἅπερ προάγει τὸ δημόσιον· διότι ταῦτα δὲν παρηκολογηθήσαν καὶ ἀπὸ ἐξωτερικῆς τινος πράξεως περιποιούσης εἰς τὸ δημόσιον τὴν κατοχὴν τοῦ κτήματος. Ἄν τοιαῦται μονομερεῖς πράξεις ἔδυναντο ν' ἀποδείξωσι κατοχὴν οὐδεὶς ἔθελεν εἰσθαι βέβαιος περὶ τῆς ιδιοκτησίας του, διότι ἕκαστος ἔδυνάτο νὰ σχεδιάζῃ ὅτι ἔθελε περὶ τῆς ιδιοκτησίας τοῦ ἄλλου, καὶ νὰ κάμνῃ ὅσα αὐτὸς νομίζῃ ἐγγράφα· καὶ οὕτω πῶς νὰ στέρῃ τὸν κύριον καὶ κάτοχον τῆς ιδιοκτησίας αὐτοῦ.

28) Ἐπειδὴ τὸ δημόσιον δὲν προάγει τὸ ὁλοκληρὸν ἐγγράφον τὸ ὁποῖον ὡς λέγει ἐλάβεν ἐκ τοῦ ἀρχείου τῆς Γ. Πύλης ὅπως ἐπιφέρωμεν τὰς ἐπ' αὐτοῦ παρατηρήσεις μας, ὅπως δὴποτε παρατηροῦμεν ὅτι οὐ μόνον εἰς τὴν περὶ κατοχῆς δίκην οὐδεμίαν δύναται νὰ ἔχῃ σημασίαν τὸ ἐγγράφον τοῦτο μὴ ἀφορὸν τὴν ἐνιστάσαν τῶν πραγμάτων κατάστασιν, ἀλλ' οὐτε εἰς τὸ τῆς κυριότητος ζήτημα δύναται νὰ ἔχῃ τὴν παραμικρὰν ἐπιρροήν, ἀφ' οὗ ἐκ τῶν ἐγγράφων ἅπερ ἡμῖς προάγομεν ἀποδεικνύεται, ὅτι τὸ χωρίον Θέρμα ἦτον ὁλόκληρον ιδιωτικὴ κτῆσις καὶ οὕτω πῶς διατίθετο ὑπὸ τῶν κυρίων αὐτοῦ.

Καὶ τῶ ὄντι τὸ ζευγαλατεῖον Θέρμα ἀλλοίεν κατὰ ἐν μὲν τρίτον ἐφ' ὅλων τῶν μερῶν αὐτοῦ εἰς τὸν Χατὴν Μπέτσαν Ζέρδαν ἐκ τῶν υἱῶν καὶ κληρονόμων τοῦ ὁποῖου ἡγοράσαμεν ἡμῖς καὶ κατεῖχονεν ἀπὸ τὸ 1833 κατὰ τὸ ὁποῖον προήγαγον Χοντσαίτιον.

29) Τὸ ἕτερον τρίτον περιοριζόμενον εἰς τὰς θέσεις Ἀργυροχωρί, Βρωμοσυκιδῆς καὶ Βαγομύλου κατὰ τοὺς προσ· αχθέντας διὰ τῶν προηγουμένων προτάσεων μας τίτλους ὑπὸ τὰ στοιχεῖα δ' καὶ ε' ἀνήκει εἰς τὸν Λατράτην Ἰωαννίνων Ἀλῆ Πασσᾶν καὶ τέλος τὸ τελευταῖον μερίδιον ἀνήκει εἰς τὸν Ὁσμάν Ἀγᾶν Μπεταίσταν παρ' οὗ ἡμῖς ἡγοράσαμεν καὶ ὅσα ἄλλα κτῆματα εἶχεν αὐτός, τούτίστι τὰ ἐκ κληρονομίας ἀνήκοντα εἰς αὐτὸν καὶ ἦσαν ἐκ τῶν ἀποδιδωσάντων Ματούσαγα καὶ Λατίφαγα τὰ $\frac{2}{3}$ τῶν θέσεων Ἀχούρια, Θέρμα κλπ. τοὺς παλαιούς τίτλους τοὺς ὁποῖους προάγομεν ἤδη ὑπὸ τὰ στοιχ. γ'. δ'. ε'. ζ'. η'. θ'. ἴ. ἡτοι ταπία τοῦ 1822 τοῦ Χατὴν Μπέτσου Ζέρ· εαν 4 ὁμοῖα τοῦ 1824 ἐξ ὧν τὰ δύο ἀφορᾷ τὸν Ματούσαγα καὶ τὰ ἕτερα δύο τὸν Λατίφαγα, καὶ ἐν ταπίου δὲ οὐ ἀναγνωρίζεται ὁ Ὁσμάν Μπεταίστας κληρονόμος τῶν ἀποδιδωσάντων Ματούση καὶ Λατήρη τῆς 26 Σεβὰλ 1228.

30) Ἐπειδὴ ἡ ἐπὶ τοῦ ὕδατος καὶ τῆς πηγῆς αὐτοῦ κατοχὴ ἡμῶν ἀποδεικνύεται οὐ μόνον ἐκ τῶν ληφθεισῶν μαρτυριῶν ἀλλὰ καὶ ἐξ ἐγγράφων ἐξ ὧν ἀποδεικνύεται ἡ κατὰ παράκλησιν νομὴ τοῦ Ἀβδουραχμάνη, τὰ δὲ ἐγγράφα ταῦτα ἐπικαλούμεθα ῥητῶς εἰς τὰς ἀπὸ 10 Ἰουνίου 1861 καὶ ἀπὸ 6 Δεκεμβρίου 1861 προτάσεις μας.

31) Ἐπειδὴ τὸ ὕδωρ τοῦτο μετὰ τῆς πηγῆς κατεχόμενον δυνάμει τοῦ Χοντσαίτιου τοῦ Ζέρδα καὶ τοῦ τῆς ἐ· πιτροπῆς καὶ δυνάμει τοῦ τε Τουρκικοῦ καὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ δικαίου καθ' ᾧ ὁ κύριος ἐνός κτήματος εἶναι κύριος καὶ τῶν ἐν αὐτῷ ἀναδρύντων ὑδάτων . . . θεωροῦνται δὲ βασιλικὰ νομήματα τὰ ἐπὶ τῶν ἐθνικῶν γαιῶν ὑπάρ· χοντα μεταλλικὰ ὕδατα καὶ οὐχὶ τὰ ἐπὶ τῶν ιδιωτικῶν γαιῶν, ὡς εἰπὼν αἱ προκείμεναι (ὅρα τὸ ἀπὸ 11 8ορίου 1833 Β. Διάταγμα καὶ τὰς ἀπὸ 18 Φεβρουαρίου 1836 ὁδηγίας.)

32) Ἐξαιτούμαι ὅθεν κατὰ τὰς ἀπὸ 6 10ορίου 1861 προτάσεις μου τὴν 8 Ἰανουαρίου 1862.

Α. Κ. Μπαλάνος.

Ἐπειδὴ ὁ ἀντίδικος δὲν ἀπέδειξεν ὅτι ἦτο συγκατόχος ἐπὶ τῆς πηγῆς ἐνθ' ἐχρειώσται ν' ἀποδείξῃ πάντα ἰσχυ· ρισμόν του τείνοντα πρὸς ἀπόρριψιν τῆς ἀγωγῆς ὅτι διὰ τῆς προδικαστικῆς ἀποφάσεως τοῦ δικαστηρίου Λαμίας ἐχρειώσται ν' ἀποδείξῃ τὸ θέμα καὶ οὐδεμίαν προσέσειν ἢ προάγει ἰδὴ ἀποδείξιν συγκατοχῆς.

Ἐπειδὴ ἐκτός ὅτι δὲν προσαγεται ἐν πρωτοτύπῳ ἡ κλήσις τῆς 2 Αὐγούστου 1840 καὶ δὲν ἀναγνωρίζει τὸ προσαγόμενον ἀντίγραφον, ἡ τοιαύτη κλήσις οὐδεμίαν ἔχει σημασίαν μὴ καμῶσα λόγον περὶ τῶν ὑδάτων καὶ β.) εἶσα πολὺ προγενεστέρα τῶν εἰς εἴκοσι ἔτη πράξεων τῶν ὑπὸ τοῦ Χατζίσκου γενομένων κατὰ σειράν, ἐξ ὧν ἀ· ποδεικνύεται ἡ διαρκὴς κατοχὴ τοῦ Χατζίσκου, ἀφ' οὗ μάλιστα οὐδεμίαν κατοχὴν ἢ συγκατοχὴν ἀπέδειξε τὸ δη· μόσιον καθ' ὅλα τὰ ἔτη ταῦτα, καὶ γ.) Διότι δὲν ἀποδεικνύει τὸ δημόσιον ὅτι ὁ Πανόπουλος εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ ὁμολογῇ καθ' ἡμῶν καὶ νὰ περιορίζῃ τὰς νομίμους ἀπαιτήσεις μας καὶ δικαίωμάτα μας.

Ἐπειδὴ οὐδεμία πλέον ἀπόδειξις ἐπιτρέπει τῷ δημοσῷ διαταχθῆναι ἡδὴ ὅλων τῶν ἀναγκαίων ἀποδείξεων.

κτίσασθαι νομὴν οὐ δυνάμεθα, τὴν δὲ προσκτηθεῖσαν νομὴν ψυχῇ δυνάμεθα φυλάττειν» λέγει ὁ νόμος, τοῦτο δὲ ἐν ὧσιν ἄλλος τις δὲν εἰσέλθῃ εἰς τὴν νομὴν διὰ πράξεων γνωστῶν εἰς τὸν πρῶτον νομῆα δι' ὧν ἐκεῖνος μὲν ἀποκτᾷ, οὗτος δὲ ἀπολλύει τὴν νομὴν, ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου οὐδὲν τοιοῦτον συντρέχει, καθότι ἡ ἀπὸ 27 Μαρτίου 1843 ἐπιστολὴ τοῦ Ἀδουραχμάνη καὶ τὸ ὑπ' ἀριθ. 4760 τῆς 14 Μαρτίου τοῦ 1852 συμβόλαιον, ὡς πράξεις μεταξὺ τριῶν εἴτε ἐκ συνενόσεως εἴτε ὅπως δῆποτε ἄλλως γινόμεναι οὐδόλως βλάπτουσι τὸ δημόσιον μὴ εἶναι εἰς αὐτὸ γνωστὰ, διὰ τοὺς αὐτοὺς ἀνωτέρω ἐκτεθέντας λόγους ὡς πρὸς τὸ ὑπ' ἀριθ. 192 συμβόλαιον τοῦ 1840 γινόμενου μεταξὺ τῶν ἰδίων.

Ἐπειδὴ πλὴν τῶν ἀνωτέρω ὁ Χατζίσκος ἐπικαλεῖται εἰς ἀποδείξιν ὅτι αὐτὸς ἔχει τὴν ἐπὶ τῶν ὑδάτων καὶ τῆς περιφερείας αὐτῶν κατοχὴν καὶ τὸ ὅτι κατὰ μὲν τὸ 1856 καὶ 1857 ἐκαδόμησιν οἰκίσκον τριάκοντα ἕως πεντήκοντα βήματα ἀπέχοντα τῆς πηγῆς τῶν ὑδάτων καὶ ὅτι κατὰ τὸ 1857 καὶ 1858 ἐκαθάρσεν τὴν πηγὴν τῶν ὑδάτων καὶ ἔθεσιν αὐτοῖς φραγμοὺς πρὸς ἀποφυγὴν δυστυχημάτων συμβαινόντων εἰς τοὺς λουτρούς, τὴν δὲ περὶ τούτου δαπάνην κατέβαλε διὰ λογαριασμόν του ὁ Γ. Σκοδρας, ἀλλ' ὅσον ἀφορᾷ τὰς ἐπὶ τῆς πηγῆς τῶν ὑδάτων πράξεις τὸ δημόσιον καὶ ἂν ἐμάνθανεν αὐτὰς δὲν ἠδύνατο νὰ γνωρίζῃ ὅτι δαπάνη τοῦ Χατζίσκου ἐγένοντο καὶ ὥφειλε νὰ πιστεύῃ ὅτι ὁ Ἀδουραχμάνης ὡς ἐπιστάτης τῶν λουτρῶν καὶ συμπερὸν ἔχων λαμβάνει τὴν περὶ τούτων πρόνοιαν, καθ' ὅσον ὡς ἐκ τῶν μαρτυριῶν ἐξάγεται ὁ Ἀδουραχμάνης ἐφαίνετο τὸ συνεργῶν ἢ μᾶλλον ἐπιστατῶν εἰς τὴν ἐργασίαν ταύτην οὐχὶ δὲ ὁ Χατζίσκος, ἄλλως τε ἡ ἀγωγή τοῦ Χατζίσκου κύριον ἀντικείμενον ἔχει τὴν θέσιν τῶν παραπηγμάτων καὶ ταύτην τὴν παραχώρησιν ἀπαιτεῖ ἀπὸ τὸν Ἀδουραχμάνη, ὅσον δ' ἀφορᾷ τὸν οἰκίσκον ὡς πράξις τῆς ὁποίας εὐλόγως δύναται νὰ ὑποταθῇ ὅτι οἱ ἀντιπρόσωποι τοῦ δημοσίου ἔλαβον ταύτης γνῶσιν καθὼς δημοσίας καὶ καταφανοῦς. Διὰ ταύτης ὁ Χατζίσκος ἐκτίσας τὴν κατοχὴν τοῦ μέρους μόνου τῆς θέσεως ἐφ' ἧς ὁ οἰκίσκος ἐκτίσθη, δὲν ἐπιταί ὡς ἐκ τούτου, ὅτι δύναται νὰ ἀξιώσῃ καὶ νομὴν ἐπὶ τῶν θέσεων περὶ ὧν πρόκειται, ἀφοῦ διὰ τῶν ἄλλων τρόπων καὶ πράξεων ὧν ἐγένετο χρῆσις δὲν ἀπέκτησι κατὰ τὸν νόμον τὴν κατοχὴν αὐτῶν, καθ' ὃ λάβρα καὶ ἐν ἀγνοίᾳ τοῦ δημοσίου γινόμενων, καθόσον μάλιστα καὶ αὐτὸς ἀποκρούει ὅτι κατέχει ὡς κοινῶν μετὰ τοῦ δημοσίου τὴν θέσιν αὐτὴν, διὰ νὰ εἴπῃ τις ὅτι διὰ τῆς νομῆς τοῦ μέρους θεωρεῖται ὡς νομῆς τοῦ ὅλου ἰδανικοῦ μέρους ὅπου εἶναι κύριος, ἀλλὰ καὶ τότε δὲν ἠδύνατο νὰ κινήτῃ τὴν προκειμένην ἀγωγὴν τοῦ περὶ ἀποδόλης τοῦ ἐν ὀνόματι τοῦ συγκατακτινῶν καὶ διότι, κατὰ τὰ ἐκτεθέντα τὸ δημόσιον ἀποκλειστικὴν νομὴν ἐξήτει ἐπὶ τοῦ μέρους αὐτοῦ καὶ οὐδέποτε μετέβαλε διάνοιαν ὥστε ἡ κατοχὴ τῆς οἰκοδομῆς τοῦ οἰκίσκου μόνον ἐπὶ τῆς θέσεως αὐτοῦ ἐπιφέρει τὴν ἀπώλειαν τῆς νομῆς τοῦ δημοσίου.

Ἐπειδὴ ὁ ἰσχυρισμὸς προσέτι τοῦ Χατζίσκου ὅτι ἀποδεικνυμένου ἐκ τῶν μαρτύρων ὅτι αὐτὸς ἀποκλειστικῶς κατέχει τὸ λειβάδιον τῶν θερμῶν καὶ ἐνοικιάζει αὐτὸ ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν καὶ ὅτι τοῦτο ἐκτείνεται μέχρι τῆς πηγῆς τῶν ὑδάτων δὲν τὸν ὥφειλε, διότι ἐκ τῶν μαρτυριῶν προκύπτει ὅτι κατὰ τὴν περιφέρειαν τῶν λουτρῶν τούτων δὲν εἴσται γόρτον εἰς ἰκανὴν ἀπόστασιν, ἀλλ' ὅτι ἡ περιφέρεια τῆς πηγῆς τῶν ὑδάτων χρησιμεύει διὰ τὴν χρῆσιν τῶν λουτρῶν καὶ πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον ἐτίθεισαν τὰ παραπηγμάτα ὑπὸ τοῦ Ἀδουραχμάνη, ὥστε ἡ θέσις αὐτῶν ἰδίως περὶ ἧς πρόκειται οὐδόλως ἐνέμετο ὑπὸ τῶν ποιμένων οὐδὲ ἐπ' αὐτῆς οὗτοι κατασκευάζον καλύβας.

Ἐπειδὴ οὐτε τὸ πιστοποιητικὸν τοῦ Δημάρχου Ἰπάτης καὶ τοι μὴ ἔχων ἀποδεικτικὴν ἰσχύον, οὐδὲ τὰ ἐγγραφα τῆς ἰδιοκτησίας τοῦ Χατζίσκου, δι' ὧν διατείνεται ὅτι ἀποδεικνύεται ἡ κυριότης τοῦ ἐπὶ τῶν θερμῶν ὑδάτων καὶ τῆς περιφερείας αὐτῶν δύναται νὰ ἔχουσιν ἐπιρροὴν ἐπὶ τοῦ προκειμένου ζητήματος τῆς κατοχῆς.

Ἐπειδὴ κατὰ τὰ ἐκτεθέντα μὴ ἀποδεικνύοντος τοῦ Χατζίσκου ὅτι ἔχει τὴν νόμιμον κατοχὴν τῶν ἐπιδικῶν θέσεων, ἀλλ' ἀπεναντίας ἀποδεικνυμένου ὅτι αὐτὴν ἔχει τὸ παρεμβαίνον δημόσιον, ἡ κατὰ τοῦ Ἀδουραχμάνη προκειμένη ἀγωγή τοῦ ἐπερι νὰ ἀπορρίψῃ καὶ ἐσφαλμένως τὸ Πρωτοδικεῖον χωρὶς νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν ὅλας τὰς περιστάσεις καὶ συστάσῃ τὰ ἐγγραφα μετὰ τῶν μαρτυριῶν ἀπερνήσατο παρὰ τὸν νόμον ὅτι κάτοχος εἶναι ὁ Χατζίσκος καὶ παρεδέξατο τὴν ἀγωγὴν τοῦ ταύτην ὥστε ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασίς του καθίσταται μεταρρυθμιστέα γνωστὴ δὲ προσέτι ἡ πρότασις τοῦ δημοσίου τοῦ νὰ κυρωθῇ ἄκυρος ἡ γινόμενη ἐκτέλεσις αὐτῆς ἐπὶ τῷ τέλει τοῦ νὰ μένωσι τὰ πράγματα εἰς τὴν πρὸ αὐτῆς θέσιν των.

Διὰ ταῦτα καὶ

ἔχον ὑπ' ὄψιν τὰ ἄρθρα 780 καὶ ἐπ. καὶ 210 τῆς Πολ. Διονομίας.

Δεχόμενον τὴν ἐρεσιν τοῦ δημοσίου καὶ τὰς προτάσεις αὐτοῦ ἐκτὸς τῆς περὶ ἐξαίρεσις τοῦ μάρτυρος Γ. Σκοδρας μεταρρυθμίζει ὁλοσχερῶς τὴν ἐκκαλουμένην ὑπ' ἀριθμὸν 239 τῆς 8 Ἀπριλίου 1861 ἀπόφασιν τῶν ἐν Ἀρμιά Πρωτοδικῶν.

Καὶ ἀπορρίπτει τὴν ἀπὸ 10 Ἰοῦνίου 1859 προκειμένην τοῦ Α. Χατζίσκου ἀγωγὴν περὶ τῆς εἰς αὐτὸν παραλειφθεῖσας τῆς κατοχῆς τῶν ἐπιδικῶν θέσεων περὶ ὧν ἐν τῷ αἰτητικῷ αὐτῆς γίνεται λόγος.

Ἀκυροῖ τὰς πρὸς ἐκτέλεσιν τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως γινόμενας ἐγκαταστάσεις ἢ ἄλλας ἐκτελέσεις πράξεις.

Καταδικάζει τὸν Α. Χατζίσκον εἰς τὰ δικαστικὰ ἐξόδα τοῦ δημοσίου μετριαζόμενα διὰ τὴν ὅλην δίκην εἰς δρ. ὀγδοήκοντα καὶ εἰς τὰ τέλη τῆς σημασίως.

Ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν 22 Ἰανουαρίου 1862.

Ἐδημοσιεύθη τὴν 26 τοῦ αὐτοῦ μηνὸς καὶ ἔτους.

Ὁ Πρεσβυτέρων

Γ. Μ. ΚΑΡΑΜΑΝΟΣ,

Ὁ ὑπογραφεύς

Α. ΧΑΤΖΙΣΚΟΣ.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

σικὸν κάτοχον καὶ οὐχὶ πλέον κατὰ παράκλησιν, ἐναντίον τῆς ὁμολογίας καὶ αὐτοῦ καὶ τοῦ δημοτοῦ. — Ἄς κρίνῃ πᾶς τις ἂν τοῦτο ἦν νόμιμον καὶ δίκαιον.

Τὴν ἀναίρεσιν τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἐπίστευον ἐν πεποιθήσει καὶ Καλλιγᾶς καὶ Παππαργόπουλος καὶ Μπαλάνος καὶ Ι. Δ. Χατζίσκος· καὶ ὁμοίως ὁ Ἄρειος Πάγος ἐκδίδῃ ἀπόφασιν ἀπορρίπτουσαν αἰτησιν ἀναίρεσεως, ἀπόφασιν παράδοξον. Ἐκ τῆς ἀναγνώσεως τῶν προτάσεων τοῦ Χατζίσκου καὶ τῆς ἀποφάσεως ὑπ' ἀριθ. 390 (1864 τοῦ Ἀρείου Πάγου διαγινώσκει ὁ ἀναγνώστης ὅτι πρέπει νὰ διαγνώσῃ. — Ἀλλὰ διὰ νὰ κρίνῃ ὁ ἀναγνώστης περὶ τῆς ἀποφάσεως ταύτης παρατίθεται τὴν ἐξῆς σκέψιν τῆς «ἐπειδὴ ὁ διατρίβων ἐν ἀλλοτρίῳ κτήματι κατὰ παράκλησιν ῥητὴν ἢ σιωπηράν, ἥτοι κατ' ἐνόχην δὲν εἶναι κατὰ παράκλησιν νομιμῆς, ἀλλὰ κατέχει ἐν ὀνόματι τοῦ νομίμως σωματικῶς.» Νομιζομεν δὲ ἐπὶ μάτην ἤθελε τις περιμένει πλέον νὰ ἀκούσῃ τίς ἐστὶν ὁ «κατὰ παράκλησιν» νομιμῆς; ἀφοῦ τοιαῦτα λέγονται ἢ ἀφοῦ τόσον ἀνεπιτυχῶς ἐφαρμόζεται ῥῆσις περὶ ἀπλῆς προσηκούσης διαμονῆς ἐν ἀλλοτρίῳ κτήματι ἐπὶ ὑποθέσεως καθ' ἣν ὁ κατ' ἐνόχην κάτοχος μονίμως κατεῖχεν ὅπως χρησιμοποίησιν ὅ,τι κατεῖχε.

Διὰ τοιούτων ἀποφάσεων ἀπερρίθη ἡ ἀγωγή τοῦ Χατζίσκου.

Ὡς ἐκ περισσοῦ προστίθεται ἐν τῇ τῆς περὶ τῆς συντόμου ἐκθέσεως καὶ τὰ ἐξῆς, ἅτινα, ἂν καὶ δὲν ἔχωσι ἄριστον σχέσιν μετὰ τὴν προκειμένην δίκην, ἔχουσιν οὐχ ἥττον σχέσιν πολλὴν μετὰ τὸ κύριον ἂν κειμένον.

Εἶδομεν ἐν τούτοις ἐν τῷ παρόντι βιβλίῳ καὶ παραπομπὰς τινὰς τοῦ ῥωμαϊκοῦ δικαίου καὶ ἀποφάνσεις (φιτλάδες) τῆς Ἰψήλης Πύλης τοῦ τουρκικοῦ δικαίου καὶ τίτλους ἐξ ὧν ἀποδείκνυται ὅτι ἱαματικά ὕδατα δύνανται νὰ ᾖσιν ἰδιωτικῇ κτήσιν. Ἄς εὐαριστηθῇ ὁ ἀναγνώστης συγχρόνως ν' ἀναγνώσῃ καὶ τὸν Πλούταρχον (τόμ. Δ', σελ. 298, 375) διὰ νὰ βεβαιωθῇ ὅτι καὶ παρὰ Ῥωμαίους τὰ μεταλλικά ἱαματικά ὕδατα ἦσαν ἀντικείμενα ἰδιωτικῆς κτήσεως.

Ἀλλ' ἐκτὸς τούτων δικαιούμεθα νὰ φρονώμεν ὅτι δὲν εἶναι ἀτρεκέλιν νὰ σημειώσωμεν ἐνταῦθα, ὅτι σήμερον ἐν Ἑλλάδι ὑπάρχει. Τὰ μεταλλικά ἱαματικά δηλονότι ὕδατα τῆς Αἰθιψοῦ, ἡ κοινότης τοῦ ἰδίου χωρίου διαθέτει ὡς ἰδιοκτησίαν αὐτῆς, χωρὶς νὰ περινοχληθῇ παρ' οὐδενὸς καὶ δικαίως· διότι ἡγόρασε ἀπὸ τὸν πρῶτον ἰδιοκτήτην ὀθωμανὸν, τὸ αὐτὸ χωρίον μετὰ τὴν περιφέρειάν του ἐντὸς τῆς ὁποίας κεῖνται αὐτά. Ἰδοὺ δὲ καὶ ἄλλα τινὰ σχετικὰ μετὰ τὸ ἀντικείμενον τοῦτο.

Οἱ περίξ τῶν Ἀθηνῶν βράχοι, οἵτινες εἰς ἄλλους καιροὺς καὶ χρόνους ἐθιωροῦντο ἴσως ὡς ἀνήκοντες εἰς τὸ δημόσιον, ὡς καὶ τὰ δάση, σήμερον εἰσὶν ἰδιοκτησίαι διαφόρων πολιτῶν οἵτινες καρποῦνται σημαντικὰ εἰσοδήματα ἐξ αὐτῶν. Οἱ ἐν Μαραθῶνι σωροὶ σκυριῶν ἀπαρχαιωμένων χρόνων, οἵτινες σήμερον ἔχουσι μεγάλην καὶ σπουδαίαν ἀξίαν καὶ πρόσσοδον· εἰσὶν ἰδιοκτησίαι τῶν ἰδιοκτητῶν ἐκείνης τῆς περιφερείας. Τί θέλομεν νὰ μνημονεύωμεν ττιαῦτα καὶ ἄλλα ἐπικερδῆ κτήματα ἀγορασθέντα, ὡς διάφορα οἰκόπεδα ἀξίας ἄλλοτε δέκα εἴκοσι καὶ πεντήκοντα λεπτῶν, πωλούμενα πολλὰ ἐκ τούτων σήμερον ὀγδοήκοντα καὶ ἑκατὸν δραχμὰς κατὰ πῆχυν· ὡς ἐν παραδείγματι καὶ ἡ ἀγορὰ τοῦ μακαίτου Ἀξιώτου ἐνὸς περιδελίου ἐκ δραχ. χιλίων πεντακοσίων πωληθέντος ἐσχάτως ὑπὸ τοῦ γαμβροῦ αὐτοῦ Κυρίου Σμόλιντο διὰ δραχμὰς τριακοσίας περίπου χιλιάδας, καὶ τότε ἄλλα ἐν Ἀθήναις καὶ ἄλλαχθ'· τὰ ἐμνημονεύταμεν ὁμοίως ὡς ἐκ περισσοῦ, ὡς εἴρηται, διὰ νὰ καταπολιμήσωμεν καὶ τὸ αἶσθημα τοῦ φθόνου, ἂν δυστυχῶς ἐνυπάρχῃ εἰς ἀσθενεῖς τινὰς καρδίας.

τερόν τρίτον ἐκ τῶν θέσεων Ἀργυροχωρίου, Βρωμοσυκιάς καὶ ἐνὸς Ζευγοστασίου καὶ ἐνὸς Ἀχυρῶνος εἰς βογομήλου.

Ἐπειδὴ ἐπομένως ἐκ τῶν προσαγομένων τούτων τίτλων ἀποδεικνύεται ὅτι ὁ Χατζίσκος ἡγόρασε καὶ κατέχει τὸ ὅλον κτῆμα Θέρμα, ἐκτὸς τοῦ ἐνὸς τρίτου τῶν θέσεων Ἀργυροχωρί, Βρωμοσυκιάς καὶ τοῦ Ζευγοστασίου καὶ Ἀχυρῶνος τοῦ Βογομήλου, ὅπερ τρίτον τῶν εἰδικῶν τούτων θέσεων ἀνήκει ἀδιαρρέτως εἰς τὸ δημόσιον ὡς καὶ κατέχει αὐτό.

Ἐπειδὴ ἡ πηγὴ τῶν θερμῶν ὑδάτων καὶ ὅλαι αἱ περὶ τῆς πηγῆς γαῖαι δὲν ἐμπεριέχονται εἰς τὰς θέσεις τῶν τῶν τρίτον ἔχει τὸ δημόσιον, δηλ. δὲν ἐμπεριέχονται οὔτε εἰς τὰς θέσεις Ἀργυροχωρί, οὔτε εἰς τὴν Βρωμοσυκίαν, οὔτε τὸ Βογομήλον, ἀλλ' ἀπέχουν αὐτῶν μίαν περίπου ὥρην, ὅπερ ἀποδεικνύεται ἐκ τοῦ ἀπὸ 21 Νοεμβρίου 1861 ὑπ' ἀριθ. 1378 πιστοποιητικοῦ τοῦ Δημάρχου Ἰπάτης καὶ ὅπερ χρὴς τυχούσης ἂν τὸ δικαστήριον δὲν ἀπορρίψῃ τὴν ἐφῆσιν τοῦ δημοσίου, ἀμέσως ἀναδεχόμεθα ν' ἀποδείξωμεν καὶ ζητοῦμεν νὰ μᾶς ἐπιτρέψῃ τὸ δικαστήριον ν' ἀποδείξωμεν.

Ἐπειδὴ ἐπομένως ἐκ τῶν ἐπισήμων τούτων τίτλων ἀποδεικνύεται ὅτι τὸ δημόσιον δὲν κατέχει οὔτε τὰ θερμὰ ὑδάτα, οὔτε τὰς περὶ αὐτῶν γαῖας, ἀλλὰ κατέχει καὶ κατέχει ταῦτα ὁ Χατζίσκος.

Ἐπειδὴ ἐπὶ τῇ ὑποθέσει ὅτι ἀπητείτο ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος ἡ ἐγκρίσις τῆς ἐπὶ τῶν ὀθωμανικῶν κτημάτων ἐπιτροπῆς, καὶ ἐπὶ τῇ ὑποθέσει ἀκόμη, ὅτι ἄνευ τῆς ἐγκρίσεως ταύτης τὸ δημόσιον ἠθέλε δικαιουῖσθαι νὰ λαμβάνῃ ὅλα τὰ κτήματα, ἐφ' ὧν δὲν ἐξεδόθη τῆς ἐπιτροπῆς ταύτης ἐγκρίσις, πάλιν ταῦτα πάντα οὐδεμίαν ἡδύναντο νὰ ἔχωσιν ἐπιρροὴν εἰς τὴν προκειμένην περὶ κατοχῆς δίκην, εἰς ἣν ἄλλος δύναται νὰ ᾖναι ὁ κύριος ἄλλος ὁ κάτοχος ἐνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ κτήματος.

Ἐπειδὴ ὅμως οὐδὲν τῶν ἀνωτέρω ὑπάρχει, διότι οὔτε νενομισμένον, οὔτε διατεταγμένον ἐπὶ τινι ποινῇ ὑπάρχει τὸ νὰ ἐπικυρῶνται αἱ ὀθωμανικαὶ πωλήσεις ὑπὸ τῆς ἐπιτροπῆς, καθόσον ἡ σύστασις ταύτης ἦτον ἀπλοῦν διοικητικὸν μέτρον τείνον πρὸς φύλαξιν τῶν ἀγοραστῶν ἀπὸ ἀγορᾶς βακουφίων, Μαχλουλίων καὶ ἄλλων τοιοῦτου εἶδους κτημάτων, καὶ ὅπως οἱ ἀγορασταὶ διὰ Χοτζετίων, καὶ ὅχι διὰ ἰδιωτικοῦ ἐγγράφου, ὅπερ ἠθέλεν ἐκθέσει τοὺς ἀγοραστὰς εἰς ἀπαιτήσεις τῶν τυχόν συνδιοκτῆτῶν ὀθωμανῶν (ὅρα τὴν ἀπὸ 27 Δεκεμβρίου 1832 δικήρυξιν τῆς κατὰ τὴν Εὐβοίαν καὶ Ἀττικὴν Ἑλλην. Ἐπιτροπῆς περὶ τῆς ἀγορᾶς τῶν ὀθωμανικῶν ἰδιοκτησιῶν, ὥστε ἐκ τῆς μὴ ἐπικυρώσεως ὑπὸ τῆς ἐπιτροπῆς τὸν κίνδυνον τοῦτον διέτρεχον οἱ ἀγορασταὶ ἀπὸ μέρους τῶν πολιτῶν ἢ τῶν μετ' αὐτῶν συνδιοκτῆτῶν, ὅχι ὅμως καὶ ἀπώλειαν τινὰ τῶν δικαιωμάτων των καὶ οὐδὲν δικαίωμα περιήρχετο εἰς τὸ δημόσιον ἐκ τῆς μὴ ὑπὸ τῆς ἐπιτροπῆς ἐπικυρώσεως.

Ἐπειδὴ ὅμως τῇ 24 Ἀπριλίου 1840 ὑπέβαλεν τὰ Χοτσετία ἀμφοτέρων τῶν ἀγορῶν μου εἰς τὴν ἐξαστικήν Ἐπιτροπὴν (ὅρα τὸ ὑπὸ τὴν ἡμερομηνίαν ταύτην ἐγγραφόν μου ἐπικυρωμένον προσηκόντως) δὲν ἐπέμεινα δὲ εἰς τὴν ἐπικύρωσιν τοῦ ἐνὸς Χοτζετίου τοῦ ἀφορῶντος τὴν ὑπὸ τοῦ Ζέρβα γενομένην πώλησιν, διότι τὸ μέρος τοῦτο κατεῖχον ἀδιαφιλονεικῶς ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς ἀγορᾶς αὐτοῦ, ἐπέμεινα δ' ὡς πρὸς τὴν ἐπικύρωσιν τῆς ἐτέρας ἀγορᾶς, ἥτοι τοῦ μεριδίου τοῦ Ὁσμάν Μπεταίστα ὅπερ τὸ δημόσιον διεφιλονεῖκε, καθόσον τοῦ πωληθέντος μοι τούτου μέρους θέσεις τινες εἶχον καταλάβει ἀπὸ τῆς πωλήσεως αὐτοῦ, τὸ δὲ ἐπίλοιπον μέρος κατεῖχε τὸ δημόσιον καὶ δὲν ἐζήτουν καὶ αὐτοῦ τὴν παράδοσιν, ὅπερ ἀκολούθως τὸ δημόσιον μοι παρέδωκεν.

Ἐπειδὴ ὁ ἰσχυρισμὸς τοῦ δημοσίου ὅτι οὐδέποτε λόγον ἐποιησάμην περὶ τοῦ ἐνὸς τρίτου καὶ ὅτι ὡς ἐκ τούτου ἀποδεικνύεται ὅθεν, ὅτι μόνον τὸ ἐν τρίτον ἡγοράσαμεν εἶναι ἀνυπόστατος, διότι διὰ τῶν ἀναφορῶν μου παρεπονύμην διὰ τὸ ἀμφισβητούμενον τρίτον, ὅπερ μέχρι τίνος κατεῖχε τὸ δημόσιον, περὶ τοῦ ἄλλου τρίτου δὲν εἶχον ἀφορμὰς παραπόνων κατέχων αὐτό· ὅτι δὲ περὶ τῶν δύο τρίτων ἠννόουν ἐξάγεται, α) ἐκ τῆς ἀπὸ 24 Ἀπριλίου 1840 ἀναφορᾶς μου εἰς ἣν ἀναφέρω ἀμφοτέρω τὰ χοτζετία β) ἐκ τῆς ἀπὸ 29 Νοεμβρίου 1840 ἀναφορᾶς μου εἰς ἣν παραπονοῦμαι περὶ τοῦ ὑπὸ τοῦ δημοσίου κατεχομένου τρίτου· γ) τῆς ἀπὸ 13 Αὐγούστου 1841 ἐτέρας ἀναφορᾶς μου δι' ἧς ζητῶ τὸ 1/3 τοῦ ὑπὸ τοῦ Ὁσμάν Μπεταίστα ῥητῶς πωληθέν ἐμοί· δ) τῆς ἀπὸ Ὀκτωβρίου 1841 ἐτέρας ἀναφορᾶς μου δι' ἧς ζητῶ τὸ ἐν ἀπὸ τὰ δύο τρίτα ὅπερ εἰσέτι κατέχει τὸ δημόσιον· ε) τῆς ἀπὸ 11 Ἰουνίου 1843 ὁμοίας εἰς ἣν λέγω στεροῦμαι εἰσέτι τοῦ ἄλλου τρίτου τοῦ κτήματος Θέρμα· ς) τῆς ἀπὸ 22 Ἰουνίου 1843 ἀναφορᾶς μου εἰς ἣν λέγω τὸ ἐν ἐκ τῶν δύο τρίτων τοῦ κτήματος Θέρμα ἰδιοκτησίας μου διαφιλονεῖται εἰσέτι· ζ) τῆς ἀπὸ 9 Αὐγούστου 1846 ἐτέρας ἀναφορᾶς μου ἐνθα ἐκθέτω, ἡ πεποιθήσις τῆς Β. Γραμματείας διὰ τὸ ἕτερον τρίτον τοῦ κτήματος κλπ. η) τῆς ἀχρονολογήτου ἀναφορᾶς μου πρὸς τὴν ἐπιτροπὴν ληφθείσης τὴν 5 Ἰανουαρίου 1844 ἐνθα ῥητῶς ἀναφέρω ὅτι ἐξαίτομαι τὴν ἐπικύρωσιν τῶν

Ἐπειδὴ ἀπὸ ἐναντίας ἡ διακατοχὴ τοῦ δημοσίου ἐπὶ τῶν ἱματικῶν ὑδάτων καὶ τῶν παρακειμένων γαιῶν ἀποδεικνύεται ὡς μόνον ἐκ τῶν εἰρημένων ὁμολογιῶν τοῦ ἀντιδίκου, ἀλλὰ καὶ ἐκ τῶν μαρτυριῶν τῶν πλείττων μαρτύρων τῆς ἀποδείξεως καὶ ὅλων τῆς ἀνταποδείξεως, οἵτινες βεβαιοῦσι τὰς διαφόρους διακατοχῆς πράξεις, ὡς ἐνέργησε κατὰ καὶ τὸν τοῦ δημοσίου καὶ ἰδίως τὴν διὰ μηχανικοῦ καθαρισμὸν τῆς δεξαμενῆς καὶ τὴν καταμετρησὶν τῆς παρακειμένης γῆς πρὸς ἀνέγερσιν δημοσίου κατασκευῆς λουτρῶν, πρὸς δὲ καὶ ἐκ τῶν διαφορῶν Β. διαταγμάτων καὶ περὶ ἐργασίας συμφωνιῶν τῆς κυβερνήσεως καὶ ἐκ τῆς φαιδρῆς περὶ κυριότητος καὶ διακατοχῆς τῶν ὑδάτων ἐπιφυλάξεως τοῦ δημοσίου, ἣν ὁ ἀντίδικος ἀπιδέχθη ἐκ τῆς ἐνώπιον δὲ τοῦ εἰρηνοδικοῦ Ὑπάτης κατὰ τὸ 1840 ὁμολογίας του, προκύπτει ὅτι ὁ ἀντίδικος οὐδὲ κατοχῆς οὐδὲ κυριότητος τῶν θερμῶν ὑδάτων εἶχεν ἀξίωσιν τότε ὥστε δι' αὐτοὺς τοὺς λόγους ἡ ἀγωγή τοῦ ἀντιδίκου καὶ ὡς πρὸς τὸ δημοσίον εἶναι προφανῶς ἀνυπόστατος.

Ἐπειδὴ, εἰάν ὡς ἀριθμῶς ἀπιδείχθῃ, ὁ ἀντίδικος μέχρι τοῦ 1843 δὲν εἶχε τὴν διακατοχὴν τῶν ἱματικῶν ὑδάτων, μετὰ τὸ ἔτος τοῦτο δὲν ἠδύνατο νὰ ἀποκτήσῃ διακατοχὴν καὶ δυνάμει τοῦ νόμου τοῦ 1843 καὶ ὅν ἐκτοτε τὸ δημοσίον διατηρεῖ τὴν διακατοχὴν τῶν ἐθνικῶν κτημάτων.

Ἐπειδὴ ἄλλως καὶ κατὰ τὸ Β. Διάταγμα τῆς 18 Φεβρουαρίου 1836 τὰ ἱματικά ὑδάτα θεωροῦνται νομίματα ἡγεμονικά καὶ εἰσὶν ἐπομένως ἀνεπίδεκτα ἰδιωτικῆς κτετικῆς καὶ κατοχῆς.

Ἐπειδὴ οἱ μάρτυρες τοῦ ἀντιδίκου Γεώργιος Σαλῶρας, ὡς πνευματικὸς συγγενὴς καὶ ἐνοικιαστὴς τῶν κτημάτων τοῦ ἀντιδίκου, καὶ οἱ Ἀθανάσιος Σαλῶρας, Ἀθανάσιος Καρδάνης, Σπύρος Καχτάνης καὶ Βασίλειος Νουλάκης ὡς συγγενεῖς αὐτοῦ εἰσὶν ἐντελῶς ἀναξιοπίστοι, ὡς ὀρθῶς περιδέχθη καὶ τὸ ἐν Πατρίαις δικαστήριον τῶν Ἐφετῶν.

Ἐπειδὴ ἐκ τῶν μαρτυριῶν βεβαιοῦται ὅτι ἐν τῇ γῇ τῇ περὶ τὸ χεῖλος τῆς πηγῆς τῶν θερμῶν ὑδάτων κειμένη χόρτον δὲν φύεται ὥστε καὶ εἰάν ποιμένα τυχόν τοῦ ἀντιδίκου ἐδόσκησαν ποτὲ εἰς γῆν φύουσαν χόρτον, αὕτη καίται μακρὰν καὶ περὶ αὐτῆς δὲν πρόκειται ἔλθῃ.

Ἐπειδὴ οἱ μάρτυρες ὡσαύτως βεβαιοῦσιν, ὅτι οὐδέποτε ὁ ἀντίδικος ἐμπόδισε τοὺς προσερχομένους ἀπὸ τοῦ νὰ λούωνται ἢ ν' ἀνεγείρῃσι καλύδας.

Ἐπειδὴ τέλος οἱ μάρτυρες τῆς ἀνταποδείξεως ἀνιξαιρέτως ὅλοι βεβαιοῦσιν ὅτι τὰ ἱματικά ὑδάτα Ὑπάτης καὶ ἐπὶ τουρκοκρατίᾳ ἐθεωροῦντο δημόσια καὶ μετὰ ταῦτα μέχρι τοῦδε θεωροῦνται ὡς ἐθνικά. Ἐπειδὴ οὐδεὶς νῦν ἰσχυρισμὸς τοῦ ἀντιδίκου ἔχεται ἀληθείας.

Διὰ τοὺς λόγους τούτους ἐξαίτοδμαι.

Τὴν παραδοχὴν τῆς ἐρίσεως τοῦ δημοσίου κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 239 (1861) ἀποφάσεως τῶν ἐν Λαμῖα Πρωτοδικῶν. Τὴν μεταρρύθμισιν τῆς ἀποφάσεως ταύτης, ἵνα ἀπορρίψῃ ἡ κατὰ τοῦ Ἀδουραχμάνη ἀγωγή τοῦ ἀντιδίκου ὡς ἀνυπόστατος, καὶ συνεπείᾳ τῆς παρεμβάσεως τοῦ δημοσίου ἀναγνωρίσῃ τὸ δικαστήριον τοῦτο τὴν ἀποκλειστικὴν διακατοχὴν τοῦ δημοσίου ἐπὶ τῶν ἱματικῶν ὑδάτων Ὑπάτης καὶ τῶν παρακειμένων γαιῶν, ἐφ' ὧν ὑπάρχουσι παραπήγματα, καὶ αἵτινες εἰσὶν ἀναγκαῖαι πρὸς ἀνέγερσιν δημοσίων κατασκευῶν καὶ χρῆσιν τῶν προσερχομένων καὶ τὴν καταδίκην τοῦ ἀντιδίκου εἰς τὰ ἐξόδα τῆς τε Πρωτοδικῆς καὶ ἐκκλητοῦ δίκης.

Ἐξόδα κατὰ τὸν κατάλογον τὸ ὅλον δραχ. 279 ³⁰/₁₀₀.

Ἐν Ναυπλίῳ τὴν 16 Φεβρουαρίου 1864.

Ὁ πληρεξούσιος δικηγόρος

Γ. Γ. ΣΤΕΦΟΠΟΥΛΟΣ.

Ἀκριβὲς ἀντίγραφον.

Ναύπλιον τὴν 22 Αὐγούστου 1864.

Ὁ Ὑπογραμματοῦς

ΙΩΑΝ. ΜΙΧΑΛΟΠΟΥΛΟΣ.

Σύντομος ιστορική έκθεσις τοῦ κτήματος Θέρμα καὶ σπουδαία τινὰ γεγονότα,
ὡς καὶ ὀλίγα σχετικὰ μετὰ τὴν δίκην.

Τὸ κτῆμα Θέρμα καίται ἐντὸς τοῦ δήμου Ἰπάτης τῆς ἐπαρχίας Φθιώτιδος· ὁρατεῖται δὲ ὡς ἐφεξῆς. Ἀνατολικομεσημβρινῶς ἀπὸ τοῦ στόμιον τῆς παλαιοῦς Σούδας ἢ μεγάλου Χάνδακος ὅστις χωρίζει τὴν περιφέρειαν τοῦ χωρίου Μυζιάταις λαμβάνων τὴν διευθύνσιν τῆς ἰδίας περιφέρειας μέχρι τῆς θέσεως Καμάρι καὶ ἐκεῖθεν εἰς θέσιν Μηλία, προχωρῶν πρὸς τὸ παλαιὸν Κεραμοποιεῖον, ἔως εἰς τὴν Ἀχλαδοῦλαν ἐξακολουθῶν τὸν κλάδον τοῦ εἰρημένου χάνδακος πρὸς τὰς μνησθείσας θέσεις μέχρι τῆς τελευταίας τοῦ χάνδακος τούτου, ἔχων ὡς ὅριον τὸν μεμονωμένον εἰς τὴν θέσιν ταύτην πλάτανον ἀκολουθῶν Σαμάρι τι τῆς γῆς, ἐφ' οὗ ὑπάρχουσι σωροὶ πετρῶν ἐξ ἐρειπίων μέχρι τοῦ ρεύματος Καμοργιώτη, τὸ ὁποῖον ἀκολουθεῖ ἔως εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ παρακειμένου ὄρους τῆς Οἴτης ἐκεῖθεν προχωρεῖ εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ αὐτοῦ ὄρους μέχρι τῆς θέσεως Βρομοδουσις, ἐκεῖθεν στρέφει καὶ ἐβγαίνει εἰς Ἀσπρόσαρρῶν καὶ ἐκεῖθεν τὸν κατήφορον πίπτει εἰς τὸ ρεῖμα, τὸ ὁποῖον ἔρχεται ἀπὸ τὰ περιβόλια καὶ ἀκολουθῶν τὸ ρεῖμα, ἐβγαίνει ἀνωθεν τοῦ Βουγομύλου τὸν δρόμον τῆς Ἰπάτης, ἐκεῖθεν πίπτει τὸν δρόμον καὶ προχωρεῖ εἰς τὴν ἄκραν τοῦ Βουγομύλου τὸν παλαιὸν δρόμον καὶ ἐβγαίνει εἰς τὴν θέσιν Ἀγελάρην ἢ ἁγίαν Τριάδα καὶ ἐκεῖθεν ἀκολουθῶν τὸν παλαιὸν δρόμον εἰς τὴν ἄκραν τῶν ἀγρῶν τοῦ Παππακώστα στρέφει ὀλίγον δυτικῶς ἀφ' οὗ ὁρίζεται τὸ δυτικοαρκτικὸν ὅριον τὸ ὁποῖον προχωρεῖ καὶ ἐβγαίνει εἰς τὴν πελαϊαν καὶ ἐκεῖθεν ἀκολουθῶν τὸ ρεῖμα φθάνει εἰς τὴν βρύσιν τοῦ Παππαδερδῆσι εἰς τὴν ὁδὸν Μυζιατῶν προχωρεῖ διευθυνόμενον πρὸς τὸ Λάλα καὶ ἐκεῖθεν στρέφει ὀλίγον κατὰ τὴν Μαγούλαν καὶ φθάνει μέχρι τῶν ὄχθων τοῦ Σπερχεῖο ποταμοῦ ἀφ' οὗ ὁρίζεται τὸ ἀρκτικοανατολικὸν ὅριον ἐξακολουθῶν τὰς ὄχθας τοῦ ποταμοῦ φθάνει ἔως εἰς τὴν ἐκβολὴν τῆς Σούδας (μεγάλου χάνδακος) τῆς διαχωρίζουσας τὸ ὅριον τῆς περιφέρειας τοῦ χωρίου Μυζιάταις.

Τὸ κτῆμα τοῦτο συγκροτεῖται ἀπὸ τὰς ἐφεξῆς διακεκριμένας θέσεις αἵτινες ἔχουσιν ἰδίας περιφέρειας καὶ ἐμπεριλαμβάνονται ἐντὸς τῶν ἀνω εἰρημένων γενικῶν ὀρίων οἷον ἀπὸ τὰς θέσεις καλουμένας Βαρκά, Καμάρι, Ἀχούρια, Θέρμα, Παππαδερδῆσι, Ἀργυροχώρι καὶ Βρομοσυκιὰς πρὸς δὲ καὶ ἀπὸ ἐν ζευγοστάσιον καὶ ἐνὸς ἀχυρῶνα εἰς Βουγομύλου.

Ὁ Δημήτριος Χατζίσκος ἠγόρασε κατὰ μὲν τὸ ἔτος 1833, τὸ ἐν τρίτον ἀδιαίρετως ὅλων τῶν ἀνωτέρω περιγραφόμενων κτημάτων ἀπὸ τοῦ υἱοῦ καὶ κληρονόμου τοῦ ὀθωμανοῦ Χασάν Μπίσαν Ζιρῆα Ἰβραχίμ καὶ Ἀχμήδ· κατὰ δὲ τὸ 1834 τὰ δύο τρίτα τῶν κτημάτων (θέσεων) Βαρκά, Καμάρι, Ἀχούρια, Θέρμα καὶ Παππαδερδῆσι καὶ τὸ ἐν τρίτον τῶν κτημάτων (θέσεων) Ἀργυροχώρι, Βρομοσυκιὰς τοῦ ἐνὸς ζευγοστασίου καὶ ἐνὸς Ἀχυρῶνος εἰς Βουγομύλου ἀπὸ τὸν ὀθωμανὸν Σεγίθ Ὀσμάν Ἀγά Μπατζίστη συναίτερον καὶ κληρονόμον τῶν Ἀλβανῶν Λατίφ, ἀγάν καὶ Μάτους ἀγάν.

Τὸ ἐν τρίτον τῶν θέσεων Ἀργυροχώρι Βρομοσυκιὰς τοῦ ἐνὸς ζευγοστασίου καὶ ἐνὸς ἀχυρῶνος τοῦ Βουγομύλου ἀνήκει εἰς τὸ ἑλληνικὸν Δημόσιον προερχόμενον ἀπὸ τοῦ τουρκικοῦ Δημόσιου ὡς ἀγορασθὲν ὑπὸ τοῦ τατράπη τῶν Ἰωαννίνων Ἀλλή πκσιᾶ.

Ἰστέ οὖν μὲν Δημήτριος Χατζίσκος εἶναι ἰδιοκτῆτης καὶ κύριος ὁλοκλήρων τῶν θέσεων Βαρκά, Καμάρι Ἀχούρια, Θέρμα, καὶ Παππαδερδῆσι, τῶν δὲ δύο τρίτων τῶν θέσεων Ἀργυροχώρι, Βρομοσυκιὰς τοῦ ἐνὸς ζευγοστασίου καὶ ἐνὸς ἀχυρῶνος εἰς Βουγομύλου· τὸ δὲ Δημόσιον εἶναι ἰδιοκτῆτης καὶ κύριος τοῦ ἐνὸς τρίτου τῶν θέσεων Ἀργυροχώρι Βρομοσυκιὰς τοῦ ἐνὸς ζευγοστασίου καὶ ἐνὸς ἀχυρῶνος τοῦ Βουγομύλου.

Ὅτε δὲ ὁ Δημήτριος Χατζίσκος ἠγόρασε τὰ ἐν λόγῳ κτήματά του ἡ δεξαμενὴ ἢ περιέχουσα τὰ θερμὰ ὕδατα ἦτον καὶ ἐντὸς καὶ ἐκτὸς αὐτῆς πλήρης βούρλων εἰς τρόπον ὥστε καὶ ἀγριόχοιροι καὶ λύκοι ἐφώλευον· εἰς λύκος μάλιστα ἐφανεύθη πρὸ χρόνων ἀπὸ χωρικὸν τινα πλησίον εἰς τὸ χεῖλος τῆς δεξαμενῆς τοιαύτης οὗσης τῆς καταστάσεως τῆς δεξαμενῆς δὲν ἐχρησίμευεν πρότερον εἰμὴ νὰ θεωρεῖται ὡς ἄλλη στέρνα διὰ νὰ περιμαζεύῃ τὰ ὕδατα ἅτινα ἐχρησίμευσεν πρὸ ἀμνημονεύτων χρόνων ὡς χρησιμύωσι καὶ σήμερον καὶ πάντοτε πρὸς ἀρδευσιν τῶν παρακειμένων ἀγρῶν τῶν πρώην ἰδιοκτητῶν ὀθωμανῶν, νῦν δὲ τοῦ Χατζίσκου ἐσπαρμένων ἐκάστοτε ὑπὸ διαφόρων προϊόντων. Ὁ δὲ Χατζίσκος ἀφ' ἧς ἐγένετο ἰδιοκτῆτης ἐπέτρεψεν εἰς τὸν ἐν Ἰπάτῃ διαμένοντα ὀθωμανόν, χατζηαβδουραχμάνη ἐπὶ τῇ αἰτήσει του ποτὲ μὲν προφορικῶς ἄλλοτε δὲ ἐγγράφως νὰ κατασκευάζῃ καὶ ἐνίστῃ τὸ κατάρχας νὰ φέρῃ πρὸς καιρὸν τινας ἐκ τῶν πλησίον τῆς δεξαμενῆς Καλυθῶν, τῶν ποιμένων ὅπως διαμένωσιν οἱ προσερχόμενοι λουόμενοι ἐν τῇ δεξαμενῇ πρὸς ἀνάπαυσιν διὰ τινος ὥρας μετὰ τὴν ἐξουδὴν τῶν ἐκ τῆς δεξαμενῆς, πολλοὶ τούτων ὅταν εἰσέρχοντο ἐν τῇ δεξαμενῇ νὰ κάμωσι χοῆσιν λουτρῶν ἐθένοντο διὰ τριχιῶν ἐκ τῶν βούρλων ὅπως ἀποφεύγωσι τὸν κίνδυνον. Ἀκολουθῶν μετὰ παρεύλεσιν ὀλίγων ἐτῶν ὅτε ἤρχισεν ἡ συζῆσις τῶν προσερχομένων νὰ ἀναπτύσσεται ὁ αὐτὸς ὀθωμανὸς κατασκεύασε παραπήγματα τινὰ καὶ ὁ Χατζίσκος τότε ἤτησεν ἐνοίκιον παρ' αὐτοῦ καὶ ἐπλήρωσε δραχμὰς πεντήκοντα κατ' ἔτος ὡς ἀπεδείχθη τούτο δι' ἐπισήμων συμβολαίων τῶν ὑπ' ἀριθ. 192 τῆς 7 Σεπτεμ. 1840 καὶ 476 τῆς 14 Μαΐου 1852. Τὸ ὕδωρ τοῦτο οὐ μόνον ὡς εἴρηται ἐχρησίμευε καὶ χρησιμεύει πάντοτε πρὸς ἀρδευσιν τῶν ἀγρῶν τῶν ἰδιοκτητῶν ὅπως ἔχουν ἰδιόκτητα ὕδατα ὅλη οἱ ἰδιοκτῆται χωρίων καὶ ἄλλων σχετικῶν κτημάτων ἐν Ἑλλάδι καὶ ἀπανταχοῦ ἀδιάφορον δὲ διὰ τὸν χρωματι-

λούθως εις τὸν Χ. Ἀδδουραχμάνη κατὰ παράκλησιν αὐτοῦ, παρ' οὗ νομίμως τὴν ἐξήγησιν διὰ τῆς περὶ ἐπιστροφῆς τῆς κατὰ παράκλησιν δοθείσης κατοχῆς ἀγωγῆς μου.

Ἐπειδὴ ὡς πρὸς τὸ γεγονός τῆς κατοχῆς καλῶς τὸ δικαστήριον ἐπέτρεψε τὴν διὰ μαρτύρων ἀπόδειξιν μὴ οὕτως δυνατῆς τῆς ἐγγράφου ἀποδείξεως ὡς πρὸς τὸ γεγονός τῆς παρακλήσεως, ἐκτὸς ὅτι ἀποδεικνύεται διὰ μαρτύρων, ἀποδεικνύεται αὐτοτελῶς καὶ δι' ἐγγράφων τοῦ ὑπ' ἀριθ. 192 Συμβολαίου τοῦ 1840 τῆς ἀπὸ 17 Μαρτίου 1843 ἐπιστολῆς καὶ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 4742 Συμβολαίου τοῦ 1852 ἐπειδὴ ὁμοῦς τὸ δημόσιον οὐδεμίαν ἐγγραφὴν ἀπόδειξιν προσάγει ὅτι παρέδωκε τῷ Χ. Ἀδδουραχμάνη τὴν νομὴν κατὰ παράκλησιν αὐτοῦ διὸ οὐδολως θέλει ληφθῇ ὑπ' ὄψιν ὁ τοιοῦτος αὐτοῦ ἰσχυρισμός, καθὼς πάντι ἀναπόδεικτος.

Ἐπειδὴ ὁ ἰσχυρισμός ὅτι εἴμεθα συγκατόχοι δὲν ἐπροτάθη Πρωτοδικῶς (ὅρα τὰς ἀπὸ 4 Φεβρουαρίου καὶ 8 Ἰουνίου 1860 προτάσεις του) ὁ τοιοῦτος ἰσχυρισμός εἶναι γεγονός πραγματικόν ἐπὶ τοῦ ὁποίου στηριζόμενον τὸ δημόσιον προτείνει τὸ ἀπαράδεκτον, διότι κατὰ νόμον ὁ συγκατονωὺς δὲν ἔχει ἀγωγὴν περὶ ἀποβολῆς ἀλλὰ τὸ τοιοῦτον γεγονός δὲν ἐπροτάθη Πρωτοδικῶς, ἀρα εἶναι ἀπαράδεκτος ὁ τοιοῦτος ἰσχυρισμός, εἶναι δὲ καὶ ἀνυπόστατος διότι δὲν εἴμεθα συγκατόχοι αὐτῆς τῆς θέσεως, ἀλλὰ τὴν θέσιν ταύτην καὶ τὴν πηγὴν τῶν ὑδάτων καὶ τὰ ὕδατα κατέχω ἐγὼ πρὸ πολλῶν ἐτῶν ἀποκλειστικῶς διανοίᾳ κυρίου, χωρὶς νὰ ἔχη καμίαν κατοχὴν τὸ δημόσιον καὶ τοῦτο ὁμοῦς ἂν ἦτον, οὐχ' ἦττον δεκτὴ ἦτοίεν εἶσθαι ἢ κατὰ τοῦ Ἀδδουραχμάνη ἀγωγὴν μου, ἀφοῦ ὡς ἐρρίθη ἐγὼ μόνος παρέδωκα τῷ Χ. Ἀδδουραχμάνη τὴν κατοχὴν τῶν ἐπιδίκων γαιῶν καὶ οὐχὶ τὸ δημόσιον, ἐπιμένω ὁμοῦς εἰς τὸ ὅτι οὐδεμίαν κατοχὴν ἔχει ἢ ἰσχὺ ποτε τὸ δημόσιον οὐδ' ἀπέδειξε συγκατοχὴν ἂν καὶ τῶν θέσεων τῶν περὶ τῆς πηγῆς τῶν λουτρῶν καὶ ἐπὶ τῆς πηγῆς αὐτῶν ὡς καὶ ἐπὶ τῆς χρήσεως τῶν ὑδάτων αὐτῶν.

Ἐπειδὴ τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 19962 ἀναρριθείσης ἀποφάσεώς του παρεδ-
χθη ἐναντίον τῶν ἀνωτέρω διασκέψεων ὅπως αὐθαιρέτων καὶ ἐσφαλμένων διότι τὸ Ἐφετεῖον ἀναφέρει ὅτι παντὶς οἱ μάρτυρες βεβαίουν ὅτι ἀπὸ τοῦ 1839 ὁ Ἀδδουραχμάνης κατεσκεύασε τὰ παραπήγματα καὶ ἐκτοτε ἐπισκευ-
αῖται ταῦτα κατ' ἔτος ἐν γνώσει καὶ συνειδήσει τῆς ἀρχῆς ἀλλὰ ὡς καὶ ὁ Ἄρειος Πάγος παρατηρεῖ ἐν τῇ ἀποφάσει αὐτοῦ τὸ Ἐφετεῖον παρενόρφωσε πλείστας τῶν καταθέσεων τῶν μαρτύρων, διότι οἱ μὲν Γ. Σκούρας, Ἀθαν. Καρ-
θούνης, Ἡρακλῆς Σοσούρας, Β. Μουλάκης καὶ Ἀθ. Εὐρομερίτης οὐδὲν τῶν κατατεθέντων γεγονότων βεβαιοῦσι μηδὲ ἀπολύτως περὶ αὐτῶν λέγοντες, οἱ δὲ Θεοδ. Γεωργίου, Α. Ψυχολογίου, Χρ. Παπασταματί, Ἀθ. Σκούρας Στ.
Καχτάνης, Α. Ζαβλάγγας, Ν. Χριστόπουλος, Γ. Κατσιμπρας, Ιω. Καθάρης, Α. Κραββαρίτης καὶ Γ. Ἀχτίδης βε-
βαιώσαντες μόνον τὴν ἀνέγερσιν παραπηγμάτων ὑπὸ τοῦ Ἀδδουραχμάνη δὲν εἶπον ἄλλο τι καὶ τὸ Ἐφετεῖον ἐξε-
λαβὼν ὅτι ταῦτα κατεσκεύασεν οὗτος ἐν γνώσει καὶ συνειδήσει τῆς ἀρχῆς, ἀλλὰ κατέθεσαν ἀπεναντίας ῥητῶς ὅτι ἀγνοοῦσιν ἐν τίνι δικαίωματι κατεσκεύασεν ὁ Ἀδδουραχμάνης τὰ εἰρημένα παραπήγματα.

Τὸ Ἐφετεῖον ἀναφέρει ὅτι μέχρι τοῦ 1843 ὅτε ὁ Ἀδδουραχμάνης ἔγραψεν εἰς ἡμᾶς τὴν ἀπὸ 27 Ἀπριλίου 1843 ἐπιστολὴν οὐδεμίαν πρᾶξιν κατοχῆς ἐνεργήσαμεν, ἀλλὰ πρῶτον ἐλησμόνησε τὸ Συμβολαίον τοῦ 1840 ὑπ' ἀριθ. 192 καὶ δεῦτερον τὰς ἐκ τῶν μαρτύρων ἀποδεικνυμένας πράξεις τῆς βοσκῆς τῶν ζώων τῶν ἐνοικιαστῶν μας καὶ τὴν ἀρδευσιν τῶν ἀγρῶν μας διὰ τοῦ ὕδατος τῶν λουτρῶν.

Τὸ Ἐφετεῖον ἐξακολουθεῖ λέγων ὅτι ἀπὸ τοῦ 1840 καὶ ἐφεξῆς κατεῖχε τὸ δημόσιον διὰ τοῦ ἐπ' ὀνόματι αὐτοῦ καὶ κατὰ παράκλησιν κατέχοντος Χ. Ἀδδουραχμάνη, ἀλλ' ἐλησμόνησε τὸ Ἐφετεῖον τὴν ἀρχὴν ὅτι κατὰ παρά-
κλησιν τατέχων, δι' ἑαυτὸν καὶ οὐχὶ διὰ τὸν παρακληθέντα κατέχει, καὶ διὸ ὁ παρακληθεὶς δὲν δύναται νὰ ἐπικα-
λεσθῇ τὴν κατοχὴν τοῦ παρακαλέσαντος πρὸς χρησικτησίαν Γ. Πανδ. (41 2) ἀλλὰ τὸ Ἐφετεῖον ἐξακολουθεῖ λέ-
γον ὅτι τὸ δημόσιον κατεῖχε διότι ἐπροκήρυξεν ὅτι ἐκτίθεται εἰς ἐργολαβίαν ἢ κατασκευὴ τῶν λουτρῶν καὶ ἐξεδό-
θη περὶ τούτου καὶ τὸ ἀπὸ 9|21 Ἰουνίου 1842 Β. Διάταγμα καὶ ἐγένετο ἡ δημοποίησις τῆς Γραμματείας τῶν
Ἐσωτερικῶν, ἀπὸ 17 Ἰουνίου περὶ τούτου καὶ διάφοροι πολῖται ἀνεφέρθησαν καὶ συμβολαίον συνετάχθη περὶ ἀνε-
γέρσεως καταστήματος τῶν λουτρῶν δι' ἐργολαβίας, ὅλα ὁμοῦς ταῦτα οὐδεμίαν ἔχουσι νομικὴν ἀξίαν πρῶτον μὲν
διότι ἀφοῦ ὁμολογεῖται ὅτι ὁ Ἀδδουραχμάνης κατεῖχε κατὰ παράκλησιν ἀναγκαιῶς δὲν κατεῖχε καὶ τὸ δημόσιον,
μὴ οὕτως δυνατῆς κατοχῆς ἐνός καὶ τοῦ αὐτοῦ πράγματος ὑπὸ δύο προσώπων Ν. 3 § 5 (Παν. 41 2) *Plures ca-*
demres 1450 tipuis possidere non possunt. καὶ δεῦτερον διότι οὐδεμία ὕλική πρᾶξις ἐπὶ τῶν περὶ τῶν
γαιῶν λουτρῶν ἢ καὶ ἐπὶ τῆς πηγῆς αὐτῆς ἢ καὶ ἐκ τῶν ὑδάτων ἐγένετο συνεπεία τῶν μνημονευθέντων ἐγγράφων
ἐξ ἧς νὰ προκύπτῃ τὸ ἐλάχιστον τεκμήριον ὅτι τὸ δημόσιον κατεῖχε. Παρατηρητέον δὲ ὅτι ἐνῶ ταῦτα ἐγγράφα
συναλάσσοντο, ὁ Χ. Ἀδδουραχμάνης κατεῖχε παρακλητικῶς παρὰ τοῦ Χατζίσκου λαμβάνων τὴν ἀδειαν (συμβολ.
1842 ἐπιστολὴ 1843.) τὸ ὕδωρ ὁ Χατζίσκος μετεχειρίζετο πρὸς ἀρδευσιν τῶν ἀγρῶν του τὰ ποιμένα τῶν ἐνοικια-
στῶν τοῦ Χατζίσκου ἔδωκεν μέχρι τοῦ χειλοῦς τῆς πηγῆς, ὁ Χατζίσκος ἐξεκαθάρισε τὴν πηγὴν τῶν ὑδάτων
ἀνήγειρεν οἰκίαν κλπ. τί κατοχὴν λοιπὸν εἶχε τὸ δημόσιον;

Ἀλλὰ τὸ Ἐφετεῖον προσθέτει αἱ πράξεις τοῦ Χατζίσκου δὲν ἦσαν γνωσταὶ τῷ δημοσίῳ πρῶτον μὲν παρατη-
ροῦμεν ὅτι τὸν ἰσχυρισμὸν τοῦτον δὲν ἐπρότεινε μέχρι τοῦδε τὸ δημόσιον καὶ ἂν ἴδῃ προτείνῃ αὐτὸν θέλει εἶσθαι
ἀπαράδεκτος οὔτε πρωτοδικῶς οὔτε κατὰ τὴν πρώτην συνεδρίαν τῶν Ἐφετῶν Ἀθηνῶν (ὅτε ἐξεδόθη ἡ ὑπ' ἀριθ.
19277 ἀπόφασις) προταθείς, ἀλλῶς τε οὐ μόνον ἀναπόδεικτος εἶναι ἀλλὰ καὶ μὴ ἀληθής διότι ὁ Χατζίσκος ἐνέ-
διδεν εἰς τὰς παρακλήσεις τοῦ Χ. Ἀδδουραχμάνη διὰ δημοσίων ἐγγράφων καὶ ὅσας πράξεις ἐνῆργει δημοσίως, τὰς
ἐνῆργει ὥστε οὐδεὶς ἠδύνατο νὰ μὴ λαμβάνῃ γνώσιν αὐτῶν τὸ Ἐφετεῖον Ἀθηνῶν περιώρισε τὴν γνώσιν τοῦ δη-

ὅτι τὸ ἔγγραφον τοῦτο εἶναι τακτικὸν κατὰ τοὺς παρὰ τοῖς ὀθωμανοῖς νομίμους τύπους δεκτοῦς γεννημέ-
νους κατὰ μέρος καὶ παρὰ τῷ Ἑλληνικῷ κρῖται πρὸς ἐξαεράλησιν τῶν ἀγοραστῶν ἑλλήνων. ἐξαγαγούσα ἐξ
ὧλων τῶν ἀνωτέρω, ὅτι τὸ δημοσίον δὲν ἐπιτελεῖ νὰ ἔχῃ ἀπαιτήσεις τινα.

Συμμορφουμένη μὲ τὰς ἐπ' ἀριθ. 2020, ἀπὸ 3 ἰουνίου 1844 διατάγας τοῦ ἐπὶ τοῦ Βασιλικῷ Οἴκου καὶ
τῶν Ἐξωτερικῶν, καὶ τῆς ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν Βασιλικῆς Γραμματείας, τῆς ἐπικρατείας,

Ἀπορροφῶσα

Ἐγκρίνει καὶ ἀναγνωρίζει τὸν εἰρημένον Κ. Δημήτριον Χατζίσκου ὡς νόμιμον κύριον τῶν ἀνω εἰρημένων
κτημάτων κατὰ τὸν ἐν τῷ χωρίῳ συντεταγμένον, δυνάμει τοῦ ἐπ' ἀριθ. 3062, ἀπὸ 5[17] Σεπτεμβρίου 1861 Ἰφ.
Βασ. διατάγματος, καὶ ἐπὶ τοῦ ὅρου τοῦ ἐνδιαλαμβανομένου εἰς τὸ ἐπ' ἀριθ. 3062 βασ. διάταγμα, κατ'
οὗ ὁ Α. Χατζίσκος ὑποχρεοῦται νὰ παραχωρήσῃ δωρεάν εἰς ἕκαστον τῶν οἰκονομικῶν τῶν κατοικούντων
σήμερον τὸ 1/3 τοῦ χωρίου θέρμα ἀπὸ δεκαπέντε συνγῆς στρέμματα γῆς ἐξ ἐκείνης τὴν ποσὴν οὗτοι καλ-
λιεργούν σήμερον, δεύτερον δὲ μνησθεὶς κύριος πρὸς οἷας δέποτε ἀπαιτήσῃ ἐπικρατείας τῶν παρελθόντων
ἐτῶν ἄχρι τοῦ 1844 ἐτους τοῦ μνησθέντος ἐνὸς τρίτου, καὶ τρίτον ἐν περιπτώσει κατ' ἡ. ἄλλαι ἀγοραστῆ
Μίλον ἀποδείξει δικαστικῶς, ὅτι ἡ παρ' αὐτῶν γεννημένη ἀγορὰ ἐπὶ τοῦ ἐνὸς τρίτου θέρμα εἶναι ἰσχυροτέρα
τῆς τοῦ Α. Χατζίσκου, ἢ παρὰ τῆς κυβερνήσεως γεννημένη παραίτησις τῶν δικαιωμάτων τῆς ἐπὶ τοῦ μνη-
σθέντος κτήματος θεωρεῖται ὡς πρὸς αὐτοῦς ἄκυρος, θέλει δὲ ἰσχύει ὑπὲρ τῶν ἀποδεικνύτων ἐκτουτοῦ ἰσχυ-
ροτέρου ἀγοραστῆς διὰ ὅλου καὶ οὗτοι συμμορφώσῃ μὲ τοὺς ἐν τῷ ἀρθρῷ πρώτῳ τοῦ ἐπ' ἀριθ. 3062 βασ.
διατάγματος ἀναφερομένους ὅρους. Κατ' ὅσον ἀφορᾷ τὰ δικαιώματα τοῦ δημοσίου ἐπὶ τῶν διὰ τυχίου κατε-
χομένων κτημάτων ὁ εἰρημὸς κύριος θέλει ὑποτασσέσθαι εἰς τὸ ἀρθεύσαντιν γενικὴν μέτρον.

Ἐν Ἀθήναις τὴν 30 Νοεμβρίου 1844.

Ἡ Ἐπιτροπὴ.

Γ. ΨΥΛΛΑΣ.

(Τ. Σ)

Ι. ΑΡΙΤΡΟΠΟΥΛΟΣ.

Γ. ΑΙΝΙΑΝ

Ὅτι ἀκριβὲς ἀντίγραφον

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 30 9δρίου 1856.

Ὁ ἐπὶ τῆς διακριτικῆς ὑπουργικῆς γραμματείας

Ν. ΔΙΚΑΙΟΣ.

Ἐνεργηθῆτω ἡ ὀπισθεν ἀπόφασις τῆς ἐπὶ τῶν ὀθωμανικῶν κτημάτων ἐξεταστικῆς ἐπιτροπῆς, μὲ τὴν ἐπι-
φύλαξιν τοῦ δικαιώματος τῆς κυριότητος τοῦ δημοσίου ἐπὶ τῶν θερμῶν λουτρῶν, καὶ ἐπὶ τῆς πρὸς τὴν ἀνα-
πόρευτον χρῆσιν τῶν εἰς τὰ λουτρά ταῦτα προπαραχθέντων ἀνάλογον περιφερείας αὐτῶν.

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 14 Μαρτίου 1845.

Ὁ ἐπὶ τῶν Ἐξωτερικῶν ὑπουργός

ΙΩ. ΚΟΛΕΤΗΣ.

Ὁ ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν ὑπουργός

Α. ΜΕΓΑΣΑΣ.

Διὰ τὴν ἀντιγραφὴν.

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 28 8δρίου 1856.

Ὁ ἐπὶ τῆς διακριτικῆς ὑπουργικῆς γραμματείας

Ν. ΔΙΚΑΙΟΣ.

ΣΤΟΙΧΕΙΟΝ Ε΄.

Α ΜΠΑΛΑΝΟΣ.

Περὶ πωλήσεως καὶ παραχωρήσεως.

Ἐγράψαν ὁ ταπεινὸς ἐν Κυρίῳ Σαγιδ Μουχαμίδ Φιτῆς δικαστικὸς ἐπίτροπος τῆς ἐπαρχίας Ἰπλάης.
ἡ Στραχίς του (Μουχαμίδ Φιτῆς.)

Τὸ αἶτιον τοῦ παρόντος ἔγγραφου ἔχει οὕτως.

Ὁ Μασὶρ ὀγλού Μουχαμίδ υἱὸς τοῦ Οὐλῆρ, κάτοικος τῆς Ἰπλάης κατὰ τὴν ἐνωρίαν καλουμένην Μπογομό-
λου παρασταθὴς ἐνώπιον τοῦτου τοῦ ἱεροῦ κριτηρίου πρὸντω καὶ τοῦ Βιτοπρίρτι χριστιανοῦ ἀποδείξ-
μένον νομίμου ἐπιτρόπου τοῦ ἐνδοξοτάτου Ἀλῆ Πατῆ Στρατῆρου τῶν Ἰωαννίνων καὶ ἐπιτρόπου ἐν τοῖς τοῖς
τοιαύταις τοῦ Ὁσμάν Μπετασίσι καὶ τοῦ Χασῆ Ζήρδχ ὀθωμανῶν, εἴπε καὶ ἐξῆρσεν εὐκρινῶς καὶ ἀποπρασι-
νέως τὰ εἶπε. Τὰ ὅπου εἶχον πρὸ χρόνων ἀγοράσῃ παρὰ τοῦ Ἀλῆ Ἀλῆ ὀδῆμπος ἰδιόκτητα κτήματα, οἰ-
κοδομᾶς, δένδρα, συκαμνοκωρῶν καὶ κερυδίων, τὰ κείμενα εἰς τὴν προμνησθεῖσαν ἐνωρίαν κατὰ τὸ μέρος
λεγόμενον Ἀργυροχώρι, προσέτι καὶ τὰ ὑπὸ τὴν κυριότητά μου ἰδιόκτητα ἐν ζευγοστάσιον, μίαν ἀχωρίαν,
ἐκείνης τοῦ κήπου τὰ κείμενα εἰς τὴν βρεθείσαν ἐνωρίαν Μπογομόλου καὶ τὰ ἰδιόκτητα κτήματα καὶ οἰκοδομᾶς
τὰ ὅπου συνιστῶσι τὸ Ἀργυροχώριον μὲ ὅλα τὰ δικαιώματά των καὶ ἅπαντα τὰ κτηνάρματα των καὶ

Απόσπασμα τῆς ὑπ' ἀριθ. 479 ἀποφάσεως τῶν ἐν Πάτραις Ἐφετών.
 Ἀκούσαν τῶν αὐτῶν πληρεξουσίων καὶ τοῦ εἰσαγγελεύοντος, μὴ ἀγορεύσαντος,
 Διελθὼν τὴν Δικογραφίαν καὶ
 Σχεθεὶν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ κατὰ τὰς σκέψεις τῆς μὴ ἀναιρεθείσης ὑπ' ἀριθ. 19, 277 ἀποφάσεως τοῦ Ἐφετείου Ἀθηνῶν τὰς ὁποίας ὡς ὀρθὰς καὶ νομίμους παραδέχεται καὶ τὸ Δικαστήριον τοῦτο, ἡ μαρτυρικὴ ἀπόδειξις καλῶς ἐπετράπη εἰς τὸν ἐφεσιδλήτον, καὶ ἡ περὶ τοῦ ἐναντίου ἐστάσεως τοῦ ἐκκαλούντος Δημοσίου εἶναι χωρὶς βάσιν.

Ἐπειδὴ ἡ περὶ ἐξαιρέσεως τοῦ Γ. Σκούρα μάρτυρος τῆς ἀποδείξεως πρότασις τοῦ Δημοσίου δὲν εἶναι νόμιμος, διότι ἡ πνευματικὴ συγγένεια τοῦ μάρτυρος πρὸς τὸν ἀποδεικνύοντα ἢ παραγενόμενῃ ἐκ τοῦ στεφανιώματος δὲν ἀποτελοῦν λόγον ἐξαιρέσεως κατὰ τὸ εἰδ. 7 τοῦ ἀρθ. 324 τῆς Πολ. Δικονομ. — ὁ μάρτυς ὡς αὐτὸς ὁμολογεῖ, εἴτε ἐπιστάτης αὐτοῦ, ὡς τινες τῶν μαρτύρων τὸν ἀποκαλοῦσιν, ἢ σχέσις αὐτῇ δὲν παράγει ἐξάρτησιν ἰδιόζουσαν τοῦ μάρτυρος ἀπὸ τῶν ἀποδεικνύοντα ὡς ἀπαιτεῖ τὸ εἰδ. 9 τοῦ μνησθέντος ἀρθ. τῆς Πολ. Δικονομίας.

Ἐπειδὴ ὁ ἀνωτέρω μάρτυς δὲν εἶναι μὲν κατὰ τοὺς ὅρους τοῦ νόμου ἐξαιρέτως, ἢ σχέσις ὅμοιας αὐτοῦ πρὸς τὸν ἐνάγοντα ἢ ἐκ τῆς συγγενείας καὶ τῆς ἐπὶ δίκῃ ἐπὶ ἀλληλοδιαδόχῃ ἐνοικιαστικῶν κτημάτων τοῦ ἐνάγοντος, ἐν οἷς περιλαμβάνονται καὶ τὰ ἐπιδίκαια παραγομένη κατέστησαν αὐτὸν λίαν ὑποπτὸν κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ Δικαστηρίου καὶ ἀναξιόπιστον τὴν μαρτυρίαν αὐτοῦ.

Ἐπειδὴ ἐκ τῶν λοιπῶν μαρτύρων τοῦ ἐνάγοντος, ὁ μὲν Ἀθανάσιος Σκούρας εἶναι ἀδελφὸς τοῦ Γ. Σκούρα, ὁ δὲ Ἀθανάσιος Καρδούνης πρῶτος αὐτοῦ θεῖος, ὁ Σπύρος Καχτάνης ὡσαύτως πρῶτος αὐτοῦ θεῖος, καὶ ὁ Βασίλειος Πουλάκης κληρονομία αὐτοῦ τετάρτου βαθμοῦ. — ἡ συγγένεια δὲ αὐτῇ τῶν μαρτύρων τούτων πρὸς τὸν Γ. Σκούραν ἐνοικιαστὴν τῶν ἐπιδίκαιων κτημάτων καθίστησιν αὐτοὺς ὑπόπτους, κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ Δικαστηρίου καὶ τὰ καταθέσεις τῶν ἀναξιόπιστους.

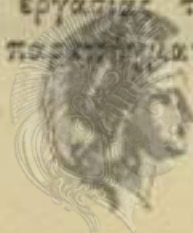
Ἐπειδὴ ὁ δεύτερος μάρτυς τοῦ ἐνάγοντος Ζήχος Τζοπανοχωστόπουλος, ὁ τρίτος Θ. Γεωργίου, καὶ ὁ τέταρτος Ἀναγν. Ψυχογιόπουλος βεβαιοῦσιν: οἱ μὲν δύο πρῶτοι ὅτι μισθωθέντες καὶ πληρωθέντες ὑπὸ τοῦ Γ. Σκούρα ἐνεργούντος, κατὰ αὐτὸς ἔλαχε διὰ λογαριασμόν τοῦ ἐνάγοντος, εἰργάσθησαν ἡμέραν τινα εἰς τὴν ἐπισκευὴν τοῦ κρατῆρος τῶν ἐπιδίκαιων ὑδάτων. — ὁ δὲ Ψυχογιόπουλος ὅτι ἔδωκε τὴν πρὸς ἐπισκευὴν αὐτῶν χρησιμεύουσα ξυλείαν πληρωθεὶς ὑπὸ τοῦ Γ. Σκούρα.

Ἐπειδὴ αἱ πράξεις τὰς ὁποίας ὁ ἐνάγων ἐνέργησεν ἐπὶ τῆς πηγῆς τῶν ὑδάτων κατὰ τὰς καταθέσεις τῶν ἀνωτέρω μαρτύρων, δὲν ἀποτελοῦσι πράξεις κατοχῆς, διότι καθ' ἃ ἐξάγεται ἐκ τῶν καταθέσεων τῶν πλείστων τῶν ἐξετασθέντων μαρτύρων, μετὰ τὰς πράξεις αὐτάς δὲν ἐμπόδισεν ὁ ἐνάγων κανένα τῶν προερχομένων εἰς τὰ ἐπιδίκαια ὑδάτα νὰ κάμῃ χρῆσιν αὐτῶν, καὶ δὲν εἶχεν ἐκτοτε αὐτὸς ἀποπλειστικὴν χρῆσιν τῶν ὑδάτων, ἀλλ' ἦτον ἐλευθέρα ἡ χρῆσις τῶν ὑδάτων εἰς πάντα ἐκεῖσε προερχόμενον, ὡς ἦτο καὶ πρὸ τῆς ἐπιχειρήσεως τῶν ἐν λόγῳ πράξεων, ἐκ τούτων δὲ συνάγεται ὅτι ὁ ἐνάγων δὲν ἐνέργησε τὰς πράξεις ταύτας μὲ πρόθεσιν ν' ἀποκτήσῃ τὴν κατοχὴν τῶν ὑδάτων, οὐδὲ ἀπέκτησεν αὐτήν.

Ἐπειδὴ τὰ περιστατικά, τὰ ὁποῖα βεβαιοῦσιν οἱ ἕτεροι δύο μάρτυρες τοῦ ἐνάγοντος, ὁ Χρῆστος Παπασταμάτης καὶ ὁ Ἠρακλῆς Τζούρας: ὅτι ὁ ἐνάγων ἤγειρεν οἰκίαν εἰς τὰς περὶ τὴν πηγὴν τῶν ὑδάτων γαίας, καὶ ὅτι οἱ μάρτυρες οὗτοι ἔδοσκον τὰ ποιμένα τῶν εἰς τὸ ἐκίῃτε φερόμενον χόρτον ὑπενεικιάζοντες αὐτὸ ὑπὸ τὸν ἐνοικιαστὴν τοῦ Χατζίσκου Γ. Σκούραν, δὲν ἐμφαίνουσιν ὅτι ὁ ἐνάγων ἐκτήσατο τὴν κατοχὴν τῶν ἐπιδίκαιων γαιῶν, διότι διὰ μὲν τῆς ἀνεγέρσεως τῆς οἰκίας δὲν ἐτέθησαν εἰς τὴν διάθεσιν αὐτῶν ὅλαι αἱ περὰ τὴν πηγὴν τῶν ὑδάτων γαῖαι, ἰδίως αἱ κατεχόμεναι ὑπὸ τοῦ Ἀδδουραχμάνη, περὶ ὧν ἡ δίκη, ἀλλὰ μόνον τὸ μέρος τὸ καταληφθὲν ὑπὸ τῆς οἰκίας, καὶ τοῦτο μόνον τὴν κατοχὴν ἐκτήσατο, διὰ δὲ τῆς βοτάνης τῶν ποιμνίων τῶν εἰρημένων μαρτύρων δὲν περιήλθον εἰς τὴν κατοχὴν τοῦ αἱ καταληφθεῖσαι ὑπὸ τοῦ Ἀδδουραχμάνη γαῖαι, ἐφ' ὧν δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ἐπεκταθῇ ἡ βοσκὴ τῶν ποιμνίων, κεκαλυμμένων οὕτων τῶν γαιῶν ὑπὸ τῶν ἐγερθεῖσιν ὑπὸ τοῦ Ἀδδουραχμάνη καλυδῶν, ἀλλ' ὡς τε δὲ βεβαιούντων πολλῶν μαρτύρων ὅτι χόρτον δὲν ἐφόρετο, εἰμὴ εἰς ἀπόστασιν τινα τῶν ὑδάτων, ἔπεται ὅτι τὰ ἐν λόγῳ ποιμένα δὲν ἔδοσκον παρὰ τὰς ἐπιδίκαιους γαίας, ἀλλὰ μακρὰν αὐτῶν.

Ἐπειδὴ ὅθεν ἐκ τῶν μαρτύρων, τοὺς ὁποίους ὁ ἐνάγων ἐξέτασε δὲν ἀποδεικνύεται ὅτι αὐτὸς ἐκτήσατο τὴν κατοχὴν τῶν ἐπιδίκαιων γαιῶν.

Ἐπειδὴ ἐκ τῶν καταθέσεων τῶν μαρτύρων τῆς ἀνταποδείξεως ἐξέγονται τὰ ἐξῆς γεγονότα, ἀναφερόμενα καὶ εἰς τὴν ἐν τῇ πρωτοδικῇ ἀποφάσει περιεχομένην περίληψιν τῶν μαρτυριῶν ὅτι τὰ λουτρά τῆς Ἰπᾶτης ἐπὶ τοῦ ροκρατίας ἦτο δημόσια, ὅτι μετὰ τὴν ἐπανάστασιν καὶ μέχρι τῆς ἐξετάσεως τῶν μαρτύρων ἐθιωροῦντο ὡς ἐθνικά, τοῦτο δὲ βεβαιοῦσι καὶ τρεῖς ἐκ τῶν μαρτύρων τοῦ ἐνάγοντος, ὁ 2ος 3ος καὶ 4ος ὅτι οἱ προερχόμενοι εἰς τὰ λουτρά ἀκωλύτως καὶ ἀνευ τινὸς πληρωμῆς κάμνουσι χρῆσιν αὐτῶν, ὅτι τὸ δημόσιον διὰ τινος μηχανικοῦ ἤνοιξε τάφρον εἰς τὴν πηγὴν τῶν ὑδάτων, καὶ ὅτι πρὸς τοῦτο μετεχειρίσθη ἐργάτας, οἵτινες εἰργάζοντο ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας. — Ὅτι εἰς ἐποχὴν μεταγενεστέρην τῆς ἐργασίας ταύτης ἀπέστειλε τὸ δημόσιον γεωμέτρην, ὅστις ἔκαμε καταμετρήσεις ἐπὶ σκοπῷ τοῦ ν' ἀνεγερθῶσι παρὰ τὰς παρα-

ερ. Κατζίσκου, Δήμου Κοντοδήμου, και Άναγ. Κραβδαρίτου ένστάσεις του, να παραδεχθῇ καθ' ολοκληρίαν ἡ πό 10 Δεκεμβρίου 1859, άγωγή τοῦ έντολής του, και ὅλαι αἱ έν αὐτῇ αίτήσεις του, ἀπορρίπτομένης πάσης ένστάσεως τῶν αντιδίκων, και να καταδικασθῶσιν οὗτοι εἰς τὰ τῆς δίκης έξοδα. Ὁ δικηγόρος Άρ. Κεοκυρόπουλος πληρεξούσιος τοῦ έναγομένου, άνέγνω τὰς έγγραφους προτάσεις του, δι' ὧν εξαιτεῖται τὴν ἀπόρριψιν τῆς άγωγῆς τοῦ έναγοντος, και ὁ δικηγόρος Κ. Γαββαθῆς πληρεξούσιος τοῦ δημοσίου άνέγνω τὰς ἀπὸ 9 Νοεμβρ. 1859 έγγραφους προτάσεις του, δι' ὧν εξαιτεῖται, αναφερόμενος καθ' ολοκληρίαν εἰς τὰς προτάσεις του τῆς 8 'Ιουνίου 1860, τὴν παραδοχὴν αὐτῶν, τὴν ἀπόρριψιν τῆς άγωγῆς τοῦ αντιδίκου ὡς άδατίμου και άνοπστηρίτου και νά καταδικασθῇ εἰς ὅλα τῆς δίκης τὰ έξοδα. Άκούσαν και τὴν προφορικὴν αὐτῶν ἰδίᾳ έκάστου ανάπτυξιν, και τὸν ἰσαγγελεύοντα Πάρεδρον. Διελθὼν τὴν δικογραφίαν και σκεφθὲν κατὰ τὸν Νόμον. Ἐπειδὴ ἐκ τῶν συνεπειᾶ τῆς π' ἀριθ. 164 τοῦ έτους 1860 αποφάσεως τοῦ δικαστηρίου τούτου εξετασθέντων ένόρκων μαρτύρων Α) Οἱ μὲν τῆς ἀποδείξεως κατέθεσαν.

1) Ὁ Γεώργιος Σκοδρας ὅτι ὡς ένοικιαστὴς προδικαστίαν τῶν εἰς θέσιν Λουτρὰ γαιῶν τοῦ Δημ. Χατζίσκου, υπενοικιάζει ταύτας, τουτέστι τὰ 3ῖο τρίτα τῶν γαιῶν αὐτῶν, τοῦ έτέρου τρίτου ανήκοντος εἰς τὸ Δημόσιον κατ' έτος εἰς διαφόρους ποιμένας και βόσκουν τὸ χόρτον αὐτῶν μέχρι τοῦ χειλούς τῆς πηγῆς, ὅπου 'ναδρύνουν τὰ θερμὰ ὕδατα, ὅτι κατὰ τὸ έτος 1852 ὡς ένθυμεῖται ὁ μάρτυς, ὁ Χατζῆς Αἰδουραχμάνης, ἐπιχείρησε κατασκευὴν παραπηγμάτων, περίξ τῶν λουτρῶν, ἀλλ' οὗτος (ὁ μάρτυς) τὸν ἐμπόδισεν ὡς ένοικιαστὴς τῶν γαιῶν τοῦ Δημ. Χατζίσκου, ὅτι ὁ Χατζῆς Αἰδουραχμάνης παρεπονέθη εἰς τὸν Πατρίκην Χ. Πέτρου ἱσως (δὲν ένθυμεῖται καλῶς ὁ μάρτυς) και μετὰ τινος ἡμέρας ἔλαβε γράμμα παρὰ τοῦ Χατζίσκου ἐξ Ἀθηνῶν, δι' οὗ τὸν ἔγραψε ν' ἀφήσῃ αὐτὸν πρὸς χάριν του νὰ κάμῃ τὰ παραπήγματα, και αὐτῶ τὸν ἀφῆσε και ἔκαμε τοιαῦτα και ἔκτοτε κατ' έτος εξακολουθεῖ νὰ κάμῃ τοιαῦτα παραπήγματα τὸ θέρος, τὸν δὲ χειμῶνα ἐλάμβανε τὸ ὕλικόν, τὰ δὲ κατασκευασθέντα κατὰ τὸ θέρος 1858 έτους δὲν ἐγάλασιν ἐξ ὁλοκληροῦ, μείναντος μέρους αὐτῶν πλησίον τῆς πηγῆς τῶν Λουτρῶν, κατὰ δὲ τὸ έτος 1859 κατεσκευάσιν αὐτά, ἔκαμε και ἄλλα νέα, και ὅλα ταῦτα σώζονται μέχρι τοῦδε, ὅτι οἱ ποιμένες, και οἱ παρὰ τοῦ δημοσίου λαμβάνοντες τοποθετήρια, ὡς πρὸς τὸ τρίτον τῶν ὡς ανωτέρω γαιῶν δὲν βόσκουσι περίξ τῶν λουτρῶν ἀλλὰ πρὸς τὴν ἀπέναντι θέσιν Καμαριώτη (500 ἢ 1000) περίπου βήματα ἀπέχουσιν τῆς πηγῆς τῶν λουτρῶν, ὅτι κατὰ τὸν Ἀπρίλιον τοῦ 1857 έτους κατὰ παραγγελίαν τοῦ Χατζίσκου και δι' έξοδων αὐτοῦ ἐκαθάρσιν (ὁ μάρτυς) δι' ἐργατῶν, τὴν πηγὴν τῶν λουτρῶν ἐκβαλὼν τὰς ἐκ διαφόρων ὕλων ἀκαθαρσίας, κατὰ δὲ τὸ έτος 1858 ἐπειδὴ ἐπλήρη εἰς στρατιώτης, ὁ Χατζίσκος διαμένων τότε εἰς Ἰπάτην, παρήγγειλε τὸν μάρτυρα νὰ περιεράξῃ τὸν κρατῆρα τῶν ὕδατων, εἰς τὸ μέρος ὅπου ἦτον ἐπικίνδυνον διὰ τοὺς λουζόμενους, και οὕτως ὁ μάρτυς δι' έξοδων τοῦ Χατζίσκου αγοράσας ξυλείαν ἀπὸ τὸν Α. Φουγγιόπουλον και ἄλλους, διὰ τῶν ἐργατῶν Ζάχου, Τσαμπανοκωστοπούλου και Θ. Γεωργίου, περιέφραξαν τὸ μέρος αὐτό, και τὴν δαπάνην αναβαίνουσαν εἰς δραχ. 60-70 ἐπλήρωσιν ὁ Χατζίσκος, ὅτι κατὰ τὸ έτος 1858 ὅτε ἐγένετο ἡ περιέφραξις αὕτη ἦτο παρὼν εἰς τὰ λουτρά και ὁ Χατζῆς Αἰδουραχμάνης και συνειργάζετο και ἐκράτησε τὸ αντιτιμον γάλακτος, ὅπου τῷ εἶχε δώσει ὁ μάρτυς λόγω τῆς ἐργασίας του, ὅτι ὁ Χατζίσκος εἰς τὴν ἀκρὰν τῶν Λουτρῶν ἔχει κτισμένην οἰκίαν 30-50 βήματα ἀπέχουσαν τῆς πηγῆς τῶν ὕδατων, ὅτι ἤκουσεν ὁ μάρτυς ὅτι περί τῆς οἰκίας ταύτης τὸ δημόσιον ἐκίνησεν άγωγήν κατὰ Χατζίσκου, ὅτι κατὰ τὸ ὡς ανωτέρω δικαστικὸν διάστημα, τὸ δημόσιον δὲν ἐφάνη ποτὲ ὡς κύριον ἢ κάτοχον τῶν Λουτρῶν, ὅτι κύκλωθεν τῆς πηγῆς τῶν θερμῶν ὕδατων φύεται βοσκήσιμος χόρτος, ἐκτὸς μόνον τῆς θέσεως ἀπὸ τὴν ὁποίαν ρέουσι τὰ ὕδατα και καθ' ὅσον μέρος πλημμυρεῖ, τὸ ὕδωρ ὅτι τὸ ανωτέρω χόρτον φύεται ἀπὸ τοῦ φθινοπώρου μέχρι τῆς άνοιξεως, ὅτι δὲν δύναται μὲν (ὁ μάρτυς) μὴ ένθυμούμενος νὰ ὀνομάσῃ ποιμένας ἢ ἄλλους ἐξ ὧν ἐπὶ δικαστίαν ἐδόσκησαν δυνάμει τοποθετηρίου τοῦ οἰκονομικοῦ ἐφόρου εἰς τὴν θέσιν Καμαριώτου τοῦ κτήματος (Λειβαδίου Θέρμα) ἀλλ' ένθυμεῖται ὅτι ἐτοποθετοῦντο και ἐδοσκον τὰ ζῶα αὐτῶν. ὅτι κατὰ τὸ έτος 1860 ένθυμεῖται ὅτι ἐτοποθετήθησαν οἱ ποιμένες Ντζάκας και Πιπυρίγκας, ὅτι ὁλόκληρον τὸ κτῆμα Θέρμα ἦτοι και εἰς τὸ μέρος ἔθα βόσκουν τὰ ποιμνία τῶν παρὰ τοῦ Χατζίσκου τοποθετουμένων ποιμένων, ὑπάρχουν ἀγροὶ καλλιεργούμενοι και φορολογούμενοι ὡς ἰθνηκοιδιοκτῆται, ὅτι περίξ τῆς πηγῆς τῶν ὕδατων ἕως 150 βήματα μακρὰν ὑπάρχουν τοιοῦτοι ἀγροὶ, εἰς τὸ μέρος ἔνθα κατ' έτος γίνονται τὰ παραπήγματα ἀγροὶ καλλιεργούμενοι δὲν ὑπάρχουν, ὅτι ἐνίστε οἱ ποιμένες οἵτινες ένοικιάζουν τὸ λειβαδίον ἀπὸ τὸν Χατζίσκον κάμουν τὰς καλύδας τῶν και ἐπὶ ἀγρῶν καλλιεργησίμων ὅτι νομίζει ὁ μάρτυς ὅτι πρὸ τοῦ 1852 έτους ἔκαμε παραπήγματα εἰς λουτρά ὁ Χατζῆς Αἰδουραχμάνης ἀλλὰ δὲν ένθυμεῖται ὅτι κατὰ τὸ έτος 1858 ἐτοποθετήθησαν ὑπὸ τοῦ δημοσίου ποιμνία και ἐδόσκησαν εἰς τὴν θέσιν Καμαριώτη, ἀλλὰ δὲν ένθυμεῖται ὁ μάρτυς τίπων ἦσαν τὰ ποιμνία ἐκεῖνα, ὅτι οἱ παρ' αὐτοῦ τοῦ μάρτυρος υπενοικιάζοντες τὰς ὡς ανωτέρω γαίας τοῦ Χατζίσκου ποιμένες βόσκουν τὰ ποιμνία τῶν και εἰς θέσιν Καμαριώτη, τὰ ποιμνία ὅμως τῶν ὑπὸ τοῦ δημοσίου τοποθετουμένων δὲν βόσκουν ἐπὶ τοῦ μέρους περί τὴν πηγὴν τῶν λουτρῶν.

2) Ὁ Ζάχος Τσαμπανοκωστοπούλος, ὅτι τὰ περί ὧν πρόκειται θερμὰ λουτρά και τὰς περίξ αὐτοῦ γαίας τὰ κατέχει ὁ Χατζῆς Αἰδουραχμάνης πρὸ εἰσοῦ, ἔτων ἐν ὀνόματι τοῦ δημοσίου ὡς ἤκουσιν ὁ μάρτυς παρὰ πολλῶν, ἀλλ' οὐδενὸς τὸ ὄνομα ένθυμεῖται. ὅτι κατὰ τὸ έτος 1858 μετ' ἄλλων ἐργατῶν ἐμισθώθησαν ὑπὸ τοῦ Γεωργίου Σκοδρα ἐξ ὀνόματος τοῦ δημητρίου Χατζίσκου, και περιέφραξαν εἰς μίαν ἡμέραν διὰ ξυλῶν τὸν κρατῆρα τῶν λουτρῶν εἰς τι μέρος ἐπικίνδυνον διὰ νὰ μὴ πνίγωνται οἱ λουζόμενοι και ἐπληρώθη τὸ ἡμιρομίσθιον τοῦ ἀπὸ τοῦ

ὅμως τὸ δημόσιον διὰ τῶν εὐκολιῶν τούτου πρὸς τοὺς προσερχομένους ὠφελιμοποιεῖ τὰ λουτρά ὅπως διὰ συνηθεστείας προσελύσεως κατασταθῶσι αὐτῷ χρήσιμα καὶ κατὰ τὸ χρηματικὸν ὅπως καὶ τὸ Ἐφετεῖον τὸ ἐννοεῖ.

Ἐπειδὴ ὅπωςδήποτε παράκλησις, ptesagi ὑποθέτει ἐλευθεριότητα ἐκ μέρους τοῦ διδόντος (N. 1. §. 1. Πανδέκτ. 43. 46). ὅπως ἐπὶ τοῦ προκειμένου δὲν δύναται νὰ ὑποτεθῇ ὅτε τὸ ἰσχυρίσθῃ ὁ ἀντιδίκος.

Ἐπειδὴ ἐξ ἐναντίας ὅταν τις ἐζητήσῃ τὴν ἀδειαν ἀπλῶς νὰ διαμείνῃ εἰς τὸ κτῆμα, πολὺ δὲ περισσότερον ὅταν εἰσέλθῃ εἰς τὸ κτῆμα σιωπηρᾷ ἀδείᾳ ὡς ἐπὶ τοῦ προκειμένου δὲν κατέχει ἀλλ' ἡ κατοχὴ μένει εἰς τὸν ἀναχθέντα N. 6. §. 9 τῶν Πανδ. 43. 26 καὶ Βασιλ. 43. τίτλ. 26 N. 12)

Ἐπειδὴ καὶ ἂν τὸ δημόσιον διὰ τῶν ἀπὸ 2 Φεβρουαρίου 1860 προτάσεων τοῦ ἐχαρακτήρισε τὴν κατοχὴν του καὶ κατὰ παράκλησιν κατόχου, τὸ δικαστήριον τῶν Ἐφετῶν δὲν ὑπεχρεώτο εἰς τοῦτο, ἀλλ' ὥφειλε νὰ δώσῃ αὐτὸ τὸν νομικὸν χαρακτηρισμὸν, ὅθεν μὴ λαβούσων χώραν τῶν ὑπὸ τοῦ Νόμου ἀπαιτούμενων παραστάσεων καὶ τοῦ σκοποῦ τῆς ἐλευθεριότητος δὲν ἤδυνάτο νὰ χαρακτηρίσῃ τὸν Ἀβδουραχμάνην ὡς κατὰ παράκλησιν νομέα, τοιοῦτοτρόπως δὲ ὥφειλε νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν τὸν ἐν τῇ εἰρημένῃ προτάσει μας χαρακτηρισμὸν, ἀρκ. καὶ ὁ περὶ τούτου λόγος τῆς ἀναιρέσεως εἶναι ἀνυπόστατος.

Ἐπειδὴ ἂν καὶ τὸ Ἐφετεῖον ἐν τῇ ἐξδόμῃ αἰτιολογίᾳ παραδέχεται τὰ ἐν τῇ αὐτῇ αἰτιολογίᾳ ἀναφερόμενα γεγονότα στηριζόμενα εἰς τὰς καταθέσεις τῶν μαρτύρων καὶ τὰ ἐγγράφα προχωρῶν ὅμως εἰς τὴν ἐκθεσιν τῶν γεγονότων ἐν τῇ αὐτῇ αἰτιολογίᾳ ὀνομάζει καὶ τὰ ἐγγράφα ἀρκ. ὁ περὶ τούτων λόγος τοῦ ἀντιδίκου εἶναι ἀνυπόστατος.

Ἐπειδὴ ὁ ἀντιδίκος ἐν τῷ παραγράφῳ 21 τῶν ἀπὸ 9 Μαρτίου 1864 προτάσεων τοῦ πρὸς τὸ Ἐφετεῖον δὲν ἐπεκαλίσθη, ἢ μόνον τὸ ἀπὸ 21 Νοεμβρίου 1861 ὑπ' ἀριθ. 1578 πιστοποιητικὸν τοῦ Δημάρχου Ὑπάτης, ἀλλὰ τὸ Ἐφετεῖον Ναυπλίου ἐλαβεν ὑπ' ὄψιν καὶ τὸ πιστοποιητικὸν τοῦτο καὶ ἠτιολόγησεν ὅτι δὲν ἀποτελεῖ νόμιμον ἀποδείξιν (ὡδὲ αἰτιολογία 15) ἀρκ. καὶ ὁ λόγος τοῦ ὅτι δὲν ἐλαβεν ὑπ' ὄψιν τὸ Ἐφετεῖον τίτλους καὶ ἐγγράφα τοῦ ἀντιδίκου καὶ δὲν ἠτιολόγησεν εἶναι ἀνυπόστατοι.

Ἐπειδὴ τὸ Ἐφετεῖον ἀφοῦ παραδέχεται ὅτι τὸ ἀπὸ 14 Μαρτίου 1858 καὶ ὑπ' ἀριθ. 4760 συμβόλαιον δὲν ἦτο γνωστὸν εἰς τὸ δημόσιον, οἰτιολογεῖ ἀποχρώντως ὅτι τὸ τοιοῦτον ἐγγράφον δὲν ὑποτίθεται ἀπὸ τὸν Νόμον ὡς γνωστὸν πρὸς πάντας ἢ ὅτι ἦτο δημόσιον, καὶ ὅτι ἀπαιτεῖται ἡ ἀποδείξις τῆς γνώσεως αὐτοῦ, ἀλλῶς τε δὲν ὥφειλε τὸ Ἐφετεῖον νὰ ἐκτιμῇ τὰ ἐπιχειρήματα τοῦ ἀντιδίκου ἐκ τοῦ ὅτι τὰ συμβολαιογραφικὰ ἐγγράφα εἶναι δημόσια ἐπρεπε νὰ ᾔναι γνωστὰ εἰς πάντας, τὸ Ἐφετεῖον ὥφειλε μόνον νὰ ἐκτιμῇ τὸς ἰσχυρισμοὺς τοῦ ἀντιδίκου.

Ἐπειδὴ τὸ γραφικὸν λάθος τῆς αἰτιολογίας τῆς ἀποφάσεως τῶν Ἐφετῶν ὅτι ἡ ἀγωγή τοῦ Χατζίσκου ἀπερρίφθη ἂν καὶ δὲν εἶναι ἀπερρίπτέα δὲν εἶναι λόγος ἀναιρέσεως ἄλλως τε τὸ Ἐφετεῖον καὶ ἐν τῷ ἱστορικῷ τῆς ἀποφάσεως τοῦ ἀναφέρει ὅτι ἡ ἀγωγή τοῦ Χατζίσκου περιδεχθῇ ὑπὸ τῶν Πρωτοδικῶν καὶ ἐν τῷ διατακτικῷ μεταρρυθμίζει τὴν πρωτοδικὴν ἀπόφασιν, ὥστε τὸ λάθος τοῦτο τὸ γραφικὸν διορθοῦται.

Διὰ ταῦτα ἐξαίτουμαι.

Νὰ ἀπερριφθῇ ἡ περὶ ἀναιρέσεως αἴτησις τῆς ὑπ' ἀριθ. 600. 20601 ἀποφάσεως τῶν ἐν Ναυπλίῳ Ἐφετῶν.

Νὰ καταδικασθῇ ὁ ἀντιδίκος εἰς τὰ ἐξόδα.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 2 Δεκεμβρίου 1864.

Οἱ πληρεξούσιοι τοῦ δημοσίου

ΠΟΛ. ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΠΟΥΛΟΣ.

Κ. ΚΥΠΡΙΑΔΗΣ.

Ἡ σκέψις 7 ῥητῶς ἀναφέρει ὅτι κατὰ τὸ 1840 μηχανικὸς στρατιωτικὸς διατάχθη παρὰ τῆς Κυβερνήσεως καὶ ἤνοιξε μίαν σοῦδαν καὶ κατὰ τὰ 1842 διαταγῇ τῆς Κυβερνήσεως ἄλλος μηχανικὸς κατεμίτρησε τὰ λουτρά δημοσία, καὶ συνέταξε σχέδιον, ὅτι ταῦτα ἀποδεικνύονται καὶ ἀπὸ τοὺς μαρτυρὰς καὶ ἀπὸ τὰ ἀναφερόμενα ἐγγράφα, ὑπάρχει λοιπὸν αἰτιολογία πλήρης, καὶ εἰς νόμιμα μέσα ἀποδείξεως στηριζομένη.

Ἐπειδὴ αἱ σκέψεις 8, 9 καὶ 10 κατέχουν αἰτιολογίας ὅτι ὁ Χατζίσκος οὐδαμῶς ἀπέδειξε κατοχὴν ἀλλ' ἀπλὴν ἀξίωσιν.

Ἐπειδὴ ἡ 13 σκέψις τοῦ Ἐφετείου εἶναι τῆς μειψήφιας, ἡ δὲ 14 παραδέχεται ὅτι ἐξ ὅλων τῶν ἀποδείξεων τῶν μνημονευομένων εἰς τὴν 12 σκέψιν προκύπτει ὅτι ὁ Ἀβδουραχμάνης δὲν ἦτο κατὰ παράκλησιν κάτοχος, ἀλλὰ κατεῖχεν ἐν ὀνόματι τοῦ δημοσίου, ἡ σκέψις δ' οὗτη περιέχει αἰτιολογίας ἐξ ὅλων τῶν ἐγγράφων ἃ ἐπεκαλίσθη ὁ ἀντιδίκος, ἀρκ. καὶ ἐπὶ τῆς διὰ προτάσεων δέθεν τοῦ δημοσίου γενομένης ὁμολογίας.

Ἐπειδὴ βασὶς τῆς ἀγωγῆς τοῦ ἀντιδίκου εἶναι ὅτι ὁ Ἀβδουραχμάνης κατεῖχε κατὰ παράκλησιν τοῦ ἀντιδίκου ἀφοῦ δὲ τὸ Ἐφετεῖον παρεδέχθη ὅτι τοῦτο δὲν ἀποδείχθη, ἡ ἀγωγή ἦτον ἀπερρίπτει, καὶ εἶναι ἀδιάφορον ἂν τυχὸν ᾔναι πλημμελεῖς αἱ σκέψεις τοῦ Ἐφετείου καὶ πρὸς τὸ ζήτημα ἂν ὁ Ἀβδουραχμάνης ἦτο κατὰ παράκλησιν νομέας τοῦ δημοσίου ἢ ἀντιπρόσωπος αὐτοῦ.

Ἐπειδὴ ὑπάρχει αἰτιολογία ὡς πρὸς τὴν δέθεν ὁμολογίαν τοῦ δημοσίου ἐν τῇ ἐφέσει του καὶ τῇ ἀνακοινώσει διότι ταῦτα τὰ ἐγγράφα λαμβάνοντες ὑπ' ὄψιν εἰς τὴν 13 σκέψιν, καὶ εἰς τὴν 14 ἐκτιμᾷ τὸ ἀκόλουθον τὸ δικαστήριον καὶ λέγει ὅτι δὲν ἀποδεικνύεται ὅτι ὁ Ἀβδουραχμάνης ἦτο κατὰ παράκλησιν κάτοχος.

Ἐπειδὴ ἡ περὶ διανομῆς ἀγωγὴ οὐδεμίαν ἔχει ἐπιρροὴν εἰς τὴν προκειμένην δίκην α.) μετὰ γενεστέραις οὐσίας τῆς περὶ διανομῆς ἀγωγῆς καὶ β.) μὴ ἀποδείξαντος τοῦ δημοσίου εἰς τὴν παρούσαν δίκην ὅτι συγκατέχει μὲ ἡμᾶς τὰ ὕδατα, ἐξαιτούμαι, ὥς ὀπισθεν, μὴ ἀναγνωρίζων τοὺς ἰσχυρισμοὺς τοῦ δημοσίου.

Α. Κ. Μπαλάνος.

Διὰ τὴν ἀντιγραφὴν. Ἐν Ἀθήναις τὴν 8 Φεβρουαρίου 1862.

Ὁ ὑπογραμματεὺς Π. Ροῦλός.

Οἱ προσαχθέντες ἐνώπιον τοῦ ἐν Ἀθήναις Ἐριτείου Τίτλοι, συμφώνως μὲ τὴν ὑπ' ἀριθ. 19,277, προδικαστικὴν αὐτοῦ ἀπόφασιν, καὶ πρῶτον οἱ ἀνήκοντες εἰς τὴν πώλησιν τῶν ἀδελφῶν Ζιρῶα, Ἰμβραῖμ καὶ Ἀχμέτ περὶ τοῦ ἀγορασθέντος ὑπὸ τοῦ Χατζιτζικου πρώτου τρίτου τοῦ κτήματος Θέρμα.

ΣΤΟΙΧΕΙΟΝ Α.

Α. Μπαλάνος.

Το ἐνταῦθα διαλαμβανόμενον περὶ πωλήσεως ἔγγραψιν ὁ ταπεινὸς ἐν Κυρίῳ τῷ ὑψίστῳ Μουχαμμέδ Σαῖδ, διωρισμένος ἐπὶ τῶν ὀθωμανικῶν δικαιοματίων, καθ' ὑψηλὴν ἐπιταγὴν, ὑπὸ τῆς ὀθωμανικῆς Κυβερνήσεως, (ἀφειθέρισαν αὐτῷ τὰ παραπτώματα)

Ἡ Σφραγὶς (Μουχαμμέδ Σαῖδ.)

Λίτιον τῆς γραφῆς τοῦ παρόντος ἀληθοῦς καὶ νομίμου ἐγγράφου τὸ ἔξῃς.

Διορισθέντων καθ' ὑψηλὴν ἐπιταγὴν, ἐπὶ τῆς πωλήσεως τῶν ὀθωμανικῶν κτημάτων, τοῦ τε ἐνδοξοτάτου Ἰσμαήλ Κουδσὴ ἐφέντη, ἐκ τῶν ὑπαλλήλων τῆς ὑψηλῆς ὀθωμανικῆς κυβερνήσεως καὶ ἐμοῦ, πρακτάντες ἐνώπιον τοῦ ἐν Ἀθήναις συγκεκροτημένου ἱεροῦ δικαστηρίου οἱ καλούμενοι Ἰσμαήλ υἱὸς Χασάν Ἀλῆς Ἐμὴρ ὀγλοῦ, κατέθεσαν καὶ ἐδήλωσαν τὰ ἔξῃς ὅτι, αὐτοὶ καλούμενοι Ἰδραχὴμ καὶ Ἀχμέτ, υἱοὶ Ζιρῶα, ἀρχῆθεν κάτοικοι τῆς κωμοπόλεως Παπρατζηκίου, μίαν ἀδιανέμητον αὐτῶν μερίδα τῆς ὁποίας ἦσαν κύριοι καὶ κάτοχοι (ἐκ τοῦ πατρὸς αὐτῶν, περιελθούσαν κληρονομικῶς) ἐντὸς τῶν ὁρίων τοῦ Τσιφληκίου, τοῦ γνωστοῦ ὑπὸ τὸ ὄνομα Θέρμα, συνισταμένου ἐκ τριῶν μεριδίων, κειμένου δὲ πλησίον τῆς ῥηθείσης Κωμοπόλεως, τὰ ἐν τῇ μερίδι ταύτῃ περιλαμβανόμενα χειμάδια, ἀγροὺς, δάση, λειβάδια, δένδρα, βάλτους καὶ καλλιεργησίμους τε καὶ μὴ καλλιεργησίμους γαίας, καὶ τὰ ἐν τῇ συνοικίᾳ Βογομόλου κείμενα ὁκτώ οἰκόπεδα αὐτῶν, ὁμοῦ μετὰ τῶν ἀγρῶν αὐτῶν, καὶ τοὺς εἰς τοὺς κήπους κειμένους ἀγροὺς αὐτῶν ὁκτώ στρεμμάτων, καὶ τὸ ἐκπαλαι ῥίον ὕδωρ αὐτῶν, τελευταῖον ἀπεντα τὰ κτήματά των. Τῇ ἐλευθέρᾳ αὐτῶν θελήσει, διὰ παραχωρήσεως ἐπισήμου καὶ ὀριστικοῦ, διὰ Γαπίου, ἐνώπιον μακτόρων ὀθωμανῶν ἐξεποίησαν καὶ παρίδωκαν ἐπὶ ἀνταλλάγματι γροσίων ἐπτά χιλιάδων καὶ ὀκτακοστίων, πρὸς τὸν φέροντα τὸ παρὸν ἔγγραψον Δημήτριον Χατζιτζικον, ὑπήκοον τῆς ἐλληνικῆς κυβερνήσεως ἐν ἐτὶ χριστιανικῷ χιλιοστῷ ὀκτακοσιοστῷ τριακοστῷ ἔκτῳ τῇ δεκάτῃ τρίτῃ Ἀπριλίου. Ἐλχόν δὲ τὸ πρὸν τοῦτο ἐκ τῶν χειρῶν αὐτοῦ, καὶ ἰσχυροποίησαν καὶ ἀπῆρτησαν ἀμοιβαίως τὴν ἀγοροπωλησίαν ταύτην διὰ πωλητηρίου ἐπιστήμου, δηλοῦντος τὰ ὅρια τῆς ῥηθείσης μερίδος. Ἐπὶ τῇ δηλώσει καὶ ὁμολογίᾳ ταύτῃ, πρὸς ἀπομνημόνευσιν τῶν λεχθέντων, ἐγγράφη τὸ παρὸν ἐπίσημον ἔγγραψον, καὶ ἀπεδόθη πρὸς τὸν ῥηθέντα.

Γέγραπται τῇ εἰκοστῇ πρώτῃ ἡμέρᾳ τοῦ μηνὸς Ζηληαδὲ τοῦ χιλιοστοῦ πεντηκοστοῦ δευτέρου ἔτους.

Μάρτυρες.

»Κιρλιλῆς Χασάν ἀγᾶς, »Μουδερρὶς Ζαδὲ χασάν ἐφέντης, »Σερράς οὐστὰ ἄλλης κλπ.
(Ἡ ὀπισθεν μονογραφὴ) Ἰσμαήλ Κουδσὴ.

Ἐπικυροῖ τὸ ἀκριβὲς τῆς παρούσης ἀπὸ τὸ ὀθωμανικὸν μεταφράστως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 20 Ὀκτωβρίου 1861.

Ὁ Διερμηνεὺς τῆς Κυβερνήσεως
Κ. ΑΦΘΟΝΙΔΗΣ.

οσίου εἰς μόνην τὴν ἀνέγερσιν τῆς οἰκοδομῆς· ἀλλὰ λέγει τοῦτο τὸ πολὺ πολὺ ἐμφαίνει κατοχὴν τοῦ γηπέδου
οὐ ἀνηγέρθη ἡ οἰκοδομή· ἀλλὰ πρὸς Θεοῦ ὅταν ἡ οἰκοδομὴ γίνεται πρὸς χρῆσιν τῶν λουομένων καὶ δι' αὐτοὺς
ὄνον καὶ δὲν ἔχει οὐδένα αὐτοτελὴ σκοπὸν, πῶς δύναται τις νὰ εἴπῃ ὅτι ἐξ αὐτῆς ἀποδεικνύεται μόνον κατοχὴ
τοῦ γηπέδου, ἐφ' οὗ αὕτη ἀνηγέρθη καὶ ὅχι τῶν λουτρῶν δι' ἃ χρησιμεύει καὶ ὧν εἶναι προσάρτημα;

Διὰ ταῦτα ἐξαιτούμεθα.

Α) Τὴν ἀπόρριψιν τῆς ἐφέσεως τοῦ δημοσίου καὶ τὴν ἐπικύρωσιν τῆς ὑπ' ἀριθ. 239 ἀποφάσεως τῶν ἐν Λαμίας
πρωτοδικῶν· Β) ἐπιδοθητικῶς δὲ τὴν παραδοχὴν τῆς ἀντεφέσεώς μου, ὅπως ἐπικυρουμένης τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως
κατὰ τοῦ Ἀβδουραχμάνη, ἀπορρίψῃ ἡ παρέμβασις τοῦ δημοσίου καὶ ὅλαι αἱ αἰτήσεις αὐτοῦ· Γ) Νὰ καταδικασθῇ
ὁ δημοσίον εἰς τὰ ἐξόδα τῆς δίκης.

Ἐν Πάτραις τὴν 23 Ἰουνίου 1862

Οἱ Πληρεξ. Δικηγόροι.

Ν. Γ. Μίχος, Α. Καρόκης, Π. Θ. Χοϊδάς.

Ἐπειδὴ τὸ ἀπὸ 11 Ἀπριλίου 1833 Β. Διάταγμα ὅπερ ἐπικαλεῖται τὸ δημοσίον οὐδὲν περιέχει ὡς πρὸς τὸ ἐπί-
δικον ἀντικείμενον· αἱ δὲ ἐδήγαι ἀπὸ 18 Φεβρουαρίου 1836 οὐ μόνον δὲν ἔχουν νόμιμον ἰσχύν, ἀλλ' ἀφορῶσι καὶ
τὴν κυριότητα, περὶ ἧς ἤδη δὲν πρόκειται· ὁ δὲ τελευταῖος περὶ ὀρικτῶν Νόμος ἀναγνωρίζει τὴν ἰδιωτικὴν κτῆσιν
καὶ ἐπὶ μεταλλικῶν ὑδάτων· ἅπαντας τοὺς ἰσχυρισμοὺς τοῦ δημοσίου ἀναγνωρίζομεν ὡς μὴ ἀληθεῖς.

Διὰ τὸ ἀκριβὲς τῆς ἀντιγραφῆς.

Ἐν Πάτραις τὴν 22 Ἰανουαρίου 1863.

Π. Θ. ΧΟΪΔΑΣ.

Ὁ τῶν Ἐφετῶν Γραφεὺς

Ζ. Γ. Γιαννακόπουλος.

σικροῦ ἐξουσιαστοῦ τοῦ κτήματος ἀναγνωρίζοντος τὸν Χατζίσκον ὡς πρόσωπον παρ' οὗ ἐλαβε παρακλήσει (ταῦτα δὲ παραδέχεται ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις) ἤθελεν ἐπιφέρει τὴν παραδοχὴν τῆς κατὰ τοῦ Ἀδουραχμάνη ἀγωγῆς.

II.

Ἐπειδὴ ἡ ἀγωγὴ μου κατὰ τοῦ Ἀδουραχμάνη ἦν περὶ παύσεως τῆς παρακλήσεως παραχωρηθείσης αὐτῷ νομῆς ὅθεν ἡ ἀπόδειξις ἡ ἐπιβληθεῖσα μοι ἦν ὅτι ὁ Ἀδουραχμάνης ἐνήσκει πράξεις νομῆς δυνάμει ἐννόμου σχέσεως μεταξὺ ἐμοῦ καὶ αὐτοῦ (τῆς τοῦ παρακλήσεως συμφωνοῦ) ἐπιτρέψεως αὐτῷ τὴν νομὴν.

Τὸ δὲ δικαστήριον καίτοι παραδεχόμενον μακρὰν σειρὰν πράξεων τοῦ Ἀδουραχμάνη (αἰτιολογία 7 ἐν ἀρχῇ) καίτοι ἔχον ὑπ' ὄψιν τοῦ ἐγγράφου ἀποδεικνύοντα τὴν ἐννομον τῆς παρακλήσεως σχέσιν (στοιχ. 6, γ. καὶ δ. τῆς 11 αἰτιολογίας) πειθεται ὅτι διὰ τῶν πράξεων ἐκείνων τοῦ Ἀδουραχμάνη δὲν ἀποδεικνύεται ἡ παρακλήσις παρ' ἐμοῦ ἐπιτραπείσα αὐτῷ νομῇ· διότι ἐκ τῶν ἀποδείξεων συνάγεται αἰτιολογία 14) ὅτι ὁ Ἀδουραχμάνης δὲν ἦν παρακλήσει νομεὺς ἀλλὰ κάτοχος ἐνασκίων ὀνόματι τοῦ δημοσίου τὴν ἐπὶ τῶν λουτρῶν φυσικὴν ἐξουσίαν ὅπερ ἀνείχετο τὸν Ἀδουραχμάνην ὡς χρήσιμον εἰς τοὺς προσιρρομένους.

Ἐπειδὴ διὰ τῆς σκέψεως ταύτης τὸ δικαστήριον παραδεχόμενον τὴν σχέσιν τῆς φυσικῆς ἐξουσίας τοῦ Ἀδουραχμάνη πειθεται ὅτι αὕτη ἐνήσκειτο ἐν ὀνόματι τοῦ δημοσίου, ἀλλὰ τοιαύτη ἐνήσκησις προϋποθέτει ἐνοχικὴν σχέσιν ἐντολῆς ἢ μισθώσεως χρυσιδανείου ἢ ἄλλης ἀλλὰ τοιαύτης ἐννόμου σχέσεως· ἡ ἀπόδειξις διὰ μαρτύρων οὐτε ἐπιτρέπεται οὐτε καὶ ἂν ἐπιτρέπετο δὲν διατάχθη. ὅθεν παραδεξάμενον ἀποδεδειγμένην ταύτην ἐκ τῶν περὶ ἄλλου θέματος διαταχθεισῶν μαρτυρικῶν ἀποδείξεων παρεδίασε τὸν νόμον ἀρθρ. 306 τῆς πολ. δικονομίας.

III.

Ἐπειδὴ ἡ ἀγωγὴ μου ἦν περὶ παραλείψεως τῆς παρακλήσεως ἐπιτραπείσης τῷ Ἀδουραχμάνη κατοχῆς, καὶ ἡ αἰτιησις ἦν ἡ παύσις τῆς διακατοχῆς ταύτης ἐπισηρομένης εἰς ἐμὲ, κατὰ δὲ τὸν νόμον ἐπὶ τοιούτων διαφορῶν ἀρκεῖ ἡ βεβαίωσις τῆς παρακλήσεως ἐπιτραπείσης κατοχῆς ὅπως γενῇ δικτὴ ἡ ἀγωγὴ (ἀρθρ. 360 τῆς πολ. δικονομίας βεβαίωσις δὲ ἐστὶν ἡ ἐξ ἐνδειγμάτων παραγομένη πιθανότης τῶν προτεινομένων γεγονότων (ἀρθρ. 255) καὶ ὅμως τὸ δικαστήριον τῶν Ἐφετῶν ἐδέχθη τὴν ἐφῆσιν καὶ ἀπέρριψε τὴν ἀγωγὴν μου, διότι ὡς λέγει δὲν ἀπέδειξε ὅτι ἐπέτρεψα παρακλήσει εἰς τὸν Ἀδουραχμάνην τὴν κατοχὴν (αἰτιολογία 10, 15 καὶ 16 τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως) ὅθεν προδήλως παρεδίασε τὰς περὶ ἀποδείξεως τῆς τοιαύτης ἀγωγῆς οὐσιώδεις διατάξεις τῆς πολ. δικονομίας.

IV

Ἐπειδὴ τὸ δικαστήριον τῶν Ἐφετῶν δικάζον κατ' ἐφῆσιν τοῦ δημοσίου κατὰ τῆς παραδεξαμένης τὴν ἀγωγὴν μου ἀποφάσεως τῶν ἐν Λαμῖα πρωτοδικῶν παρεμόρφωσε δεινῶς τὰ πράγματα, διότι ἐνῶ ἐπιδικάσθη ἡ ἀγωγὴ μου πρωτοδικῶς, θεωρεῖ αὐτὴν ὡς ἀπορρίφθεισαν πρωτοδικῶς καὶ ἐπὶ τῇ ἀνυπάρκτῳ ταύτῃ βάσει ἥτις οὐ μικρὰν ἔχει ἐπιρροὴν εἰς τὸν κατ' ἐφῆσιν δικάζοντα δικαστὴν ἀποφαίνεται ὅτι ὁ ῥῥῶς ἀπερρίφθη πρωτοδικῶς ἡ ἀγωγὴ μου (ὅρα αἰτιολογίαν 17 τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως) ἐνῶ ἡ ἀγωγὴ μου ἐγένετο δεκτὴ πρωτοδικῶς καὶ ἐπομένως τὸ στοιχείον ὅτι καὶ οἱ Πρωτοδίκαι ἀπέρριψαν αὐτὴν εἶναι ἀνυπάρκτον.

Ἐπειδὴ καὶ τὸ δημόσιον διὰ τῆς ἐφέσεως καὶ τῶν προτάσεων αὐτοῦ καὶ ὁ Ἀδουραχμάνης διὰ τῆς ἀνακοινώσεως ἰσχυρίσθησαν ὅτι οὗτος κατεῖχε κατὰ παράκλησιν τοῦ δημοσίου ἐν τούτοις διὰ τῆς ὑπ' ἀριθμ. 14 σκέψεως τὸ δικαστήριον παραδέχεται ὅτι ὡς ἐντολοδόχος ἐνέργει τὴν κατοχὴν τοῦ δημοσίου ὀνόματι αὐτοῦ, ἐπὶ λόγῳ ὅτι οὐτε τὸ δημόσιον ἠγγόησε νὰ τῷ παράσχω τοιαύτην νομὴν οὐτε ὁ Ἀδουραχμάνης νὰ ἔχη δι' ἑαυτὸν τοιαύτην.

Ἐπειδὴ τὴν ιδιότητα ταύτην τοῦ ἐντολοδόχου καὶ οὐχὶ κατὰ παράκλησιν πορίζεται τὸ δικαστήριον ἐκ τριῶν πηγῶν (ὅρα σκέψιν 14).

α) Ἐκ τῶν παρὰ τοῦ δημοσίου προτεινομένων γεγονότων, ἀλλ' ὡς εἴρηται κατὰ τὴν μαρτυρίαν αὐτοῦ τοῦ δικαστηρίου (σκέψιν 13) τὸ δημόσιον ἐθεώρησε τὸν Ἀδουραχμάνην κατὰ παράκλησιν κάτοχον, ἂν ὅμως τὸ δικαστήριον ἐνόησεν ἄλλα γεγονότα ἢ μονομερὲς πρότασις αὐτοῦ παρ' ἐνὸς τῶν διαδίκων καὶ πρὸς ὄφελος αὐτοῦ δὲν ἀρκεῖ διὰ νὰ καταρτισθῇ πεποιθήσις.

β) Ἐκ τῶν προσαχθεισῶν ἀποδείξεων, ἀλλ' ἡ ἀόριστος αὕτη ἐκφρασις οὐδὲν λέγει, διότι εἶναι ἀδηλον τί ἐθεώρησεν ὡς ἀποδείξιν τὸ δικαστήριον ἂν τὰ ἐγγράφα ἢ τοὺς μάρτυρας ἢ ὁμολογίαν τινα, ἢ ἄλλο τι, ἂν ἐγγράφα τὰ ὅποια ἐπὶ μονομερεῖ ἢ ἐκ τοῦ δημοσίου πηγάζονται δὲν ἀποτελοῦν ἀπόδειξιν κατὰ τοῦ ἀναιρεσίοντος κλπ. Δὲν διαφιλονεικούμεν ὅτι τὸ δικαστήριον δύναται ἐν συλλόγῳ νὰ ἐκτιμήσῃ ἐγγράφα ὅταν εἶναι ὠρισμένα ἢ μάρτυρας ἐξετασθέντας, ἢ ἐκφρασις ὅμως ἐκ τῶν προσαχθεισῶν ἀποδείξεων εἶναι ἡ ἀοριστοτέρα πασῶν, διαφεύγουσα οἰουδῆποτε ἐλεγχῶν περὶ τῆς ποιότητος τῶν ἀποδείξεων, ἐξ ὧν καταρτίζεται ἡ πεποιθήσις καὶ περὶ τῆς τηρήσεως τῶν περὶ ἀποδείξεως κανόνων. Προσέτι δὲν εἶναι πλέον αἰτιολογία τὸ συμπέρασμα τοῦ δικαστοῦ ἀνὰ τῶν περιστάσεων ἐξ ὧν παρακύπτει, ἀπορ. Ἀρ. Πάγου 263 (1859)

ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ
τοῦ Δημοσίου
Κατὰ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΧΑΤΖΙΣΚΟΥ

Ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Ἐπειδὴ τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Ναυπλίᾳ Ἐφετῶν διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως τοῦ παραδέχθαι (αἰτιολογία 8) ὅτι ἐκ τῶν ἐν τῇ προηγουμένῃ αἰτιολογίᾳ τοῦ περιστατικῶν ἀποδεικνύεται ὅτι μέχρι τῆς 14 Μαρτίου 1845 τὸ δημόσιον εἶχε τὴν ἀποκλειστικὴν διακατοχὴν τῆς πηγῆς τῶν ὑδάτων καὶ τῆς πρὸς τὴν χρῆσιν αὐτῶν ἀναγκαίως περιφερείας, οὐ μόνον διότι εἶχε τὴν διάνοιαν νὰ ἔχῃ τὴν κατοχὴν αὐτῶν, ἀλλὰ διότι καὶ διὰ πράξεων ὑλικῶν δημοσίων καὶ καταφανῶν, ὡς οἱ ἀνωτέρω τὴν ἐξήσκει.

Ἐπειδὴ εἰς τὴν ἀποκλειστικὴν κατοχὴν τὴν ὁποίαν τὸ Ἐφετεῖον ἀναγνωρίζει εἰς τὸ δημόσιον ὡς ἐκ τῶν ἀποδειχθέντων περιστατικῶν ἐν τῇ αἰτιολογίᾳ 8η ἐμπεριέχεται καὶ ἡ σωματικὴ κατάληψις καὶ ἡ βούλησις τοῦ ἔχειν τὸ πρᾶγμα ὡς ἴδιον καὶ μάλιστα ῥητῶς ἐν τῇ εἰρημένῃ 8ῃ σκέψαι ἀναφέρει τὸ Ἐφετεῖον ὅτι οὐ μόνον εἶχε τὸ δημόσιον τὴν διάνοιαν τοῦ κατέχειν, ἀλλὰ καὶ διὰ πράξεων ὑλικῶν δημοσίων καὶ καταφανῶν ὅπως καὶ ἀνωτέρω (ὡς ἐν τῇ αἰτιολογίᾳ 7ῃ) τὴν ἐξήσκει ἔπεται λοιπὸν ὅτι καὶ τὴν ἐκκαθάρισιν τῶν θερμῶν ὑδάτων καὶ τὴν ἀνέωξιν τῆς Σούδας ὑπὸ τοῦ μηχανικοῦ καὶ τὴν ὑπὸ τοῦ χωροφυλάκου διακώλυσιν τῶν ἐνοικιαστῶν τοῦ Δήμου Ἰπάτης καὶ ὅλας τὰς ἄλλας ὁμίας περιστάσεις ἐθεώρησεν ὡς πράξεις καταφανεῖς γενομένης ἀπὸ πρόσωπα ἀντιπροσωπεύοντα τὸ δημόσιον ἢ παραγγελλθέντα παρ' αὐτοῦ ὅποιοι οἱ ὑπάλληλοι Ἀρχῶν, ὁ Μηχανικὸς καὶ ἡ χωροφυλακὴ. Ὁ Ἀρείος Πάγος δὲ δὲν δύναται νὰ ἐπέμῃ εἰς τὴν ἐκτίμησιν ἂν τὰ γεγονότα ταῦτα ἀποδεικνύουσιν ἀληθῶς τὴν πρόνοιαν τοῦ δημοσίου τοῦ κατέχειν τὸ πρᾶγμα ὡς ἴδιον καὶ ἂν ἐξ αὐτοῦ ἀποδεικνύεται σωματικὴ κατάληψις.

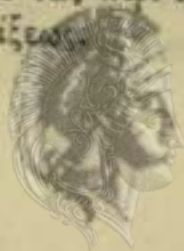
Ἐπειδὴ μάλιστα ὡς προκύπτει ἐκ τοῦ συνδιασμοῦ τοῦ αἰτιολογικοῦ 7 καὶ 8 τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως τὸ Ἐφετεῖον Ναυπλίας παραδέχεται ὅτι ἡ κατοχὴ ὑπῆρχεν ἀνέκαθεν εἰς τὸ δημόσιον καὶ πρὸ τοῦ 1850.

Ἐπειδὴ καὶ ἂν ἐπρόκειτο νὰ ἐξετασθῇ ἂν τὸ Ἐφετεῖον ὀρθῶς ἐξήγαγεν ἐκ τῶν γεγονότων τὸ εἰρημένον συμπέρασμα (ὅπερ ὁμῶς διαφεύγει τὴν ἀρμοδιότητα τοῦ Ἀρείου Πάγου) καὶ πάλιν τὸ Ἐφετεῖον ἐξετίμησεν ὀρθῶς αὐτήν. Τὸ Ἐφετεῖον λέγον ὅτι οἱ μάρτυρες καταθέτουσιν ὅτι τὰ λουτρά ἀνέκαθεν ἐθεωροῦντο ὡς δημόσια δὲν ἐννοεῖ ὅτι ἦσαν de louvain pellie. Δημόσια κοινῶς λέγονται ὅσα ἀνήκουσιν εἰς τὸ δημόσιον θησαυρὸν καὶ οἱ μάρτυρες δὲν ἦσαν ἐγκρατεῖς βεβαίως τῆς διακρίσεως τὴν ὁποίαν κάμνει ὁ ἀντιδίκος τῶν πνευμάτων εἰς κτήματα τοῦ domaine puler καὶ τοῦ domene diéeta ὑποθέσωμεν ὁμῶς ὅτι τὸ Ἐφετεῖον ἐννοεῖ ὅτι τὸ κτῆμα αὐτὸ ἦτο τοῦ domains palligria, ἡ διακρίσις αὕτη παύει κατὰ τὸν περὶ διακρίσεως κτημάτων νόμον καθ' ὃν ὅλα τὰ δημόσια κτήματα θεωροῦνται ὡς ἀνήκοντα εἰς τὴν ἐπικράτειαν ὡς οἱ ἐγναῖοι λοιπὰ ἄλλως τε τοιαῦτα κτήματα δὲν δύναται νὰ ὦσιν ἀντικείμενον ἰδιωτικῆς ιδιοκτησίας καὶ ἐπομένως οὐδὲ κατοχῆς, ἐπομένως τὸ διατακτικὸν τῆς ἀποφάσεως δὲν προσβάλλει νόμον τινὰ ἀπορρίπτων τὴν περὶ κατοχῆς ἀγωγὴν τοῦ Δ. Χατζίσκου ἐπὶ πράγματι τὸ ὁποῖον δὲν ἦ δυνατόν νὰ ἦναι ἀντικείμενον κατοχῆς ἰδιωτικῆς.

Ἐπειδὴ 1ον πρόκειται νὰ ἐξετασθῇ τὸ περὶ τῆς ὀρθῆς ἐκτιμήσεως τὸ γεγονὸς τοῦ ὑποβαλλομένου ὑποβαλλόμενον ὑπὸ τοῦ ἀντιδίκου ζήτημα ὁ ἀντιδίκος παραμορφώνει τὴν αἰτιολογίαν 7ην τῆς ὑπ' ἀριθ. 660 ἀποφάσεως, λέγων ὅτι τὸ Ἐφετεῖον ἀναγνωρίζει δι' αὐτῆς ὅτι ὁ Μανθόπουλος κατέλαβε τὴν γῆν ὅπου αἱ καλύδες ἰδίῳ ὀνόματι ἐνθ' ὃ τὸ Ἐφετεῖον παραδέχεται ὅτι ὁ Μάνθος κατεσκευάσεν καλύδας, ἰδίῳ ὀνόματι (καὶ οὐχὶ ὅτι κατέλαβε τὴν γῆν) καὶ ὅτι ἐπώλησε τὸ ὑλικὸν καὶ οὐχὶ τὴν γῆν εἰς τὸν Ἀβδουραχμάνην διὰ δραχμὰς τριάκοντα δηλ. ἐνήργησε πράξεις τὰς ὁποίας ἐνεργεῖ ὅστις ἀναγνωρίζεται ἄλλον νόμον ἐπὶ τοῦ ἐδάφους καὶ τοιοῦτος ἦτο γνωστὸν ὅτι ἦτο τὸ δημόσιον καὶ ὅτι ὁ Μανθόπουλος ὠρμίθη νὰ κατασκευάσῃ καλύδας διότι τοῦτο ἐπρότειναν καὶ ἄλλοι οἱ ὅποιοι ἐπίσης δὲν κατελάμβανον τὴν γῆν ἰδίῳ ὀνόματι.

Ὁ Ἀβδουραχμάνης ἐπίσης ἀγοράσας διὰ δραχμὰς τριάκοντα τὸ ὑλικὸν τῆς καλύδος δὲν εἶχε τὴν βούλησιν νὰ καταλάβῃ τὴν γῆν ἐν ὀνόματι τοῦ, οὔτε μετὰ τοῦ Χατζίσκου ὑπῆρχε τότε συνεννόησις τις, ὁ Ἀβδουραχμάνης ἔκαμιν ὅ,τι καὶ πολλοὶ ἄλλοι τοὺς ὁποίους ἄφινε τὸ δημόσιον νὰ κατασκευάζουν καλύδας πρὸς χρῆσιν τῶν λουομένων, τοῦτο ἦτο μία σιωπηρὰ συμφωνία, ἀντάλλαγμα τῆς χρήσεως ἣν ἔκαμνε ὁ Ἀβδουραχμάνης ἦτο τὸ συμφέρον ὅπερ εἶχεν ἡ κυβέρνησις ἵνα παρέχονται εὐκολίαι εἰς τοὺς λουομένους καὶ νὰ συνηθεύῃ ἡ προσέλευσις εἰς τὰ λουτρά, καὶ οὕτως οἱ γεωργοὶ σήμερον ἀνευ ἀδείας τοῦ δημοσίου ῥητῶς καταλαμβάνουν τὰς γαῖας τοῦ καὶ τὰς γεωργοῦν, ἀλλὰ δὲν τὰς καταλαμβάνουν ὡς ἰδίας, οὔτε κατὰ παράκλησιν ἀλλ' ἐκ σιωπηρᾶς μισθώσεως.

Ἐπειδὴ ἀφοῦ ἡ βάσις τῆς ἀγωγῆς τοῦ Χατζίσκου ἦτον ὅτι εἶχε τὴν διακατοχὴν ὅτι τὴν παραχώρησεν εἰς τὸν Ἀβδουραχμάνην κατὰ παράκλησιν καὶ ἀφοῦ ὑπεχρεώθη παρὰ τοῦ Πρωτοδικείου ν' ἀποδείξῃ ἀμφοτέρους τοὺς τοὺς ἰσχυρισμοὺς καὶ διὰ μαρτύρων, τὸ δημόσιον ἠδύνατον ἀφέρει τὴν ἀνταπόδειξιν ὅτι αὐτὸ κατεῖχε καὶ ὅτι ἀκόμη κατεῖχε διὰ τῶν ἀντιπροσώπων τοῦ Ἀβδουραχμάνη ὅπως δηλῶν ὅτι δὲν κατεῖχεν ὁ Χατζίσκος οὔτε ὁ Ἀβδουραχμάνης κατὰ παράκλησιν αὐτοῦ. Ἐπομένως ἂν τὸ Ἐφετεῖον παρεδέχθη ὅτι ὡς ἐκ τῶν καταθέσεων τῶν μαρτύρων ἀποδεικνύονται οἱ ἰσχυρισμοὶ μας οὗτοι, ἦγουν τὸ ἐναντίον τῶν ἰσχυρισμῶν τοῦ ἀντιδίκου, οὔτε τὰς περὶ ἀποδείξεων ἀρχὰς παρεβίασεν οὔτε ἔλαβεν ὑπ' ὄφιν μάρτυρας χωρὶς νὰ προηγηθῇ ἀπόφασις περὶ ἀποδείξεως.

πόκτησις αὐτῶν διότι πᾶσα ἐξαίρεσις οὕτω τοῦ αὐστηροῦ δικαίου (*stricti juris*) δὲν συμπληροῦται διὰ διασταλτικῆς ἐρμηνείας. Ἀνάγκη ῥητῶς νὰ ἀναφέρηται.

Ἰδιοκτησία λοιπὸν τῶν ἀτόμων δύναται νὰ κατασταθῇ πρὸν πρᾶγμα κατὰ Ῥωμ. δικαίου πλὴν τῶν ἀενάων ποταμῶν, λιμένων, αἰγιαλῶν, ἐκκλησιαστικῶν πραγμάτων, φρουρίων, ὁδῶν καὶ θαλάσσης, αἱρῶς καὶ ῥέοντος ὕδατος τὰ ὅποια (τρία τελευταῖα) εἶναι κοινὰ (*res communes*). Ἐνταῦθα δὲ παρατηρητέον ὅ Ὀλλυπιανὸς καὶ ὁ Κάλλος ἀντίκεινται τῷ Μαρκιανῷ δογματίζοντες ὅτι *res communes* (κοινὰ πράγματα) εἶναι μόνον ὁ αἶρ καὶ ἡ θάλασσα μετὰ τῶν αἰγιαλῶν οὐχὶ δὲ καὶ τὸ ῥέον ὕδωρ N. 13 § τελευτ. Πανδ. (17. 10) καὶ N. 3. (43. 8). Τοῦτο φαίνεται ὅτι παραδέχεται καὶ ὁ ἡμέτερος καθηγητὴς Καλλιγῆς (Σύστ. Τμ. 2 Σελ. 14) — ἀλλὰ πεπειθότες ὅτι καὶ τὸ ῥέον ὕδωρ τοῖς κοινῶς πράγμασι διότι αἱ πηγαὶ ἡμῶν τὸ ἀναφαίρουν εἰς τὸν τίτλον *de rerum divisione et qualitate*, ἐρμηνεύσωμεν τί ἐστὶ ῥέον ὕδωρ. Ἡ ὀρθὴ δὲ ἐρμηνεία τῶν δύο τούτων λέξεων λύει τὸ ζήτημα ἐντελῶς.

Ἡ ῥέον ὕδωρ (*aqua profluens*) δὲν σημαίνει ποταμὸς, οἵτινες ἀδιαφιλονεικῶς καθ' ὅλον τι θεωρούμενοι εἶναι ἰδιοκτησία τῆς Πολιτείας, ῥέον ὕδωρ σημαίνει τὸ ὕδωρ τῶν ποταμῶν καθ' ἑαυτὸ θεωρούμενον ὡς ὕδωρ, ὅπερ ἀναμφιβόλως εἶναι κοινὸν πρᾶγμα ἐξ οὗ ἕκαστος δύναται νὰ ἀντλήσῃ ὅσον θέλει. Τὸ ἀντλήθην δὲ καθίσταται ἰδιοκτησία τοῦ ἀντλήσαντος διὰ τῆς καταλήψεως· ἂν καὶ ὁ ποταμὸς λ. γ. ἐξ οὗ ἠντλήθῃ ἀνήκει τῷ δημοσίῳ καὶ ἤθελεν εἶναι τῷ ὄντι παράλογον νὰ διαδικῇ μετὰ ταῦτα τὸ δημόσιον τὸ ὕδωρ ὅπερ ἠντλήθῃ, τοῦτο εἶναι καὶ νομικῶς ἀδύνατον διότι τὸ ὕδωρ (τὸ ῥέον) εἶναι κοινὸν τοῖς πᾶσι. — Τὴν ἐρμηνείαν ταύτην κάμνει ὁ ἐπίσημος συγγραφεὺς Glueck (ἴδε παραπομ.).

Ἄλλος δὲ ἐπίσημος συγγραφεὺς Reinhardt, (ἴδε παραπομ.) ἐρμηνεύων τὸν 2 (1. 8) λέγει· Εἰς οὐδενὸς ἀποκλειστικὴν ἰδιοκτησίαν ἀνήκει ὁ αἶρ, τὸ ὕδωρ, ἀλλὰ μόνον τὸ ῥέον ὕδωρ τὸ ἀένναον, ὡς ὁ Θεόφιλος ἀναφέρει, διότι τὸ ῥέον ὕδωρ εἰς οὐδενὸς ἰδιοκτησίαν δύναται νὰ μεταβιβασθῇ, ἀλλὰ τούναντίον δύναται ἡ τυχὸν εὐρισκομένη πηγὴ ἐν τῷ ἰδιοκτῆτῳ κτήματι νὰ συναριθμηθῇ εἰς τὴν ἰδιοκτησίαν τοῦ ἰδιοκτῆτου — Μόνον τὸ ῥέον ὕδωρ ὡς τοιοῦτον δὲν δύναται νὰ γείνη ἀντικείμενον ἀποκλειστικῆς ἰδιοκτησίας.»

Καὶ ὁ Νομοδιδάσκαλος καὶ δικηγόρος Funke (ἴδε παραπομ.) παρατηρεῖ ὅτι· ἀδιαφιλονεικῶς εἶναι ὅτι αἱ πηγαὶ καὶ ὕδωρ πηγῶν αὐτοδικαίως ἀνήκουσιν ἐκείνῳ ἐν τῷ ἀγρῷ τοῦ ὁποίου ἀναδρύνουσι. Τοῦτο δὲ οὐχὶ μόνον κεῖται εἰς τὴν φύσιν τοῦ πράγματος, καὶ ὑποστηρίζεται ὑπὸ τῆς Νομοθεσίας περὶ ἀγροτικῶν δουλειῶν, ἀλλὰ συνάμα ὑπάρχουσιν οὐχὶ ὀλίγοι ῥητοὶ Νόμοι ἐν τῷ Ῥωμ. Δικαίῳ, οἵτινες τοῦτο ἐνισχύουσι. Κατὰ ταῦτα οὐδεμία ἀμφιβολία ὑφίσταται ὅτι αὐτοδικαίως ὁ ἰδιοκτῆτης δύναται νὰ διαθέσῃ τὸ ὕδωρ τῆς πηγῆς ἐντελῶς ἐλευθέρως. — (ἴδε παραπομ.) Πανδ. N. 11 (47, 24) κτλ.

Αὐτὰ ταῦτα σχεδὸν δογματίζει καὶ ὁ ἑξέτης καὶ συγγραφεὺς Kori (ἴδε παραπομ.) «λέγων, ἐπὶ τοῦ ὕδατος τῶν πηγῶν, ἐν ὧν εὐρίσκεται ἐντὸς τῶν ὁρίων τοῦ κτήματος, ἐν ᾧ πηγάζει, ἔχει ὁ κύριος τοῦ ἀγροῦ πλήρη ἰδιοκτησίαν καὶ ἐπομένως δύναται νὰ τὸ ἐξαπλώσῃ καὶ ἐπεκτείνει ἐπὶ τοῦ κτήματος διὰ δεξαμενῶν, αὐλάκων κτλ.»

Ἐξ ὅλων τῶν εἰρημένων ἐξάγεται ὅτι πᾶσα πηγὴ καὶ τὸ ὕδωρ αὐτῆς καὶ ἐπομένως ἡ πηγὴ τῶν θειούχων ὑδάτων, ἢ ἡ δεξαμενὴ. Διότι δεξαμενὴ ἐπὶ τοῦ προκειμένου εἶναι ἐπέκτασις τῆς πηγῆς, δύναται νὰ ᾔναι κατὰ τὸ Ῥωμ. δίκαιον ἀποκλειστικὴ ἰδιοκτησία τῶν ἀτόμων, ἀδιάφορον εἴναι εἶναι θειοῦχα τὰ ὕδατα καὶ ἰσματικά. Διότι τοιαύτη διάκρισις τῶν ὑδάτων δὲν γίνεται ἐν ταῖς πηγαῖς. — Διὸ καὶ ἐνταῦθα θέλουσιν ἐφαρμοσθῇ αἱ περὶ ὑδάτων ἐν γένει διατάξεις τοῦ Ῥωμ. δικαίου. Ἀπὸ ἰδίας περὶ ἰσματικῶν ὑδάτων οὐδεὶς λόγος ἐν αὐταῖς, ἔπεται ὅτι ἡ θέλησις τοῦ Νομοθέτου εἶναι, ὅτι οἱ περὶ ὑδάτων ἐν γένει ὑπάρχοντες νόμοι νὰ ἐφαρμόζωνται ἐφ' ὅλα τὰ ὕδατα, ἀδιάφορον ὅποια ἡ ποιότης αὐτῶν θειοῦχος ἰσματικὴ ἢ ἀπλῆ.

Προσέτι μείζονα ὑποστήριξιν τῆς καταφατικῆς λύσεως τοῦ ζητήματος ἀναφέρωμεν ὅτι καὶ ὁ ἡμέτερος Καθηγητὴς ἐν Χαϊδελέργῃ K. Bangerom τοῦ ὁποίου ἐζητήσαμεν τὴν γνώμην, δογματίζει μετὰ πλήρους πεπειθήσεως ὅτι πᾶσα πηγὴ ὡς καὶ τὸ ὕδωρ αὐτῆς, εἴτε μεταλλικὸν ἢ θειοῦχον, εἴτε ἀπλοῦν εἶναι (τοῦτο εἶναι ἀδιάφορον) δύναται νὰ καταστῇ ἀποκλειστικὴ ἰδιοκτησία τῶν ἀτόμων, ἐπομένως καὶ τὰ τοιαῦτα ὕδατα ἀνήκουσιν αὐτοδικαίως κατὰ τὸ Ῥωμ. δίκαιον εἰς τὸν κύριον τοῦ ἀγροῦ ἐν ᾧ ἀναδρύνουσιν.

Χαϊδελέργῃ. 1 Αὐγούστου 1861
20 Ἰουλίου

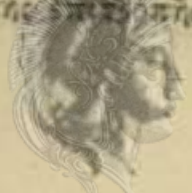
Προστέθη ὁ ἀρμόδιος χάρτης
Ἐν Ἀθήναις τῇ 24 Μαΐου 1861.

I. Δ. ΧΑΤΖΙΣΚΟΣ.

Ὁ Κεντρικὸς ὑποταμίς
Σ. ΔΕΙΜΕΖΗΣ.

ριον καὶ συγκάτοχον τῶν ὑδάτων, ἐκ τούτωντιον ἰσχυρίσθην καὶ ἰσχυρίζομαι ὅτι μετὰ τὴν ἀγωγὴν καὶ τοῦ τελευ-
ταίου τρίτου κτήματος ἐγενήμην κύριος καὶ κάτοχος ἀποκλειστικῶς τῶν ὑδάτων διότι ἐντὸς τῶν εἰς ἐμὲ ἀνηκάν-
των δὴ τρίτων τοῦ κτήματος ὑπάρχει ἡ πηγὴ τὸ δὲ μερίδιον τοῦ δημοσίου εἶναι αὐτὸ ἐκεῖνο ὅπερ ἀνήκεν εἰς τὸν
Ἀλὴ Πασσάν καὶ ὅπερ περιλαμβάνεται εἰς τοὺς προηγουμένους τίτλους τῆς 25 καὶ 28 Σελιδ. 1231 ὑπὸ Στοιχ.
δ καὶ ἐν καὶ αὐτῶν εἰς μόνις τὰς θέσεις Ἀργυροχωρί, Βρομοσυκιὰ καὶ Βουγομόλου καὶ ἐπομένως τοῦ δημοσίου οὐ-
δὲν ἔχει δικαίωμα ἐπὶ τῶν ὑδάτων. Ἐπειδὴ ἐπομένως ὁ λόγος τοῦ ἀπαράδικτου τῆς ἀγωγῆς μου ὁ στηριζόμενος
εἰς τὴν κυριότητα τοῦ δημοσίου ἐκτὸς τοῦ ὅτι εἶναι ἀπαράδεκτος ὡς μὴ γενόμενος πρωτοδικῶς καὶ εἰς τὴν πρῶ-
την συνεδρίαν εἶναι καὶ ἀνυπόστατος καὶ ἀλλίως τε δὲν στηρίζεται καὶ εἰς τὸν νόμον, διότι ἡ ἀγωγὴ μου ἀφο-
ρᾷ κατοχὴν κατὰ παράκλησιν ὑπ' ἐμοῦ μόνον ὡς ἀποκλειστικῶς κατόχου παραχωρηθεῖσαν τῷ χ. Ἀδουραχμάνη
καὶ κατ' αὐτὴν δὲν ἦμην ὑπόχρεως νὰ ἐνέξω εἰμὴ τὸν μετ' οὗ συνηλλάχθην. Ἐπειδὴ ἡ μεταξὺ ἐμοῦ καὶ τοῦ Ἀ-
δουραχμάνη γενομένη δὲν περιορίζεται εἰς συμφωνίαν, ἀλλὰ καὶ ἐπραγματοποιήθη διὰ καταφανῶν καὶ ἀμείνων
πράξεων ἐπὶ τῆς πηγῆς τῶν ὑδάτων εἶναι δὲ καὶ πολὺ μεταγενεστέρα τῶν εἰς ἀπλᾶς ἀλληγογραφίας καὶ συμφω-
νίας μετὰ τρίτων περιοριζομένων πράξεων τοῦ δημοσίου, ὅτι ἐγὼ εἶχον τὴν κατοχὴν τῶν ὑδάτων, τὸ δὲ δημοσίον
τὰς καταφανεῖς καὶ ἀμείνους πράξεις καὶ μὴ ζητήσας ποτὲ νὰ παρεμποδίσῃ αὐτὴν οὐδὲ λαβὼν ποτὲ παρὰ τοῦ
Ἀδουραχμάνη ἢ παρ' ἐμοῦ ἐνοίκια ἢ ἄλλο δικαίωμα οὐδὲ καὶ ἄλλο ἐγγράφον παρουσιαζόν, ὅτι ἐν ὀνόματί του
ἐνηργήθησαν αἱ εἰρημέναι πράξεις, δὲν δύναται νὰ ὑποστηρίξῃ ὅτι ἔχει καὶ διετήρησεν τὴν κατοχὴν αὐτῶν. Ἐπει-
δὴ δυνάμει τῆς μὴ ἀκυρωθείσης 19,277 ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐρετῶν, ὁ Δ. Χατζίσκος προσάγει τοὺς ἐξῆς
τίτλους. Τὸ ἀπὸ 21 τοῦ μηνὸς Σελιδ. τοῦ ἔτους 1852 χορσέτιον ἐκδόθη ὑπὸ τῶν πληρεξουσίων τῆς Υ. Π. ἐν
Ἀθήναις διὰ τοῦ ὁποῦ ἐπώλησαν πρὸς τὸν Δ. Χατζίσκον οἱ υἱοὶ καὶ κληρονόμοι τοῦ Χασάν Ζέρβα Ἰμπραήμης καὶ
Λημιτ Ζέρβας ἐν τρίτον τοῦ κτήματος Θέρμα οἷον χημάδια, ἀγροὺς, δάττη λιβάδια, δένδρα, βάλτους, καλλιεργ-
σίμους καὶ μὴ γαῖας, καὶ τὸ ἐκπαλαι ὕδωρ. Τὸ ἀπὸ 30 Φεβρουαρίου 1844 ἐγγράφον τῆς ἐπὶ τῶν Ὀθωμανικῶν
κτημάτων ἐξεταστικῆς ἐπιτροπῆς, δι' ὧν ἀναγνωρίζεται ὅτι ἀπὸ τοῦ ἔτους 1834 ἐπωλήθη τῷ Δημ. Χατζίσκῳ
ὑπὸ τοῦ Ὀθωμανοῦ Ὀσμάν Ἀγᾶ τὸ τρίτον τῶν γαιῶν Βουγομόλου, Βαρκά, καὶ Καμάρια, Ἀγαύρια, Παπ-
παδερδίσση, Θέρμα καὶ ὅσα ἄλλα κτήματα εἶχεν εἰς τὴν κατοχὴν του ὁ Ὀσμάν Ἀγᾶς ὁμοῦ μετ' ὁ ἀνέκαθεν αὐ-
τῶν ὕδωρ, ὥστε δυνάμει τῶν πωλητηρίων τούτων ἐπωλήθη τῷ Δημ. Χατζίσκῳ ὁλόκληρον τὸ ὕδωρ, διότι ὁ Ὀθω-
μανὸς Ὀσμάν Ἀγᾶς καὶ ὡς κληρονόμος Λατίφαχα καὶ Ματούσαχα εἶχε τὰ δύο τρίτα τοῦ ὕδατος μετὰ τῶν ἄλ-
λων κτημάτων (ἐκτὸς τοῦ ἐνός τρίτου Ἀργυροχωρίου, Βρομοσυκιᾶς καὶ Βουγομόλου) ὥστε δύο τρίτα διὰ τοῦ πω-
λητηρίου τούτου καὶ ἐν τρίτον διὰ τοῦ προκηρμημένου ἀποτελοῦν τὸ ὅλον ὕδωρ. Παρατηροῦμεν δὲ ὅτι ἀπὸ τῆς πω-
λήσεως ταύτης παρέλαβον τὴν πηγὴν τοῦ ὕδατος μετὰ τῶν πέριξ τῆς πηγῆς γαιῶν καὶ ἐκτοτε κατέχω αὐτάς.
Ἐπειδὴ ἀδιαφοροῦν, ἂν, καὶ κατὰ τὴν ἐπικύρωσιν ἐπὶ τοῦ δευτέρου τρίτου οἱ ὑπουργοὶ τῶν ἐξωτερικῶν καὶ οἰκονομι-
κῶν ἐπεφυλάχθησαν τὰ δικαίωματα τῆς Κυβερνήσεως ἐπὶ τῶν θερμῶν ὑδάτων διότι ἡ ἐπιφύλαξις σκοπεῖ νὰ ἀπο-
τρέψῃ τὴν ἐκ τινος πράξεως θυνάμενην νὰ συναχθῇ ἀπώλειαν δικαίωματος $6\frac{1}{4} \frac{3}{4}$ οὐδέποτε ὁμοῦ δύναται νὰ
δημιουργήσῃ δικαίωμα, ὥστε ἐπὶ τοῦ προκειμένου σημαίνει μόνον ὅτι ἡ Κυβερνήσις δὲν ἐνόησε νὰ παραιτηθῇ τῶν
τοχῶν ἐπὶ τῶν ὑδάτων δικαιομάτων αὐτῆς· ἀλλ' ἡ τοιαύτη ἐπιφύλαξις δὲν ἐπλάσσει δικαίωμα τοῦ δημοσίου. Ἐ-
πειδὴ διὰ μὲν τὴν πρῶτην πώλησιν τὴν γενομένην ὑπὸ τῶν υἱῶν Ζέρβα προηγουμένον χορσέτιον, διὰ δὲ τὴν δευ-
τέραν τὴν γενομένην ὑπὸ τοῦ Ὀσμάν Ἀγᾶ υἱοῦ Ἰμπραήμης καὶ Μπιστοῦστα προσαγόμενον ἐγγράφον ἐπικυρωτικόν
τῆς ἐπὶ τῶν Ὀθωμανικῶν κτημάτων ἐξεταστικῆς ἐπιτροπῆς, ὁ δὲ λόγος εἶναι ὅτι τὰ μὲν πρῶτον τρίτον ὅλως ἀδια-
φιλονείκητον κατέχεται ἀπὸ τὴν ἀγοραστὴν Δ. Χατζίσκον ἀπὸ τοῦ 1833 τὸ δὲ δεύτερον διεφιλονικεῖτο καὶ κα-
τεῖχετο ὑπὸ τοῦ δημοσίου μέχρι τινός, ὅτε καὶ παρεχωρήθη εἰς τὸν ἀγοραστήν Δ. Χατζίσκον συμφώνως μετὰ τὰ ἀ-
ναφερόμενα ἀπὸ τῆς 18 Φεβρουαρίου 1844 συμβάσεως μεταξὺ Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως καὶ Ὀθωμανικῆς. Ἐπειδὴ
τὸ δημοσίον ἐξουσιάζει ὡς κύριον δικαίωμα τοῦ πολέμου καὶ κατέχει ἐπὶ τοῦ κτήματος Θέρμα ὅτι ἐξουσιάζει καὶ
κατεῖχεν ὁ Σατράπης τῆς Περσίας Ἀλὴ Πασσᾶς, οὗτος δὲ κατεῖχεν ὡς ἀναφέρεται εἰς τοὺς παρ' ἐμοῦ προσαγομένους
τίτλους τῆς 25 καὶ 28 Σελιδ. 1231 τούτεστι τὸ ἐν ἀδιαίρετον τρίτον ἐκ τῶν θέσεων Ἀργυροχωρί, Βρομοσυ-
κιᾶς καὶ ἐνός ζευγαροστασίου καὶ ἐνός ἀχυρώνος εἰς Βουγομόλου. Ἐπειδὴ ἐπομένως ἐκ τῶν προσαγομένων τούτων
τίτλων ἀποδεικνύεται ὅτι ὁ Δ. Χατζίσκος ἠγόρασε καὶ κατέχει ὅλον τὸ κτῆμα Θέρμα, ἐκτὸς τοῦ ἐνός τρίτου τῶν
θέσεων Ἀργυροχωρί, Βρομοσυκιᾶς καὶ τοῦ ζευγαροστασίου καὶ ἀχυρώνος τοῦ Βουγομόλου ὅπερ τρίτον τῶν ἰδικῶν
τούτων θέσεων ἀνήκει ἀδιαίρετως εἰς τὸ δημοσίον ὡς καὶ κατέχει αὐτό. Ἐπειδὴ τῶν θερμῶν ὑδάτων καὶ ὅλαι οἱ
πέριξ τῆς πηγῆς γαῖαι δὲν ἐμπεριέχονται εἰς τὰς θέσεις καὶ τὸ τρίτον, ἔχει τὸ δημοσίον δηλαδὴ δὲν περιέχονται
οὔτε εἰς τὰς θέσεις Ἀργυροχωρί, οὔτε εἰς τὴν Βρομοσυκιάν, οὔτε εἰς τοῦ Βουγομόλου, ἀλλ' ἀπέχουσι αὐτῶν μίαν
περίπου ὥραν, ὅπερ ἀποδεικνύεται ἐκ τοῦ ἀπὸ 21 Νοεμβρίου 1861 ὑπ' ἀριθ. 1578 πιστοποιητικῶς τοῦ Δημάρχου
Ἰπᾶτας, καὶ ὅπερ χρειᾶς τοχούσης, ἂν τὸ δικαστήριον δὲν ἀπορρίψῃ τὴν ἐφίσην τοῦ δημοσίου, ἀμείσως ἀναδεχομέ-
θα ν' ἀποδείξωμεν καὶ ζητοῦμεν νὰ μᾶς ἐπιτρέψῃ τὸ δικαστήριον ν' ἀποδείξωμεν. Ἐπειδὴ ἐπομένως ἐκ τῶν ἐπι-
σήμων τούτων τίτλων ἀποδεικνύεται ὅτι τὸ δημοσίον δὲν κατέχει οὔτε τὰ θερμά ὕδατα, οὔτε τὰς πέριξ αὐτῶν
γαῖας, ἀλλὰ κατεῖχε καὶ κατέχει ταῦτα ὁ Δ. Χατζίσκος. Ἐπειδὴ ἐπὶ τῇ ὑπόθεσιν ὅτι ἀπαιτεῖτο ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότη-
τος ἡ ἐγκρίσις τῆς ἐπὶ τῶν Ὀθωμανικῶν κτημάτων ἐπιτροπῆς καὶ ἐπὶ ὑπόθεσιν ἀκόμη ὅτι ἀνεμῆς ἐγκρίσεως
ταύτης τὸ δημοσίον ἤθελε δικαιῶται νὰ λαμβάνῃ ὅλα τὰ κτήματα ἐφ' ὧν δὲν ἐξεδόθη τῆς ἐπιτροπῆς ταύτης

ραχμάνη τὴν κατασκευὴν παραπηγμάτων, ἀποχὴ αὐτοῦ ἀπὸ πάσης ἀπαιτήσεως ἐνοικίου ἢ ἀγωγῆς περὶ παραλήψεως διακατοχῆς, μέχρι τῆς 16 Δεκεμβρίου 1859 ὅτε ἤγειρε τὴν προκειμένην ἀγωγὴν, τρίτον ἢ ἀπὸ τοῦ ἔτους 1840 μέχρι τῆς ἐγέρσεως τῆς προκειμένης ἀγωγῆς ἐπανειλημμένης ὁμολογίας τοῦ Δημ. Χατζιτζικου ὅτι τὸ κτῆμα Θέρμα, τὰ ἱερατικὰ ὕδατα καὶ τὰς παρακειμένας γαίας κατεῖχεν ἀποκλειστικῶς τὸ δημόσιον, καὶ ὅτι αὐτὸς δὲν ἔχει ἀπαίτησιν τινα ὡς πρὸς τὰ ὕδατα. Μόνον δὲ κατὰ τὸ 1844 ὡς προκύπτει ἐκ τῆς ἀπὸ 13 Μαρτίου 1844 ἀναφορᾶς τοῦ παραδειχόμενος πάντοτε, ὅτι μόνον τὸ δημόσιον διακατέχει, ἐπρότεινεν ἀξιώσιν συγκυριότητος καὶ ἐπὶ τῶν ὑδάτων καὶ ἐξήτησε νὰ ὑποβληθῶσιν αἱ περὶ τούτου ἀξιώσεις τοῦ τε δημοσίου καὶ αὐτοῦ πρὸς τὸ τότε συγκατηθεσόμενον συμβούλιον· παρεδόθη δ' αὐτῷ ἐξ ἀδιαίρετου μόνον τὸ ἐν τρίτον τῶν λειβαδίων καὶ ἀγροῦ, ἐπιφυλαξαμένου ῥητικῶς τοῦ δημοσίου τὴν κυριότητα αὐτοῦ ἐπὶ τῶν ὑδάτων καὶ ἐπὶ τῆς πρὸς χρῆσιν τῶν λουομένων ἀναγκαίας περιφερείας αὐτῶν· τέταρτον ἢ μὴ ἀντίκρουσις τῶν ἐν γνώσει αὐτοῦ δημοσίων ἐργασιῶν καὶ διακατοχῆς πράξεων τοῦ δημοσίου ἐπὶ τῶν ὑδάτων ἀπὸ τοῦ 1836 μέχρι τῆς ἐγέρσεως τῆς ἀγωγῆς, καὶ πέμπτον ἢ ἀπὸ 24 Ἰουλίου 1859 δέλωσις τοῦ Ἀβδουραχμάνη, ὅτι τὰ θερμὰ ὕδατα κοινῶς ἐθεωροῦντο δημόσια, ὅτι προφορικῇ ἀδείᾳ τῶν ἀρχῶν αὐτὸς ἀνέγειρε τὰς καλύδας, καὶ ὅτι οἰκονομικῶς ἐπειτα ἐγένοντο τὰ εἰρημένα ἐγγράφα· ὅθεν ἀνευ περαιτέρω ἐρεύνης δι' ἑλλειψιν νομίμου καὶ ἐγκύρου ἀποδείξεως ἡ ἀγωγή τοῦ ἀντιδίκου, καθόσον στηρίζεται εἰς τὸ συνάλλαγμα τῆς παρακλήσεως εἶναι ἀπορρίπτει καὶ ἀνυπόστατος.

Ἐπειδὴ ἄλλως ἡ ἀγωγή αὕτη δὲν ἔχει ἀντικείμενον τὴν διακατοχὴν τῶν ὑδάτων, ἀλλὰ τοῦ μέρους τῆς γῆς, ἐφ' οὗ τῷ 1843 κατὰ τὸν ἰσχυρισμὸν τοῦ ἀντιδίκου τὰ παραπήγματα· ἂν δὲ ὑποτιθῇ, ἐναντίον τῶν ὁμολογιῶν τοῦ ἀντιδίκου καὶ τῆς ἀληθείας τῶν πραγμάτων, ὅτι αὐτὸς ἔατοτε ἦτον ἐξ ἀδιαίρετου συγκύριος καὶ συνδιακάτοχος μετὰ τοῦ δημοσίου καὶ τῆς γῆς ταύτης, ἡ ἀγωγή αὐτοῦ, καθ' ὅσον δι' αὐτῆς προτείνει ἀποκλειστικὴν διακατοχὴν, εἶναι ἀπαράδεκτος, ὡς μὴ γενομένη ἐν γνώσει καὶ συγκαταθέσει τοῦ δημοσίου.

Ἐπειδὴ ἐξεταζομένου ἤδη τοῦ περὶ διακατοχῆς τῶν ἱερατικῶν ὑδάτων ζητήματος μετὰ τοῦ ἀντιδίκου καὶ τοῦ δημοσίου, συνεπεία τῆς παρεμβάσεως, ὁ ἀντίδικος δὲν στηρίζει τὴν διακατοχὴν τοῦ ἀπέναντι τοῦ δημοσίου εἰ μὴ εἰς τὰς ἐξῆς πράξεις· πρῶτον εἰς τὴν πρὸς τὸν Ἀβδουραχμάνην ἀδειαν πρὸς ἀνέγειρσιν τῶν παραπηγμάτων καὶ τὰ μετ' αὐτοῦ γενομένα ἐπειτα ἐγγράφα, δεύτερον εἰς τὴν κατασκευὴν καλύδης ἢ οἰκίσκου γενομένην παρ' αὐτοῦ πεντήκοντα βήματα μακρὰν τῆς πηγῆς τῶν θερμῶν ὑδάτων, τρίτον εἰς τὴν διὰ δαπάνης αὐτοῦ περίφραξιν τοῦ κρατῆρος γενομένην τῷ 1853 καὶ τέταρτον εἰς τὴν κατοχὴν τοῦ μὲν ἐνὸς τρίτου τοῦ κτήματος Θέρμα ἀπὸ τοῦ 1858, τοῦ δ' ἐτέρου τρίτου ἀπὸ τοῦ ἔτους 1843.

Ἐπειδὴ τὰ περὶ ἀδείας καὶ πληρωμῆς ἐνοικίου μετὰ τοῦ ἀντιδίκου καὶ τοῦ Ἀβδουραχμάνη γενομένα ἐγγράφα παρεκτὸς ὅτι ἐκ τῶν προεκτεθέντων λόγων ἐξελέγχονται καὶ ἀπέναντι τοῦ Ἀβδουραχμάνη εἰκονικὰ καὶ δι' ἀπάτης γενομένα, οὐδόλως δύνανται κατὰ νόμον νὰ βλάψωσι τὰ δικαιώματα τοῦ δημοσίου καὶ νὰ προσδώσωσι τῷ ἀντιδίκῳ δικαίωμα διακατοχῆς καὶ ἀπέναντι τοῦ δημοσίου, ὅπερ ἀδιακόπως διετήρησε καὶ διατηρεῖ τὴν διακατοχὴν τῶν θερμῶν ὑδάτων, διότι τὰ μετὰ ἄλλων γενομένα δὲν ὠφελοῦσιν οὔτε βλάπτουσι τρίτον· ἄλλως ὁ Ἀβδουραχμάνης οὐδέποτε ἐδήλωσεν εἰς τὸ δημόσιον ὅτι κατὰ συμφωνίαν μετὰ τοῦ αὐτοῦ καὶ τοῦ ἀντιδίκου γενομένην ἀνέγειρε τὰς καλύδας, ἀλλ' ἐκήρυττε πάντοτε ὅτι προφορικῇ ἀδείᾳ τῶν ἀρχῶν ἀνέγειρεν αὐτὰς ἀπὸ τοῦ 1843, ὡς διαβεβαιοῦσιν οἱ πλείστοι τῶν μαρτύρων.

Ἐπειδὴ ἡ κατασκευὴ τοῦ οἰκίσκου οὐδὲν δικαίωμα κατοχῆς προσδίδει τῷ ἀντιδίκῳ, διότι ὅπως βεβαιοῦσιν οἱ μάρτυρες, πᾶς τις ἐλευθέρως πρὸς χρῆσιν τοῦ ἀνέγειρε τοιοῦτους κατὰ πᾶν ἔτος ἀνευ προθέσεως διακατοχῆς, ἀλλὰ προσκαίρου χρήσεως καὶ ἐπομένως τὸ δημόσιον δὲν εἶχεν εὐλογον ἀφορμὴν ν' ἀποκρούσῃ τὸν ἀντίδικον· ὥστε καὶ ἂν ἤγειρε περὶ τούτου ἀγωγὴν καὶ ἐπειτα ἐγκατέλειπεν αὐτήν, τὸ ἐπὶ τῶν ὑδάτων δικαίωμα διακατοχῆς τοῦ οὐδ' ἀπωλέσθη, οὐδὲ περιωρίσθη· ἄλλως ὁ ἀντίδικος δύναται τὸ πολὺ νὰ θεωρηθῇ ὅτι ἀπέκτησε τὴν διακατοχὴν μόνον τοῦ μέρους τῆς γῆς ἐφ' οὗ ἀνέγειρε τὸν οἰκίσκον· ἀλλ' οὐδὲ τοῦτο δύναται νὰ ἔχῃ ὑπόστασιν, διότι, ὄντος τοῦ δημοσίου διακατόχου ἢ καὶ συνδιακατόχου, ἐνὸς ὁ ἀντίδικος δὲν ἐδήλωσε πρόθεσιν ἀποκλειστικῆς διακατοχῆς πρὸς βλάβην τῶν δικαιωμάτων τοῦ δημοσίου, τὸ δημόσιον διατηρεῖ πάντοτε τὴν διακατοχὴν τοῦ καὶ δύναται καὶ κατὰ τὴν δίκην ταύτην νὰ ὑποστηρίξῃ αὐτήν καὶ ν' ἀντικρούσῃ τὴν ἤδη δηλουμένην τοιαύτην πρόθεσιν.

Ἐπειδὴ ἐὰν ὁ ἀντίδικος πρὸς εὐκολίαν τῶν λουτρῶν αὐτοῦ καὶ τῆς οἰκογενείας τοῦ συνέδραμε τυχόν μετὰ τοῦ Ἀβδουραχμάνη εἰς τὴν περίφραξιν τοῦ κρατῆρος τῶν ὑδάτων ἐν ἀγνοίᾳ τοῦ δημοσίου δὲν ἀπέκτησε καὶ ἐκ τῆς πράξεως ταύτης διακατοχὴν ἐπὶ τῶν ὑδάτων· ἄλλως τὸ γεγονός· τοῦτο δὲν βεβαιοῦται καὶ ἀποχρώντως ἀπὸ τοῦ μαρτυράς. Ἡ παρουσία μάλιστα καὶ ἐργασία τοῦ Ἀβδουραχμάνη εἰς τὸ μικρὸν αὐτὸ ἔργον, ἣν βεβαιοῦσιν οἱ μάρτυρες πιθανολογεῖ ὅτι διὰ δαπάνης αὐτοῦ ἐγένετο ἡ περίφραξις τοῦ κρατῆρος.

Ἐπειδὴ ἐὰν ὁ ἀντίδικος ἀνεγνωρίσθη διακάτοχος τοῦ μὲν ἐνὸς τρίτου ἀπὸ τοῦ 1843, τοῦ δ' ἐτέρου ἀπὸ τοῦ 1843 ἢ ἐξ ἀδιαίρετου αὕτη κατοχὴ περιωρίζετο εἰς τὸ νὰ λαμβάνῃ μόνον μέρος εἰς τὴν ἐνοικίαν τῶν λειβαδίων καὶ τῶν ἀγρῶν τοῦ κτήματος Θέρμα καὶ οὐδέποτε ἐξετάθη εἴτε ἐν μέρει εἴτε καθ' ὁλοκληρίαν καὶ ἐπὶ τῶν ὑδάτων· τοῦτο δὲ καταφαίνεται ἐναργῶς ἐκ τῶν ἐπανειλημμένων ἀναφορῶν καὶ ὁμολογιῶν τοῦ ἀντιδίκου, ἐν αἷς ἀπὸ τοῦ ἔτους 1840 μέχρι τοῦ 1850 ὁμολογεῖ ὅτι τὸ δημόσιον ἔχει τὴν ἀποκλειστικὴν διακατοχὴν τοῦ κτήματος Θέρμα ὥστε ἡ ἀγωγή τοῦ ἀντιδίκου καὶ καθόσον στηρίζεται εἰς τὸ δικαίωμα τῆς διακατοχῆς τῶν ὑδάτων καὶ τῶν παρακειμένων γαίων εἶναι ἀνυπόστατος.

ΣΤΟΙΧΕΙΟΝ Ι.

Μπαλάνος.

Τὸ οἶτιον τοῦ παρόντος ταπίου εἶναι τὸ ἐξῆς.

Ἐνθ' ὁ Σεγίδ Ὀσμάν, ὁ ἀδελφὸς τοῦ Ματούσης καὶ ὁ Λατίφ, ἀγαθὲς κάτοικοι τῆς πόλεως Ἰπάτης εἶχον κοινὴν ἐν ἐταιρίᾳ ὑπὸ τὴν χορήγιν καὶ κατοχὴν τῶν ἀγρῶν κατεμένων εἰς τὸ Μπογομόλου καὶ τὰ παρακείμενα αὐτοῦ μέρη καλούμενα Βαρκά, Καρμάρι, Ἀχούργια, Παππὰ Λερβίς καὶ Θέρμα, ἀπεβίωσαν οἱ ρηθίντες Ματούς καὶ Λατήρης χωρὶς νὰ ἔχωσι ἀρρῆνα τέκνα, ἐξήντησε παρ' ἐμοῦ νὰ λάβῃ ὑπὸ τὴν κατοχὴν καὶ χορήγιν τοῦ ὁ εἰρημένος Σεγίδ Ὀσμάν ἀγὰς τοῦς εἰς τὰ μεσοδία τῶν προμνησθέντων ἀποβιώσαντων Ματούς καὶ Λατίφ ὑπαγομένου ἀγρῶν ὡς ἀνέκοντας εἰς αὐτόν, διότι ἦτο συναιτέριός των. Ὁ ὑποφαινόμενος καθὼς κατὰ τὸ ἐνιστώ, χιλιεστὸν διακοσιεστὸν εἰκοστὸν ὄγδον ἔτος (μυωμεθάν) ἐβρεθείς νὰ ἔχω ὑπὸ τὴν κατοχὴν μου τὸν μουκατάν τοῦ Πατρατσικίου, τοῦ ὁποίου παρόρημα εἶναι καὶ τὰ εἰρημένα μέρη, κατὰ συνέπειαν τοῦ Β κανονίου ἔλαβον τὸ κανονισμὸν δικαίωμα τῆς γῆς καὶ ἔδωκα τὸ παρὸν Ταπί εἰς χεῖρας τοῦ εἰρημένου Ὀσμίν ἀγὰ, ὁ ὅποιος δυνάμει τούτου εἰς τὸ ἐξῆς θέλει λάβει ὑπὸ τὴν ἄμισον καὶ πραγματικὴν κατοχὴν τοῦ τοῦς εἰρημένους ἀγρῶν τῶν ἀντι ἀρρῆνων τέκνων ἀποθανόντων Ματούς καὶ Λατίφ, καὶ ἐνότῳ πληρώσῃ ἐνιαυσίως τὰ νομομαρμένα δέκατα ὁμοῦ καὶ τὰ διοικητικὰ δικαιώματα, πρὸς τοὺς κυρίους τῆς γῆς, δὲν δύναται οὐδεὶς παρ' ἐμοῦ, καὶ παντὸς ὁποιοῦδήποτε ἄλλου νὰ ἐπιμαθῇ καὶ διαταράσσῃ ποσὺς τὴν κατοχὴν αὐτοῦ ἐπ' οὐδεμιᾷ προφασί.

Τῇ 26 Σεβτεμβρίου 1228.

Ἰπογεγραμμένος
Μουσταφᾶς Βαδδὸδ
τοῦ ρηθίντος

ἡ σφραγὶς τοῦ.
(Μουσταφᾶ)

Ἐπικυροῖ τὸ πιστὸν τῆς παρούσης ἀπὸ τοῦ Ὀθωμανικοῦ μεταφράστου ἐν τῇ Β. Καθίδρα τῶν Ἀθηνῶν τῇ 11. Ἰουλίου 1861.

(Τ. Σ.)

Ὁ Β. Διερμηνεὺς
Λουκάς Ἀργυροπούλας.

ΣΤΟΙΧΕΙΟΝ ΙΑ.

Α. Μπαλάνος.

Ἀριθ. 1578.

ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ.

Ο ΔΗΜΑΡΧΟΣ ΥΠΑΤΗΣ

Πιστοποιεῖ ὅτι

Ἐν Ἰούλιῳ τῇ 21 96ρίου 1861

Ὁ Κύριος Δημήτριος Χατζίσκος Γερουσιαστὴς ἔχει ἰδιοκτησίαν τοῦ ἐντός τῶν ὁρίων τοῦ ὅλου κτήματος Θέρμα εἰς τινὰς θέσεις τοῦ ὅλου αὐτῶν καὶ εἰς τινὰς ἐξ αὐτῶν τῶν θέσεων τὰ δύο τρίτα καὶ τὸ μὲν ἓν τρίτον τὴ πωληθέν ὑπὸ τῶν ὀθωμανῶν Ζαρεβπούλων ἔχει εἰς τὴν πλήρη κατοχὴν καὶ κυριότητά τοῦ ἀπὸ τοῦ ἔτος 1833 τὸ δὲ ἕτερον τρίτον τὸ πωληθέν ὑπὸ τοῦ ὀθωμανοῦ Ὀσμάνογα Μπισσιόστη, ἀπὸ τοῦ ἔτος 1844, ὥστε ἀπὸ τοῦ τελευταίου τοῦτο ἔτος τοῦ 1844, ἔχει εἰς τὴν πλήρη κατοχὴν καὶ κυριότητά τοῦ, τὰ δύο τρίτα τοῦ κτήματος τούτου Θέρμα.

Ἡ δὲ πηγὴ καὶ δεξιανὴ τοῦ ρέοντος ὕδατος ἀπέχει ἀπὸ τὰς θέσεις Ἀργυροχωρί, Βρωμασικιάς καὶ Μπογομόλου μόλις μίαν περίπου ὥραν.

Ὅθεν κατ' οἴκτιν τοῦ Κυρίου Δημ. Χατζίσκου καὶ πρὸς βεβαίωσιν τῆς ἀληθείας τῶν πραγμάτων δίδεται τὸ παρὸν ἐπιστομὴν τῆς Δηρορχίας ἐγγράφον, ἵνα τὸν χρησιμεύσῃ ὀφειδῇ.

Ὁ Δήμαρχος Ἰπάτης
Π. Σερητήρης.

δημοσίου δυνάμει να δώσῃ χειρὰ βοηθείας ὅταν νομίμως ζητηθῇσι. Πρὸς βεβαίωσιν τούτου τὸ προτά-
 παν τῆς παρούσης ὑπεγράφη παρὰ τῶν δικαστῶν καὶ τοῦ Γραμματέως.
 Ἐν Ἀθήναις τὴν 30 Ἀπριλίου 1862. Ὁ Πρόεδρος

Ἀριθ. 138
 Ἀπογγραφή.

Α. Μωραϊτίνης.
 Β. Τ. Οἰκονομίδης.
 Β. Κουρουσόπουλος.
 Α. Βούλγαρης.
 Δρ. Ν. Δρόσου.
 Ν. Ἰωαννίδης.
 Π. Ι. Κιάπης.

Ὁ Γραμματεὺς
 Δ. Σερδέλης.

Ὅτι ἀπόγραφον ἐκτελεσθῇ
 Ἀθήναι τῇ 7 Μαΐου 1862.

Ὁ ὑπογραμματεὺς
 Ι. Α. Σαγκίνης.

ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΧΑΤΖΙΣΚΟΥ

κατὰ τοῦ Δημοσίου

Ἐνώπιον τῶν ἐν Πάτραις Ἐρετῶν.

Ἐπειδὴ δυνάμει τῆς μὴ ἀναιρεθείσης 19,277 ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐρετῶν, ὁ Δημήτρ. Χα-
 τζίσκος προάγει τοὺς ἐξῆς τίτλους ἰδιοκτησίας.

Τὸ ἀπὸ 21 τοῦ μηνὸς Ζηλιαζὲ τοῦ ἔτους 1052 Χοτσέτιον ἐκδοθὲν ὑπὸ τῶν πληρεξουσίων τῆς Ὑψ.
 Πύλης ἐν Ἀθήναις, διὰ τοῦ ὁποίου ἐπώλησαν πρὸς τὸν Δημήτριον Χατζίσκον οἱ υἱοὶ καὶ κληρονόμοι
 τοῦ Χασὰν Ζέρβα, Ἰμπραήμης καὶ Ἀχμέτ Βέρβας, ἐν τρίτον τοῦ κτήματος Θέρμα, οἶον Χειμαδιά, Ἀ-
 γορὺς, Δάση, Λειδιάδια, Δένδρα, Βάλτους καλλιεργησίμους καὶ μὴ γαίας καὶ τὸ ἐκπαλαι ὕδωρ.

Τὸ ἀπὸ 30 Νοεμβρίου 1844 ἐγγραφον τῆς ἐπὶ τῶν οἰκονομικῶν κτημάτων ἐξεταστικῆς ἐπιτροπῆς
 δι' οὗ ἀναγνωρίζεται τὸ ἀπὸ τὸ ἔτος 1833 ἐπωλήθη τῷ Δημητρίῳ Χατζίσκῳ ὑπὸ τοῦ ὀθωμανικοῦ Ὀ-
 σμὰν Ἀγᾶ τὸ τρίτον τῶν γαιῶν Βογομήλου, Βαρχὰ καὶ Καμάρια, Ἀχούρια, Παπαδερβίση Θέρμα, καὶ
 ὅσα ἄλλα κτήματα εἶχεν εἰς τὴν κατοχὴν του ὁ Ὀσμὰν Ἀγᾶς, ὁμοῦ μὲ τὸ ἀνέκαθεν αὐτῶν ὕδωρ, ὥ-
 στε δυνάμει τῶν πωλητηρίων τούτων ἐπωλήθη τῷ Δημητρίῳ Χατζίσκῳ ὁλόκληρον τὸ ὕδωρ, διότι ὁ
 ὀθωμανὸς Ὀσμὰν Ἀγᾶς καὶ ὡς κληρονόμος τοῦ Λατίφχα καὶ Ματούσαχα εἶχε τὰ δύο τρίτα τοῦ ὕδα-
 τος μετὰ τῶν ἄλλων κτημάτων (ἐκτὸς τοῦ ἐνὸς τρίτου Ἀργυροχωρίου Βρωμοσυκιάς καὶ ἐνὸς ἀχυρῶ-
 νος καὶ ἐνὸς Ζευγοστασίου εἰς Βογομήλου) ὥστε 2]3 διὰ τοῦ πωλητηρίου τούτου καὶ ἐν τρίτον διὰ τοῦ
 προειρημένου ἀποτελοῦν τὸ ὅλον ὕδωρ. Παρατηροῦμεν δ' ὅτι ἀπὸ τῆς πώλησεως ταύτης παρέλαβον
 τὴν πηγὴν τοῦ ὕδατος μετὰ τῶν πέριξ τῆς πηγῆς γαιῶν καὶ ἐκτοτε κατέχω αὐτάς.

Ἐπειδὴ ἀδιάφορον ἂν καὶ κατὰ τὴν ἐπικύρωσιν, εἰς τοῦ δευτέρου τρίτου, οἱ ὑπουργοὶ τῶν Ἐξωτε-
 ρικῶν καὶ τῶν Οἰκονομικῶν ἐπεφυλάχθησαν τὰ δικαιώματα τῆς Κυβερνήσεως ἐπὶ τῶν θερμῶν ὑδάτων,
 διότι ἡ ἐπιφύλαξις σκοπεῖ ν' ἀνατρέψῃ τὴν ἐκ τινος πράξεως δυνάμενην νὰ συναχθῇ ἀπώλειαν δικαιώ-
 ματος Π. Β. 5]34 οὐδέποτε ὁμως δύναται νὰ δημιουργήσῃ δικαίωμα, ὥστε ἐπὶ τοῦ προκειμένου ση-
 μαίνει μόνον, ὅτι ἡ Κυβέρνησις δὲν ἐνόησε νὰ παραιτηθῇ τῶν τυχόν ἐπὶ τῶν ὑδάτων δικαιωμάτων
 αὐτῆς, ἀλλ' ἡ τοιαύτη ἐπιφύλαξις δὲν ἐπλάσε δικαίωμα τοῦ δημοσίου.

Ἐπειδὴ διὰ μὲν τὴν πρώτην πώλησιν τὴν γενομένην ὑπὸ τῶν υἱῶν Ζέρβα προσάγομεν Χοτσέτιον,
 διὰ δὲ τὴν δευτέραν τὴν γενομένην ὑπὸ τοῦ Ὀσμὰν Ἀγᾶ υἱοῦ Ἰβραήμη καὶ Μπεκχιστῇ προσάγομεν ἐγ-
 γραφον ἐπικυρωτικὸν τῆς ἐπὶ τῶν ὀθωμανικῶν κτημάτων ἐξεταστικῆς ἐπιτροπῆς, ὁ δὲ λόγος εἶναι διότι
 τὸ μὲν πρῶτον τρίτον ὅλως ἀδιαφιλονεικῆτον κατέχεται ἀπὸ τὸν ἀγοραστὴν Χατζίσκον ἀπὸ τὸ 1833,
 τὸ δὲ δεύτερον διαφιλονεικεῖτο καὶ κατέχετο ὑπὸ τοῦ δημοσίου μέχρι τινος, ὅτε καὶ παρεχωρήθη εἰς
 τὸν ἀγοραστὴν Χατζίσκον συμφώνως μὲ τὰ ἀναφερόμενα ὑπὸ τῆς 18 Φεβρουαρίου 1843 συμβάσεως
 μεταξὺ Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως καὶ Ὀθωμανικῆς.

Ἐπειδὴ τὸ δημόσιον ἐξουσιάζει ὡς κύριον δικαίωματι τοῦ πολέμου καὶ κατέχει ἐπὶ τοῦ κτήματος
 Θέρμα ὅ,τι ἐξουσίαζε καὶ κατείλεν ὁ Σατράπης τῆς Ἡπείρου Ἀλῆ Πασᾶς, οὗτος δὲ κατείχεν ὅ,τι ἀνα-
 φέρεται εἰς τοὺς παρ' ἐμοῦ προσαγομένους τίτλους τῆς 25 καὶ 28 Ζεληαδὲ 1271, τούτέστι τὸ ἐν ἰδιαί-

Αἰτήσεις Δημητρίου Χατζίσκου, κατοίκου Ἀθηνῶν.

κατὰ

τοῦ δημοσίου, ἀντιπροσωπευομένου ὑπὸ τοῦ ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν Κ. ὑπουργοῦ ἔχοντος νόμιμον ἔν Ἀθήναις κατοικίαν.

Περὶ ἀναίρεσως τῆς ὑπ' ἀριθ. 479 δημοσιευθείσης τὴν 4 Ὀβρίου 1862, ἀποφάσεως τῶν ἐν Πάτραις Ἐρετῶν.
Ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

α) Ἐπειδὴ τὸ δικαστήριον περιέλαβε τὰς περὶ ἀποδείξεως ἀρχὰς παραδεχθὲν ὅτι ὁ μάρτυς Γ. Σκούρας εἶναι ἀναξιόπιστος λόγῳ ὅτι ἐπὶ δέκα ἐτὶ ἀλληλοδιαδόχα ἦτον ἐνοικιαστὴς τῶν κτημάτων τοῦ Χατζίσκου ἐν οἷς καὶ τὰ ἐπίδικα χωρὶς νὰ ταχθῇ περὶ τούτου θέμα ἀποδείξεως, καὶ ἐπομένως ἀναποδείκτως τὸ δικαστήριον περιέλαβη γεγονὸς περὶ οὗ οὐδεμία ἐτάχθη ἀπόδειξις.

Ἐπειδὴ ὡς πρὸς τὸ αὐτὸ γεγονὸς ἡ ἀπόφασις εἶναι ἀναιτιολόγητος διότι δὲν ἀναφέρει τὸ δικαστήριον πῶθεν ἐλήγαμε τὰ στοιχεῖα εἰς 2 ἐστειρίχθη.

Ἐπειδὴ παρεκτός τούτων τὸ δικαστήριον παραδέχεται ὅτι ὁ Σκούρας εἶχεν ἐνοικιάσει παρὰ τοῦ Χατζίσκου ἐπὶ δέκα ἐτὶ καὶ τὰ ἐπίδικα κτήματα ἐνῷ ἀκολουθῶς τὸ δικαστήριον παρεδέχεται ὅτι ὁ Χατζίσκος δὲν κατέχει τὰ ἐπίδικα ἔρα διὰ νὰ καταστήσῃ ἀναξιόπιστον τὸν μάρτυρα ἐστειρίχθη εἰς γεγονὸς ὅπερ αὐτὸ τὸ ἴδιον δικαστήριον παραδέχεται ὡς ἀνύπαρκτον. Καὶ ὡς ἐκ τούτου ὅθεν περιέλαβε τὰς περὶ ἀποδείξεως ἀρχὰς.

β). Ἐπειδὴ τὸ δικαστήριον παραδέχεται ὅτι αἱ πράξεις 2; ὁ Χατζίσκος ἐνήργησεν ἐπὶ τῶν λουτρῶν δὲν ἐμφαίνουσιν πρόθεσιν τοῦ ν' ἀποκτήσῃ τὴν νομὴν λόγῳ ὅτι ἦτον ἐλευθέρᾳ ἡ χρῆσις τῶν ὁδάτων εἰς πάντα ἐκείσε προσερχόμενον, ἀλλὰ τοῦτο εἶναι ἐσφαλμένον ἀφοῦ οἱ ἐκείσε προσερχόμενοι δὲν προσήρχοντο διανοίᾳ κατόχου, καὶ ἀφοῦ τὸ δικαστήριον διαβιβάζει ὅτι αἱ παρὰ τοῦ Χατζίσκου γενομέναι πράξεις ἐγίνοντο ἀλλοτρίῳ ὀνόματι.

γ). Ἐπειδὴ ἰσχυρίσθη ὅτι οἱ κατοχὴ μου ἀποδεικνύεται καὶ ἐκ τοῦ ὅτι μερχειρίζομαι ἀπ' ἀρχῆς τὸ ἀπὸ τῆς πηγῆς ῥέον ὕδωρ πρὸς ἀρδευσιν τῶν παρακειμένων κτημάτων μου εἰς τὸ Ἐρετεῖον ἐν τούτοις οὐδὲν κάμνει λόγον περὶ τῆς προτάσεώς μου ταύτης, ὥστε καὶ ὡς ἐκ τούτου ἀναιρετὴ ἐστὶ ἡ ἀπόφασις ὡς ἀναιτιολόγητος.

δ). Ἐπειδὴ τὸ αὐτὸ Ἐρετεῖον παραδέχεται ὅτι ἐκ τῶν μαρτύρων τῆς ἀποδείξεως ἐξάγεται πρὸς τοὺς ἄλλους καὶ ὅτι, ἐπὶ τουρκοκρατείας τὰ νερὰ τῆς Ἰπάτης ἦσαν δημόσια καὶ ἐξ ὧν τῶν ἀναφερομένων περιστατικῶν, ἐπομένως καὶ ἐκ τοῦ ὅτι ἐπὶ τουρκοκρατείας ἦσαν δημόσια ἐξάγει ὅτι μετὰ τὴν ἐπανάστασιν τὰ λουτρά περιήλθον εἰς τὴν κατοχὴν τοῦ δημοσίου, παρ' οὗ καὶ διατηροῦνται μέχρι τοῦδε, διὰ τῆς τοιαύτης δὲ σκέψεως παρεβίβασε τὰς περὶ ἀποδείξεως ἀρχὰς διότι α) θέμα ἀποδείξεως περὶ τῆς ἐκ τουρκοκρατείας ἰδιοκτησίας δὲν ἐτάχθη β) ἐνῷ ἰσχυρίσθη καὶ προσήγαγον τοὺς τίτλους ἐξ ὧν ἀποδεικνύεται ὅτι ἡγόρασα παρὰ τῶν ἰδιοκτητῶν Ὀθωμανῶν (ὅπερ ἀποδείκνυτε ὅτι δὲν ἦσαν δημόσια τὰ ὕδατα ἐπὶ τουρκοκρατείας)· τὸ Ἐρετεῖον δὲν ἐκτιμᾷ τὰ ἐγγραφὰ μου τὰ ἀφορώντα τὴν κυριότητα ἐνῷ ἐκτιμᾷ ὡς πρὸς τὴν κυριότητα τῆς μαρτυρίας τοῦ δημοσίου ἀνευ περὶ τούτου θέματος.

ε). Ἐπειδὴ τὸ Ἐρετεῖον ὅπως παραδεχθῇ ὅτι τὸ δημόσιον κατέχει λαμβάνει ὑπ' ὄψιν καὶ τὰς διαδόσεις τοῦ ἐναγομένου Ἀβδουραχμάνη ἥτοι τὸν ἰσχυρισμὸν τοῦ ἀντιδίκου μου, ὅπερ ἀντιβαίνει εἰς τὰς περὶ ἀποδείξεως ἀρχὰς.

ς). Ἐπειδὴ τὸ Ἐρετεῖον δὲν ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν τὴν ἐποχὴν καθ' ἣν τὸ δημόσιον ἐνήργησε τὰς ὁποίας ἐν τῇ ἀποφάσει ἀναφέρει πράξεις.

ζ). Ἐπειδὴ ἐπὶ τέλους τὸ Ἐρετεῖον παραδέχεται ὅτι ὁ Ἀβδουραχμάνης ἦτο κατὰ παράκλησιν τοῦ δημοσίου κάτοχος καὶ ὅτι αἱ μεταξὺ αὐτοῦ καὶ ἐμοῦ γενομέναι πράξεις δι' ὧν αὐτὸς μετεβίβασεν εἰς ἐμὲ τὴν κατοχὴν δὲν μεταβάλλουσι τὴν κατοχὴν τοῦ δημοσίου· ὡς ἄγνωστοι εἰς αὐτὸ, ἀλλ' οὕτω σκεψάμενον παρεβίβασε τὰς διατάξεις Ν. 7 (41. 2.) Πανδ. καὶ διατ. 17 Βασιλ. (150. 2.) καθ' ἃς ὁ κατὰ παράκλησιν κάτοχος δύναται νὰ μετεβιδάσῃ εἰς ἄλλον τὴν νομὴν ἣν κατὰ παράκλησιν ἔλαβε.

Διὸ ὁ Δημήτριος Χατζίσκος ἐξαίτεται τὴν παραδοχὴν τῆς παρούσης αἰτήσεως.

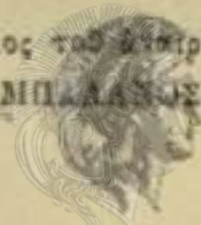
Τὴν ἀναίρεσιν τῆς προσβιβλομένης ὑπ' ἀριθ. 479 π. ε. ἀποφάσεως τῶν ἐν Πάτραις Ἐρετῶν διὰ τὰ περαιτέρω καὶ τὴν καταδίκην τοῦ δημοσίου εἰς τὰ ἔξοδα τοῦ τε Ἐρετείου καὶ Ἀρείου Πάγου.

Κλητεύεται τὸ δημόσιον νὰ ἐμφανισθῇ ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τούτου ἐμπροθέσμως πρὸς συζήτησιν καὶ παραγγέλλεται πᾶς ἀρμόδιος δικαστικὸς κλητὴρ νὰ ἐπιδώσῃ ἀντίγραφον τῆς παρούσης πρὸς τὸν Κ. ὑπουργὸν τῶν Οἰκονομικῶν, ἀντιπρόσωπον τοῦ δημοσίου.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 18 Φεβρουαρίου 1863.

Ὁ πληρεξούσιος τοῦ ἀναιρεσείοντος

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

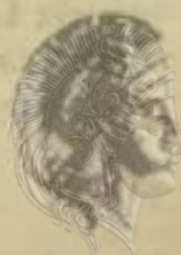

Ὁ Κ. Δημήτριος Χατζίσκος ἀδικηθεὶς κατὰ τὴν πληρεστάτην αὐτοῦ πεποιθήσιν εἰς τὴν μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ Δημοσίου πολυχρόνιον δίκην περὶ κατοχῆς γηπέδων τινῶν περὶ τῶν λουτρῶν κτλ. νομικῶς τε καὶ οὐσιαστικῶς ὑπὸ διαφόρων δικαστῶν ἕνεκα βεβαίως ἐσφαλμένων διαγνώσεων καὶ κατὰ συνέπειαν πεποιθήσεων, πρὸς μικράν τινα ἠθικὴν ἀνακούφισιν αὐτοῦ, οὐ μόνον διὰ τὸ παρὰ γνησιότην ὡς εἴρηται δίκαιον καὶ νόμιμον ἀλλὰ καὶ διὰ τὰς ζημίας αὐτοῦ ἃς τινες ὑπέστη καλῶς ἐχόντων τῶν πραγμάτων καὶ τὰς ὑπέστη μᾶλλον ὡς ἐκ πολιτικῶν τὸ κατ' ἀρχὰς ἀντιπαθειῶν καὶ ῥαδιουργιῶν Οἰκονομικῶν τε καὶ Διοικητικῶν ὑπαλλήλων πρὸς μικράν, λέγομεν, περιποίησιν καὶ ἀνακούφισιν τοῦ ἐθεώρησεν ἀναγκαῖον νὰ ἐκθέσῃ εἰς τὴν δημοσιότητα διὰ τοῦ παρόντος βιβλίου τὰ σπουδαιότερα ἐγγράφω τῆς ἐν λόγῳ δίκης, ὅπως κρίνῃ ὁ ἀπαθὴς καὶ ἀμερόληπτος ἀναγνώστης περὶ τοῦ δικαίου καὶ περὶ τοῦ νομίμου ἢ μὴ.

Ἴδου δὲ καὶ τὰ ἐγγράφα.

- 1) Ἀγωγή Δ. Χατζίσκου κατὰ Χατζῆ Αὐδουραχμάνη τῆς 10 δεκεμβρίου 1859.
- 2) ἡ ὑπ' ἀριθ. 239 ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου Λαμίας.
- 3) ἡ ὑπ' ἀριθ. 19,277 προδικαστικὴ ἀπόφασις τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν.
- 4) αἱ ἐνώπιον τοῦ ἐν Ἀθήναις ἐφετείου προτάσεις Χατζίσκου.
- 5) οἱ ἀνήκοντες διὰ τὸ κτῆμα Θέρμα τίτλοι παλαιοὶ τε καὶ νέοι.
- 6) οἱ ἐκ Κωνσταντινουπόλεως Τουρκοὶ Φετράδες (ἀποφάνσεις).
- 7) οἱ ἐκ Σμύρνης Τουρκοὶ Φετράδες (ἀποφάνσεις).
- 8) παραπομπαὶ τοῦ Ῥωμαϊκοῦ Δικαίου.
- 9) τὸ σκεπτικὸν καὶ διατακτικὸν τῆς ἀποφάσεως τοῦ ἐφετείου Ἀθηνῶν ὑπ' ἀριθ. 19,964.
- 10) αἱ ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου προτάσεις Δ. Χατζίσκου.
- 11) ἡ ὑπ' ἀριθ. 133 ἀπόφασις τοῦ Ἀρείου Πάγου.
- 12) αἱ προτάσεις Χατζίσκου ἐνώπιον τῶν ἐν Πάτραις ἐφετῶν.
- 13) τὸ σκεπτικὸν καὶ διατακτικὸν τῆς ἀποφάσεως τῶν ἐν Πάτραις ἐφετῶν ὑπ' ἀριθ. 479.
- 14) προτάσεις Χατζίσκου ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου κατὰ τῆς ἀνωτέρω ἀποφάσεως τῶν ἐν Πάτραις ἐφετῶν.
- 15) ἡ ὑπ' ἀριθ. 70 ἀπόφασις τοῦ Ἀρείου Πάγου.
- 16) προτάσεις Χατζίσκου ἐνώπιον τῶν ἐν Ναυπλίῳ ἐφετῶν.
- 17) προτάσεις τοῦ Δημοσίου ἐνώπιον τοῦ αὐτοῦ ἐφετείου.
- 18) ἡ ὑπ' ἀριθ. 600 ἀπόφασις τῶν ἐν Ναυπλίου ἐφετῶν.
- 19) προτάσεις Χατζίσκου ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου, κατὰ τῆς ἀποφάσεως τῶν ἐν Ναυπλίῳ ἐφετῶν.
- 20) προτάσεις τοῦ Δημοσίου ἐνώπιον τοῦ αὐτοῦ δικαστηρίου.
- 21) ἡ ὑπ' ἀριθ. 390, ἀπόφασις, τοῦ Ἀρείου Πάγου.
- 22) σύντομος ἱστορικὴ ἐκθεσις Χατζίσκου.

Ἐν Ἀθήναις τὴν 31 Δεκεμβρίου 1864.

δημόσιον θὰ κάμῃ ἐκεῖ κατοικήματα ἀλλὰ χρειάζονται πολλὰ χρήματα, καὶ ὅτι δὲν γνωρίζει ἂν μετὰ ταῦτα ἐγείνεν ἐκεῖ ὑπὸ τοῦ δημοσίου ἐργασία τις.

6) Ὁ Μηχ. Μαθόπουλος ὅτι εἰς τὰ περίξ τῶν λουτρῶν τῆς Ἰπάτης ὁ μάρτυς κατὰ τὸ ἔτος 1840, ἐκτίσῃ καλύβας τὰς ὁποίας ἐνοικίαζεν εἰς τοὺς λουραμένους χωρὶς νὰ τοὺς παρενοχλῇ κανεὶς· ὅτι τὰς διατήρησεν ἐν ἰδίῳ ὀνόματι ἐπὶ ἑνα περίπου μῆνα καὶ μετὰ ταῦτα ἐπώλησε τὸ ὑλικὸν ἀντὶ δραχμῶν 13 εἰς τὸν γατζῆ Ἀδουραχμάνην, ὅστις ἐκτοτε ἐξακλόουθι νὰ κάμῃ κατ' ἔτος παραπήγματα, ἀλλ' ἀγνοεῖ ὁ μάρτυς ἐν τίνι δικαίωματι, ὅτι τὸν μάρτυρα δὲν τὸν ἐμποδίσαι κανεὶς ν' ἀναγείρῃ τὰς μηχανεὺς καλύβας, ὅτι ὠρμήθη εἰς τοῦτο διότι καὶ ἄλλοι κατασκευάζουσιν ἐκεῖ τοιαύτας καὶ δὲν ἐμποδίζονται παρ' οὐδενός· ὅτι ὡς ἤκουσε παρὰ γερόντων καὶ ἐπὶ τουρκοκρατείας καὶ μέχρι τοῦδε τὰ λουτρά εἶναι ἐλεύθερα εἰς τὸ νὰ λούεται πᾶς τις, ὅτι δὲν γνωρίζει ἂν ἐπὶ τῶν ὑδάτων ἔχει τίς δικαίωμα· ὅτι ὁ Ἀδουραχμάνης ἐρωτώμενος καὶ ὑπὸ τοῦ μάρτυρος καὶ ὑπὸ ἄλλων ἐλεγεν, ἄλλοτε μὲν ὅτι ἔχει ἀδειαν ἀπὸ τὸν Χατζίσκου, καὶ ἄλλοτε ἀπὸ τὸν Νομάρχην καὶ κάμει τὰ παραπήγματα· ὅτι ἐκ τοῦ κτήματος θέρμα ὁ Χατζίσκος ἐξουσιάζει τὰ δύο τρίτα, καὶ τὸ ἐν τρίτον τὸ δημόσιον, τὰ δὲ θέρμα λουτρά κεῖνται ἐντὸς τοῦ κτήματος αὐτοῦ, ὅτι δὲν γνωρίζει ὁ μάρτυς ἔαν καὶ ποῖα δικαίωμα ἐπὶ τῶν ὑδάτων ἔχει ὁ Χατζίσκος ἢ τὸ δημόσιον· ὅτι ἤκουσεν ὁ μάρτυς ὅτι ὁ Γεωμέτρης Λομάειρ μετὰ τὸ 1834 (νομίζει) μετέβη εἰς τὰ λουτρά διὰ νὰ κάμῃ ἐργασίαν τινὰ, διεβέβη δὲ τότε ὅτι πρόκειται νὰ γίνωσι περιεκτικώτερα τὰ παραπήγματα, ἐλλ' ἔαν ἐγείνεν ἐργασία ἢ ὅχι δὲν γνωρίζει· ὅτι πρὸ τοῦ 1840 ἔτος ἐπῆγεν εἰς τὰ λουτρά μηχανικὸς τις στρατιωτικὸς ἤνοιξε ἐκεῖ μίαν σοῦδαν καὶ ἀλάσε τὰ ὕδατα, ἀλλὰ κατ' αἰτίαν τίνων ὑπῆγεν δὲν γνωρίζει ὁ μάρτυς.

7) Ὁ Ἰωάννης Τσατσόγιαννης ὅτι περίξ τῶν λουτρῶν τῆς Ἰπάτης ἔχει ὁ Χατζῆ Ἀδουραχμάνης καὶ διατηρεῖ μέχρι τοῦδε παράγκας, ἀλλ' ἐν τίνι δικαίωματι δὲν γνωρίζει ὁ μάρτυς· ὅτι τὰ λουτρά αὐτὰ καὶ ἐπὶ τουρκοκρατείας καὶ μέχρι τοῦδε εἶναι ἐλεύθερα εἰς πάντα νὰ λούεται, ἀ' οἱ τίς ἔχει ἐπ' αὐτῶν δικαίωμα· τι δὲν γνωρίζει· ὅτι ὁ Βασιλεὺς, ὡς ἤκουσεν ὁ μάρτυς, ἐχώρισε τὰ λουτρά εἰς τὸν Χατζῆ Ἀδουραχμάνην, καὶ τοῦτο ἤκουσθη ὅταν ὁ Βασιλεὺς μετέβη εἰς Ἰπάτην.

8) Ὁ Ἀνδρέας Ξερομερίτης ὅτι τὰ θέρμα λουτρά τῆς Ἰπάτης καὶ ἐπὶ τουρκοκρατείας καὶ μέχρι τοῦδε, θεωροῦνται ἐλεύθερα εἰς τὸ νὰ λούεται ἕκαστος δυνάμενος νὰ κατασκευάζῃ περίξ καὶ καλύβας ἔαν ἔχῃ ἀνάγκην· ὅτι κατὰ τὸ ἔτος 1839 Μηχανικὸς τις στρατιωτικὸς ὑπῆγεν εἰς λουτρά καὶ ἐκαθάρισε τὴν σοῦδαν διὰ νὰ τρέξουν τὰ νερά· ὅτι περὶ τὸ ἔτος 1840 ὁ δῆμος τῆς Ἰπάτης ἐνοικίασε τὰ λουτρά εἰς τὸν Γεωργίον Κατζικάν, Θ. Τρυπύλαν καὶ Ἀναγ. Λάμπρου, οἵτινες μεταβάντες ἐκεῖ μίαν ἡμέραν, ἐπιχείρησαν ἐργασίαν, ἀλλ' ὑπῆγεν εἰς χωροφύλαξ (ἔγνωσε παρὰ τινος ἀπεισταλμένος) καὶ τοὺς ἐμποδίσεν, ὅτι ἤκουσεν ὅτι ὁ Γεωμέτρης Λομάειρ ὑπῆγεν εἰς τὰ λουτρά (ἀλλὰ δὲν ἐνθυμεῖται τὴν ἐποχὴν) καὶ καταμέτρησε τὰς γαίας, ἀλλ' ἀγνοεῖ ὁ μάρτυς πρὸς τίνα σκοπὸν· ὅτι ἐπὶ τουρκοκρατείας ἐκ τοῦ κτήματος θέρμα, τὰ δύο τρίτα ἐθεωροῦντο ἐθνικὰ καὶ τὸ ἐν τρίτον ἀνήκειν εἰς τὸν ὀθωμανὸν Ζερβαν παρ' οὗ τὸ ἡγόρασεν ὁ Π. Χ. Πέτρου μετὰ τὸν Γκόγκαν, ὅτι τὰ λουτρά τῆς Ἰπάτης κεῖνται ἐντὸς τοῦ κτήματος θέρμα, ὅτι ἤδη ἐκ τοῦ κτήματος αὐτοῦ τὰ δύο τρίτα ἐξουσιάζει ὁ Χατζίσκος, ὅστις καὶ τὰ ἐνοικίασεν εἰς τὸν μάρτυρα κατὰ τὸ ἔτος 1847, τὸ δ' ἐν τρίτον ἀνήκει εἰς τὸ δημόσιον· ὅτι περίξ τῶν ὑδάτων ἐνθα λούονται οἱ ἄνθρωποι εἰς ἀπόστασιν βολῆς τουφεκίου δὲν φέται χόρτος· ὅτι καὶ ἦν ἐποχὴν ἐνοικίασεν εἰς τὸν μάρτυρα ὁ Χατζίσκος ἦτο κύριος μόνον τοῦ ἐνὸς τρίτου, τὸν ἠρώτησε πῶς τὸ ἐνοικίαζει καὶ τὸ ἄλλον τρίτον, φερούμενος μήπως ὑποφέρει ἀπὸ τὸ δημόσιον, ἀλλ' ὁ Χατζίσκος τῷ εἶπεν ὅτι ἀναδέχεται αὐτὸς πᾶσαν εὐθύνην διότι τὸ ἐπῆγεν ἀπὸ τὴν Κυβέρνησιν· ἔλαβε δὲ δικαίωμα ὁ ἐνοικιστὴς δέκα τοῖς ἑκατὸν, τὸ δὲ δημόσιον 15 0/0 συμπεριλαμβανομένου καὶ τοῦ ἐγγείου φόρου· ὅτι κατὰ τὸ ἔτος 1823, ὀθωμανοὶ τις Νταούτης καλούμενος ἐδωτοῦσιν εἰς τὰ θέρμα λουτρά καὶ ἐβγάζε λάμας σιδήρου ὅπου ἦσαν ἐπὶ τῆς ὀπῆς ὁ δὲ ἱμπλάκαγας (ἐπίτροπος ἐπὶ τῶν ὀθωμανικῶν κτημάτων) ἔδωκεν αὐτὸν καὶ τὸν ἀπηγόρευσε νὰ μὴ κάμῃ τοῦτο εἰς τὸ ἐξῆς. Ἐκ τούτου δὲ ἐθεωρεῖτο ὅτι ἦσαν ἐθνικὰ τὰ λουτρά, καθὼς καὶ μέχρι τοῦδε ὡς ἐθνικὰ θεωροῦνται· ἂν δὲ ὁ Χατζίσκος ἔχῃ ἐπὶ αὐτῶν δικαίωμα δὲν γνωρίζει ὁ μάρτυς.

9) Ὁ Γεωργίος Κατζίμπρας, ὅτι τὰ θέρμα λουτρά τῆς Ἰπάτης, ἐπὶ τουρκοκρατείας ἦσαν δημόσια καθὼς καὶ μέχρι τοῦδε δημόσια εἶναι, διότι ὅστις θέλει λούεται, ὁ δὲ Χατζῆ Ἀδουραχμάνης περίξ τῶν λουτρῶν ἔχει παράγκας, ἀλλ' ἐν τίνι δικαίωματι τὰς ἔκαμε δὲν γνωρίζει ὁ μάρτυς· ὅτι ἐπὶ τουρκοκρατείας τὸ κτήμα θέρμα ἀνήκει κατὰ τὸ ἐν τρίτον εἰς τὸν Ἀλῆ Πασᾶ, κατὰ τὰ ἑτέρα τρίτα εἰς τὸν Λιατίφ ἀγᾶν καὶ κατὰ τὸ ἄλλο τρίτον εἰς τὸν Ζερβόπουλον, ὅτι μετὰ τοῦ Ἀλῆ Πασᾶ ἐκ τῶν εἰσοδημάτων τοῦ κτήματος θέρμα, ἐλάμβανε δύο μερίδια ὁ ἱμλάκας ἀγᾶς, ἐν μερίδιον ὁ Ζερβόπουλος καὶ ἐν μερίδιον ὁ καλλιμεργής.

10) Ὁ Ἰω. Καθάριος ὅτι τὰ ὕδατα τῶν λουτρῶν τῆς Ἰπάτης ἐπὶ τουρκοκρατείας ἐθεωροῦντο ἱμλάκας· ὅτι ἤδη περίξ αὐτῶν ὁ Χατζῆ Ἀδουραχμάνης ἔχει παραπήγματα καὶ λαμβάνει ἀπὸ τοῦ λουραμένου δικαίωμα διὰ τὸ λούεσθαι, ἀλλ' ἐν τίνι δικαίωματι ἀνήγειρε καὶ διατηρεῖ τὰ παραπήγματα καὶ λαμβάνει φόρον ἀπὸ τοῦ λουραμένου δὲν γνωρίζει ὁ μάρτυς· ὅτι ἐπὶ τουρκοκρατείας τὰ δύο τρίτα τοῦ κτήματος θέρμα ἦσαν ἐθνικὰ καὶ τὸ ἐν τρίτον ἀνήκειν εἰς τὸν Ζερβαν· ὅτι ἤδη ἐξουσιάζει ὁ Χατζίσκος πωλὼν τὰ δύο μερίδια ἀπὸ τὸ 1843 ἔτος καὶ ἐνταῦθα· ὅτι πρότερον ἐξουσιάζε τὸ ἐν τρίτον, ὅτι ἐντὸς τοῦ κτήματος αὐτοῦ ὑπάρχουσιν καὶ τὰ θέρμα λουτρά τῆς Ἰπάτης· ὅτι ἤλθε μίαν φορὰν (ἀλλὰ δὲν ἐνθυμεῖται τὴν ἐποχὴν) εἰς Μηχανικὸς ὅστις ἤνοιξεν μίαν νέαν σοῦδαν καὶ ἐχύνετο τὸ νερόν.

Ἀντίγραφον τῶν τοῦ δημοσίου προτάσεων ὑπὸ τοῦ Δ. Χατζίσκου γενομένη καὶ ἐξακολουθήσεις τῶν προτάσεων τούτων κατὰ τοῦ δημοσίου μετὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 19277 ἀπόφασιν καὶ μετὰ τὴν δυνάμει αὐτῆς προσαγωγὴν τῶν τίτλων τοῦ Δ. Χατζίσκου.

Ἐνώπιον τῶν ἐν Ἀθήναις ἑφετῶν.

18) Ἐπειδὴ τὸ πιστοποιητικὸν τοῦ Δημάρχου Ἰπάτης πολιτικοῦ ἐχθροῦ τοῦ Δ. Χατζίσκου γνωστοῦ τοῖς πᾶσι κατὰ τὴν βουλευτικὴν ἐκλογὴν τοῦ 1839 προσήχθη ὅπως βεβαιωθῇ ὅτι τὰ Λουτρά ἀπέχουσι μίαν περίπου ὥραν ἀπὸ τὰ κτήματα ἐφ' ὧν εἶναι κατὰ τὸ τρίτον συγκόριον τὸ δημόσιον, ὥστε οὐδὲν δύναται νὰ ἐξαχθῇ ὑπὲρ τοῦ δημοσίου, ὡς πρὸς τὰ Λουτρά, ὡς ἐκ τοῦ ὅτι εἶναι συγκόριος ἄλλων τεμαχίων γαιῶν, τοσαύτην ἐχούτων ἀπόστασιν. Τὸ γεγονός δὲ τούτο τῆς τοιαύτης ἀποφάσεως ἂν ἀμειψοῦντο σπουδαίως τὸ δημόσιον καὶ τὸ δικαστήριον δὲν θεωρήσῃ ἀποδεκτικὸν ἐκ τοῦ εἰρημένου πιστοποιητικοῦ ἀναδέχομαι καὶ δι' ἄλλων μέσων ν' ἀποδείξω.

19) Ἐπειδὴ προκείμενον περὶ δίκης ἀφορώσης τὴν δικαιοσύνην, δηλαδή τὴν πραγματικὴν σχέσιν τοῦ πράγματος πρὸς τὸν ἔχοντα αὐτὸ, ὅπως περιττὸν καθίσταται νὰ ἐξετασθῶσιν οἱ παλαιοὶ τίτλοι (τοὺς ὁποίους ὁμοῦς θεοράλλεως προτάγομεν) ἀλλὰ προφανῶς περιττότατον εἶναι νὰ ἐρευνηθῇ εἰς μᾶς ἀνεγνωρίσει κυρίους καὶ κατόχους τὸ ἀντιδικὸν δημόσιον, διότι ἐκ τῆς μὴ ἀναγνωρίσεως αὐτῶν δὲν δυνάμειθα νὰ στερηθῶμεν τῶν δικαιωμάτων μας, ὥστε καὶ ἡ ἐπιφυλακὴ τοῦ δημοσίου δὲν δύναται νὰ μᾶς στερήσῃ τῶν δικαίων μας τῆς ἐπιφυλακῆς μὴ χρησιμοῦντος δικαιώματα, ὡς καὶ εἰς τὰς προτέρας προτάσεις ἀναφέρομεν.

20) Ἐπειδὴ ἐπὶ τῇ ὑποθέσει ὅτι ἀπαιτεῖτο ἐπὶ πονηρῇ ἀκυρότητος ἡ ἐγκρίσις τῆς ἐπὶ τῶν ὀθωμανικῶν κτημάτων ἐπιτροπῆς, καὶ ἐπὶ ὑποθέσει ἀκόμη, ὅτι ἀντὶ τῆς ἐγκρίσεως ταύτης τὸ δημόσιον ἤθελε δικαιοδοτεῖν νὰ λαμβάνῃ ὅλα τὰ κτήματα ἐφ' ὧν δὲν ἐξιδόθη τῇ ἐπιτροπῇ ταύτῃ ἐγκρίσει, πάλιν ταῦτα πάντα οὐδεμίαν ἡδύναντο νὰ ἔχωσιν ἐπὶ τὴν προκείμενην περὶ κατοχῆς δίκην εἰς ἣν ἄλλος δύναται νὰ ᾖ ὁ κύριος καὶ ἄλλος ὁ κάτοχος ἐνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ κτήματος.

21) Ἐπὶ δὲ ὅμοιως οὐδὲν τῶν ἀνωτέρω ὑπάρχει, διότι οὔτε νομιζόμενον οὔτε διατεταγμένον ἐπὶ τινὶ πονηρῇ ὑπάρχει τὸ νὰ ἐπικυρώνται αἱ ὀθωμανικαὶ πωλήσεις ὑπὸ τῆς ἐπιτροπῆς, καθόσον ἡ σύστασις ταύτης ἦτο ἀπλὸν διοικητικὸν μέτρον τείνον πρὸς προφύλαξιν τῶν ἀγοραστῶν ἀπὸ ἀγορᾶς βακουφίων, μαχλουλίων καὶ ἄλλων τοιοῦτου εἶδους κτημάτων, καὶ ὅπως αἱ ἀγοραὶ γίνονται διὰ χονδρεσιῶν καὶ οὐχὶ διὰ ἰδιωτικοῦ ἐγγράφου, ὅπερ ἤθελεν ἐκθέσει τοὺς ἀγοραστὰς εἰς ἀπαιτήσεις τῶν τυχόν συνιδιοκτητῶν ὀθωμανῶν (ὅρα τὴν ἀπὸ 27 Δεκεμβρίου 1832 διακήρυξιν τῆς κατὰ τὴν Εὐβοίαν καὶ Ἀττικὴν Ἑλλ. ἐπιτροπῆς περὶ τῆς ἀγορᾶς τῶν ὀθωμανικῶν ἰδιοκτησιῶν) ὥστε ἐκ τῆς μὴ ἐπικυρώσεως ὑπὸ τῆς ἐπιτροπῆς τὸν κίνδυνον τούτον διέτρεχον οἱ ἀγορασταὶ ἀπὸ μέρους τῶν πωλητῶν ἢ τῶν μετ' αὐτῶν συνιδιοκτητῶν, ὅχι ὅμως καὶ ἀπώλειαν τινὰ τῶν δικαιωμάτων των, καὶ οὐδὲν δικαίωμα περιήρχετο εἰς τὸ δημόσιον ἐκ τῆς μὴ ὑπὸ τῆς ἐπιτροπῆς ἐπικυρώσεως.

22) Ἐπειδὴ ὅμως τῇ 24 Ἀπριλίου 1840 ὑπέβαλα τὰ χορστία ἀμφοτέρων τῶν ἀγορῶν μας εἰς τὴν ἐξεταστικὴν ἐπιτροπὴν (ὅρα τὸ ὑπὸ τὴν ἡμερομηνίαν ταύτην ἐγγράφον μας ἐπικυρωμένον προσηκόντως) δὲν ἀνεμείναμεν δὲ εἰς τὴν κύρωσιν τοῦ ἐνὸς χορστίου τοῦ ἀφορώσαντος τὴν ὑπὸ τοῦ Ζέρβα γενομένην πώλησιν διότι τὸ μέρος τοῦτο κατεῖχον ἀδικαιολογητικῶς ἀπὸ τῆς ἡμετέρας τῆς ἀγορᾶς αὐτοῦ. ἐπαιμείναμεν δὲ ὡς πρὸς τὴν ἐπικύρωσιν τῆς ἐτέρας ἀγορᾶς ἥτοι τοῦ μεριδίου τοῦ Ὁσμάν Μπεταίστα ὅπερ τὸ δημόσιον διαφιλονεικεῖ καὶ ὅπερ ἀκολούθως μᾶς παρ δόθη.

23) Ἐπειδὴ ἡ ἰσχυρισμὸς τοῦ δημοσίου, ὅτι οὐδέποτε λόγον ἐποιήσαμεν περὶ τοῦ ἐνὸς τρίτου καὶ ὅτι ὡς ἐκ τούτου ἀντιδικνύεται δὲθιν ὅτι μόνον τὸ ἐν τρίτον ἡγοράσαμεν εἶναι ἀναπόσπαστος, διότι διὰ τῶν ἀναφορῶν μας παρεπονούμεθα διὰ τὸ ἀμειψοῦντο μεριδίον τρίτον, ὅπερ μέχρι τινὸς κατεῖχε τὸ δημόσιον, περὶ τοῦ ἄλλου τρίτου δὲν εἶχομεν ἀφορμὴς παραπόνων κατέχοντες αὐτὸ, ὅτι διὰ περὶ τῶν δύο τρίτων ἐννοοῦμεν, ἐξάγεται α) ἐκ τῆς ἀπὸ 24 Ἀπριλίου 1840 ἀναφορᾶς εἰς ἣν ἀναφέρομεν ἀμφοτέρω τὰ χορστία β) ἐκ τῆς ἀπὸ 29 Νοεμβρίου 1840 ἀναφορᾶς μας εἰς ἣν παρεπονούμεθα περὶ τοῦ ὑπὸ τοῦ δημοσίου κατεχόμενου τρίτου γ) τῆς ἀπὸ 13 Ἀυγούστου 1841 ἐτέρας ἀναφορᾶς μου δι' ἧς ζητοῦμεν τὸ 1/3 τὸ ὑπὸ τοῦ Ὁσμάν Μπεταίστα ῥητῶς πωληθὲν ἡμῖν δ) τῆς ἀπὸ 10 Ὀκτωβρίου 1841 ἐτέρας ἀναφορᾶς μας δι' ἧς ζητοῦμεν τὸ ἐν ἀπὸ τὰ δύο τρίτα, ὅπερ εἰσέτι κατέχει τὸ δημόσιον ε) τῆς ἀπὸ 11 Ἰουνίου 1842 ὁμοίας εἰς ἣν λέγομεν στερῶμαι εἰσέτι τοῦ ἄλλου τρίτου τοῦ κτήματος Θέρμας ζ) τῆς ἀπὸ 22 Ἰουνίου 1843 ἀναφορᾶς μας εἰς ἣν λέγομεν τὸ ἐν ἐκ τῶν 2/3 τοῦ κτήματος Θέρμα ἰδιοκτησίας μου διαφιλονεικεῖται εἰσέτι ζ) τῆς ἀπὸ 9 Ἀυγούστου 1843 ἐτέρας ἀναφορᾶς μας ἐνθα ἐκθέτομεν, ἡ πεποιθήσις τῆς Β. Γραμματείας διὰ τὸ ἕτερον τρίτον τοῦ κτήματος κτλ. η) τῆς ἀπὸ ἀναφορᾶς μας πρὸς τὴν ἐπιτροπὴν λαμβείσης τὴν 5 Ἰανουαρίου 1844 ἐνθα ῥητῶς ἀναφέρομεν, ὅτι ἐξαιτοῦμαι τὴν ἐπικύρωσιν τῶν χορστίων τῶν δύο τρίτων τοῦ κτήματος καὶ ἐν γένει ἐξ ὅλων τῶν ἀναφορῶν μας, ὡς καὶ τὰς προλαβούσας ἃς προσάγει τὸ δημόσιον, καὶ αἰτίνες ἀποτελοῦσι εὐτυχῶς διὰ τοῦτο ἀπόδειξιν κατ' αὐτοῦ, ἐξ αὐτῶν οὐδεμία ἀμφιβολία μένει, ὅτι κατεῖχον τὸ ὑπὸ τοῦ Ζέρβα πωληθὲν καὶ περὶ τούτου δὲν ἐκάμαμεν λόγον καὶ ἐζητοῦμεν μόνον τὸ ὑπὸ τοῦ Ὁθωμανοῦ Μπεταίστα πωληθὲν ἡμῖν.

24) Ἐπειδὴ τὴν αἰ ἀπὸ 23 Νοεμβρίου καὶ 1 Δεκεμβρίου 1840 ἀναφοραὶ μὲν ἡμῶν δηλοῦμεν, ὅτι παραι-

Τοῦ Δημητρίου Χατζίσκου κατοίκου Ἀθηνῶν, κατὰ τοῦ Χατσηαβδουραχμάνη, κατοίκου Ὑπάτης.
Ἐν Λαμίας τὴν 10 Δεκεμβρίου 1859. Ἐνώπιον τῶν ἐν Λαμίας Πρωτοδικῶν.

Εἰς τὸν δῆμον Ὑπάτης, ὑπάρχουν τὰ γνωστὰ θερμὰ λουτρά, ἅπερ καθὼς καὶ αἱ περὶ αὐτῶν γαῖαι, κατέχον-
ται ὑπὸ τοῦ Δημητρίου Χατζίσκου, πρὸς ὃν καὶ ἀνήκουν λόγῳ κυριότητος· ὡς ἐκ τούτου ὁ ῥηθεὶς Χατζίσκος
παρακληθεὶς ὑπὸ τοῦ ἀντιδίκου, ἐπέτρεψεν αὐτῷ κατὰ τὸ ἔτος 1843, νὰ κατασκευάζῃ καλύδας πρὸς χρῆσιν τῶν
λουομένων· καὶ οὕτω ὁ εἰρημένος κατασκευάζει τοιαύτας κατ' ἔτος.

Ἐπειδὴ ὁμοῦς ὁ Χατζίσκος προτίθεται νὰ διαθέσῃ ἤδη τὰ γήπεδα ἐφ' ὧν αἱ καλύδας, κατὰ τὸ δοκοῦν, ὁ δὲ
ἀντίδικος ἀρνείται νὰ καταλείπῃ αὐτὰ εἰς τὴν διάθεσιν τοῦ ἰδιοκτῆτος, ἐντεῦθεν δὲ ἀθετεῖ τὰς ὑποχρεώσεις τοῦ
κατὰ παράκλησιν κατόχου.

Ἐπειδὴ ὁ ἀντίδικος καθ' ὃ κατὰ παράκλησιν κάτοχος εἶναι ὑπόχρεως νὰ παραλείψῃ τὴν κατοχὴν τῶν εἰρημέ-
νων γηπέδων ἐφ' ὧν αἱ καλύδας αὐτοῦ.

Διὰ ταῦτα ὁ Δημ. Χατζίσκος ἐνάγει τὸν ἀντίδικον ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου τούτου ἐξιτιούμενος.

Νὰ υποχρεωθῇ ὁ ἐναγόμενος νὰ καταλείπῃ εἰς τὴν κατοχὴν τοῦ ἐνάγοντος τὰ περὶ ὧν ὁ λόγος γήπεδα ἀναλαμ-
βάνων τὸ ἐπ' αὐτῶν ὕλικόν τῶν καλυδῶν.

Νὰ διαταχθῇ ἡ ἐγκατάστασις τοῦ ἐνάγοντος.

Ν' ἀναγγελθῇ προσωπικὴ κράτησις· καὶ καταδικασθῇ εἰς τὰ ἐξόδα τῆς δίκης.

Καλεῖται πρὸς συζήτησιν ἐντὸς τῆς νομίμου προθεσμίας, καί.

Παραγγέλλεται τὴν ἐπίδοσιν ὁ ἀρμόδιος Κλητὴρ.

Ὁ Πληρεξούσιος τοῦ ἐνάγοντος
Γ. ΝΙΚΟΛΑΪΔΗΣ. Δικ.

Ἀριθ. 239.

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ ΤΩΝ ΕΝ ΛΑΜΙΑ ΠΡΩΤΟΔΙΚΩΝ.

Συγκείμενον ἐκ τῶν δικαστῶν Μ. Μαρκίδου προέδρου, Ἐλ. Μάτζα, καὶ Ν. Σ. Νικολαΐδου, παρουσία καὶ τοῦ εἰ-
σαγγελεύοντος παρίδρου Ἀντωνίου Ν. Μαρούλη, κωλυομένου τοῦ εἰσαγγελέως, καὶ ὅλων τῶν ἀμέσως ἀναπληρωτῶν
του, καὶ τοῦ ὑπογραμματέως Δ. Ε. Γαλαπούλου. Συνεδρίασαν δημοσίως ἐπὶ ἀκροατηρίου τὴν 14 Μαρτίου 1861-
ἵνα δικάσῃ ἐπὶ τῆς ἐξῆς διαφοράς περὶ διεκδικήσεως κατοχῆς τῶν μεταλλικῶν ὑδάτων Ὑπάτης μεταξὺ τοῦ ἐνά-
γοντος Δημ. Χατζίσκου κατοίκου Ἀθηνῶν παραστάντος διὰ τῶν προαναγνωρισμένων πληρεξουσίων τοῦ Γ. Νικο-
λαΐδου, Ἐπαμ. Φραγγίστα καὶ Γ. Κ. Τοπαλοπούλου δικηγόρων καὶ τοῦ Χατζῆ Ἀβδουραχμάνη ἐναγομένου κα-
τοίκου Ὑπάτης, παραστάντος διὰ τοῦ προαναγνωρισμένου πληρεξουσίου τοῦ Ἀριστ. Κερκυροπούλου δικηγόρου,
καὶ τοῦ Δημοσίου προσεπικληθέντος εἰς παρίμβασιν ἀντιπροσωπευομένου ὑπὸ τοῦ ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν, πρ-
αστάντος διὰ τοῦ ἀναγνωρισμένου πληρεξουσίου τοῦ Κ. Γαβδαθὰ δικηγόρου. Ὁ ἐνάγων Δημ. Χατζίσκος διὰ τῆς
ἀπὸ 10 Δεκεμβρίου 1859 ἀγωγῆς τοῦ ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου τούτου ἐκθέτει ὅτι εἰς τὸν δῆμον Ὑπάτης, ὑ-
πάρχουν τὰ γνωστὰ θερμὰ λουτρά ἅπερ καθὼς καὶ αἱ περὶ αὐτοῦ γαῖαι κατέχονται παρὰ τοῦ Δημ. Χατζίσκου
πρὸς ὃν καὶ ἀνήκουν, λόγῳ κυριότητος, ὡς ἐκ τούτου οὗτος παρακληθεὶς ὑπὸ τοῦ ἀντιδίκου του, ἐπέτρεψεν αὐτῷ
κατὰ τὸ ἔτος 1843 νὰ κατασκευάζῃ καλύδας πρὸς χρῆσιν τῶν λουομένων, καὶ οὕτω ὁ εἰρημένος κατασκευάζει
τοιαύτας κατ' ἔτος· ἐπειδὴ ὁμοῦς οὗτος προτίθεται νὰ διαθέσῃ ἤδη τὰ γήπεδα, ἐφ' ὧν αἱ καλύδας, κατὰ τὸ δο-
κοῦν, ὁ δὲ ἀντίδικος του ἀρνείται νὰ καταλείπῃ αὐτὰ εἰς τὴν διάθεσιν τοῦ ἰδιοκτῆτος ἐντεῦθεν δὲ ἀθετεῖ τὰς
ὑποχρεώσεις τοῦ κατὰ παράκλησιν κατόχου, ἐπειδὴ ὁ ἀντίδικος καθ' ὃ κατὰ παράκλησιν κάτοχος, εἶναι ὑπόχρεως
νὰ παραλείψῃ τὴν κατοχὴν τῶν εἰρημένων γηπέδων, ἐφ' ὧν αἱ καλύδας αὐτοῦ. Διὰ ταῦτα ἐξήτησατο νὰ ὑπο-
χρεωθῇ ὁ ἐναγόμενος Χατζῆ Ἀβδουραχμάνης νὰ καταλείπῃ εἰς τὴν κατοχὴν αὐτοῦ, τὰ περὶ ὧν λόγος γήπε-
δα, ἐπαναλαμβάνων τὸ ἐπ' αὐτῶν ὕλικόν, καὶ νὰ διαταχθῇ ἡ ἐγκατάστασις αὐτοῦ· ν' ἀπαγγελθῇ προσωπικὴ κρά-
τησις καὶ νὰ καταδικασθῇ εἰς τὰ ἐξόδα τῆς δίκης. Εἰσαχθείσης τῆς ὑποθέσεως τυχούσης κατὰ Νόμον καὶ συζητή-
σεως γενομένης τὸ Δικαστήριον τοῦτο ἐξέδοτο τὴν ὑπ' ἀριθ. 164 τοῦ 1860 ἀπόφασίν του, δι' ἧς δικάσαν ἐρή-
μην τοῦ ἐναγομένου Χατζῆ Ἀβδουραχμάνη κλπ. ὑπεχρεῶσι τὸν ἐνάγοντα Δημ. Χατζίσκον ν' ἀποδείξῃ διὰ παντός
νομίμου μέσου καὶ διὰ μαρτύρων, ὅτι τὰ ἐν τῇ ἀγωγῇ αὐτοῦ ἀναφερόμενα θερμὰ λουτρά, καὶ αἱ περὶ αὐτῶν
γαῖαι, κατέχονται παρ' αὐτοῦ πρὸ πολλῶν ἐτῶν, καὶ ὅτι ὁ Χατζῆ Ἀβδουραχμάνης κατασκευάσας εἰς τὰς εἰρημέ-
νας γαῖας καλύδας, κατὰ παράκλησιν αὐτοῦ, ἔταξε προθεσμίας εἰκοσιν ἡμερῶν, διώρισεν Εἰσηγητὰς κτλ. Διεξα-
χθείσων τῶν ἀποδείξεων τούτων, εἰσῆχθη αὖθις ἡ προκειμένη ὑπόθεσις κατὰ Νόμον κατὰ τὴν ἀνωτέρω συνεδρία-
σιν τῆς 14 Μαρτίου 1861, καθ' ἣν ὁ δικηγόρος Γ. Νικολαΐδης πληρεξούσιος τοῦ ἐνάγοντος ἀναγνώσκει τὰς ἐγ-
γράφους προτάσεις του, δι' ὧν ἐξαίτεται ν' ἀπορρίψῃται αἱ ἐνστάσεις τοῦ Δημοσίου περὶ ἐξαίρεσιν τῶν μαρτύρων
Γ. Σκοῦρα, Ἀθ. Σκοῦρα καὶ Χρ. Παππασταμάτη ὡς ἀδόκιμοι, νὰ παραδεχθῶσι καὶ περὶ ἐξαίρεσιν τῶν μαρτύρων

Προτάσεις Δημητρίου Χατζίσκου κατὰ Δημοσίου.

Ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Διὰ τοὺς λόγους τοὺς ἀναφερομένους εἰς τὸ ἀπὸ ἀ. Αὐγούστου ε. ε. ἀναιρετήριον ἐγγράφον ἐξαιτοῦμαι τὴν ἀναίρεσιν τῆς προσβαλλομένης ὑπ' ἀριθ. 600/21601 ἀποφάσεως τῶν ἐν Ναυπλίῳ ἐφετῶν διὰ τὰ παραιτέρω καὶ τὴν καταδίκην τοῦ ἀντιδίκου εἰς τὰ ἐξόδα τῶν δύο βαθμῶν.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 30 Ἰουλίου 1864

Ὁ Πλειξούσιος Δικηγόρος
Α. Κ. ΜΠΑΛΑΝΟΣ.

Πρόσθετος λόγος ἀναίρεσεως.

I.

Ἐπειδὴ τὸ δικαστήριον παραδέχεται (αἰτιολογία 7) ὅτι τὰ λουτρά τῆς Ἰπάτης ἀνέκαθεν ἐπὶ τουρκοκρατίας καὶ μετέπειτα δηλ. μετὰ τὴν εἰς τὴν Ἑλληνικὴν Κυριαρχίαν ἐπάνοδον τῆς χώρας τῷ 1833 καὶ μετέπειτα ἐθιωροῦντο Δημοσίῳ, δηλ. ἀνέκοντα εἰς τὴν κυριότητα τοῦ δημοσίου καὶ πάντες οἱ προσερχόμενοι εἰς αὐτὰ παρ' οὐδενὸς ἐκωλύοντο τῆς χρήσεως, ὅπερ ἐστὶ τὸ δικαστήριον παραδέχεται ὡς ἀποδεδειγμένον ὅτι κατὰ τὸ ἀνωτέρω διαστῆμα τὸ ἐπίδικον κτῆμα ἦν κυρίως Δημοσίον (dominium publicum) καὶ οὐχὶ ἰδιοκτησία τοῦ Δημοσίου (domine de l'Etat) οὐδεμίαν δὲ πρᾶξιν νομῆς τοῦ δημοσίου τῆς Ἑλλάδος θησαυροῦ παραδέχεται μέχρι τοῦ 1840 ὅτε ὁ Μανθόπουλος τὸ πρῶτον ἐκτίσει καλύδας περὶ τὸ λουτρὸν διατηρήσας αὐτὰς ἰδίῳ ὀνόματι ὅπερ ἐστὶ κατὰ τὸ μέχρι τοῦδε μέρος τῆς αἰτιολογίας ὁ Μανθόπουλος εἶναι ὁ πρῶτος καταλαβὼν τὴν νομὴν τοῦ περὶ τὰ θερμὰ ὕδατα χώρου, δι' οὗ εἶχε καὶ τὴν ἐπὶ τῶν ὑπ' αὐτοῦ περικεκλυτμένων ὑδάτων νομὴν τὸν δὲ Μάνθον διεδίχθη ὁ Ἀδδουραχμάνης ἐξακολουθεῖσας πράξεις νομῆς μέχρι τῆς ἀγωγῆς.

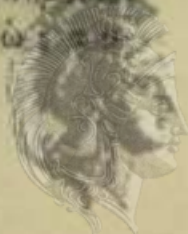
Ἐπειδὴ ὡσαύτως παραδέχεται τὸ δικαστήριον ὅτι μέχρι τοῦ 1840 α) τὸ 1835 ἐξεδόθη διάταγμα διατάσσον τὴν δημοσίᾳ δαπάνην ἀνέγεραι καταστήματος β) διατάχθη ὁ μηχανικὸς τοῦ νομοῦ νὰ συντάξῃ σχέδιον καὶ προϋπολογισμὸν γ) ὅτι τὸ 1837 ἐδόθη πίστωσις πρὸς κατασκευὴν καταστήματος, ὅτι τὸ 1838 ἀπεφάσισεν ἡ Κυβέρνησις ν' ἀναλάβῃ αὐτὴ τὴν οἰκοδομήν δ' ὅτι τὸ 1839 ἐστάλη μηχανικὸς καὶ ἤνοιξε σούδαν ἐκκαθάρισαι τὰ λουτρά εἰς τινες, οἵτινες μεταδάντες αὐτοῖσι ἐπεχείρησαν ἐργασίαν, ἀλλ' ἐμποδίσθησαν ἀπὸ τινος χωροφύλακος.

Ἐπειδὴ ἐκ τῶν μέχρι τῆς καταλήψεως τοῦ Μανθοπούλου καὶ τοῦ διαδόχου αὐτοῦ Ἀδδουραχμάνη 1840, γεγονότων τὰ μὲν ὑπὸ στοιχ. α. β. καὶ γ. εἰσὶ μονομερεῖς ἀποφάσεις τῆς κυβερνητικῆς ἐξουσίας μακρὰν τοῦ ἐπίδικου κτῆματος λαβεῖναι χώραν καὶ μηδεμίαν πρᾶξιν ἐν ασκήσει φυσικῆς ἐξουσίας ἐκ τοῦ πράγματος ἀποτελεῖσθαι, ἡ δὲ ὑπὸ στοιχ. δ. εἶναι πρᾶξις μηχανικοῦ σκοποῦσα τὴν προστασίαν τῶν λουομένων καὶ χάριν τῆς δημοσίας ἀσφαλείας γενομένη, ἀλλὰ τὸ δικαστήριον δὲν παραδέχεται οὔτε πόθεν ἀπεδείχθη ὅτι ὁ μηχανικὸς εἶχεν ἐντολὴν νὰ καταλάβῃ τὴν νομὴν ἐν ὀνόματι τοῦ δημοσίου, οὔτε ἀναφέρει ὅτι ὁ μηχανικὸς οὗτος ἐξεπροσώπει τὸν δημοσίον θησαυρὸν πρὸς κτήσιν τῆς νομῆς, ὅθεν συγκεφαλαιουντες τὰ περὶ τῶν μέχρι τοῦ 1840 λαβόντα χώραν (ὅρα ἐδόθη αἰτιολογία τῆς ἀποφάσεως) παρατηροῦμεν ὅτι ἡ τὰ λουτρά ἀμέσως περικλείουσα γῆ οὕσα εἰς τὴν διάθεσιν παντός πολίτου ἐπὶ τουρκοκρατίας καὶ ἐπὶ τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως κατελήθη ἰδίῳ ὀνόματι ὑπὸ τοῦ Μάνθου, ὡς παραδέχεται ἡ ἀπόφασις (7 αἰτιολογία) ὅστις παρεχώρησε τὴν ἐξουσίαν του εἰς τὸν Ἀδδουραχμάνη καὶ ὅτι ἐν ἑτος πρότερον ἐκκαθάρισθη ἡ πηγὴ ὑπὸ τινος μηχανικοῦ, ὅστις οὐδόλως παραδέχεται ἡ ἀπόφασις ὅτι εἶχεν ἐντολὴν τοῦ δημοσίου νὰ καταλάβῃ τὴν κατοχὴν, καὶ οὔτε ὁ χωροφύλαξ ὁ κωλύσας τοὺς ὑπὸ τοῦ δήμου Ἰπάτης σταλέντας, ὁ τελευταῖος μάλιστα οὔτε εἶναι γνωστὸν ἐν ὀνόματι τίνος ἐνήργησεν.

Ἐπειδὴ ἐπὶ τῇ βάσει τῶν γεγονότων τούτων τὸ δικαστήριον παραδέχεται ὅτι τὸ δημοσίον εἶχε μέχρι τοῦ 1845 τὴν ἀποκλειστικὴν κατοχὴν τῶν ὑδάτων (αἰτιολογία 9) οὐχὶ δὲ ὁ Χατζίσκος, διότι αἱ πράξεις τοῦ Ἀδδουραχμάνη ἐνηργήθησαν ἐν ἀγνοίᾳ τοῦ δημοσίου ὅπερ διανοίᾳ διετήρησε τὴν νομὴν μετὰ τὰς ἀπὸ 1840 πράξεις τοῦ Ἀδδουραχμάνη (αἰτιολογία 10).

Ἐπειδὴ κατὰ τὰ ἐκτεθέντα ἡ κρίσις τοῦ δικαστηρίου ὅτι τὸ δημοσίον κατέλαβε τὴν νομὴν (διὰ τῶν μονομερῶν ἐκείνων δηλώσεων καὶ διὰ τῆς καθαρῆσεως τῶν ὑδάτων ὑπὸ τοῦ μηχανικοῦ) παραβιάζει τὸν νόμον, ὀρίζοντα ἡ τῆς νομῆς κτήσις δὲν χωρεῖ ἄνευ ἡ δι' ἀντιπροσώπου σωματικῆς καταλήψεως, τοιαύτην δὲ δὲν ἀποτελοῦσιν αἱ μακρὰν τοῦ κτῆματος γενομένης δηλώσεις βουλήσεως (διατάγματα, σχέδια, προϋπολογισμοὶ ἀποφάσεις περὶ ἀνεγέρσεως καταστήματος) ἡ σωματικῆς καταλήψεως δι' ἀντιπροσώπου, ἀλλ' ἀνάγκη νὰ ᾖ ἀποδεδειγμένη ἡ ἐν νόμῳ σχέσις τῆς κυβερνήσεως καὶ ἡ εἰς τὸν ἐκπροσωπούμενον περιλαμβοῦσα γνώσις τῆς ἐκτελέσεως τῆς ἐντολῆς (ἄγνωστον οὐκ ἔσται νομὴ), ἐνῷ οὐδέτερον αὐτῶν παραδέχεται ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις, ὥστε ἡ βάσις αὐτῆς περὶ τῆς ὑπὸ τοῦ δημοσίου κτήσεως τῆς νομῆς εἶναι παράνομος καὶ κατὰ τοῦτο ἡ ἀπόφασις ἀναιρετέα.

Ἐπειδὴ ἐπὶ τῇ βάσει ταύτῃ καὶ μόνον ταύτῃ, ἀποφαίνεται τὸ δικαστήριον ὅτι αἱ μετὰ τοῦ Χατζίσκου σχέσεις τοῦ Ἀδδουραχμάνη δὲν ἀποτελοῦσι τὸν δεσμὸν τοῦ κατὰ παράκλησιν συμφώνου διότι προδήλως ἂν τὸ δημοσίον δὲν ἐθιωρίτετο πρὸ τοῦ Ἀδδουραχμάνη τοῦ Μάνθου ἀποκτῆσαι τὴν νομὴν αἱ πράξεις τοῦ Ἀδδουραχμάνη ὡς αὐτῶν.

παραχωρήσας μὲν ὅπερ εἶχεν δικαίωμα κατοχῆς καὶ χρήσεως ἐπὶ τῶν γαιῶν καὶ τῶν ἀγρῶν ἀντὶ γροσίων πέντε χιλιάδων καὶ ἑπτακοσίων πεντήκοντα κατ' ἐγκρίσιν τοῦ κυρίου τῆς γῆς, λαβὼν δὲ ἐκ τοῦ ὑπὸ τὴν ἀληθῆ κυριότητος τῆς ῥηθείσης Φατμῆς ὄντος καὶ ἐν τοῖς κήποις κειμένου κήπου τοῦ Βιηζ ὀγλοῦ γροσία χίλια διακόσια πεντήκοντα, καὶ ἐκ τῶν ἐν Βογομύλῳ ἰδιοκτησιῶν, κηποτότων, δένδρων καὶ ἀλιωνοτόπων γροσία ἑπτακόσια πεντήκοντα, ἦτοι, ἐν ὅλοις ὡς ἀντάλλαγμα τῶν παραχωρηθέντων καὶ τίμημα τῶν πωληθέντων κτημάτων, γροσία ἑπτὰ χιλιάδας καὶ ἑπτακόσια πεντήκοντα, σὺν καὶ ἀνελλιπῇ παρὰ τῶν ῥηθέντων Ματῶν ἀγᾶ καὶ Λατ.φ ἀγᾶ ὥστε ἀπὸ τοῦδε εἰς τοὺς ῥηθέντας τόπους οὔτε ἐπὶ ἀγρῶν, οὔτε ἐπὶ ἰδιοκτησιῶν οὐδὲν ὑπελήφθη δικαίωμα οὐδὲ σχέσεις τις τοῦ Χουσεῖν ἀγᾶ καὶ τῆς ῥηθείσης Χανούμης ἐφ' ᾧ γέγραπται τὸ παρὸν ἐνώπιον τῶν παριουθέντων ἀξιόπιστων μαρτύρων, τῶν κατωθὶ σεσημειωμένων. Γέγραπται λήγοντος τοῦ μηνὸς Ζαλιαδὶ τοῦ χιλιοστοῦ διακοσιοῦ τοῦ εἰκοστοῦ τετάρτου ἔτους.

Οἱ μάρτυρες

- » Τσιράν ζαδὲ Χασάν ἀγᾶς.
- » Ἐσσεγιδ Ἀβδῆ Ἐφένδης.
- » Σεῆδ Μαχμέδ Μπέης χάρμπας.
- » Κόντσαλὶς Χαϊδάρ.
- » Χασάν Ζέρδας.
- » Ὁ Σεῆδ Σεῆχ Ἰδραχῆμ Μορτζῆς.
- » Χαφίζ Ἀχμέδ.
- » Ὁ Κλητῆρ Δελῆ Ἀχμέδ.

Ἐπικυροῖ τὸ ἀκριδὲς τῆς παρούσης ἀπὸ τοῦ ὀθωμανικοῦ μεταφράστου.
Ἐν Ἀθήναις τῇ 23 Δεκεμβρίου 1861

(Αἱ σφραγίδες.)

(Ἀφιστάται τοῦ Πλάστου)

(Ὁ δούλος αὐτοῦ)

(Χασάν.)

(Ἐσπεγιδ Ἀβδῆ)

(Χαϊδάρ)

(Χασάν)

(Ἐσπεγιδ)

(Χασῆ Ἰδραχῆμ (Χαφίζ Ἀχμέδ.)

Ὁ διερμηνεὺς τῆς Κυβερνήσεως.

Κ. Ι. ΑΦΘΟΝΙΔΗΣ.

ΣΤΟΙΧΕΙΟΝ Θ.

Δ. Μπαλάνος.

Λίτιον τῆς γραφῆς τοῦ παρόντος ἐγγράφου, τὸ ἐξῆς.

Ἐκ τῶν ὑπαγομένων εἰς τὸν Μοκατὰν Πατρατζικίου (ὄντα ἐμμετρωμένον τὸ μὲν διὰ λογαριασμῶν τοῦ ἐνεστῶτος χιλιοστοῦ διακοσιοστοῦ εἰκοστοῦ τετάρτου ἔτους) κατὰ τοὺς τόπους τοῦ καλουμένου Βογομύλου, καὶ παρ' αὐτῷ Βαρκά, Καμάρι, Ἀχοῦρια, Βαδᾶ, Δερβίς καὶ Θέρμα, ὁ ἐκ τῶν κατοίκων τῆς ῥηθείσης Κωμοπόλεως Σεῆδ Χουσεῖν ἀγᾶς, υἱὸς Ρουστέμ ἀγᾶ, ἔχων ὑπὸ τὴν κατοχὴν αὐτοῦ, καλλιεργησίμου καὶ μὴ καλλιεργησίμου, χέρσους καὶ δασώδεις, προλαβόντως τὸ τρίτον τούτων περιχώρητα πρὸς τὸν Ζιρδᾶ Χασάν. Νῦν δὲ, ἀπὸ ὁ Χουσεῖν ἀγᾶς κατεῖχε δύο τρίτα, ἀγροὺς, γαῖας καὶ χαιμάδιον, περιχώρησι πρὸς τοὺς φίλους τὸ παρὸν ἐγγράφον, Ματῶν ἀγᾶν, Μπέστην καὶ Λατῖφ ἀγᾶν, κοινῇ, ἐξεποίησιν ὅπερ ἐπ' αὐτῶν εἶχε δικαίωμα κατοχῆς καὶ χρήσεως ἐπὶ ἀνταλλάγματι γροσίων πέντε χιλιάδων καὶ ἑπτακοσίων πεντήκοντα. Οἱ δὲ ῥηθέντες περιεῖξαν τὴν γενομένην παραχώρησιν, πληρώσαντες δὲ τὸ ἀντάλλαγμα, ἦτοι τὸ ῥηθὲν ποσὴν ἐπὶ τῆς παραχωρήσεως τῶν γαιῶν, εἶναι ἀπαραίτητος ἡ γνώσις καὶ ἡ ἀδεία τοῦ κυρίου τῆς γῆς καὶ ἡμεῖς εὐρίθην κύριοι τῆς γῆς, σύμφωνα τῷ αὐτοκρατορικῷ κανόνι κατέβαλον τὸ ἀνήκον ἡμῖν δικαίωμα ταπίου, καὶ ἐγκριθεὶς τῆς πρὸς αὐτοὺς γενομένης παραχωρήσεως, ἔλαβον τὸ παρὸν ἐνσφράγιστον ἐγγράφον, ὅπως ἔχωσι τὴν κατοχὴν καὶ τὴν χρῆσιν τῶν ἀνωτέρω. Ἐρῶτον καταβάλλουσι πρὸς τοὺς κυρίους τῆς γῆς ἑτασίως τὰ νυνεσμιμένα δέκατα καὶ τὰ δικαιώματα τῆς ἀρχῆς, κατεχέτωσαν καὶ διαχειρίζεσθωσαν, ὑπὸ μηδενὸς διακυωλούμενοι. Γέγραπται ἐν ἔτει 1224.

(Ἰπὸγ.)

Σουλεημάν Βαδῶδας

(Ἡ ὀπισθὴν σφραγίς)

(καὶ ὁ Θεὸς ἀντιλήπτωρ)

(τοῦ δούλου αὐτοῦ).

(Σουλεημάν)

Μάρτυρες

- » Τσιράν ζαδὲ Χασάν ἀγᾶς
- » Ἐσσεγιδ Ἀβδῆ Ἐφένδης
- » Χαφίζ Ἀχμέδ
- » Ζέρδας Χασάν
- » Κόντσαλὶς Χαϊδάρ
- » Σεῆχ Μαχμέδ Μπέης κλπ.

Ἐπικυροῖ τὸ ἀκριδὲς τῆς παρούσης ὑπὸ τοῦ ὀθωμανικοῦ μεταφράστου.

Ἐν Ἀθήναις τὴν 23 10βρίου 1861.

Ὁ διερμηνεὺς τῆς Κυβερνήσεως

Κ. Ι. Αφθονίδης.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΑΙ

Χοτζετίων τῶν δύο τρίτων τοῦ κτήματος καὶ ἐν γένει ἐξ ὅλων τῶν λοιπῶν ἀναφορῶν μου, ἅς ὡς καὶ τὰς προλαβούσας προσάγει τὸ δημόσιον καὶ αἰτине; ἀποτελοῦσι διὰ τοῦτο ἀπόδειξιν κατ' αὐτοῦ, ἐξ αὐτῶν οὐδεμία ἀμφιβολία μένει, ὅτι κατέχω τὸ ὑπὸ τοῦ Ζέρβα πωληθὲν καὶ περὶ τούτου δὲν ἔκαμνον λόγον καὶ ζητῶ μόνον τὸ ὑπὸ τοῦ ὀθωμανοῦ Μπετζίστα πωληθὲν ἐμοί.

Ἐπειδὴ τόσῳ αἱ ἀπὸ 23 Νοεμβρίου καὶ 1 Δεκεμβρίου 1840 ἀναφοραί μου, δι' ὧν δηλῶ ὅτι παραιτοῦμαι τῶν εἰσοδημάτων, ὅσω καὶ τὸ περὶ τούτου ἐκδοθὲν Β. Διάταγμα ἀφορῶσι τὸ μέρος τὸ ὑπὸ τοῦ Μπετζίστα πωληθὲν ὅπερ δὲν κατεῖχον, καὶ οὕτως τοὺς καρποὺς ἀπελάμβανε τὸ δημόσιον καὶ ὅχι τοὺς καρποὺς τοῦ μεριδίου τοῦ Ζέρβα, ὅπερ κατεῖχον καὶ οὐ τοὺς καρποὺς ἀπελάμβανον καὶ οὐ ἐπομένως δὲν ἠδυνάμην νὰ ἔχω ἀφορμὴν νὰ παραιτηθῶ, ἀφοῦ τοὺς ἀπέλαυον ὡς ἐρρέθη.

Ἐπειδὴ ταῦτα πάντα ἐνῶ ἐξάγονται ἐκ τῶν ἀνωτέρω προσεπιβεβαιοῦνται ἐκ τῶν ὑπ' ἀριθ. 5229 τῆς 24 7δρίου 1842 διαμαρτυρίας μου ἐπιδοθείσης εἰς τὸν ὑπουργὸν τῶν Οἰκονομικῶν τῆς 30 7δρίου 1842 κατὰ τὸ συνημμένον ἐπιδοτήριον τοῦ κλητῆρος Πέρδικα, ἐξ ἧς ἐξάγεται σαφῶς ὅτι κατεῖχον ἀπ' ἀρχῆς τὸ ἐν μερίδιον τοῦ Ζέρβα, ὅτι ἅπασαι αἱ μετὰ τοῦ Δημοσίου διαπραγματεύσεις ἀπέβλεπον τὸ μερίδιον τοῦ Μπετζίστα καὶ ὅτι ἡ ἐπικαλουμένη παραίτησις ἀπέβλεπε τοὺς καρποὺς μόνον τοῦ μεριδίου τούτου. Ψευδῶς ὦθεν τὸ δημόσιον ἀναφέρει ὅτι αὐτὸ κατεῖχεν ὁλόκληρον τὸ κτῆμα καὶ ὅτι κατὰ τὸ 1841 ἔλαβον μόνον τὸ ἐν τρίτον παραιτηθεὶς τῶν καρπῶν τὸ μερίδιον τοῦ Ζέρβα κατεῖχον ἀπὸ τῆς ἀγορᾶς αὐτοῦ, τὰς γαίας τοῦ Μπετζίστα ἔλαβον εἰς τὴν κατοχὴν μου ἀφοῦ μοὶ παρέδωκεν αὐτὸ τὸ δημόσιον.

Ἐπειδὴ διὰ τῆς ἀπὸ 10 Δεκεμβρίου 1859 ἀγωγῆς κατὰ τοῦ Χ. Ἀβδουραχμάνη ἰσχυρίσθην ὅτι εἶμαι κύριος καὶ κάτοχος τῶν θερμῶν ὑδάτων, καὶ ὅτι ὡς ἐκ τούτου παρὰ κληθεὶς ὑπὸ τοῦ Χ. Ἀβδουραχμάνη ἐπέτρεψα αὐτῷ κατὰ τὸ 1843 νὰ κατασκευάσῃ καλύβας πρὸς χρῆσιν τῶν λουομένων, τὰς ὁποίας ἐκτοτε κατασκευάζει κατ' ἔτος ἐπιτρέποντος ἐμοῦ τοῦτο, καὶ ὅτι ὁ Χ. Ἀβδουραχμάνης ὅτε ἐκινήθη ἡ ἀγωγή δὲν κατέλιπε τὴν κατοχὴν τῶν γηπέδων τῶν εἰρημένων Καλυβῶν καὶ διὸ ἐζήτησα νὰ νὰ ὑποχρεωθῇ ὁ ἀντίδικος νὰ παραλείψῃ τὴν κατοχὴν τῶν εἰρημένων γηπέδων καὶ διαταχθῇ ἡ εἰς αὐτὰς ἐγκατάστασις μου, ὃ ἐστὶ ἐκίνησα τὴν περὶ παραλήψεως τῆς κατὰ παράκλησιν ἐπιτραπίσεως τῷ Ἀβδουραχμάνη νομῆς ἀγωγὴν.

Ἐπειδὴ τὸ δημόσιον εἰς ὃ ἀνεκινώθη ἡ δίκη ὑπὸ τοῦ Χ. Ἀβδουραχμάνη παρεμβάν ἰσχυρίσθην διὰ τῶν ἀπὸ ἀ. Φεβρουαρίου 1860 προτάσεων αὐτοῦ, ὅτι αὐτὸ ἦτο κάτοχος τῶν ἐπιδίκων γαιῶν καὶ ὅτι ὁ Χ. Ἀβδουραχμάνης κατὰ παράκλησιν αὐτοῦ (τοῦ δημοσίου) καὶ οὐχὶ ἐμοῦ κατεῖχεν.

Ἐπειδὴ ἐπομένως τοιαύτης οὕσης τῆς ἀγωγῆς καὶ τῆς ἀμφισβήτησεως τὸ ἐξεταστέον ζήτημα εἶναι ἂν κατὰ τὸ 1843 καὶ ἐφεξῆς μέχρι τοῦ 1852 ὅτε διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 4760 συμβολαίου ἐπέτρεψα τῷ Χ. Ἀβδουραχμάνη ν' ἀναγείρῃ τὰς καλύβας εἶχον ἐγὼ τὴν κατοχὴν ἢ τὸ δημόσιον, καὶ ἂν κατὰ παράκλησιν ἐμοῦ ἢ τοῦ δημοσίου κατεῖχεν ὁ Χ. Ἀβδουραχμάνης.

Ἐπειδὴ δὲν εἶναι βέβαιος ὁ ἰσχυρισμὸς ὅτι τὸ δημόσιον ἔχον τὴν κατοχὴν κατὰ τὸ 1843 δὲν ἀπώλεσε πλέον αὐτὴν δυνάμει δῆθεν τοῦ φορολογικοῦ Νόμου· ὁ Νόμος οὗτος δὲν ἐφαρμόζεται ἐπὶ κτημάτων ἀπὸ τὰ ὁποῖα τὸ δημόσιον δὲν ἀπελάμβανε δικαίωμα ἐπικαρπίας (ἀπόφ. 140 Α. Π. 1860) ἄλλως τε δὲν εἶναι ἀληθές ὅτι τὸ 1849 κατεῖχε τὸ δημόσιον.

Ἐπειδὴ δὲν εἶναι ἐπίσης βέβαιος ὁ ἰσχυρισμὸς ὅτι ἀπαιτεῖται ἐπίσημον ἐγγράφον διὰ τὴν κατὰ παράκλησιν κατοχὴν, ἄλλως τε ἡμεῖς ἔχομεν καὶ ἐγγράφον.

Ὡς πρὸς ταῦτα.

Ἐπειδὴ ἐκ τῶν μαρτύρων καὶ τῶν ἐγγράφων ἀποδεικνύεται ἐν γένει ὅτι πάντοτε τὴν κατοχὴν εἶχον ἐγὼ, ἰδίως δ' ἀποδεικνύεται α) ὅτι κατὰ τὸ 1840 ὁ Ἀβδουραχμάνης ἔδωκεν ἐμοὶ δραχμὰς 50 διὰ τὰς καλύβας, ἅς ὁ εἰρημένος Χ. Ἀβδουραχμάνης κατασκεύασεν εἰς τὸ χεῖλος τῶν θερμῶν ὑδάτων (ὄρα τὸ ὑπ' ἀριθ. 192 τῆς 7 Νοεμβρίου 1840 συμβόλαιον) β) ὅτι κατὰ τὸ 1843 ὁ Χ. Ἀβδουραχμάνης διὰ τῆς ἀπὸ 27 Μαρτίου 1843 ἐπιστολῆς του μὲ παρακαλεῖ νὰ ἐπιτρέψω αὐτῷ καὶ κατὰ τὸ ἔτος ἐκεῖνο νὰ κατασκευάσῃ ὡς καὶ κατὰ τὸ προηγούμενον ἔτος καλύβας εἰς τὴν πηγὴν τῶν λουτρῶν, ὅπερ καὶ ἐπέτρεψα· γ) ὅτι κατὰ τὸ 1852 ὁ αὐτὸς Ἀβδουραχμάνης ἐνοικίασεν ἀπὸ ἐμὲ τὸ δικαίωμα τοῦ νὰ κατασκευάσῃ παραπήγματα, ἅπερ καὶ κατὰ τὸ προηγούμενον ἔτος εἶχεν ἐπὶ τῆς πηγῆς τῶν λουτρῶν, ἅπερ καὶ κατασκεύασε πρὸς χρῆσιν τῶν λουομένων (ὄρα τὸ ὑπ' ἀριθ. 4760 συμβόλαιον τῆς 14 Μαΐου 1852) δ) ὅτι τὰ ποιμένα τῶν ὑπ' ἐμοῦ ἐνοικιαζόντων τὸ χόρτον βόσκουσιν ἀπ' ἀρχῆς τὰ περίε τῆς πηγῆς μέχρι τοῦ χείλους τῆς πηγῆς τῶν θερμῶν ὑδάτων φερόμενον χάσμα ἐκτὸς τῆς ἀνα-

Α. 9. 19,964

Τὸ σκεπτικὸν τῆς κατὰ πλειοψηφίαν ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις Ἑταρῶν.

26 Ἰανουαρίου 1852

Σ κ ε φ θ ῖ ν

Ἐπειδὴ ἂν καὶ ἡδύνατό τις εἰπεῖν ὅτι ἐκ τῶν καταθέσεων τῶν μαρτύρων τῆς τε ἀποδείξεως καὶ ἀνταποδείξεως ἀποδεικνύεται ὅτι ὁ ἐνάγων εἶναι κάτοχος διανοίᾳ τῶν εἰς τὸ κτήμα Θέρμα κειμένων γηπέδων ὡς ἐν τῇ ἀγωγῇ του κριτοῦ περιγράφονται, καὶ ἡ ἀγωγή του καθίσταται βάσιμος καὶ παραδεκτὴ, διότι οἱ μὲν μάρτυρες τῆς ἀποδείξεως βεβαιοῦν.

ὅτι ὁ ἐνάγων ἔχει παρὰ τοῖς λουτροῖς ὠκοδομημένον οἰκίσκον πρὸ πολλῶν ἐτῶν, περιστατικόν, ὅπῃ βεβαιοῦν καὶ οἱ τῆς ἀνταποδείξεως καὶ τὸ ὅποσον ἀποδεικνύει πρᾶξιν κατοχῆς καταφανιστάτην.

ὅτι πρὸ τριῶν ἢ τεσσάρων ἐτῶν ὁ ἐνάγων διὰ τοῦ ἐνοικιαστοῦ τοῦ κτήματος Θέρμα Γ. Σκοδρα ὄχι μόνον περιελάμβανε τὸν κρατῆρα τῶν λουτρῶν διὰ ξύλων ἰδίαις δαπάναις καὶ ἵνα προφυλάττωνται οἱ λουόμενοι ἐκ τοῦ κινύου τοῦ προσερχομένου ἐκ τῆς προσεγγίσεως αὐτῶν εἰς τὸν κρατῆρα, ἀλλὰ καὶ τὴν σοῦδα (χάνδακα) ἐκκαθαρίσιν πρὸς διευκολύνειν τῆς ῥοῆς τῶν ὑδάτων ὅπῃ ἐστὶ πρᾶξις καταφανιστάτης κατοχῆς.

γ') ὅτι εἰς τὴν ἐργασίαν τοῦ περιφράγματος τοῦ κρατῆρος ὁ ἐναγόμενος Λεδουραχμάνης οὐ μόνον ἦτο παρὼν καὶ ἔλαβε μέρος, ἀλλ' ἐπρομήθευε κατ' ἐντολὴν τοῦ Γ. Σκοδρα, ἐντολοδόχου τοῦ ἐνάγοντος τὴν κατὰ τὸ περίφραγμα ἀπαιτούμενην ξυλείαν.

δ) Διότι οἱ ὑπενεικιάζοντες τὸ γῆρτον τοῦ κτήματος Θέρμα ποιμένες ἀπὸ τὸν ἐνοικιαστὴν Γ. Σκοδραν ἀνήγειρον ἀνεμποδίστως καλύβας περὶ τῶν λουτρῶν.

ε) Διότι οἱ ῥηθίντες ποιμένες ἔδωσκον ἀνεμποδίστως τὰ ποιμένα τῶν μέχρι τοῦ χεῖλους τῶν πηγῶν τῆς δεξιᾶς μενῆς καὶ ἐμποδίζον τὸ ἐκτελεῖν γῆρτον ἀπὸ τὸ νὰ νειμεθῶσιν ἄλλοι.

Οἱ δὲ μάρτυρες τῆς ἀνταποδείξεως οὐδὲν θετικὸν καὶ ὠριμένον κυρίως καταθέτουσι περὶ τῆς κατοχῆς τοῦ δημοσίου, διότι ναὶ μὲν βεβαιοῦσιν οὗτοι ὅτι ἤκουσαν ἀπὸ τὸν Λεδουραχμάνην, τὸν υἱὸν του καὶ ἄλλους ὅτι τὰ παραπήγματα τὰ ὅποια οὗτος ὁ Λεδουραχμάνης καθ' ἑαστον ἔτος ἐγείρει παρὰ τοῖς λουτροῖς τὰ ἀνιγερῆ ἀδεία τῆς Κυβερνήσεως ἢ τῶν ἀντιπροσώπων αὐτῆς ἀρχῶν, ἀλλ' αἱ καταθέσεις αὐτῶν ἀνασκειάζονται α) ἀπὸ τὴν τοῦ μάρτυρος τῆς ἀνταποδείξεως Κωνστ. Ξανθοπούλου, βεβαιουμένου ὅτι ὁ Λεδουραχμάνης ἐρωτώμενος ὑπὸ διοφόρων ἔλεγεν ὅτε μὲν ὅτι ἀδεία τοῦ Νομάρχου, ὅτε δὲ, ὅτι ἀδεία τοῦ ἐνάγοντος Δημητρίου Χατζίσκου ἀνιγερῆ τὰ παραπήγματα παρὰ τοῖς λουτροῖς. β') ἀπὸ τὰς τῶν μαρτύρων τῆς ἀπαδείξεως Ζάχου Τσοπανοκωστοπούλου, Θεοδώρου Γεωργίου καὶ Ἀναγνώστου Ψυχιοπούλου καταθέσεις ἐξ ὧν βεβαιοῦται ὅτι ὁ Λεδουραχμάνης συνεργάσθη εἰς τὸ περίφραγμα τοῦ κρατῆρος τῶν λουτρῶν καὶ ἐξελέξατο ὁ ἴδιος τὴν διὰ τὸ περίφραγμα κατάλληλον ξυλείαν, ὅπῃ ἀποδεικνύει ὅτι ὁ Λεδουραχμάνης ἀνιγνώριζεν ὡς κάτοχον τὸν ἐνάγοντα Δ. Χατζίσκον, γ') ἀπὸ τὸ ὑπ' ἀριθμὸν 4860 τῆς 20 Μαΐου 1852 συμβολαίου γενόμενον ἐνώπιον τοῦ συμβολαιογράφου Λαμίας Ἀλ. Χατζίσκου δι' οὗ βεβαιοῦται ὅτι ὁ Λεδουραχμάνης ἐνοικίασε τὰ λουτρά ἀπὸ τὸν πληρεξούσιον τοῦ ἐνάγοντος διὰ ὀρ. ὀγδοήκοντα κλπ. δ') ἐκ τῆς ἀπὸ 17 Μαρτίου 1843 ἐπιστολῆς τοῦ Λεδουραχμάνου πρὸς τὸν ἐνάγοντα ἐξ ἧς προκύπτει ὅτι οὗτος ἐζήτησεν ἀδειαν ἵνα κατασκευάσῃ παραπήγματα παρὰ τοῖς λουτροῖς ὅπως εἰς τὰ παρελθόντα ἔτη ἢ τὰ πρὸ τοῦ 1843 καὶ ε) ἔκ τινος περιστατικοῦ ὅτι οὐδὲν ἐγγράφον προσάγεται παρὰ τοῦ ἐναγομένου ἢ τοῦ περιβαλλόντος δημοσίου, ἀποδεικνύον ὅτι αὐτὸς ἔλαβε ποτὲ ἀδειαν παρὰ τοῦ δημοσίου.

Ἐπειδὴ ἂν καὶ τὸ εἰρημένον συμβολαίον καὶ ἡ ἐπιστολὴ τοῦ Λεδουραχμάνη προσβάλλονται ὡς εἰκονικὰ ὑπὸ τε τοῦ ἐναγομένου καὶ τοῦ δημοσίου, οὐχ ἦτον ἡ προτεινομένη εἰκονικότης ἰκτὺς τοῦ ὅτι ἀποκρούεται ἐκ τῶν πράξεων τοῦ ἐναγομένου συμπραξάντος ὡς εἴρηται εἰς τὸ ἐράξιμον τοῦ κρατῆρος τῶν λουτρῶν κλπ. ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῇ ὑποθέσει ὅτι τῶν εἰρημένων ἐγγράφων ἡ προσβολὴ εἶναι βάσιμος, οὐχ ἦτον οἱ ἐκτιθέντες λόγοι κατισχύουσιν τὰς ἐξ ἀκοῆς καταθέσεις τῶν μαρτύρων τῆς ἀποδείξεως, ἀφοῦ συνδυασθῶσι μετὰ ὑπὸ τῶν μαρτύρων τῆς ἀνταποδείξεως κατατιθέμενα καὶ ἐκτιθέντα ἀνωτέρω.

Ἐπειδὴ ὅσα καταθέτουσι οἱ μάρτυρες τῆς ἀνταποδείξεως περὶ μηχανικῶν ἀποσταλέντων πρὸς καταμέτρησιν τῶν τέρειξ τῶν θερμῶν ὑδάτων γαιῶν, ἢ πρὸς ἄλλην ἐπὶ τῶν ὑδάτων αὐτῶν ἐργασίαν ἀνάγονται εἰς προγενεστέρην ἐποχὴν τῶν πράξεων τοῦ ἐνάγοντος ἐπὶ τῶν αὐτῶν ὑδάτων, διότι τινὲς μὲν ἐξ αὐτῶν ἀναφέρουσιν ὡς ἐποχὴν τῆς ἀποστολῆς τῶν μηχανικῶν τὸ 1839 ἢ 1840, ἄλλοι δὲ καταθέτουσι ὅτι τὸ 1848, ὅτε ἐκαθαρίσθησαν τὰ λουτρά καὶ ἠνοίχθη ἡ σοῦδα (χάνδακ) καὶ ἄλλοι ἀορίστως ὅτι ἡ ἀποστολὴ ἐγένετο πρὸ τοῦ 1850 καὶ ἄλλοι ὅτι τὸ 1854, ἐπὶ αἱ πράξεις τοῦ ἐνάγοντος ἐπὶ τῶν αὐτῶν ὑδάτων κατὰ τοὺς μάρτυρας τῆς ἀνταποδείξεως ἐνεργήθησαν οὐχὶ πρὸ τοῦ 1856, διὰ τὸν λόγον δὲ τοῦτον οὐδὲν ἀποδεικνύει ὑπὲρ τοῦ δημοσίου, καὶ ἀληθὲς ὑποτιθέμενη, ὑπὸ τοῦ δημοσίου τοῦ χωροφύλακος ἀπόκρουσις τῶν κατὰ τὸ 1840 ἐνοικιασάντων τὰ λουτρά παρὰ τοῦ δημοσίου ἱπάτης.

Ἐπειδὴ τὰ ὑπὸ τῶν μαρτύρων τῆς ἀνταποδείξεως κατατιθέμενα περὶ τοῦ ὅτι τὰ λουτρά εἶναι ἐθνικὰ, καθόσον καὶ ἐπὶ τουρκοκρατίας ἦσαν ἐλεύθερα πρὸς ὅλους, ὡς καὶ ἦδη, καὶ ὅτι ὁθωμανός τις ἔδωκε τινὰ ἐξαγαγόντα τὸ σίδηρον ἐκ τῆς δεξιᾶς μενῆς τῶν ὑδάτων κλπ. ἀφορῶντα τὴν κυριότητα τῶν λουτρῶν, οὐδεμίαν ἐπιρροὴν ἔχουσιν εἰς τὸ ζήτημα τῆς κατοχῆς περὶ οὗ πρόκειται καὶ ἐπομένως δὲν δύναται νὰ λησθῶσιν ὑπ' ὅλιν.

τήτατο τὰ εἰσοδήματα τοῦ ἐνὸς τρίτου ἀπὸ τοῦ ἔτους 1842 μέχρι τέλους τοῦ 1854, ἅτινα προσδιορίζει εἰς δραχ. 4.000 (ὅρα ἀναφορὰν αὐτοῦ) καὶ ἀναφέρει ὡς προερχόμενα ταῦτα ἐκ προϊόντων γῆς καὶ ἐκ λειβαδίων.

25) Τὴν 8 Νοεμβρίου 1843 μετὰ τινα δικηγορικὴν γνωμοδότησιν καὶ τὴν ῥητὴν συναίνεσιν τοῦ Δ. Χατζίσκου τοῦ νὰ δεχθῇ πρὸς ἐξόφλησιν ἀντὶ δραχ. 4.000 δραχ. 2660 ἐξεδόθη Β. Διάταγμα ἐπιτρέπον νὰ δοθῶσι τῷ Δ. Χατζίσκῳ δραχ. 2000 λόγῳ εἰσοδημάτων τοῦ τρίτου, τοῦ παραδοθέντος αὐτῷ περὶ τὰ τέλη τοῦ 1844.

26) Ἐκτοτε τὸ δημόσιον ἐξηκολούθει ἔχον ὑπὸ τὴν ἀποκλειστικὴν κυριότητα καὶ διακατοχὴν τοῦ τὰ ἱματικὰ ὕδατα καὶ τὰς παρακειμένας γαίας, διότι καὶ τὴν δεξαμενὴν ἐκαθάρισε καὶ τὰς γαίας διὰ μηχανικοῦ κατεμέτρησεν ὁ δ' ἀντιδίκος, ὡς ἀποδεχθεὶς τὴν περὶ κυριότητος τῶν ὑδάτων αὐτῶν καὶ τῶν παρακειμένων γαιῶν ἐπιφυλάξιν τοῦ δημοσίου οὐδμίαν ἀντίρρῳσιν ἢ ἀξιώσιν ἀντέταξεν.

Παραδόξως δὲ τὴν 26 Σεπτεμβρίου 1859 ἰσχυριζόμενος ὅτι τὰ εἰρημένα ἱματικὰ ὕδατα καὶ αἱ περὶ αὐτῶν γαῖαι κατέχονται παρ' αὐτοῦ ὡς κυρίου, ὅτι αὐτὸς τῷ 1843 ἐπέτρεψε τῷ Χατζῇ Ἀβδουραχμάνῃ νὰ κατασκευάσῃ καλύβας πρὸς χρῆσιν τῶν λουμένων καὶ ὅτι ἤδη προτίθεται αὐτὸς νὰ διαθέσῃ τὰ γήπεδα, ἐφ' ὧν ὑπάρχουσιν αἱ καλύβαι, ἐνήγαγε τὸν εἰρημένον ὀθωμανὸν ἐνώπιον τῶν ἐν Λαμῖα Πρωτοδικῶν ἐξαιτούμενος νὰ ὑποχρεωθῇ εἰς τὴν παράλειψιν τῆς διακατοχῆς τῶν γηπέδων ἐπὶ ἀναλήψει τοῦ ὀλικοῦ του, κλπ.

Τὴν ἀγωγὴν ταύτην ὁ χατζῆ Ἀβδουραχμάνης ἀνεκοίνωσε τῷ δημοσίῳ ὁμολογῶν ἐν τῇ ἀνακοινώσει του ὅτι ἐξ ὀνόματος τοῦ δημοσίου κατεῖχε τὰ γήπεδα, ἐφ' ὧν εἶχεν ἀνεγείρει τὰ παραπήγματα.

Τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Λαμῖα Πρωτοδικῶν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 164 (1860) ἀποφάσεώς του ἐπέτρεψε τῷ ἀντιδίκῳ ν' ἀποδείξῃ καὶ διὰ μαρτύρων τοὺς ἰσχυρισμούς του. Μετὰ δὲ τὴν εξέτασιν πολλῶν μαρτύρων ἀποδείξεως καὶ ἀνταποδείξεως ἐξέδωκε τὴν ὑπ' ἀριθ. 239 ἀπόφασίν του, δι' ἧς παραδέχθη τὴν ἀγωγὴν τοῦ ἀντιδίκου καὶ ὑπεχρέωσε τὸν τε ἐναγόμενον χατζῆ Ἀβδουραχμάνην καὶ τὸ δημόσιον νὰ παραλείψωσι τὴν κατοχὴν τῶν εἰρημένων γηπέδων.

Τὸ δημόσιον ὅπῃ ἀνέλαβε τὸν ἀγῶνα ἐξεκτέλεσε τὴν ἀπόφασιν ταύτην. Τὸ δὲ δικαστήριον τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν μετὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 19,277 ἀπόφασίν του, δι' ἧς ὑπεχρέωσε τὸν Δ. Χατζίσκον νὰ προσαγγέῃ ἐγγράφῳ τινα παρ' αὐτοῦ ἐπικαλούμενα ἐξέδωκε τὴν ὑπ' ἀριθ. 19,994 (1862) ἀπόφασίν του, δι' ἧς παραδεχθὲν τὴν ἔφεσιν τοῦ δημοσίου καὶ μετορρόθμεισεν τὴν πρωτοδικὴν ἀπόφασιν ἀπέρριψε ὡς ἀνυπόστατον τὴν ἀγωγὴν τοῦ Δ. Χατζίσκου.

Τῆς ἀποφάσεως ταύτης τὴν ἀναίρεσιν ἤτητατο ὁ Δ. Χατζίσκος· τὸ δὲ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 133 (1862) ἀποφάσεώς του ἀνείλε τὴν ἀπόφασιν ταύτην ἐπὶ λόγῳ ὅτι παραδέχθη ὡς παρὰ πάντων τῶν μαρτύρων βεβαιωθέντα τὰ γεγονότα ὅτι ὁ Ἀβδουραχμάνης ἀπὸ τοῦ ἔτους 1839 κατεσκεύασε τὰς καλύβας ἐν γνώσει τῶν ὀρχῶν καὶ ὅτι κατ' ἔτος ἐπισκευάζεν αὐτάς, ἐνῷ τῶν μαρτύρων ἐνιοὶ δὲν βεβαιῶσι τὰ γεγονότα ταῦτα καὶ παρέπιμψε τὴν ὑπόθεσιν εἰς τὸ ἐν Πατριαῖς δικαστήριον τῶν Ἐφετῶν.

Τὸ ἐν Πατριαῖς δικαστήριον τῶν Ἐφετῶν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 479 τῆς 29 Σεπτεμβρίου 1862 ἀποφάσεώς του ἀπεφάσισεν ἐπίσης ὅπως καὶ τὸ ἐν Ἀθήναις δικαστήριον τῶν Ἐφετῶν.

Ὁ Δ. Χατζίσκος ἐξητήσατο τὴν ἀναίρεσιν καὶ τῆς ἀποφάσεως ταύτης· τὸ δὲ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου ἐπὶ λόγῳ ὅτι τὸ δικαστήριον τῶν Ἐφετῶν ἀρκεῖν ἀναιτιολόγητον τὴν ἀπόφασίν του, μὴ ποιησάμενον λόγον καὶ περὶ τοῦ ἰσχυρισμοῦ τοῦ Δ. Χατζίσκου, ὅτι ἀπ' ἀρχῆς μετεχειρίζετο τὸ ἐκ τῆς πηγῆς τῶν θερμῶν ὑδάτων ρέον ὕδωρ πρὸς ὄφελον τῶν κτημάτων του, ἀνείλε καὶ τὴν ἀπόφασιν ταύτην διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 70 τῆς 8 Ἀπριλίου 1863 ἀποφάσεώς του καὶ παρέπιμψε τὴν ὑπόθεσιν εἰς τὸ δικαστήριον τοῦτο.

Ἐπειδὴ τὸ δημόσιον καὶ ὡς ἀναλαβὸν τὸν ἀγῶνα τῆς δίκης συνεπεία τῆς πρὸς αὐτὸ γενομένης ἀνακοινώσεως, καὶ ὡς παρεμβὰν ἔχει κατὰ νόμον τὸ δικαίωμα καὶ ἐξ ὀνόματος τοῦ χατζῆ Ἀβδουραχμάνῃ ν' ἀντικρούσῃ τὴν ἀγωγὴν τοῦ ἀντιδίκου καὶ ἐν ἰδίῳ ὀνόματι νὰ προτείνῃ νέας ἀξιώσεις καὶ τοὺς ἰσχυρισμούς τοῦ ἀντιδίκου νὰ ἀποκρούσῃ.

Ἐπειδὴ ἡ κατὰ τοῦ χατζῆ Ἀβδουραχμάνῃ ἀγωγὴ τοῦ ἀντιδίκου δὲν ἔχει ἀντικείμενον τὴν ἀνάγκησιν διακατοχῆς, βίᾳ ἢ λαβρᾷ παρ' αὐτοῦ ἀφαιρηθείσης ἀλλὰ τὴν παράλειψιν διακατοχῆς κατ' ἀπλὴν παράκλησιν παραχωρηθείσης.

Ἐπειδὴ πρὸς παραδοχὴν τοιαύτης ἀγωγῆς πρέπει ν' ἀποδειχθῇ πρὸ πάντων ὁ νόμιμος λόγος ἢ ἡ νομικὴ βάση αὐτῆς, ταυτίσθαι ἢ περὶ παρακλήσεως σύμβασιν μεταξὺ Χατζίσκου καὶ Ἀβδουραχμάνῃ. Πρὸς ἀπόδειξιν δ' αὐτῆς ἀπαιτεῖται ἐγγράφον καὶ δὲν ἐπιτρέπεται κατὰ νόμον τὸ μέτρον τῶν μαρτύρων, ὡς ὑπερβαίνοντος τοῦ ἀντικειμένου τῆς συμβάσεως τὸ πρὸς τῶν πεντήκοντα δραχμῶν ὅθεν παρὰ νόμον ἐπιτρέπη τῷ ἀντιδίκῳ τὸ μέτρον τῶν μαρτύρων καὶ αἱ μαρτυρίαι τῶν περὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου ἐξετασθέντων μαρτύρων δὲν δύνανται νὰ ληφθῶσιν ὑπ' ὄψιν.

Ἐπειδὴ τὸ ὑπ' ἀριθ. 192 συμβολαιογραφικὸν ἐγγράφον τοῦ 1840, ἢ τῆς 27 Μαρτίου 1843 ἐπιστολὴ τοῦ Ἀβδουραχμάνῃ καὶ τὸ ὑπ' ἀριθ. 4760 συμβολαιογραφικὸν ἐγγράφον τοῦ 1852, ἅτινα ὁ ἀντιδίκος ἐπικαλεῖται πρὸς ἀπόδειξιν τῆς εἰρημένης συμβάσεως ἐγένοντο προλήλιας κατ' ἀπίστην καὶ προποιήσιν. Αναμφισβήτητα δὲ τεκμήρια τῆς εἰκονικότητος εἰσὶ τὰ ἐξῆς γεγονότα, πρῶτον ἡ ἐνώπιον τοῦ εἰρηνοδικεῖου κλήσις τοῦ ἀντιδίκου κατὰ τοῦ Ἀβδουραχμάνῃ τῆς 2 Αὐγούστου 1840, καὶ ἡ ἐνώπιον τοῦ Εἰρηνοδικεῖου Ἰπάτης ὁμολογία τοῦ ἀντιδίκου, ἐξ οὗ προκύπτει ὅτι πρὸ τοῦ 1843 ἤτοι κατὰ τὸ 1839 ὁ Ἀβδουραχμάνης ἀντι τινὸς ἀδείας τοῦ ἀντιδίκου ἢ συμφωνίας μετ' αὐτοῦ ἀνέγειρε παραπήγματα, δεύτερον ἡ ἀπὸ τοῦ ἔτους 1843 ὅτε, ὡς λέγει, ἐπέτρεψε τῷ Δ. Χατζίσκῳ

λειτουργιών κατέχεται από τὸν ἀγοραστὴν Χατζίσκον ἀπὸ τὸ 1833, τὸ δὲ διότιρον διεφύλωνικεῖτο καὶ κατεῖχετο ὑπὸ τοῦ δημοσίου μέχρι τινός, ὅτε καὶ περιχωρήθη εἰς τὸν ἀγοραστὴν Χατζίσκον συμφώνως μετὰ ἀναφύλακτα ἀπὸ τῆς ἀπὸ 18 Φεβρουαρίου 1844 συμβάσεως μεταξὺ Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως καὶ Ὀθωμανικῆς.

4) Ἐπειδὴ τὸ μερίδιον τὸ ἀνήκον ἤδη εἰς τὸ δημόσιον εἶναι αὐτὸ ἐκείνο ὅπερ ἀνήκειν ἐπὶ Τυρκοκρατίας εἰς τὴν Σατράπην τῆς Ἡπείρου Ἀλῆ Πασᾶν καὶ καθόσον τὸ δημόσιον παρέχει τὰ δικαιώματά του καὶ τοῦ δικαιώματος τοῦ πολέμου, λόγῳ ὅτι τὸ εἰς τὸ δημόσιον ἤδη ἀνήκον κατεῖχετο ἐν καιρῷ τῆς ἐκρήξεως τῆς ἐπαναστάσεως τοῦ Ἀλῆ Πασᾶ, τὸ μερίδιον τοῦτο ἐμπεριλαμβάνεται εἰς τοὺς προσαγομένους ἐπίσης ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τούτου παλαιούς τουρκικοὺς τίτλους, ταῖα καὶ χοσιτίγια τῆς 25 καὶ 28 Ἰαννουαρίου 1231 ὑπὸ τὰ στοιχεῖα δ. ε. διὰ τῶν ὁποίων ἡγόρασαν οἱ Ἀλῆ Πασᾶς, Ὁσμάν Ἀγάς καὶ Ζέρβας, ἀνὰ ἐν τριτημόριον τοῦ αὐτοῦ κτήματος Θέρμα, ἀλλὰ μόνον εἰς τὰς θέσεις Ἀργυροχωρίου, Βρομοστυκιᾶς καὶ Βογομύλλου, ὥστε ἐκ τῶν τίτλων τούτων ὁ Ἀλῆ Πασᾶ εἴτινες εἶναι καὶ οἱ τίτλοι τοῦ δημοσίου, ἀποδεικνύεται ὅτι οὔτε ὁ Ἀλῆ Πασᾶς, οὔτε τὸ δημόσιον ἐπομένως ἔχουσι τὰ παραμικρὸν ἐπὶ τοῦ ὕδατος δικαίωμα, τούτου ἕνεκα δὲ καὶ εἰς τὴν μεταξὺ τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως καὶ τῆς Ὀθωμανικῆς συνθήκης δὲν λέγεται ὅτι τὸ ἐν ἀδιαίρετον τρίτον ἐν τῷ τοιζλικίῳ Θέρμα ἀνῆκε τῷ δημοσίῳ ἀλλ' ἐν μερίδιον ἐκ τοῦ τοιζλικίου Θέρμα.

5) Ἐπειδὴ ἐντὸς τῶν θέσεων Ἀργυροχωρίου κλπ. εἰς τὰς ὁποίας τὸ δημόσιον εἶναι συγκύριον κατὰ τὸ ἐν τρίτον δὲν ὑπάρχουσι τὰ ἐν λόγῳ ὕδατα, ἀπεναντίας ταῦτα ἀπέχουσι μίαν περίπου ὥραν μακρὰν καὶ κινεῖται ἐντὸς τῶν θέσεων εἰς τὰς ὁποίας ἰδιοκτητὴς εἶναι ὁ Δ. Χατζίσκος μόνος καὶ τὴν ἀλήθειαν ταύτην βεβαιοῖ καὶ αὐτὸς ὁ δήμαρχος Ἰππῆτης διὰ τοῦ προσαγομένου πιστοποιητικοῦ αὐτοῦ ὑπὸ τὸ στοιχεῖον ε. γ. χρείας δὲ τυχούσης ἀναδεχόμεθα νὰ τὸ ἀποδείξωμεν καὶ διὰ παντός νομίμου μέσου ἂν τὸ δικαστήριον τὸ θεωρήσῃ ἀναγκαῖον.

Ἐπειδὴ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Γ. Σκοῦρα οὔτε ἐλάθεν ὑπ' ὅφιν τὸ δικαστήριον τῶν Πρωτοδικῶν ἕνεκα τούτου καὶ ὁ λόγος τῆς παρὰ τοῦ δημάρχου ἐξαίρεσεως εἶναι ἀετιώστατος.

7) Ἐπειδὴ οὐδεμίαν οὐδεμίαν πράξιν κατοχῆς ἀπέδειξε τὸ δημόσιον, διότι ἡ ἀποστολὴ μηχανικοῦ πρὸς καταμέτρησιν καὶ σχεδίασιν δὲν δύναται νὰ ὀνομασθῇ πράξις κατοχῆς, ἄλλως τε ταῦτα ἐγένοντο πρὸ πολλῶν χρόνων καὶ οὐδεμίαν ὑπάρχει μεταξὺ αὐτῶν συνέχεια οὔτε ἀνατρέπουν τὰς ἀποδείχθεις πράξεις κατοχῆς τοῦ ἐφεσιδλήτου κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη.

8) Ἐπειδὴ ἡ νυνώτερα κατοχὴ πάντοτε σκοπεῖται, ἐπειδὴ δὲν πρόκειται περὶ ἰδιοκτησίας, ὥστε ὅσα περὶ αὐτῶν ἐπικαλεῖται τὸ δημόσιον εἶναι ζῆνα τῆς παρούσης δίκης.

9) Ἐπειδὴ δὲν εἶναι ἀληθὲς ὅτι ὁ Ἀβδουραχμάνης ὑπῆρχε διακάτοχος ἐπ' ὀνόματι τοῦ δημοσίου, διότι οὐδ' ὅλως ἀπιδείχθη τοῦτο, ἀπ' ἐναντίας ἐκ τῶν μαρτύρων καὶ ἐκ τῶν ἐγγράφων ἀποδεικνύεται τὸ ἐναντίον, διότι ἐκ τῆς ἀπὸ 27 Μαρτίου 1843 ἰδιοχειροῦ ἐπιστολῆς του ἐξάγεται ὅτι ὁ Ἀβδουραχμάνης καὶ τότε ἐζήτησε τὴν ἄδειαν ἀπὸ τὸν Χατζίσκον νὰ κατασκευάσῃ καλύβας εἰς τὴν θέσιν τῆς πηγῆς τοῦ λουτροῦ, ὡς καὶ εἰς τὰ παρελθόντα ἔτη τῷ εἶχε δοθῇ παρὰ τοῦ ἰδίου Χατζίσκου τοιαύτη ἄδεια. Ὅτι δὲ καὶ εἰς τὰ παρελθόντα ἔτη εἶδετο ἡ ἄδεια ἀπὸ τὸν Χατζίσκον ἀποδεικνύεται καὶ ἐκ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 191 τῆς 7 Σεπτεμβρίου 1840 συμβολαίου μεταξὺ Πανοπούλου πληρεξουσίου τοῦ Δ. Χατζίσκου καὶ Ἀβδουραχμάνη δι' οὗ οὗτος ἔδωκε τῷ Δ. Χατζίσκῳ δραχ. 50 διὰ τὰς καλύβας ἃς ἐπισκεύαζεν εἰς τὸ χεῖλος τῶν θερμῶν ὑδάτων ἀκολουθῶν διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 47 συμβολαίου τῆς 14 Μαΐου 1852 πάλιν ὁ Ἀβδουραχμάνης ἐνοικίασε ἀπὸ τὸν Χατζίσκον τὸ αὐτὸ δικαίωμα νὰ κατασκευάσῃ παραπήγματα ἐκ τῆς πηγῆς τῶν λουτρῶν ἀπὸ καὶ κατασκευάσῃ, αἱ δὲ τοιαῦται συμβολαίαι γινόμεναι διὰ δημοσίων ἐγγράφων καὶ παρακολουθούμεναι ἀπὸ ἐξωτερικὰ ἀποτελέσματα δημοσίου καὶ πασιφανῆ τὴν κατασκευὴν καὶ διατήρησιν καλυβῶν ἐπὶ τοῦ χείλους τῆς πηγῆς τῶν θερμῶν ὑδάτων, ἀποδεικνύουσι προφανῶς, ὅτι τὴν κατοχὴν εἶχεν ὁ Ἀβδουραχμάνης διὰ τοῦ Δ. Χατζίσκου.

10) Ἐπειδὴ ἐκ τῶν μαρτυριῶν ἀπιδείχθησαν ἐκτὸς τῶν ἀνωτέρω καὶ αἱ ἐξῆς πράξεις κατοχῆς ὑπὸ τοῦ Δ. Χατζίσκου γινόμεναι.

α) Κατὰ τὸ ἔτος 1857 ὁ Ἀθανάσιος Σκοῦρας μετὰ τὸν Ἀθηναῖον Καρβούνην κατὰ παραγγελίαν τοῦ Γεωργίου Σκοῦρα πληρωθέντες ὑπὸ τούτου ἐκκαθάρουν τὴν λεκάνην τῶν λουτρῶν, ὁ δὲ πληρώτας αὐτοῦ Γ. Σκοῦρος ἐλέγεν ὅτι παρεγγέλθη πρὸς τούτου ὑπὸ τοῦ Δ. Χατζίσκου (ὅρα κατὰθεσιν Ἀθ. καὶ Ἀθ. Καρβούνη).

β) Ὅτι κατὰ τὸ 1858 ὁ Χατζίσκος καὶ περιέφραξε τὸν κρατῆρα τῶν λουτρῶν διὰ γονθρῶν ξύλων (πάτερα) ἰδίας δαπάνης πρὸς φύλαξιν ἐκ τοῦ κινδύνου τῶν λουζομένων, τὸ περιφράγμα τοῦτο ὑπάρχει καὶ μέχρι τῆς σήμερον, ἡ δὲ ῥογασία αὕτη ἐγένετο κατὰ διαταγὴν καὶ δαπάνην τοῦ Δ. Χατζίσκου ὑπὸ τῶν Γ. Σκοῦρα, Ζαχου Τσαπανοκόσι, Πούλου, Θεοδώρου Γεωργίου, Ἀναγνώστου Ψυχιοπούλου, καὶ αὐτοῦ τοῦ χατοῦ Ἀβδουραχμάνη παρόντος πάντοτε, (ὅρα τὰς καταθέσεις αὐτῶν).

γ) Ὅτι ὁ Χατζίσκος πλησίον τῆς διέξαμενης τῶν θερμῶν λουτρῶν κατασκεύαζε κατὰ τὸ ἔτος 1856 καὶ 1857 οἰκίαν ἣν εἶχε καὶ σήμερον (ὅρα κατὰθεσιν Σπύρου Καχτάνη, Χρήστου Παπασταμάτη καὶ ἐκ τῶν μαρτύρων τῆς ἀνταποδείξεως, ὅρα τὰς καταθέσεις Ἀναγν. Τραγωδάρα, Νικ. Μερσιώτου, Κωνστ. Ἀναγνωστοπούλου).

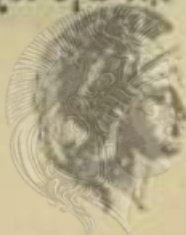
δ) Ὅτι τὸ χόρτον τὸ περὶ τῆς πηγῆς φυόμενον μέχρι τοῦ χείλους αὐτῆς καθ' ὅλας τὰς πλευράς, ἐκτὸς τῆς ἀνατολικῆς, βόσκουσι τὰ ποίμνια τῶν ὑπὸ τοῦ Χατζίσκου ἐνοικιαζόντων τὸ χόρτον.

Διότι τὸ δημόσιον ἐκράτησε τὸ πλησίον τοῦ Βογομύλλου καὶ περὶ τὸν Καμπεριώτη λιβάδι, καὶ οὐδέποτε τὸ

γκρισίς πάλιν ταῦτα πάντα οὐδεμίαν ἠδύναντο νὰ ἔχωσιν ἐπὶ τὴν προκειμένην περὶ κατοχῆς δίκην, εἰς ἄλλον δύνχται νὰ ἦναι κύριος καὶ ἄλλος ὁ κάτοχος ἐνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ κτήματος.

Ἐπειδὴ ὁμοῦ οὐδὲν τῶν ἀνωτέρω ὑπάρχει διότι οὔτε νενομισμένον, οὔτε διατεταγμένον ἐπὶ τινὶ ποινῇ ὑπάρχει νὰ ἐπικυρώσονται αἱ ὀθωμανικαὶ πωλήσεις ὑπὸ τῆς ἐπιτροπῆς καθόσον ἡ σύστασις ταύτης ἦτο ἀπλὸν διοικητικὸν μέτρον τείνον πρὸς φύλαξιν τῶν ἀγοραστῶν ἀπὸ ἀγορᾶς βακουζίων, μαχλουλίων καὶ ἄλλων τοιοῦτου εἶδους κτημάτων καὶ ὅπως αἱ ἀγοραὶ γίνωνται διὰ χροστειῶν καὶ οὐχὶ διὰ ιδιωτικοῦ ἐγγράφου ὅπερ ἤθελεν ἐκθίσει τοὺς ἀγοραστὰς εἰς ἀπαιτήσεις τῶν τυχόν συνιδιοκτητῶν ὀθωμανῶν (ὄρα τὴν ἀπὸ 27 Δεκεμβρίου 1832 διακήρυξιν τῶν κατὰ τὴν Εὐβοίαν καὶ Ἀττικὴν Ἑλλ. ἐπιτροπῆς περὶ τῆς ἀγορᾶς τῶν ὀθωμανικῶν ιδιοκτησιῶν, ὥστε ἐκ τῆς μὴ ἐπικυρώσεως ὑπὸ τῆς ἐπιτροπῆς τὸν κίνδυνον τοῦτον διέτρεχον οἱ ἀγορασταὶ ἀπὸ μέρους τῶν πολιτῶν ἢ τῶν μετ' αὐτῶν συνιδιοκτητῶν ὅχι ὁμοῦ εἰς ἀπώλειαν τινὰ τῶν δικαιωμάτων των, καὶ οὐδὲν δικαίωμα περιήργετο εἰς τὸ δημόσιον ἐκ τῆς μὴ τῆς ἐπιτροπῆς ἐπικυρώσεως. Ἐπειδὴ ὁμοῦ τῇ 24 Ἀπριλίου 1840 ὑπέβαλον τὰ χροστειὰ ἀμφοτέρων τῶν ἀγορῶν μου εἰς τὴν ἐξεταστικὴν ἐπιτροπὴν (ὄρα τὸ ὑπὸ ἡμερομηνίαν ταύτην ἐγγράφον μου ἐπικυρωμένον προσκρόντως) δὲν ἐπέμεινα δὲ εἰς τὴν ἐπικύρωσιν τοῦ ἐνὸς χροστειοῦ τοῦ ἐφορῶντος τὴν ὑπὸ τοῦ Ζέρβα γενομένην πώλησιν, διότι τὸ μέρος τοῦτο κατεῖχον ἀδιαφιλονεικῶς ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς ἀγορᾶς αὐτῶν, ἐπέμεινα δὲ ὡς πρὸς τὴν ἐπικύρωσιν τῆς ἐτέρας ἀγορᾶς ἦτοι τοῦ μεριδίου τοῦ Ὁσμάν Μπετζίστα ὅπερ τὸ δημόσιον διαφιλονεικῶν καθόσον τοῦ πωληθέντος μὴ τοῦτου μέρους θέσεις τινὰς εἶχον καταλάβει ἀπὸ τῆς πωλήσεως αὐτοῦ τοῖς ἀπλάσιον μέρος κατεῖχε τὸ δημόσιον καὶ δυνίζητον εἰμὴ καὶ αὐτοῦ τὴν παράδοσιν ὅπερ ἀκολούθως τὸ δημόσιον μοὶ παρέδωκεν. Ἐπειδὴ ὁ ἰσχυρισμὸς τοῦ δημοσίου ὅτι οὐδέποτε λόγον ἐποικητάμην περὶ τοῦ ἐνὸς τρίτου καὶ ὅτι ὡς ἐκ τούτου ἀποδεικνύεται ὅθεν ὅτι μόνον τὸ ἐν τρίτον ἡγορασάμην εἶναι ἀνυπόστατος διότι διὰ τῶν ἀναφορῶν μου παρεπνούμενη διὰ τὸ ἀμφισβητούμενον τρίτον, ὅπερ μέχρι τινὸς κατεῖχε τὸ δημόσιον, περὶ τοῦ ἄλλου τρίτου δὲν εἶχον ἀφορμὰς παραπόνου κατέχων αὐτό· ὅτι δὲ περὶ τῶν δύο τρίτων ἡνόουν ἐξαγεται α) ἐκ τῆς ἀπὸ 24 Ἀπριλίου 1840 ἀναφορᾶς μου εἰς ἡν ἀναφέρω ἀμφοτέρω τὰ χροστειὰ· β) ἐκ τῆς ἀπὸ 29 Φεβρουαρίου 1840 ἀναφορᾶς μου εἰς ἡν παραπονέομαι περὶ τοῦ ὑπὸ τοῦ δημοσίου κατεχομένου τρίτου· γ) τῆς ἀπὸ 13 Αὐγούστου 1840 ἐτέρας ἀναφορᾶς μου δι' ἧς ζητῶ τὸ ἐν τρίτον τὸ ὑπὸ τοῦ Ὁσμάν Μπετζίστα βητικῶς πωληθὲν ἐμοί· δ) τῆς ἀπὸ 13 Ὀκτωβρίου 1841 ἐτέρας ἀναφορᾶς μου τὸ ἐν ἀπὸ τὰ δύο τρίτα ὅπερ εἰσέτι κατέχει τὸ δημόσιον· ε) τῆς ἀπὸ 11 Ἰουλίου 1842 ὁμοίας εἰς ἡν λέγω στεροῦμαι εἰσέτι τὸ ἄλλο τρίτον τοῦ κτήματος Θέρμα· ς) τῆς ἀπὸ 22 Ἰουνίου 1843 ἀναφορᾶς μου εἰς ἡν λέγω τὸ ἐν ἐκ τῶν δύο τρίτων τοῦ κτήματος Θέρμα ιδιοκτησίας μου διαφιλονεικῶν τις εἰσέτι· ζ) τὴν 9 Αὐγούστου 1843 ἐτέρας ἀναφορᾶς μου ὅν ἐκθέτω πεποιθήσεις τῆς Β. Γραμματείας διὰ τὸ ἕτερον τρίτον τοῦ κτήματος, κλπ. ἢ) τῆς ἀχρονολογήτου ἀναφορᾶς μου πρὸς τὴν ἐπιτροπὴν ληφθείσης τὴν 5 Ἰανουαρίου 1844 ἐνθα βητικῶς ἀναφέρων, ὅτι ἐξαίτουμαι τὴν ἐπικύρωσιν τῶν χροστειῶν τῶν δύο τρίτων τοῦ κτήματος καὶ ἐν γένει ἐξ ὅλων τῶν λοιπῶν ἀναφορῶν μου, αἱ, ὡς καὶ τὰς προλαβούσας προτάγει τὸ δημόσιον, καὶ αἱ τινες ἀποτελοῦσι διὰ τοῦτο ἀπόδειξιν κατ' αὐτοῦ, ἐξ αὐτῶν οὐδεμίαν ἀμφισβησίαν μένει ὅτι κατέχω τὸ ὑπὸ τοῦ Ζέρβα πωληθὲν καὶ περὶ τούτου δὲν ἔκαμα λόγον, ζητῶ μόνον τὸ ὑπὸ τοῦ Ὁθωμανοῦ Μπετζίστα πωληθὲν ἐμοί. Ἐπειδὴ τόσω αἱ ἀπὸ 23 Νοεμβρίου καὶ 1 Δεκεμβρίου 1840 ἀναφορᾶς μου δι' ἧς δηλῶ ὅτι παραιτοῦμαι τῶν εἰσοδημάτων, ὅσω καὶ τὸ περὶ τούτου ἐκδοθὲν Β. Διάταγμα ἀφορᾶσι τὸ μέρος τὸ ὑπὸ τοῦ Μπετζίστα πωληθὲν ὅπερ δὲν κατεῖχον καὶ οὐτινος τοὺς καρποὺς ἀπελάμβανε τὸ δημόσιον, καὶ οὐχὶ τοὺς καρποὺς τοῦ μεριδίου τοῦ Ζέρβα, ὅπερ κατεῖχον καὶ οὐ τοὺς καρποὺς ἀπελάμβανον, καὶ ὡν ἐπομένως δὲν ἠδυνάμην νὰ ἔχω ἀφορμὴν νὰ παραιτηθῶ ἀπὸ τοὺς ἀπήλαυον, ὡς ἐβρίθη. Ἐπειδὴ ταῦτα πάντα ἐνῶ ἐξάγονται ἐκ τῶν ἀνωτέρω προτεπιβεβαιωθῶνται ἐκ τῆς ὑπ' ἀριθ. 5229 τῆς 24 Σεπτεμβρίου 1842 διαμαρτυρίας μου ἐπιδοθείσης εἰς τὸν ὑπουργὸν τῶν οἰκονομικῶν τὴν 30 Σεπτεμβρίου 1842 κατὰ τὸ συνημμένον ἐπιδοτήριον τοῦ κλητῆρος Πέρδικα δι' ἧς ἐξάγεται σαφῶς ὅτι κατεῖχον ἀπ' ἀρχῆς τὸ ἐν μερίδιον τοῦ Ζέρβα ὅτι ἀπασαὶ αἱ μετὰ τοῦ δημοσίου διαπραγματεύσεις ἀπέβλεπον τὸ μερίδιον τοῦ Μπετζίστα, καὶ ὅτι ἡ ἐπικαλυμμένη παραίτησις ἀπέβλεπε τοὺς καρποὺς μόνον τοῦ μεριδίου τούτου. Ψευδῶς ὁ δὲν τὸ δημόσιον ἀναφέρει ὅτι αὐτὸ κατεῖχον ὁλόκληρον τὸ κτῆμα καὶ ὅτι κατὰ τὸ 1844 ἔλαβον μόνον τὸ ἐν τρίτον παραιτηθεὶς τῶν καρπῶν. Τὸ μερίδιον τοῦ Ζέρβα κατεῖχον ἀπὸ τῆς ἀγορᾶς αὐτοῦ, τὰς γαίας τοῦ Μπετζίστα ἔλαβον εἰς τὴν κατοχὴν μου, ἀρα μοὶ παρέδωκε αὐτὸ τὸ δημόσιον. Ἐπειδὴ διὰ τῆς ἀπὸ 10 Δεκεμβρίου 1839 ἀγωγῆς μου κατὰ τοῦ Χατζῆ Ἀβδουραχμάνη ἰσχυρίσθην ὅτι εἰμαι κύριος καὶ κάτοχος τῶν θυρμῶν ὕδατων, καὶ ὅτι ὡς ἐκ τούτου παρακληθεὶς ὑπὸ τοῦ Χατζῆ Ἀβδουραχμάνη ἐπείτρεψα αὐτῷ κατὰ τὸ 1843 νὰ κατασκευάσῃ καλύβας πρὸς χρῆσιν τῶν λουομένων τὰς ὁποίας ἐκτοτε κατασκευάζει κατ' ἑτοῦς ἐπιτρέποντος ἐμοῦ τοῦτο, καὶ ὅτι ὁ Χ. Ἀβδουραχμάνης ὅτε ἐκινήθη ἡ ἀγωγὴ δὲν κατέλειπε τὴν κατοχὴν τῶν γηπέδων τῶν εἰρημένων καλυβῶν, καὶ ἐζήτησα νὰ υποχρεωθῇ ὁ ἀντιδικὸς νὰ παραλείψῃ τὴν κατοχὴν τῶν εἰρημένων γηπέδων, καὶ διαταχθῇ εἰς αὐτοὺς ἡ ἐγκατάστασις μου ὅ ἐστι ἐκίνησα τὴν περὶ παραλείψεως τῆς κατὰ παράκλησιν ἐπιτραπίσεως τοῦ Ἀβδουραχμάνη νόμης ἀγωγῆς. Ἐπειδὴ τὸ δημόσιον, εἰς ὃ ἀντικεινῶν ἡ δίκη ὑπὸ τοῦ Χ. Ἀβδουραχμάνη παρεμδὴν ἰσχυρίσθην διὰ τῆς ἀπὸ 1 Φεβρουαρίου 1860 προτάσεως αὐτοῦ ὅτι αὐτὸς ἦτο κάτοχος τῶν ἐπιδίκων γαιῶν, καὶ ὅτι ὁ Χ. Ἀβδουραχμάνης κατὰ παράκλησιν αὐτοῦ (τοῦ δημοσίου) καὶ οὐχὶ ἐμοῦ κατεῖχε. Ἐπειδὴ ἐπομένως τοιαύτης οὕτης τῆς ἀγωγῆς καὶ τῆς ἀμφισβητήσεως, τὸ ἐξεταστὴν ζήτημα εἶναι ἂν κατὰ τὸ 1843 καὶ ἐφεξῆς μέχρι τοῦ 1852 ὅτε διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 4760 συμβολαίου ἐπείτρεψε τῷ Χ. Ἀβδουραχμάνη νὰ ἀνοίξῃ τὰς καλύβας ἐνῶ εἶχον ἐγὼ τὴν

ΤΟΙΧΕΙΟΝ ΙΣΤ.

Α. Μ π α λ α ν ο ς.

Θεόθεν ἀντίληψις.

Ἐπὶ τοῦ ἐξῆς ζητήματος, ἡ ἀπάντησις τῶν ζηλωτῶν Νομοδιδασκάλων ὅποια τις ἐστί·
Ἐκ τοῦ ὕδατος τοῦ πηγάζοντος ἐκ τοῦ ἀγροῦ τοῦ Ζεῆδ' ἐξ οὗ οὗτος ἐκπαλαί ποτίζει τὸν ἀγρὸν αὐτοῦ ἀπο-
κλειστικῶς, ἂν τινες προτίθενται ἀδίκως νὰ ποτίσωσι τοὺς ἰδίους αὐτῶν ἀγροὺς δύναται ὁ Ζεῆδ' νὰ τοὺς ἐμποδίσῃ;
Απάντησις δύναται

Ὁ ἴψιστος Θεὸς σωφύτατος

ὑπογ. Ἐσπερίδ Χ. Ἀγμίδ Σιδικῇ Μουρτῇ ἐν τῇ πόλει Σμύρνης

(Ἀρεταίῳ αὐτῷ τὰ παραπτώματα)

(Ἀραβιστὶ) Οὐχὶ τινὶ τὸ ποτίζειν τὴν γῆν αὐτοῦ ἢ τὸν σπόρον αὐτοῦ ἐκ τοῦ ποταμοῦ τοῦ ἄλλου, τῆς βρύσεως
αὐτοῦ, ἢ τοῦ ὑδραγωγείου αὐτοῦ, εἴτε πιῆται πρὸς ταῦτα, εἴτε οὐ.

(Φασουγὰν)

(ῥέπονται αἱ ἐπικυρώσεις τῆς ὑπογραφῆς τοῦ Μουρτῇ καὶ τῆς τοῦ διερμηνείας τοῦ Προξενίου Σμύρνης ὑπὸ χρο-
νολογίαν 8 Αὐγούστου 1859.

Ἐπικυροῖ τὸ ἀκριβὲς τῆς ἐκ τοῦ ὁλωμανικοῦ μεταφράσεως.

Ἐν Ἀθήναις, τῇ 6 10ερίου 1859

(Γ. Σ)

Ὁ Διερμηνεὺς τῆς Κυβερνήσεως

Κ. Αφθονίδης.

ΣΤΟΙΧΕΙΟΝ ΙΖ.

Α. Μ π α λ α ν ο ς.

Παραπομπαὶ τοῦ Ρωμαϊκοῦ Δικαίου.

Πανδ. Ν. 2. § 1 (1. 8) | de divisione rerum et qualitate.
Εἰσηγ. . . . § 1 (2. 2) |

Βασιλ. (16. 3) — Θεοφιλ. § 1 (2. 1).

Glueck—Kommentar der Pandecten Τόμ. 2 § 169 Σελ. 492.

Reinhardt Ergaenzung zu dem Gluecks Kommentar

der Pandecten—Τόμ. 1. Μ. 1. Σελ. 366.

Fünke. Archiv fuer civilistische.

Praxis. Τόμ. 12 Σελ. 287.

Πανδ. Ν. 11 (13. 24) Ν. 24 § 12 (39 2)

Ν. 21 (39 3)

Κώδ. Ν. 20 (3. 34).

Kori—Archiv fuer zivil Pr. Τόμ. 18 Σελ. 40.

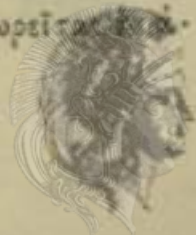
Πρὸς λύσιν τοῦ ζητήματος ἂν θεωρεῖται καὶ ἰσχυρικὰ ὕδατα δύναται νὰ ᾖναι ἀντικείμενον ἀποκλειστικῆς ἰδι-
οκτησίας τῶν ἀτόμων κατὰ τὸ ρωμαϊκὸν δίκαιον ἀνάγκη νὰ ἐκτεθῶσι τὰ ἐπόμενα.

Καθ' ὅλου παρατηρεῖται ὁμοίως ἐν ἀρχῇ ὅτι οἱ πηγαὶ τοῦ Ρωμαϊκοῦ Δικαίου φαίνονται κατὰ τι ἐλλείπει· δι-
ὅτι οὐδένα ποιοῦσι λόγον ἰδίως περὶ θεωμάτων καὶ ἰσχυρικῶν ὑδάτων, ἀλλ' ἐν γένει περὶ ὑδάτων, καὶ κατὰ τὰς
δικτάσεις ταύτας ἀνομιεῖται λυεῖται καὶ τὸ προκείμενον ζήτημα.

Διότι οὐδόλως δύναται νὰ φιλονικηθῇ ὅτι οἱ περὶ ὑδάτων Νόμοι δὲν ἀναφέρονται εἰς τὸ ἐρώτημα, καθ' ὅτι ἄλ-
λως μένομεν ἀνευ νομοθεσίας ἐπὶ τοῦ προκείμενου οὕτω δὲ ἤθελεν ἀνγκάζεσθαι ὁ τυχὼν δικαστὴς πρὸς ἀρνησιδι-
κίαν, ὅπρι δὲν συγχωρεῖται. Διὰ τῆς ἐρμηνείας λοιπὸν τοῦ Ν. 2 § 1 Πανδ. (1. 8) καὶ τοῦ § 1. Εἰσηγ. (2. 1) de
divie rer. et qualit. φθάνομεν εἰς τὴν καταφατικὴν λύσιν τοῦ ζητήματος.

Ὁ νόμος τῶν Πανδικτῶν ἔχει ὡς ἐξῆς. — Ὁ Μαρκεανὸς λέγει «Ἐκ τῶν πραγμάτων τινὰ μὲν ἀνήκουσιν κατὰ
τὸ φυσικὸν δίκαιον τοῖς πᾶσι κοινῇ, ἄλλα δὲ ταῖς ἐμῇς (νομικαῖς προσώποις). τινὰ δὲ οὐδενί, τὰ πλεῖστα ὅμως
τοῖς ἀτόμοις ἰδίᾳ, τὰ ὅποια ἀποκτῶνται ὑπὸ τῶν ἰσχυτῶν κατὰ διαφόρους τρόπους § 1. Κατὰ τὸ Φυσικὸν Δί-
καιον κοινῇ τοῖς πᾶσι εἶναι ὁ ἀῆρ, τὸ ῥεῖον ὕδωρ, ἡ θάλασσα, διὸ καὶ αἱ ὄχθαις — Αὐτὰ ταῦτα λέγει καὶ ὁ
§ 1. τῶν Εἰσηγήσεων· ὁ δὲ § 2 Εἰσηγ. προσθέτει, ὅλοι οἱ ποταμοὶ (ἀέννησοι) καὶ οἱ λιμένες εἰναι δημόσιοι κτλ.

Ἐκ τῶν παρατεθέντων χωρίων ἐξάγεται ὅτι κατὰ γενικὸν κανόνα τὰ πράγματα ἀνήκουσι τοῖς ἀτόμοις ἰδίᾳ,
ὅτι διὰ τὰ πλεῖστα αὐτῶν εἶναι ἀντικείμενον ἀποκλειστικῆς ἰδιοκτησίας. Κατ' ἐξαιρέσεις δὲ μόνον ἀνήκουσιν τῷ
δημόσιῳ ἢ τοῖς πᾶσι κοινῇ; Αἱ ἐξαιρέσεις δὲ ῥητῶς ἀναφέρονται ἐν ταῖς πηγαῖς καὶ οὐδόλως συγχωρεῖται ἡ ἀν-

μένους γὰρ εἰς τὴν πηγὴν τῶν ὑδάτων ὅτι πᾶς τις τῶν προσερχομένων εἰς τὰ λουτρὰ ἠδύνατο νὰ ἐγείρῃ παραπήγμα πρὸς ἰδίαν αὐτοῦ χρῆσιν ἐὰν δὲν ἤθελε νὰ πληρώσῃ ἐνοίκιον εἰς τὸν Ἀδδουραχμάνην, ὅτι ὁ Ἀδδουραχμάνης διέδιδεν ὅτι ἀδεία τῆς Κυβερνήσεως ἤγειρε τὰ παραπήγματα τοῦ.

Ἐπειδὴ ἐκ τῶν περιστατικῶν τούτων ἀποδεικνύεται κατὰ τὴν κρίσιν καὶ πεποιθήσιν τοῦ δικαστηρίου ὅτι τὰ μὲν τῆς Ἰπάτης ὕδατα, καὶ αἱ περὶ αὐτὰ γαῖαι μετὰ τὴν ἐπανάστασιν περιήλθον εἰς τὴν κατοχὴν τοῦ δημοῦ, ὅπερ διατήρησε καὶ ἐφύλαξεν αὐτὴν ἐξαιτίας πράξεως καταφανεῖς καὶ ἐπὶ μακρὸν χρόνον διαρκούσας οἷα εἶναι ἡ ἀνώρυξις τῆς τάφρου.

Ἐπειδὴ αἱ πράξεις, τὰς ὁποίας ὁ ἐνάγων ἐνέργησε, καθὰ ἐρρίθη μὴ λογιζόμεναι πράξεις διακατοχῆς δὲν ἐπιφέρουν τὴν ἀπώλειον τῆς νομῆς τοῦ δημοσίου, οἷοι ἡ ἀπ' ἐκτελέσεως νόμιμος νομὴ δὲν ἀπόλυται εἰμὴ διὰ πράξιν ἄλλου, δι' ὧν αὐτός κτᾶται τῆς νομῆς τοιαύτας δὲ πράξεις οὐδὲν ἐνέργησεν ὁ ἐνάγων.

Ἐπειδὴ ἐξ ἐπισήμου ἐγγράφου τοῦ πρακτικοῦ τῆς 7 Ἀυγούστου 1840 τοῦ εἰρηνοδικοῦ Ἰπάτης ἐξάγεται ὅτι ὁ Ἀδδουραχμάνης ἀντικρούων τὰς ἀξιώσεις τοῦ ἐναγόντος ὡρλόγηται ὅτι θεωρεῖ δημοσία τὰ λουτρά καὶ ὅτι καὶ προηγουμένως εἶχε κατασκευάσει καλοῦδας, ἀποδεικνυμένου δὲ καὶ ἐκ τῶν καταθέσεων τῶν πλείστων τῶν ἐξετασθέντων μαρτύρων ὅτι ὁ Ἀδδουραχμάνης διέδιδεν ὅτι ἀδεία τῆς Κυβερνήσεως κατασκεύαζε τὰ παραπήγματα τοῦ πλησίον τῆς πηγῆς τῶν ὑδάτων. Ἐπειτα ὅτι οὔτε ἡ ἀπὸ 27 Μαρτίου 1843 ἐπιστολὴ τοῦ Ἀδδουραχμάνη, οὔτε τὸ ὑπ' ἀριθ. 192 συμβόλαιον τοῦ 1840, ὡς καὶ τὸ ὑπ' ἀριθ. 4760 συμβόλαιον τοῦ 1852 τὰ ὅποια ἐπικαλεῖται ὁ ἐνάγων ὡς γινόμεναι μετὰ αὐτοῦ καὶ τοῦ Ἀδδουραχμάνη, καὶ ἀγνωστοὶ εἰς τὸ Δημοσίον, δὲν δύνανται νὰ φέρωσι βλάβην εἰς αὐτό, καὶ νὰ μεταβάλλωσι τὴν κατοχὴν τοῦ Ἀδδουραχμάνη, ἥτις κατὰ τὴν ὁμολογίαν τοῦ κατὰ τὰς καταθέσεις τῶν μαρτύρων ἐνεργεῖτο παρ' αὐτοῦ ἀδεία καὶ κατὰ παρακλήσιν τοῦ δημοσίου.

Ἐπειδὴ τὸ πιστοποιητικὸν τοῦ δημάρχου Ἰπάτης καὶ τὰ ἔγγραφα τῆς ιδιοκτησίας τοῦ ἐναγόντος, περιστρεφόμενα εἰς τὴν κυριότητα, δὲν ἔχουν ἐπιρροὴν εἰς τὸ ζήτημα τῆς κατοχῆς περὶ οὗ πρόκειται.

Ἐπειδὴ ἀποδεικνυμένου κατὰ τὰς ἀνωτέρω σκέψεις, ὅτι τὸ δημοσίον ἦτο κάτοχος τῶν ἐποδίων γαιῶν, καὶ οὐδὲν ἀπολέσαν τὴν κατοχὴν τοῦ διὰ τῶν ὑπὸ τοῦ ἐναγόντος ἐνεργηθεισῶν πράξεων, ἡ ἀγωγή τούτου κατὰ τοῦ Ἀδδουραχμάνη κατὰ παρακλήσιν τοῦ δημοσίου κατόχου ἐπρεπε ν' ἀπαρριθῇ, βάσιμος ἐπομένως ἀποφαίνεται ἡ ἐφεσις τοῦ δημοσίου κατὰ τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως, καὶ μεταρρυθμιστέα αὐτή.

Ἐπειδὴ μεταρρυθμιζομένης τῆς ἀποφάσεως, πᾶσα δυνάμει αὐτῆς γινομένη ἐκτέλεσις εἶναι ἀκυροῦς, καὶ δεκτῆς ἐπομένως ἡ αἴτησις τοῦ δημοσίου περὶ ἀκυρώσεως τῆς ἐκτελέσεως.

Διὰ ταῦτα.

Ἰδὼν τ' ἀριθ. 780 καὶ ἐπ. καὶ 210 τῆς πολ. Δικονομίας.

Ἀπορρίπτει τὴν περὶ ἐξαίρεσεως τοῦ μάρτυρος Γ. Σκούρα πρότασιν τοῦ δημοσίου.

Δέχεται τὴν ἐφεσίαν αὐτοῦ κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 239 ἀποφάσεως (ἔτους 1861) τῶν ἐν Λαμίᾳ Πρωτοδικῶν. Ἀπορρίπτει τὴν ἀπὸ 10 Δεκεμβρίου 1859 ἀγωγήν τοῦ Χατζίσκου περὶ παραλείψεως τῆς κατοχῆς τῶν ἐν αὐτῇ ἀναφερομένων θέσεων.

Ἀκροῖ πᾶσαν ἐκτελέσειν πράξιν, γινομένην δυνάμει τῆς πρωτοδικῆς ἀποφάσεως ἐπὶ τῷ τέλει τοῦ νὰ ἐλθῶσιν τὰ πράγματα εἰς τὴν ἥσαν στάσιν πρὸ τῆς ἐκτελέσεως.

Καταδικάζει τὸν Δ. Χατζίσκον εἰς τὰ δικαστικὰ ἐξόδα τοῦ δημοσίου ἀμφοτέρων τῶν βαθμῶν μετριάζοντα εἰς δραχμὰς (100) καὶ εἰς τὰ τέλη τῆς σημάτων δραχμὰς (57).

Ἀπεφασίσθη καὶ ἐγένετο ἐν Πάτραις τὴν 27 Ἰουλίου 1862.

Ὁ πρόεδρος

Δ. Ἐμμανουήλ.

Ὁ ὑπογραμματεὺς

Ἄδρ. Π. Παλαμάς.

Ἐδημοσιεύθη τὴν 1ην Σεπτεμβρίου 1862.

Ὁ Πρόεδρος

Δ. Ἐμμανουήλ.

Ὁ ὑπογραμματεὺς

Α. Τριζινταφυλλόπουλος.

ἀπὸ τὸ δημόσιον, μὴ παραδοθείσης πλέον τῆς κατοχῆς ὑπὸ τοῦ Χ. Ἀδδουραχμάνη πρὸς τὸ δημόσιον, ἀλλ' ἀπειναντίας λαβὼν αὐτὴν ἐγὼ ὑπὸ τοῦ Χ. Ἀδδουραχμάνη ἀπαίτησα αὐτὴν καὶ καλῶς τὴν μεταδίδωσα ἀκλόουθως εἰς τὸν Χ. Ἀδδουραχμάνη κατὰ παράκλησιν αὐτοῦ, παρ' οὗ νομίμως τὴν ἐζήτησα διὰ τῆς περὶ ἐπιστροφῆς τῆς κατὰ παράκλησιν δοθείσης κατοχῆς ἀγωγῆς μου. Ἐπειδὴ ὡς πρὸς τὸ γεγονός τῆς κατοχῆς καλῶς τὸ δικαστήριον ἐπέτρεψε τὴν μαρτυρικὴν ἀπόδειξιν μὴ ὅπως δυνατός τῆς ἐγγράφου ἀποδείξεως ὡς πρὸς τὸ γεγονός τῆς παρακλήσεως ἐκτὸς τοῦ ὅτι ἀποδεικνύεται καὶ διὰ μαρτύρων, ἀποδεικνύεται καὶ δι' ἐγγράφων τὸ ὑπ' ἀριθ. 192 Συμβολαίου τοῦ 1840 τῆς ἀπὸ 17 Μαρτίου 1844 ἐπιστολῆς καὶ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 1742 Συμβολαίου τοῦ 1852. Ἐπειδὴ ὅμως οὐδεμίαν ἐγγράφον ἀπόδειξιν προτάγει ὅτι παρέδωκε τοῦ Χ. Ἀδδουραχμάνη τὴν νῦν κατὰ παράκλησιν αὐτοῦ, διὸ οὐδὲν θέλει ληθῆ ὑπ' ὅψιν ὁ τοιοῦτος αὐτοῦ ἰσχυρισμὸς καθὼς πάντῃ ἀναποδείκτος. Ἐπειδὴ ὁ ἰσχυρισμὸς ὅτι εἰμεθα συγκατοχοὶ δὲν ἐπρότανθη Πρωτοδικῶς (ὅρα τὰς ἀπὸ 1 Φεβρουαρίου καὶ 8 Ἰουνίου 1860 προτάσεις του) ὁ τοιοῦτος ἰσχυρισμὸς εἶναι καὶ ἀνυπόστατος διότι δὲν εἰμεθα συγκατοχοὶ αὐτῆς τῆς θέσεως, ἀλλὰ τὴν θέσιν ταύτην καὶ τὴν πηγὴν τῶν ὑδάτων καὶ τὰ ὕδατα κατέχω ἐγὼ πρὸ πολλῶν ἐτῶν ἀποκλειστικῶς δικαιοῦσα κυρίου χωρὶς νὰ ἔχη καμμίαν κατοχὴν τὸ δημόσιον, καὶ τοῦτο ὅμως ἂν ἦτον, οὐχ' ἦτον δεκτὴ ἵθιεν εἶσθαι ἢ κατὰ τοῦ Ἀδδουραχμάνη ἀγωγῆς μου, ἴφου ὡς ἐρρέθη ἐγὼ μόνος παρέδωκα τῷ Χ. Ἀδδουραχμάνη τὴν κατοχὴν τῶν ἐπιδίκων γαιῶν καὶ οὐχὶ τὸ δημόσιον, ἐπιμένει ὅμως εἰς τὸ ὅτι οὐδεμίαν κατοχὴν ἔχει ἢ ἔσχε ποτὲ τὸ δημόσιον, οὐδὲ ἀπέδειξε συγκατοχὴν εἰς τὴν θέσιν τῶν περὶ τῆς πηγῆς τῶν λουτρῶν καὶ ἐπὶ τῆς πηγῆς αὐτῶν ὡς ἐπὶ τῆς χρήσεως τῶν ὑδάτων αὐτῶν. Ἐπειδὴ τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 19964 ἀναιρεθείσης ἀποφάσεως τοῦ παρεδῆχθη ἐναντίον τῶν ἀνωτέρω διασκέπτων ὅπως αὐθαϊρέτων καὶ ἐσφαλμένων διότι τὸ ἐφετεῖον ἀναφέρει πάντες οἱ μάρτυρες βεβαιῶν ὅτι ἀπὸ τοῦ 1839 ὁ Ἀδδουραχμάνης κατεσκεύασε τὰ παραπήγματα καὶ ἐκτοτε ἐπισκευάζει ταῦτα κατ' ἔτος ἐν γνώσει καὶ συνειδήσει τῆς ἀρχῆς ἀλλὰ καὶ ὁ Ἄρειος Πάγος παρατηρῶν ἐν τῇ ἀποφάσει αὐτοῦ, τὸ ἐφετεῖον περιμόρφωσε πλείστας τῶν καταθέσεων τῶν μαρτύρων, διότι ὁ μὲν Γ. Σκοῦρας Ἀθανάσιος Καρδούνης, Ἡρακλῆς Τσιούρας Β. Νουλάκης καὶ Ἀθ. Εὐρομερίτης οὐδὲν τῶν κατατεθέντων γεγονότων βεβαιῶσι, μηδὲ ἀπολύτως περὶ αὐτῶν λέγοντες, οἱ δὲ Θεόδ. Γεωργίου Α. Ψυχογιόπουλος, Χ. Παπασταμάτης Ἀθ. Σκοῦρας Σπ. Καχτάνης, Α. Σαλαγγας Χ. Χρηστόπουλος Γ. Κασιόμπρας Ἰω. Καθάρης Α. Κραδαρίτης καὶ Γ. Ἀχτιδης, βεβαιῶσαντες μόνον ἀνέγειριν παραπήγματα ὑπὸ τοῦ Ἀδδουραχμάνη, καὶ τὸ ἐφετεῖον ἐξέλαβεν ὅτι ταῦτα κατεσκεύασιν οὗτος ἐν γνώσει καὶ συνειδήσει τῆς ἀρχῆς ἀλλὰ κατέθεσιν ἀπειναντίας ῥητῶς, ὅτι ἀγνοοῦσιν ἐν τινι δικαίωmati κατεσκεύασεν ὁ Ἀδδουραχμάνης τὰ εἰρημένα παραπήγματα α) τὸ ἐφετεῖον ἀναφέρει ὅτι μέχρι τοῦ 1843 ὅτι ὁ Ἀδδουραχμάνης ἔγραφε εἰς ὑμᾶς τὴν ἀπὸ 27 Μαρτίου 1843 ἐπιστολὴν οὐδεμίαν πράξιν κατοχῆς ἐνεργήσαμεν, ἀλλὰ πρῶτον ἐλπισμένησε τὸ Συμβούλιον τοῦ 1840 ὑπ' ἀριθ. 192 καὶ δεύτερον τὰς ἐκ τῶν μαρτύρων ἀποδεικνυομένας πράξεις τῆς βροχῆς τῶν ζώων τῶν ἐνοικιαστῶν μας καὶ τὴν ἀρδευσιν τῶν ἀγρῶν μας διὰ τοῦ ὕδατος τῶν λουτρῶν. Τὸ ἐφετεῖον ἐξακολουθεῖ λέγων ὅτι ἀπὸ τοῦ 1840 καὶ ἐφεξῆς κατεῖχε τὸ δημόσιον διὰ τὸν ἐπ' ὀνόματι αὐτὸν καὶ κατὰ παράκλησιν κατέχοντος τοῦ Χ. Ἀδδουραχμάνη ἀλλ' ἐλπισμένησε τὸ ἐφετεῖον τὴν ἀρχὴν ὅτι ὁ κατὰ παράκλησιν κατέχων δι' ἑαυτὸν καὶ οὐχὶ διὰ τὰ παρακληθέντα, κατεῖχε διὸ καὶ ὁ παρακληθεὶς δὲν δύναται νὰ ἐπικαλεσθῇ τὴν κατοχὴν τοῦ παρακαλέσαντος πρὸς χρησικτησίαν 7 Πανδ. (41. 2) Ἀλλὰ τὸ ἐφετεῖον ἐξακολουθεῖ λέγων ὅτι τὸ δημόσιον κατεῖχε διότι ἐπροκήρυξεν ὅτι ἐκτίθεται εἰς ἐργολαβίαν ἡ κατασκευὴ τῶν λουτρῶν καὶ ἐξεδόθη περὶ τούτου καὶ τὸ ἀπὸ 9|21 Ἰουνίου 1842 Βασιλ. Διάταγμα καὶ ἐγένετο ἡ δημοποίησις τῆς Γραμ. τῶν ἐσωτερικῶν ἀπὸ 17 Ἰουνίου περὶ τούτου καὶ διάφοροι πολῖται ἀνεφύθησαν καὶ συμβόλαιον συνετάχθη περὶ ἀνεγέρσεως καταστήματος τῶν λουτρῶν δι' ἐργολαβίας, ὅλα ὅμως ταῦτα οὐδεμία ἔχουσι νομικὴν ἀξίαν πρῶτον μὲν διότι ἀφ' ὁμολογεῖται ὅτι ὁ Ἀδδουραχμάνης κατεῖχε κατὰ παράκλησιν ἀναγκασίως δὲν κατεῖχε καὶ τὸ δημόσιον, μὴ οὕτως δυνατός κατοχῆς ἐνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ πράγματος ὑπὸ δύο προσώπων Ν. 3 § 5 Πανδ. (412) Pluris eadem van 14 § 0 Tiduis posidien non Posaint καὶ δεύτερον διότι οὐδεμίαν ὕλικὴν πράξιν ἐπὶ τῶν περὶ τῶν γαιῶν λουτρῶν, ἢ καὶ ἐπὶ τῆς πηγῆς αὐτῆς ἢ καὶ ἐπὶ τῶν ὑδάτων ἐγένετο συνεπεία τῶν μνημονευθέντων ἐγγράφων ἐξ ἧς καὶ προκύπτει τὸ ἐλάχιστον τεκμήριον, ὅτι τὸ δημόσιον κατεῖχε, παρατηρητέον δὲ ὅτι ἐνῶ τὰ τοιαῦτα ἐγγράφα συναλασσοντο ὁ Χ. Ἀδδουραχμάνης κατεῖχε παρατηρητέα δὲ ὅτι ἐνῶ τοιαῦτα ἐγγράφα συναλάσσοντο, ὁ Χ. Ἀδδουραχμάνης κατεῖχε παρακλητικῶς παρὰ τοῦ Χατζίσκου λαμβάνων τὴν ἄδειαν (Συμβολ. 1842 ἐπιστολὴ 1843) τὸ ὕδωρ ὁ Χατζίσκος μετεχειρίζετο πρὸς ἀρδευσιν τῶν ἀγρῶν του, τὰ ποιμένα τῶν ἐνοικιαστῶν τοῦ Χατζίσκου ἔδωσκον μέχρι τοῦ χεῖλους τῆς πηγῆς, ὁ Χατζίσκος ἐξοκαθάριζε τὴν πηγὴν τῶν ὑδάτων ἀνέγαγε οἰκίας κλπ. τὴν κατοχὴν λοιπὸν εἶχε τὸ δημόσιον;

Ἀλλὰ τὸ ἐφετεῖον προσθέτει ὅτι αἱ πράξεις τοῦ Χατζίσκου δὲν ἦσαν γνωσταὶ τῷ δημοσίῳ πρῶτον μὲν παρατηροῦμεν ὅτι τὸν ἰσχυρισμὸν τούτον δὲν ἐπρότεινε μέχρι τούδε τὸ δημόσιον, καὶ ἂν ἤδη προτείνει αὐτὸν θέλει εἶσθαι ἀπαράδεκτος διότι οὔτε Πρωτοδικῶς οὔτε κατὰ τὴν πρώτην συνεδρίαν τῶν ἐφετῶν Ἀθηνῶν (ὅταν ἐξεδόθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 19277 ἀπόφασις) προταθείς, ἀλλῶς τε οὐ μόνον ἀναπόδεικτος εἶαι ἀλλὰ καὶ μὴ ἀληθής, διότι ὁ Χατζίσκος ἐνέδιδε εἰς τὰς παρακλήσεις τοῦ Χ. Ἀδδουραχμάνη διὰ δημοσίων ἐγγράφων καὶ δόας πράξεις ἐνῆργει δημοσίᾳ τὰς ἐνῆργει ὥστε οὐδεὶς ἠδύνατο νὰ μὴ λαμβάνῃ γνώσιν αὐτῶν. Τὸ ἐφετεῖον Ἀθηνῶν περιώρισε τὴν γνώσιν τοῦ δημοσίου εἰς μόνην τὴν ἀνέγερσιν τῆς οἰκοδομῆς ἀλλὰ λέγει τοῦτο το πολὺ, πολὺ ἐμφαίνει κατοχὴν τοῦ γηπέδου ἀφ' ὃ ἀνηγέρθη ἡ οἰκοδομὴ ἀλλὰ πρὸς θεοῦ, ὅταν ἡ οἰκοδομὴ γίνεται πρὸς χρῆσιν τῶν λουτρῶν.

ρίζει όμως ο μάρτυς ότι από κανένα δεν παρενοχλήθη, ότι πλησίον των παραπηγμάτων των λουτρών έχει κτισμένον ο Χατζίσκος οίκισκον, ότι και ο μάρτυς έκαμε καλύβια εις τὸ ἴδιον μέρος καὶ κανείς δεν τὸν παρενόχλησε, ότι οἱ βλάχοι κάμνουν μὲν καλύβας περὶ τῶν λουτρῶν, ἀλλ' εἰς ἀπόστασιν βολῆς τουρκίᾳ, ότι ποτὲ δεν ἐπλήρωσαν ὁ μάρτυς διὰ τὰ λουτρὰ κανένα φόνον πρὸς τὸ δημόσιον, εἰμὴ εἰς τὸν χατζῆ Ἀδδουραχμάνην διὰ τε τὴν πρὸς τοὺς λουομένους περιποίησιν τοῦ καὶ δι' ἐνοίκιον τῶν καλύβων, ότι δεν γνωρίζει ὁ μάρτυς ἐάν ποτε τὸ δημόσιον ἔκαμε καμμίαν ἐργασίαν ἐπὶ τῆς πηγῆς τῶν λουτρῶν καὶ ἐπὶ τῶν περὶ γαιῶν, προτίθεσθαι δὲ ὁ μάρτυς ότι τὸ δημόσιον ἐζητεῖ νὰ ἐνοικιάσῃ τὴν κατασκευὴν τῶν παραπηγμάτων, εἰς τινος, ἀλλὰ δεν ἐσυμφωνήσῃ μὲ αὐτοὺς καὶ δεν ἐγένεν ἡ ἐργασία, δεν ἐνθυμεῖται τὸ ἔτος τῆς διαπραγματεύσεως ταύτης.

2) Ὁ Ἀ. αγν. Τραγωδάρας ότι ἀπὸ τὸ ἔτος 1836 καὶ 1837 ἐποχὴν καθ' ἣν διαμένειν εἰς τὴν ἐπαρχίαν Φθιώτιδος καὶ παρευρίσκειται κατ' ἔτος εἰς θερμὰ λουτρὰ τῆς Ἰπάτης τὰ αὐτὰ γνωρίζει ότι ἀνήκουσιν εἰς τὸ δημόσιον καὶ εἶναι ἐθνικά· ότι περὶ τῶν θερμῶν λουτρῶν τῆς Ἰπάτης ὑπάρχουσι καλύβια κατασκευασμένα ἀπὸ τὸν χατζῆ Ἀδδουραχμάνην ἀπὸ τὸ ἔτος 1840 καὶ 1842 καὶ αἱ ὁποῖαι ὑπάρχουν μέχρι τοῦδε ἀνανεοῦνται κατ' ἔτος ότι ὡς νομίζει ὁ μάρτυς ἀνήγειρεν αὐτὰς ὁ χατζῆ Ἀδδουραχμάνης ἐν ὀνόματι τοῦ ἀημοσίου, διότι ἐν τὸ δημόσιον τὸν ἐμπόδιζε δεν τὰ ἔκαμνεν, ότι ἤκουσεν ἀπὸ τὸν χατζῆ Ἀδδουραχμάνην ότι τὸ δημόσιον τὸν ἀφίνει εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο καὶ προσπαρῖζεται τὰ πρὸς τὸ ζῆν, ότι δεν γνωρίζει ὁ μάρτυς εἰς τίνα ἀνήκουσι καὶ ὑπὸ τίνος κατέχονται αἱ περὶ τῶν λουτρῶν γαῖαι, νομίζει δὲ ότι ἀνήκουσιν εἰς τὸ δημόσιον, διότι τὰ εἰρημῆνα παραπήγματα τοῦ Ἀδδουραχμάνη κινῶνται ἐπὶ τῶν γαιῶν αὐτῶν, καὶ οἱ λουόμενοι διαμένουσιν ἐκεῖ κήνοντες καλύβας καὶ διατηροῦντες τὰ ζῶά των, εἰς τὸ μέρος αὐτὸ χωρὶς νὰ ἐνοχληθῶσι παρ' οὐδενός· ότι γνωρίζει ότι τὰ ὕδατα ταῦτα εἶναι ἐθνικά, διότι τὰ ἀκούει ἀπὸ τὴν κότμον, καὶ διότι γίνεται περὶ τούτου λόγος εἰς τὰς συναναστρώσεις, ότι ἡ κυβέρνησις δεν ἀφίνει νὰ κάμουν ἐκεῖ παραπήγματα ἢ καταστήματα· ότι κατὰ τὸ ἔτος 1836 ἢ 1837 (δεν ἐνθυμεῖται τὴν ἐποχὴν) ἔταίρια τις ἐζήτησεν ἀπὸ τὴν κυβέρνησιν νὰ κάμῃ καταστήματα εἰς τὰ λουτρὰ, ἀλλ' ἡ κυβέρνησις δεν τῇ ἐπέτρεψε τούτο, δεν γνωρίζει διὰ ποίους λόγους· ότι ἐπὶ Τουρκοκρατίᾳ τὰ λουτρὰ ταῦτα δεν ἐθεωροῦντο ἰδιοκτησία οὐδενός, ἀλλ' οἱ βουλόμενοι ἐλεύοντο εἰς αὐτὰ καὶ διέμεναν ἐκεῖ, κατασκευάζοντες καλύβας χωρὶς νὰ παρενοχλοῦνται παρ' οὐδενός, ότι πλησίον τῶν παραπηγμάτων τοῦ χατζῆ Ἀδδουραχμάνη, ότι ὁ Χατζίσκος ἔχει κτισμένον οἰκίσκον λιθόκτιστον, ότι καὶ ἄλλοι θέλοντες νὰ λουσθῶσιν κάμνουν καλύβας οἱ θέλοντες ν' ἀποφύγῃ τὸν φόνον διὰ τὰ παραπήγματα τοῦ χατζῆ Ἀδδουραχμάνη, ότι δεν γνωρίζει ἀν τὸ δημόσιον ἔκαμε ποτὲ ἐργασίαν ἐπὶ τῶν λουτρῶν, ἢ ἐλαβε δι' αὐτὰ φόνον, ότι ἐκαθαρίσθη μία φορὰ ὁ χάνδαξ, δηλαδὴ ἠνοίχθη ἀλλὰ παρὰ τίνος δεν γνωρίζει ὁ μάρτυς.

3) Ὁ Κώστας Ἀποστολόπουλος ότι περὶ τῶν λουτρῶν τῆς Ἰπάτης ὑπάρχουσι παραπήγματα τὰ ὁποῖα ἀνήγειρεν ὁ Χατζῆ Ἀδδουραχμάνης πρὸ ἐτῶν τῇ ἀδείᾳ τῆς κυβερνήσεως, χρησιμεύοντα διὰ τοῦ λουομένου· παρὰ τῶν ὁποίων λαμβάνει πληρωμὴν, ότι ὁ θέλων ν' ἀποφύγῃ τὴν πρὸς αὐτὴν πληρωμὴν ταύτην κατασκευάζει ἰδίως καλύβην, χωρὶς νὰ παρεμποδίζεται εἰς τοῦτο παρ' οὐδενός, ότι εἰς τὰ παραπήγματα τοῦ Ἀδδουραχμάνη εἰργάσθη πολλάκις καὶ ὁ μάρτυς ὡς τέκτων· όταν δὲ εἰργάζετο εἰς ταῦτα ἤκουεν ἀπὸ τὸν χατζῆ Ἀδδουραχμάνην, τοὺς υἱοὺς τοῦ καὶ ἄλλους ότι τὰ ἀνήγειρε τῇ ἀδείᾳ τῆς κυβερνήσεως καὶ μέχρι τοῦδε ἀκούει ὁ μάρτυς ότι τὰ παραπήγματα ἐκεῖνα διατηρεῖ ὁ χατζῆ Ἀδδουραχμάνης κατὰ παραχώρησιν τῆς κυβερνήσεως· ότι ἐπὶ Τουρκοκρατίᾳ τὰ ὕδατα τῶν θερμῶν λουτρῶν τῆς Ἰπάτης δεν ἦσαν ἰδιωτικῆς τινος ἰδιοκτησίας, ἀλλὰ πάντες οἱ βουλόμενοι ἐλεύοντο· οἱ ἐλευθέρως παρ' οὐδενός ἐνοχλοῦμενοι, ότι ὁ χατζῆ Ἀδδουραχμάνης τὰ παραπήγματα ἀνανεώνει κατ' ἔτος καὶ ότι περὶ τῶν λουτρῶν τὸν χειμῶνα κατασκευάζονται πυρρινικαὶ καλύβαι εἰς ἀπόστασιν 60—70 βημάτων ἀπὸ τοῦ κτηνοτρόφου.

4) Ὁ Ἀναγνώστης Ζαβλάγκας, ότι περὶ τῶν θερμῶν λουτρῶν τῆς Ἰπάτης ὑπάρχουσι παραπήγματα τὰ ὁποῖα ὁ Χατζῆ Ἀδδουραχμάνης ἀνήγειρε καὶ διατηρεῖ πρὸ χρόνων μέχρι τοῦδε, ἀλλὰ ἐν τίνι δικαιοῦματι ὁ μάρτυς δεν γνωρίζει, ἀκούει δὲ ότι αἱ περὶ τῶν λουτρῶν γαῖαι εἶναι ἐθνικαί, συμπεραίνει δὲ ότι καὶ τὰ ὕδατα τῶν λουτρῶν εἶναι ἐθνικά· ότι δεν γνωρίζει τίς κατέχει τὰς περὶ τῶν λουτρῶν γαῖας, βόσκουν δὲ τὰ ζῶά των οἱ βλάχοι, ότι κύλιωθεν τῆς πηγῆς τῶν ὕδατων τούτοις τῆς δεξιᾶς αὐτῶν εἰς ἀπόστασιν 100 ἢ καὶ 50 βημάτων δεν φῦται χόρτος βοσκήσιμος, διότι καὶ ἐπὶ Τουρκοκρατίᾳ καὶ μέχρι τοῦδε ὁ βουλόμενος λούεται, κατασκευάζει ἀν θέλει καὶ καλύβας περὶ τῶν λουτρῶν χωρὶς νὰ παρενοχληθῇ παρὰ τίνος, θεωρῶν ταῦτα ὡς ἐθνικά.

5) Ὁ Νικ. Χριστόπουλος, ότι περὶ τῶν θερμῶν λουτρῶν τῆς Ἰπάτης ὁ Χατζῆ Ἀδδουραχμάνης πρὸ πολλοῦ ἀνήγειρε καὶ διατηρεῖ μέχρι τοῦδε παραπήγματα, ἀλλὰ ἐν τίνι δικαιοῦματι δεν γνωρίζει ὁ μάρτυς, οὔτε εἰς τίνα ἀνέκωσιν, ἐφ' ὧν ταῦτα εἶσι γαῖαι, ότι ἀφ' οὗ ὁ μάρτυς ἐγνωρίσῃ τὴν κότμον ἕως τῶρα, οὔτε θέλει λούεται εἰς τὰ λουτρὰ, κατασκευάζων περὶ αὐτῶν καὶ καλύβας ἐάν ἔχει ἀνάγκην· χωρὶς νὰ ἐνοχληθῇ παρ' οὐδενός ἢ νὰ πληρώσῃ εἰς τινος φόνον, διότι θεωροῦνται ὡς ἐθνικά, ὡς καὶ ἐκ φήμης ἀκούει· ἀν δὲ εἶναι ἰδιοκτησία τινός· δεν γνωρίζει, ἀλλ' ὁ μάρτυς λουθεῖς δεν ἐπλήρωσεν φόνον εἰμὴ ἐνοίκιον εἰς τὸν Χατζῆ Ἀδδουραχμάνην, διὰ τὴν καλύβην εἰς τὴν ὁποίαν διέμενεν ἡ σύζυγός του· διότι ἀκριβῶς δεν ἐνθυμεῖται τὴν ἐποχὴν, ἀλλ' ἐντεῦθεν τοῦ ἔτους 1850, ὁ μηχανικὸς Λομῆερ μετέβη εἰς τὰ λουτρὰ κατὰ διαταγὴν τῆς Κυβερνήσεως ὡς τοῦ εἶπαν καὶ καταμέτρησε τὰς περὶ γαῖας ἐπὶ πηλυσσῇ καὶ τοῦ μάρτυρος ὃν παρέλαβεν διὰ νὰ βοηθήτῃ καὶ ἔλεγεν ότι τὸ

των λουτρών και εξέλεξατο ο ίδιος την διά τὸ περίγραμμα κατάλληλον ξυλείαν ὅπῃ ἀποδεικνύει ὅτι ὁ Ἀβδουραχμάνης ἀνιγνώριζεν ὡς κάτοχον τὸν ἐνάγοντα Δ. Χατζίσκου.

γ') Ἀπὸ τὸ ὑπ' ἀριθ. 4760 τῆς Μαΐου 1852 συμβολαίου γεγόμενον ἐνώπιον τοῦ συμβολαιογράφου Λαμίας Ἀλ. Χατζίσκου δι' οὗ βεβαιούται ὅτι ὁ Ἀβδουραχμάνης ἐνοικίσει τὰ λουτρά ἀπὸ τὸν πληρεξούσιον τοῦ ἐνάγοντος διὰ δραχ. 80 κλπ. και

δ') Ἐκ τῆς ἀπὸ 27 Μαρτίου 1843 ἐπιστολῆς τοῦ Ἀβδουραχμάνη πρὸς τὸν ἐνάγοντα, ἐξ ἧς προκύπτει ὅτι οὗτος ἐζήτησεν ἄδειαν διὰ νὰ κατασκευάσῃ παραπήγματα παρὰ τοῖς λουτροῖς ὅπως εἰς τὰ παρελθόντα ἔτη, ἦτοι τὰ πρὸ τοῦ 1843.

Ἐπειδὴ ἐκ τῶν ἀπὸ 1 καὶ 23 Φεβρουαρίου 1860 προτάσεων τοῦ δημοσίου προκύπτει ὅτι τὸ δημοσίον προτίβαλεν ὡς εἰκονικὰ τὰ μνησθέντα ἔγγραφα, ἦτοι τὸ συμβολαίον καὶ τὴν ἐπιστολὴν καθὰ διὰ τῶν προτάσεων τοῦ τῆς 2 Ἰουνίου 1860, ἰσχυρίζεται διότι εἰς τὰς τῆς 1 Φεβρουαρίου 1860, προτάσεις τοῦ ἀναφέρει ὅτι «ὅταν δὲν ὑπάρχει μεταξὺ τοῦ ἀντιδίκου καὶ Ἀβδουραχμάνη ἔγγραφον τὸ τοῦτο εἶναι εἰκονικὸν κτλ.» καὶ παρακατῶν εἰναὶ ἀδιαφοροῦν ἂν ἔλαβε χώραν σύμφωνις τις μεταξὺ τοῦ ἀντιδίκου Χατζίσκου καὶ τοῦ Ἀβδουραχμάνη, διότι τὸ δημοσίον πραγματικῶς νίμνεται. Ἐκτὸς δὲ τούτου καὶ ὁ ἐναγόμενος ἰσχυρίζεται διὰ τῶν ἀπὸ 24 Ἰανουαρίου 1861 προτάσεων τοῦ αὐτοῦ καὶ φέρει εἰς χεῖρας τοῦ ὁ Δ. Χατζίσκος ἔγγραφον μου δι' οὗ διαβεβαίω τὴν κατοχὴν τοῦ κτλ. μολαταῦτα τὸ ἔγγραφον τοῦτο ἐγένετο δι' ἀπάτης πρὸς ἐμὲ κλπ. ἢ ἀλλ' ἡ προτεινομένη εἰκονικότης ἐκτὸς τοῦ ὅτι ἀποκρούεται ἐκ τῶν πράξεων τοῦ ἐναγομένου συμπράξαντος ὡς εἴρηται εἰς τὸ φράξιμον τοῦ κρατῆρος τῶν λουτρῶν κτλ. μὴ ταῦτα καὶ τῇ ὑποθέσει ὅτι τῶν εἰρημένων ἔγγραφων ἡ τοιαύτη προσβολὴ εἶναι βάσιμος πάλιν εἰς τὴν προηγουμένην σκίψιν ὑπὸ τὰ στοιχεῖα α καὶ β ἐκτεθέντες λόγοι κατισχύουσιν τῆς ἐξ ἀκουῆς καταθέσεως τῶν μαρτύρων τῆς ἀνταποδείξεως, ἀρῶ συνδιασθῶν καὶ μὲ νὰ ὑπὸ τῶν μαρτύρων τῆς ἀποδείξεως βεβαιούμενα καὶ ἐκτεθέντα εἰς τὴν πρὸ τῆς ἀνωτέρω σκίψεως σκίψιν ὑπὸ τὰ στοιχεῖα α—ε.

Ἐπειδὴ ὅσα κατατίθονται οἱ μάρτυρες τῆς ἀνταποδείξεως περὶ Μηχανικῶν ἀποσταλέντων πρὸς καταμέτρησιν τῶν περὶ τῶν θερμῶν ὑδάτων γαιῶν, ἢ πρὸς ἄλλαν ἐπὶ τῶν ὑδάτων αὐτῶν ἐργασίαν, ἀναγνώνται εἰς προγενεστέρα ἐποχὴν τῶν πράξεων τοῦ ἐνάγοντος ἐπὶ τῶν ὑδάτων, διότι τινὲς μὲ ἐξ αὐτῶν ἀναφέρουσιν ὡς ἐποχὴν τῆς ἀποστολῆς Μηχανικοῦ τὸ 1839 ἢ 1840 ἄλλοι καταθέτουν ὅτι τὸ 1840 ὅτε ἐκκαθαρίσθησαν τὰ λουτρά καὶ ἠνοίχθη ἡ σοδὰ (χάνδαξ) καὶ ἄλλοι ἀορίστως, ὅτι ἡ ἀποστολὴ ἐγένετο πρὸ τοῦ 1850, καὶ ἄλλοι ὅτι τὸ 1854, ἐνῷ αἱ πράξεις τοῦ ἐνάγοντος ἐπὶ τῶν αὐτῶν ὡς εἴρηται ὑδάτων κατὰ τοὺς μάρτυρας τῆς ἀποδείξεως ἐνεργήθησαν οὐχὶ πρὸ τοῦ 1856, διὰ τὸν λόγον δὲ τούτον οὐδὲν ἀποδεικνύει ὑπὲρ τοῦ δημοσίου καὶ ἀληθῆς ὑποτιθεμένη ἢ ὑπὸ τοῦ δημοσίου διὰ χωροφύλακος ἀπόκρουσις τῶν κατὰ τὸ ἔτος 1840 ἐνοικιασάντων τὰ λουτρά παρὰ τοῦ Δήμου Ἰπάσης,

Ἐπειδὴ τὰ ὑπὸ τῶν μαρτύρων τῆς ἀνταποδείξεως κατατιθέμενα περὶ τοῦ ὅτι τὰ λουτρά εἶναι ἐθνικὰ καθόσον καὶ ἐπὶ τουρκοκρατίας ἦσαν ἐλεύθερα, πρὸς ὅλους ὡς καὶ ἤδη, καὶ ὅτι ὀθωμανοὶ τὴν εἴρειρε τινὰ ἐξαγαγόντα τὸ σίδηρον ἐκ τῆς δεξαμενῆς τῶν ὑδάτων κτλ. ἀφορῶντα τὴν κυριότητα τῶν λουτρῶν δὲν ἐπιδείκνυνται τὸ περὶ κατοχῆς περὶ ἧς πρόκειται ἡδη ζήτημα, ὅθεν οὐδὲ δύναται νὰ λυθῶσιν ὑπ' ὅψιν.

Ἐπειδὴ καὶ ἡ ἐπικαλούμενη ὑπὸ τοῦ δημοσίου ὁμολογία τοῦ ἐνάγοντος ἐνώπιον τοῦ Εἰρηνοδικείου Ἰπάτης ἀναφέρεται ἐπίσης εἰς τὴν κυριότητα τῶν ὑδάτων καὶ τοῦ ὅλου κτήματος ἐπομένως μὴ ἔχουσα ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἐπιβάρυν δὲν δύναται νὰ ληθῇ ὑπ' ὅψιν. Ἐπειδὴ καὶ τὸ περιστατικὸν τὸ ὁποῖον βεβαιώσιν οἱ μάρτυρες τῆς ἀνταποδείξεως, ὅτι ἑταιρία ἐπράτεινα εἰς τὴν Κυβέρνησιν νὰ ἀνεγείρῃ καταστήματα παρὰ τοῖς Λουτροῖς καὶ ὅτι ἡ Κυβέρνησις δὲν ἐσυμφώνησεν μετ' αὐτῆς ἢ δὲν τὸ ἐπέτρεψε δι' ἀγνώστους λόγους, καὶ ἀληθῶς ὑποτιθέμενον ἀποδεικνύει μόνον τὴν πρὸς τὴν νομὴν τοῦ πράγματος διάνοιαν τῆς Κυβερνήσεως καὶ οὐχὶ πραγματικὴν τινὰ ἐπὶ τοῦ πράγματος ἐνέργειαν, ἥτις πρέπει νὰ συνυπάρχῃ μὲ τὴν διάνοιαν (Νομ. 3 §, 50 2 «νίμνεται τις τὰ σώματα», διατάσσεται δὲ νομῆς καὶ ψυχῆς καὶ σώματι οὐ μὲν θατέρω μόνον). Ἐπειδὴ καὶ ὁ φορολογικὸς νόμος ὃν ἐπικαλεῖται τὸ δημοσίον διὰ τὴν κατοχὴν τῶν ἐν λόγῳ λουτρῶν οὐδόλως ὀφραμίζεται ἐπὶ τοῦ προκειμένου, διότι τὰ λουτρά δὲν ἐξομοιοῦνται μὲ κτήματα εἰς φορολογίαν ὑποκείμενα. τὰ ὅποια ὁ ῥηθεὶς Νόμος ἀφορᾷ, ἀλλὰ καὶ τούναντίον δοθέντος, τὸ δημοσίον οὐ μόνον δὲν ἀπιδεικνύει ὅτι εἰσέπραξέ τι ἐκ τῶν λουτρῶν ὅπως ἀπαιτεῖ ὁ ῥηθεὶς νόμος, ἀλλ' ἀπ' ἐναντίας διὰ τῶν ἰδίων τοῦ μαρτύρων καὶ ἰδίως διὰ τοῦ μαρτύρου Ν. Μερασσιώτου, ἐβεβαίωσαν ὅτι οὐδέποτε ἐπλήρωσε φόρον τινὰ ὅτι ὡς πρὸς τὸν Ἀβδουραχμάνη ἡ πληρωμὴ ἐγένετο διὰ τὰ παραπήγματα καὶ τὴν περιποίησιν ἧς οὗτος ἔκαμε εἰς τοὺς λογιζομένους, ἀρὰ ἡ ῥηθείσα πληρωμὴ δὲν ἦτο εἰμὴ ἀμοιβὴ τοῦ ἀτομικῆ τοῦ Ἀβδουραχμάνη, ἥτις οὐδὲν ἀποδεικνύει ὑπὲρ τοῦ δημοσίου, ὡς πρὸς τὴν ἐν λόγῳ κατοχὴν, καὶ ἀντίκειται εἰς τὸν ἰσχυρισμὸν ὅτι ὁ Ἀβδουραχμάνης κατεῖχεν ἐν ὀνόματι τοῦ δημοσίου κύριος Καραμάνος. Ἐπειδὴ τὸ ἀπὸ 11 Ἀπριλίου 1833 Β. Διάταγμα τὸ ὁποῖον ἐπικαλεῖται τὸ δημοσίον ἀφορᾷ τὴν διοίκησιν τῶν ὑλικῶν, οὐδὲν περιέχει ὡς πρὸς τὸ ἀντικείμενον διὰ τὸ ὁποῖον ἐπικαλεῖται, ὑπάρχουν ὁμοίως αἱ ἀπὸ 18 Φεβρουαρίου 1836 ἐδηγίαι περὶ συντάξεως στατιστικῆς ὧν τῶν ἐθνικῶν κτημάτων καὶ Β. νομημάτων τοῦ Βασιλείου ἐν αἷς φαίνονται καταταττόμενα μεταξὺ τῶν Β. νομημάτων καὶ τὰ μεταλλικὰ ὕδατα ἀλλ' ὁμοίως καὶ τὸ ζήτημα τοῦτο ἐναγόμενον εἰς τὴν κυριότητα, δὲν δύναται νὰ ἐξετασθῇ ἡδη.

Ἐπειδὴ τούτων οὕτως ἐχόντων ἡ ἀγωγή τοῦ ἐνάγοντος καθίσταται βάσιμος καὶ παραδεκτή. — Διὰ ταῦτα ἰδὼν

τοτε τὸ δημόσιον, αὐτὴ μετεβιβάσθη πλέον εἰς τὸ πρόσωπον ὑπὲρ οὗ ἤρξατο νὰ κατέχη ὁ Ἀδδουραχμάνης, ἤτοι ὑπὲρ τοῦ Χατζίσκου, ὡς ἐμφαίνεται διὰ τοῦ ἀπὸ 1852 ἐνοικιαστηρίου καὶ τῶν μεταγενεστέρων πράξεων τοῦ Ἀδδουραχμάνη, ἀδιάφορον δὲ εἶναι ἂν εἶχε γνῶσιν τὸ δημόσιον τῶν πράξεων τούτων τοῦ Ἀδδουραχμάνη, καθόσον ἡ ἀρχὴ αὐτὴ ἐφαρμόζεται, ὅταν πρόκειται ν' ἀπωλεσθῇ ἡ κατοχὴ δι' ἀντιπροσώπου, οὐχὶ δὲ καὶ μὴ ὑπάρχοντα κατοχὴ, ἥτις δὲν ἐξασκεῖται διὰ τοῦ κατὰ παράκλησιν κατόχου, ἥτις ἀπολλύται διὰ τῆς μὴ ὑπάρξεως ἐνὸς τῶν στοιχείων τῆς νομῆς, ἤτοι ἐπὶ τοῦ προκειμένου τῆς βουλήσεως τῆς νομῆς.

Μολατὶ οὐτα.

Ἐπειδὴ ἐκ τοῦ συνόλου τῶν ἀνωτέρω περιστατικῶν προκύπτει κατὰ τὴν κρίσιν καὶ πεποίθησιν τοῦ δικατηρίου τούτου, ὅτι τὸ δημόσιον καὶ ἀπὸ τοῦ 1845 μέχρι τῆς ἀγωγῆς ἐξῆκολούθησε τὴν κατοχὴν του, οὐχὶ μόνον διατηροῦν αὐτὴν διανοίᾳ, ἀλλὰ καὶ διὰ τοῦ Ἀδδουραχμάνη, ὅστις δὲν ἦτον κάτοχος κατὰ παράκλησιν, διότι κατὰ τὰ ὑπὸ τοῦ δημοσίου προτεινόμενα γεγονότα καὶ τὰ ἐκ τῶν προσχυθισθῶν ἀποδείξεων προκύπτοντα δὲν ἦτον τοιοῦτος κάτοχος τῆς θέσεως εἰς τὴν κατεσκευάσθη παραπήγματα, ὥστε νὰ ἔχη ἰδίαν ἐπ' αὐτῆς νομικὴν νομὴν, καὶ νὰ θεωρηθῇ ὅτι τὸ δημόσιον ἀπώλεσε τὴν ἐπὶ τῆς εἰρημένης θέσεως νομὴν του, διότι οὕτε τὸ δημόσιον ἐνόησε νὰ τῷ παράσχη τοιοῦτην νομὴν, οὕτε καὶ ἐκεῖνος ἐνόησε νὰ ἔχη δι' ἐαυτὸν τὴν κατοχὴν, ἀλλ' ἀπλῶς ἐν ὀνόματι τοῦ δημοσίου ἐξέσκει σωματικῶς τὴν κατοχὴν του, διαμένων προσωρινῶς κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς χρήσεως τῶν λουτρῶν καὶ ἐξῆκολούθησεν νὰ ἐπισκευάζῃ καὶ ἐν τῷ διαστήματι τούτῳ τὰς περὶ ὧν ὁ λόγος καλύδας, τὰς ὁποίας εἶχε καθέξει ἀπ' ἀρχῆς ἐν ὀνόματι τοῦ δημοσίου, ὅπερ ἀντίκειται τὸν Ἀδδουραχμάνην, καθὼς χρήσιμον εἰς τοὺς προσιερχομένους γόρον τῶν λουτρῶν, ἄλλως τε, ὡς ἤδη ῥηθῆναι, καὶ κατὰ τὸν νόμον πρὸς ἐξῆκολούθησιν τῆς νομῆς ἀρκεῖ μόνη ἡ διέδοσις καὶ ἡ θέλκσις τῆς ἐξῆκολούθησεως τῆς νομῆς, καὶ τοῦτο ἐν ὅσῳ ἄλλος τις δὲν εἰσῆλθεν εἰς τὴν νομὴν διὰ πράξεων γνωστῶν εἰς τὸν πρῶτον νομέα, δι' ὧν ἐκεῖνος ἀποκτᾷ, οὗτος δὲ ἀπώλεσε τὴν νομὴν, ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου, οὗδ' ἐν τοιοῦτον συντρέχει καθόσον α) τὸ ὑπ' ἀριθ. 4760 τῆς 12 Μαρτίου 1862 συμβόλαιον, ἡ πράξις μεταξὺ τριῶν, εἴτε ἐκ συνεννόησεως, β) ἡ ἔκδοσις ἄλλως γενομένη οὐδόπως βλάπτει τὸ δημόσιον, μὴ ἀποδείχθῃ ὅτι ἦτον εἰς αὐτὸ γνωσταί· εἴτε δὲ ἀνέγερσις τῆς οἰκοδομῆς τοῦ Χατζίσκου, δὲν εἶναι πράξις δι' ἧς νὰ ἐτέθησαν εἰς τὴν διάθεσιν αὐτοῦ καὶ β-λαὶ αἱ παρὰ τὴν πηγὴν τῶν ὁρίτων γαίαι, ἰδίως αἱ κατεχόμεναι ὑπὸ τοῦ Ἀδδουραχμάνη, ἀλλὰ τὸ πολὺ μόνον τὸ μέρος τὸ καταληφθὲν ὑπὸ τῆς οἰκίας· γ) ἡ δὲ βροκὴ τῶν ποιμνίων τῶν ἐνοικιουσέων ἀπὸ τοῦ Σκούρα ὑπεννοικιαστῶν, δὲν δύνανται νὰ θεωρηθῇ ὡς πράξις δι' ἧς ἀπεκτῆθῃ ἡ νομὴ τῶν ἐπιδίλων καλυθῶν, διότι ἐπ' αὐτῶν ὑπαρχουσὶν τῶν καλυθῶν, δὲν ἦτον δυνατόν νὰ ἐπικταθῇ τὸ χόρτον καὶ ἡ ἐνοικίασις τοῦ χόρτου τούτου καὶ ἡ βροκὴ τῶν ποιμνίων, ἄλλως τε δὲ βεβαιούτων πολλῶν μαρτύρων ὅτι χόρτον δὲν ἐνεφίστο, εἰμὴ εἰς ἀπόστασιν τινα τῷ ὕδατι, ἐπιταί τὰ ἐν λόγῳ ποιμνία δὲν ἔδοσαν παρὰ τὰς ἐπιδίλους γαίας, ἀλλὰ μακρότερον αὐτῶν· δ) ἡ δὲ καθάρισις τῶν ὑδάτων καὶ ἡ τοποθέτησις καὶ δαπάνη τοῦ φραγμοῦ, ἐνεργηθεισῶν παρὰ τοῦ Γ. Σκούρα ἐνοικιαστοῦ τοῦ Χατζίσκου, ὅπως ἐνεργήθησαν δὲν ἀποτελοῦσιν πράξιν κατοχῆς, διότι ἀποδεικνύουν μὲν ἐργασίαν τινα ἐπὶ τοῦ πράγματος, ἀλλ' οὐχὶ καὶ διάνοιαν τοιούτην, ὅτι δι' αὐτῶν ἐθέλησεν ὁ Χατζίσκος ἵνα λάβῃ τὴν κατοχὴν ὅλων τῶν ἐπιδίλων γαίων καὶ τῶν λουτρῶν, ἣν δὲν εἶχε, καὶ ν' ἀφαιρέσῃ αὐτὴν ἀπὸ τοῦ δημοσίου, ἀπαικίσαν πάντα τὸν προσιερχόμενον νὰ εἰσέλθῃ χρῆσιν τῶν λουτρῶν καὶ νὰ ἐξαστήσῃ αὐτὸς ὁ Χατζίσκος ἀποκλειστικὴν κατοχὴν ἐπὶ τῶν λουτρῶν καὶ τῆς πέριξ γῆς, καθόσον καὶ μετὰ τὰς πράξεις ταύτας οὐδεμία μεταβολὴ ἔλαβε χώραν, ὡς πρὸς τὴν χρῆσιν τῶν λουτρῶν καὶ τὴν παρουσίαν τοῦ Ἀδδουραχμάνη καὶ τοῦ περιορισμοῦ τῶν λουσιμένων, ὥστε νὰ φαίνεται ὅτι ἡ θέσις ἐπ' ἧς τὰ παραπήγματα καὶ τὰ λουτρά ἦτον εἰς τὴν ἀποκλειστικὴν ἐξουσίαν αὐτοῦ καὶ τὸ δημόσιον νὰ τεθῇ εἰς θέσιν νὰ τὸν ἀπικρούσῃ.

Ἐπειδὴ ἐκ τῶν καταθέσεων τῶν μαρτύρων οὐδόπως ἀποδεικνύεται ὅτι ὁ Χατζίσκος ἤνοιξε χάδρακα ἢ σὺν-δαν, ἢ ἐκκαθάρισε τοιοῦτον πρὸς ἀρθεύσιν γαίων του ἢ ὅτι ἀπ' ἀρχῆς ἔκχευε χρῆσιν τοῦ βέντου ὕδατος πρὸς ἀρθεύσιν τοῦ προκειμένου ἀγροῦ του, ἀπλῶς μόνον εἰς μάρτας λέγει ὅτι ἤνοιξε χάδρακα, ἀλλ' ἡ ἐκ τούτου δὲν ἀποδεικνύεται ἡ κατοχὴ του ἐπὶ τῆς θέσεως ταύτης.

Ἐπειδὴ τὸ πιστοποιητικὸν τοῦ δημάρχου δὲν ἀποτελεῖ νόμιμον ἀπόδειξιν οὕτε οἱ τίτλοι ἀποδεικνύουν τὴν παροῦσαν κατοχὴν τοῦ Χατζίσκου περὶ ἧς πρόκειται.

Ἐπειδὴ τούτων οὕτως ἔχοντων ἡ ἀγωγὴ τοῦ Χατζίσκου ὀρθῶς κατὰ τὴν κρίσιν καὶ πεποίθησιν τοῦ δικαστηρίου ἀπερρίσθη.

Ἐπειδὴ ἡ ἀντίφασις τοῦ Χατζίσκου γενομένη διὰ τῶν προ-άσεων, δὲν εἶχε σκοπὸν, εἰμὴ ἐν περιπτώσει παρεδοχῆς τῆς ἀγωγῆς του καὶ τῆς μετεβιβάσεως τῆς ἀπορίας κατ' αἴτησιν τοῦ δημοσίου, νὰ διαταγῇ κατ' ἀλλήλων δικτακτικόν, περὶ παρεδοχῆς τῆς ἀγωγῆς του ὡς πρὸς τὸν Ἀδδουραχμάνην κλπ. ἀλλὰ τοῦτο δὲν λαμβάνει ἤδη χώραν.

Ἐπειδὴ καὶ ἂν ἡδυνάτο τις νὰ εἴπῃ ὅτι ἡ αἴτησις τοῦ δημοσίου, συνεπεία τῆς παραβιάσεώς του νὰ ἀναγνωρίσῃ τὸ δικαστήριον τοῦτο τὴν ἀποκλειστικὴν δικαιοχρῆσιν τοῦ δημοσίου ἐπὶ τῶν ἱματικῶν ὑδάτων Γ. πάτης, καὶ τῶν ἄλλων πέριξ γαίων, αἵτινες εἰσὶν ἐνταχθεῖς πρὸς ἀνέγερσιν δημοσίων κατιστημάτων καὶ χρῆσιν τῶν προσιερχομένων δὲν εἶναι νόμιμος, διότι ἀντικείμενον τῆς δίκης εἶναι ἡ δικαιοχρῆσιν τῶν γαίων ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἡγέρθησαν τὰ παραπήγματα παρὰ τοῦ Ἀδδουραχμάνη καὶ οὐχὶ ἡ κατοχὴ τῶν ἱματικῶν ὑδάτων.

Πρωτοδικῶν, ὅπως αὕτη εὐρίσκειτο πρὶν τῆς ἐκδόσεως τῆς ὑπ' ἀριθ. 199,64 ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν ἐκ τούτου ὁμοῦ δὲν ἐπιταί ὅτι εἰάν τὸ Δικαστήριον εὕρῃ, ὅτι ἡ διαταγήσεια διὰ τῆς προγενεστέρως ὑπ' ἀριθ. 164 Πολ. Δι. ον.) καὶ ἐκ τούτου μὴ βέβαιος ἵσχυρισμός τοῦ Χατζίσκου περὶ τοῦ ἀπαράδεκτου τῆς προτάσεως τοῦ Δημ. οῦ, νὰ μὴν ληφθῶσιν ὑπ' ὄψιν μαρτυρικαὶ ἀποδείξεις, περὶ τῆς βάσεως τῆς ἀγωγῆς τοῦ Χαντζίσκου, ὅτι ὁ Χ. Ἀδουραχμάνης κατὰ παράκλησιν αὐτοῦ καταστράσει τὰς καλύδας διὰ τὸν λόγον δῆθεν ὅτι δὲν ἐγένετο ἐφεσις κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 164 ἀφάσεως τῶν ἐν Λαμῖα Πρωτοδικῶν, ἥτις ἐπὶ τρεφί τοῦτο καὶ ὅτι ἡ ἀπόφασις αὕτη ἐξατελέσθη καὶ ἡ ὑπ' ἀριθ. 192,77 ἀπόφασις τῶν ἐφετῶν ἐθίωρησι νόμιμον τὴν διαταγήσειαν ἀπόδειξιν, καὶ ἀναίρεσις τῆς ἱσχυρίσεως ταύτης τῶν ἐφετῶν δὲν ἐγένετο, διότι ὡς προεβρίθη ἡ εἰρημένη ὑπ' ἀριθ. 164 ἀπόφασις εἶναι πρᾶδικαστικὴ, καὶ μέχρι τῆς ὁριστικῆς ἐκδικάσεως τῆς ὑποθέσεως, δύναται τὸ δικαστήριον ν' ἀπομακρυνθῇ ἐξ αὐτῆς, εἰάν δὲν θεωρήσῃ αὐτὴν νόμιμον.

Ἐπειδὴ ὁ ἵσχυρισμός τοῦ Χατζίσκου ὅτι ὁ Ἀδουραχμάνης κατασκεύασεν εἰς τὰς ἐπιδίκους γαίαις κατὰ παράκλησιν αὐτοῦ καλύδας, ὑποθέτει συμφωνίαν λαβοῦσαν χώραν μεταξὺ τούτων, ἥτις ὡς ὑπερβαίνουσα τὰς πεντήκοντα δραχμὰς, δὲν ἐπιτρέπεται ἐν γένει ν' ἀποδειχθῇ διὰ μαρτύρων (ἀρθ. 300 Πολ. Δικονομίας).

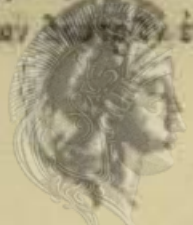
Ἐπειδὴ ὁμοῦ, ἐν ὑποθέσει ὡς σπουδαία καὶ οὐχὶ κατὰ προσποίησιν γινόμενα τὰ ὑπ' ἀριθ. 192 (1842) καὶ 4760 (1852) συμβολαία, καὶ ἡ ἀπὸ 27 Μαρτίου 1843 ἐπιστολή, ταῦτα ἀποτελοῦσιν ὑπὲρ τοῦ ἱσχυρισμοῦ τοῦ Χατζίσκου ἀρχὴν ἐγγράφου ἀποδείξεως, καθόσον καθίστανται πιθαναὶ αἱ ἐνοικιάσεις αὗται αἱ γινόμεναι πρὸς τὸν Ἀδουραχμάνην, καὶ ἡ ζητούμενη διὰ τῆς ἐπιστολῆς ἀδεια νὰ κατασκευάσῃ ὡς εἰς τοὺς παρελθόντας χρόνους τὰς καλύδας, ὅτι ἐδόθη ἡ ἀδεια αὕτη καὶ ἐξηκολούθησεν ἡ κατὰ παράκλησιν αὕτη κατοχὴ διὰ τὰ ἐπόμενα ἔτη, ἀφοῦ δὲν ὑπάρχει ἀνάκλησις τις.

Ἐπειδὴ ἡ γινόμενη ἤδη πρότασις τοῦ Δημ. οῦ, ὅτι τὰ ἔγγραφα ταῦτα εἰσὶν εἰκονιὰ καὶ κατ' ἀπάτην γινόμενα, ἥτοι ὅτι δι' αὐτῶν δὲν συνελλήχθη σπουδαίως ὁ Χατζίσκος καὶ Ἀδουραχμάνης, ἀλλὰ ἐγένοντο κατὰ προσποίησιν, εἶναι ἀπαράδεκτος ὡς προταίνει ὁ Χατζίσκος, καθόσον ἐκ τῶν πρωτοδικῶν καὶ ἐφετῶν προτάσεων τῶν διαδίκων ἐξάγεται, ὅτι ταῦτα προσήχθησαν, ἀλλὰ βεβηλὴ καὶ ὁρισμένη ἡ ἀπ' εὐθείας πρότασις περὶ τῆς εἰκονικότητος καὶ ἀπάτης ὅπως ἤδη γίνεται, δὲν ἐπιδέχεται κατ' αὐτῶν.

Ἐπειδὴ τούτων οὕτως ἐχόντων ὀρθῶς καὶ νομίμως ἐπατράπη εἰς τὸν Χατζίσκον, ἀφοῦ ὑπάρχει ἀρχὴ ἐγγράφου ἀποδείξεως, ἡ διὰ μαρτύρων ἀπόδειξις τοῦ θέματος εἰς ὃν ὁ Χαντζὴ Ἀδουραχμάνης κατασκεύασεν ἐν ταῖς περὶ ὧν πρόκειται γαίαις καλύδας κατὰ παράκλησιν αὐτοῦ εἰς ὀρθῶς, δι' ἐπίσης ἐπατράπη εἰς αὐτὸν ἐπὶ τῶν ἐπὶ τῶν Δημ. οῦ, τοῦ παρεμβαίνοντος πρὸς ὑποστήριξιν τοῦ Ἀδουραχμάνη καὶ ἀναλαβόντος τὸν ἀγῶνα, καὶ ἱσχυρισθέντος ἰδίαν κατοχὴν τῶν γαιῶν τούτων, ἡ ἐμάρτυρος ἀπόδειξις ὅτι τὰ ἐν τῇ ἀγωγῇ ἀναφερόμενα θερμὰ λουτρά καὶ αἱ περὶ αὐτῶν γαίαι κατέχονται παρ' αὐτοῦ τοῦ Χατζίσκου, καθόσον ἡ κατοχὴ εἶναι γεγονός, πρᾶκτον ἐκ πραγμάτων καὶ οὐχὶ ἐκ συμβολαίου μόνον, ὥστε νὰ ὑπάρχῃ περὶ αὐτοῦ ἐγγράφου ἀπόδειξις.

Ἐπειδὴ ἤδη ἐξαίρεσις κατὰ τοῦ μάρτυρος Γ. Σκῶρα δὲν γίνεται, ἐπὶ μὲν τὸ Δικαστήριον δὲν ἔχει ν' ἀποφασίσῃ περὶ αὐτῆς.

Ἐπειδὴ ἐκ τοῦ συνόλου τῶν καταθέσεων τῶν μαρτύρων τῆς ἀποδείξεως καὶ ἀνταποδείξεως καὶ τῶν προσηγομάτων ἐγγράφων ἀποδεικνύονται τὰ ἐξῆς οὐσιώδη περιστατικά. α) ὅτι τὰ λουτρά τῆς Ἰπάτης ἤρουν ἐνθα ἡ δεξαμενὴ καὶ ἡ πηγὴ τῶν λουτρῶν τούτων καὶ ἡ περὶ γῆ εἰς ἣν κατασκευάσαν οἱ λουόμενοι καλύδας πρὸς χρῆσιν τῶν ἐθιωρῶντο ὡς δημόσια ἀνέκαθεν, ἥτοι ἐπὶ τουρκοκρατίᾳ καὶ μετέπειτα, καὶ ὅλοι οἱ προσηγορούμενοι εἰς αὐτὰ, τοιαύτην ἰδίαν εἶχον, καὶ παρ' οὐδενὸς ἐκωλύοντο τῆς χρήσεως τῶν λουτρῶν β) ὅτι ὁ μάρτυς Μιχαὴλ Μανθόπουλος κατὰ τὸ ἔτος 1840 ἔκτισε καλύδας, τὰς ὁποίας ἐνοικίαζεν εἰς τοὺς λουομένους χωρὶς νὰ τοὺς περινοχλῇ κανεῖς, ὅτι τὰς διατίρουν ἐν ἰδίᾳ ὀνόματι ἐπὶ ἑνα περίπου μῆνα καὶ μετὰ ταῦτα ἐπώλησε τὸ ὑλικὸν αὐτῇ δρχ. μὲν 13 εἰς τὸν Χ. Ἀδουραχμάνην, ὅστις ἔκτοτε ἐξηκολούθει νὰ κάμνῃ κατ' ἔτος παραπήγματα, καὶ ὅτι ὡς ἀνέβη εἰς τοῦτο ὁ Μανθόπουλος, διότι καὶ ἄλλοι κατασκεύαζον ἐκεῖ τοιαύτας καλύδας καὶ δὲν ἐμποδίζοντο παρ' οὐδενός γ) ὅτι τὴν 28 Ἰανουαρίου 1836 διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 19,632 Β. Διατάγματος ἀπεφασίσθη ἡ ἀντίθεσις τοῦ δημοσίου καταστήματος θερμῶν λουτρῶν ἐν Ἰπάτῃ, καὶ συνεπείᾳ αὐτοῦ προτεκλήθη ὁ μηχανικός τοῦ Νομοῦ Φωκίδος καὶ Ἀοκρίδος νὰ συντάξῃ τὸ σχέδιον καὶ τὸν προϋπολογισμὸν αὐτοῦ (δρχ. ἐγγράφον ὑπ' ἀριθ. 3782 τοῦ ὑπουργίου τῶν ἐσωτερικῶν) ὅτι τὴν 8 Ἰανουαρίου 1837 διὰ Β. Διατάγματος ἐχορηγήθη τῇ ἐπὶ τῶν ἐσωτερικῶν Γραμματείᾳ πίστωσις δρχ. 40,000 πρὸς κατασκευὴν τοῦ καταστήματος, ἥτις ἐλογίσθη εἰς βάρυν τῆς ἐπὶ τῶν οἰκονομικῶν Γραμματείας (δρχ. Β. Διατάγμα τῆς 11 Ἰουνίου 1837) ὅτι τὴν 4 Ἰουλίου 1838 διατάχθη ν' ἀναλάβῃ ἡ Κυβέρνησις τὴν οἰκοδομήν τοῦ καταστήματος καὶ νὰ μὴν ἀνατίθῃ αὐτὴν εἰς ἐργολάβον (δρχ. Β. Διατάγμα τῆς αὐτῆς ἡμερομηνίας) δ) ὅτι πρὸ τοῦ 1840 (ἥτοι κατὰ τὸ 1839 κατὰ τὸν μάρτυρα Ἀνδρέαν Ξηρομερίτην), μηχανικός τις στρατιωτικός, σταλὲς παρὰ τῆς Κυβερνήσεως (ὡς κατάθεσιν Αθ. Πολίτου) ἤνοιξεν εἰς τὰ λουτρά μίαν λίαν σοῦδαν, ἐκαθάρισε τὰ λουτρά συντρέψας καὶ τοὺς ἐντὸς τῆς δεξαμενῆς λίθους διὰ νὰ τρεῖσιν τὰ ὕδατα καὶ εἰργάζετο αὐτόθι ἐπὶ δύο ἐβδομάδας ε) ὅτι περὶ τὸ ἔτος 1840 ὁ Δήμος τῆς Ἰπάτης ἐνοικίασε τὰ λουτρά εἰς τινὰς, οἵτινες μεταδόντες ἐκεῖ μίαν ἡμέραν ἐπεχείρησαν ἐργασίαν, ἀλλ' ὑπῆρχεν εἰς χωροφύλαξ καὶ τοὺς ἐμπόδισεν ς) ὅτι τὴν 18 Μαΐου 1842 ὁ Ἀρσένιος Μανσώλας καὶ ἄλλοι ἐξ αἱ ἀναφορᾶς τῶν πρὸς τὴν ἐπὶ τῶν ἐσωτερικῶν Γραμματείας ἐλήθησαν ὑπὸ τινος, ὅρου ν' ἀναδειχθῶσι τὴν κατασκευὴν καταστημάτων λουτρῶν ἐν τοῖς ἰα-

κατοχήν ἢ τὸ δημόσιον καὶ ἂν κατὰ παράκλησιν ἐμοῦ ἢ τοῦ δημοσίου κατεῖχεν ὁ Χ. Ἀβδουραχμάνης. Ἐπειδὴ δὲν εἶναι βάσιμος ὁ ισχυρισμὸς ὅτι τὸ δημόσιον ἔχον τὴν κατοχήν τὸ 1843 δὲν ἀπώλεσε πλέον αὐτὴν δυνάμει δῆθεν τοῦ φορολογικοῦ Νόμου· ὁ Νόμος οὗτος δὲν ἐφαρμόζεται ἐπὶ κτημάτων ἀπὸ τὰ ὁποῖα τὸ δημόσιον δὲν ἀπελάμβανε δικαιώματα ἐπικαρπίας (ἀπόφ. 149 Α. Π. 1860) ἄλλως τε δὲν εἶναι ἀληθές ὅτι τὸ 1843 κατεῖχε τὸ δημόσιον.

Ὡς πρὸς ταῦτα.

Ἐπειδὴ ἐκ τῶν μαρτύρων καὶ τῶν ἐγγράφων ἀποδεικνύεται ἐν γένει ὅτι πάντοτε τὴν κατοχήν εἶχον ἐγὼ, ἰδίως δὲ ἀποδεικνύεται α) ὅτι κατὰ τὸ 1840 ὁ Ἀβδουραχμάνης ἔδωκεν ἐμοὶ Δραχ. 50 διὰ τὰς καλύδας αἱ ὁ εἰρημένος Χ. Ἀβδουραχμάνης κατεσκεύασεν εἰς τὸ γεῖλος τῶν θερμῶν ὑδάτων (ὅρα τὰ ὑπ' ἀριθ. 192 τῆς 7 Ἰουλίου 1840 Συμβολαίου) β) ὅτι κατὰ τὸ 1849 δι' ἐπιστολῆς του μὲ παρακαλεῖ νὰ ἐπιτρέψω αὐτῷ κατὰ τὸ ἔτος ἐκεῖνο νὰ κατασκευάσῃ ὡς καὶ τὸ προηγούμενον ἔτος καλύδας εἰς τὴν πηγὴν τῶν λουτρῶν, ὅπερ καὶ ἐπέτρεψα γ) ὅτι κατὰ τὸ 1852 ὁ αὐτὸς Χ. Ἀβδουραχμάνης ἐνοικίασεν ἀπὸ ἐμὲ τὸ δικαίωμα τοῦ νὰ κατασκευάσῃ παραπήγματα, ὅπερ καὶ κατὰ τὸ προηγούμενον ἔτος εἶχεν ἐπὶ τῆς πηγῆς τῶν λουτρῶν ὅπερ καὶ κατεσκεύασε πρὸς χρῆσιν τῶν λουομένων (ὅρα τὸ ὑπ' ἀριθ. 4760 Συμβολαίου τῆς 14 Μαΐου 1852) δ) ὅτι τὰ ποιμνία τῶν ὑπ' ἐμοῦ ἐνοικιάζοντων τὸ χόρτον βόσκουσι ἀπ' ἀρχῆς ἐκτὸς τῆς ἀνατολικῆς μικρᾶς πλευρᾶς ὅθεν ῥεῖ τὸ ὕδωρ (ὅρα τὰς καταθέσεις τῶν μαρτύρων) Χρ. Παππασταμάτη, Ἀθ. Καρδούνη, Στ. Καχτάνη, Περ. Τσίκα καὶ Βασιλείου Νουλάκη) ὁ Παππασταμάτης μάλιστα κατέθεσεν ὅτι ὁσάκις ὁ μάρτυς καὶ ἄλλοι οἱ ἔχοντες ἐνοικιασμένα ἀπὸ τὸν Σκοῦραν (ἐνοικιασὴν ἐμοῦ) τὰ δύο τρίτα τοῦ ὅλου κτήματος Θέρμα ἔδωσκον μὲν τὰ ποιμνία τῶν εἰς ὁλόκληρον τὸ κτῆμα, ἰσθώρησαν ὁμῶς ὡς ἰδικόντων μέρους τὸ περὶ τὰ ὕδατα τῶν λουτρῶν τῆς ἰδικῆς θέσεως· Θέρμα καὶ τὸ ἐφύλαττον ὡς ἀκραιον, ὥστε καὶ ἐκ τούτων ἐξάγεται ὅτι τὸ μέρος ἐκεῖνο ἔνθα ὑπάρχει ἡ πηγὴ κατεῖχετο ὑπ' ἐμοῦ 2) ὅτι ἐγὼ μετεχειρίζομαι ἀπ' ἀρχῆς τὸ ἐκ τῆς πηγῆς τῶν θερμῶν ὑδάτων ῥέον ὕδωρ πρὸς ἀρδευσιν τῶν παρακειμένων ἀγρῶν μου) ε) ὅτι πλησίον τῆς δεξιμένης τῶν θερμῶν λουτρῶν κατεσκεύασα κατὰ τὸ 1856 καὶ 1857 οἰκίαν ἣν ἔχω καὶ σήμερον (ὅρα καταθέσεις Σπύρου Καχτάνη, Χριστ. Παππασταμάτη καὶ ἐκ τῶν μαρτύρων τῆς ἀνταποδιδέως, ὅρα τὰς καταθέσεις Ἀν. Τραγουδάρα, Νικολ. Μερσιώτου καὶ Κωνστ. Ἀναγνωστοπούλου. Κατὰ τὸ ἔτος 1857 μὲ τὸν Ἀθ. Καρδούνην) κατὰ παραγγελίαν τοῦ Γεωρ. Σκοῦρα πληρωθέντος ὑπὸ τούτου, ἐξεκαθάρισαν τὴν λεκάνην τῶν λουτρῶν, ὁ δὲ πληρώσας αὐτοὺς Γ. Σκοῦρας ἔλεγεν ὅτι παρηγγέλθη πρὸς τοῦτο ὑπ' ἐμοῦ (ὅρα κατὰθ. Ἀθ. Σκοῦρα καὶ Ἀθ. Καρδούνη) ὅτι κατὰ τὸ 1859 κατεσκεύασα καὶ περίφραγμα εἰς τὸν κρατῆρα τῶν λουτρῶν διὰ χονδρῶν ξύλων (πάτερα) ἰδίας δαπάνης πρὸς φύλαξιν ἐκ τοῦ κινδύνου τῶν λουομένων καὶ τὸ περίφραγμα τοῦτο ὑπάρχει καὶ μέχρι σήμερον, ἡ δὲ ἐργασία αὕτη ἐγένετο διὰ διαταγῆς καὶ δαπάνης ἐμοῦ ὑπὸ τοῦ Γ. Σκοῦρα Ζάχου Τσοπανοκωπούλου, Θεωδώρου Γεωργίου Ἀναγνώστου ψυχρογιαννοπούλου καὶ αὐτοῦ τοῦ Χατζῆ Ἀβδουραχμάνη παρόντος πάντοτε (ὅρα τὰς καταθέσεις αὐτῶν). Ἐπειδὴ οὐδεμίαν πράξιν ἀπέδειξε τὸ δημόσιον διότι ἡ μονὴ πράξις ὅτι πρὸ τοῦ 1840 εἰς Μηχανικὸς ἤνοιξε μίαν σοῦδα, χωρὶς νὰ βεβαιωθῇ μάλιστα ὑπὸ τοῦ ἀναφέροντος τὸ περιστατικὸν τοῦτο τοῦ μάρτυρος. Μανθοπούλου, κατὰ παραγγελίαν τίνος ἠετώχθη ἡ σοῦδα αὕτη, διότι δὲν βεβαιωθῇ τίς ὁ ἐξαποστείλας αὐτὰ καὶ ἂν ἐγένετο ἐπὶ ὕδατος μὲ σκοπὸν κατοχῆς, ὅπερ δὲν ἀποδεικνύεται, μὴ παρακολουθήσαν τὴν ἀνοιξιν τῆς σοῦδας, ἄλλου ἐξωτερικοῦ γεγονότος ἐμφαίνοντος τὴν ἀπὸ μέρους τοῦ δημοσίου ἐνάσκητιν τῆς ἐπὶ τῶν ὑδάτων κατοχῆς, ἄλλως τε καὶ ἡ πράξις ἐκεῖνη καὶ ἂν ἀνέβαινε κατοχήν τοῦ τὸ τε χρόνου οὐδεμίαν ἔχει σημασίαν ἀπέναντι τῶν μεταγενεστέρων ὑπ' ἐμοῦ κατὰ σειρὰν ἐπὶ τόσα ἔτη γενομένων ἀνεμποδίστως πράξεων κατοχῆς, ἡ δὲ κατὰ τὸ 1851 ἢ 1852 ἀποστολὴ τοῦ Μηχανικοῦ μὲ τὸν σκοπὸν νὰ κάμῃ ἐκεῖ τὰ δημόσια καταστήματα δὲν περιποιεῖ καὶ κατοχήν εἰς τὸ δημόσιον διότι διὰ τῆς μόνης προσθέσεως τοῦ νὰ λάβῃ τίς τὴν κατοχήν δὲν κτᾶται αὕτην. Ἐπειδὴ οὐδόλως εἶναι ἀληθές ὅτι ἐκ τῶν πρακτικῶν τοῦ εἰρηνοδικείου Ἰπάτης τῆς 7 Ἀυγούστου 1840, ἀποδεικνύεται ὅτι ὁ Ἀβδουραχμάνης κατεῖχεν ἐπ' ὀνόματι τοῦ δημοσίου, διότι ἐξ αὐτῶν ἀποδεικνύεται ὅτι ἐγὼ ἀπήτησα νὰ πληρώσῃ ὁ Ἀβδουραχμάνης διὰ τὴν περίεξ τῆς πηγῆς τῶν λουτρῶν κατασκευῆς καλυδῶν, ὁ Ἀβδουραχμάνης προσεπαθῆσε νὰ ἀποφύγῃ τὴν πληρωμὴν ταύτην, καὶ ἀκολούθως διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 193 τῆς 7 Ἰουλίου 1840 Συμβολαίου παρεδέχθη καὶ ἐπλήρωσε Δρ. 50. Ἐπειδὴ ἡ ὁμολογία ὡς ἐπικαλεῖται τὸ δημόσιον ὑπὸ δῆθεν πληρεξουσίου ἢ κατὰ τὸ 1840 γενομένη διὰ τῶν Πρακτικῶν τοῦ εἰρηνοδικείου Ἰπάτης πρῶτον μὲν ἐγένετο παρ' ἀνθρώπου μὴ ἔχοντος πληρεξουσιότητα νὰ κάμῃ τοιαύτας ὁμολογίας καὶ δεῦτερον δὲν παρέχει σαφῶς καὶ ἀκριβῶς ὁμολογίαν ὥστε νὰ ἐξαχθῇ τι ἐννίει νὰ ὁμολογήσῃ ὁ ἐρμηνεὺς πληρεξούσιος. Καὶ τοῦτο ὁμῶς ἂν ἤθελε ἀποδειχθῇ ἀληθές, ἀφοῦ διὰ τῶν μεταγενεστέρων σαφῶν καὶ ὁρισμένων πράξεων τὸ 1842, 1843 ἕως 1852 καὶ ἐφεξῆς ἀπεδείχθη ὅτι ὁ Ἀβδουραχμάνης κατὰ παράκλησιν ἡμῶν ἔλαβε τὸ ἐπίδικον γήπεδον οὐδὲν ὠφελεῖ τὸ δημόσιον ἂν κατὰ τὸ 1840 δὲν ἀπείδειχθη τυχὸν κατοχὴ ἐμοῦ, πρῶτον μὲν διότι ἡ νεωτέρα κατοχὴ σκοπεῖται, καὶ δεῦτερον διότι ἀφοῦ ὁ Ἀβδουραχμάνης ἀνεγνώρισε ἐμὲ κατὰ τὸ 1840 τὸ 1843 καὶ κατὰ τὸ 1852 διὰ τῆς ἐπιστολῆς καὶ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 192 Συμβολαίου καὶ τοῦ ἐτέρου ὑπ' ἀριθ. 4760 ὡς κύριον ἔπεται ὅτι καὶ ἂν τυχὸν ὁ Χ. Ἀβδουραχμάνης κατὰ τὸ 1840 κατεῖχε κατὰ παράκλησιν τοῦ δημοσίου, τὸ δημόσιον ἀπώλεσε τὴν νομὴν καὶ ἀπέκτησα αὐτὴν ἐγὼ εἰς ὃν ὁ Χ. Ἀβδουραχμάνης τὴν μεταβίβασε, καθ' ὅσον ὁ παρακληθεὶς ἀφοῦ μετεβίβασε τὴν κατοχήν εἰς τὸν παρακαλέσαντα δὲν ἔχει πλέον τὴν νύκην τοῦ πράγματος ἀλλ' αὐτὴν ἐξασκεῖ αὐτοτελῶς, ὁ κατὰ παράκλησιν κάτοχος ὥστε οὗτος καλῶς μετεβιβάσει εἰς ἄλλον Ν 7 (41 20) πανδ. καὶ Δατ. 17 Βασιλ. (150) ἐπομένως καὶ ἂν θεωρηθῇ ὅτι κατὰ τὸ 1840 τὴν κατοχήν ἔλαβεν ὁ Χ. Ἀβδουραχμάνης

ς.) Ὅτι αἱ κατὰ τὸ 1840 πράξεις γινόμεναι μεταξύ τοῦ ἀναιρεσιόντος καὶ τοῦ Ἀδουραχμάνη καὶ ἐν ἀγνοίᾳ τοῦ δημοσίου δὲν βλάπτουν αὐτὸ, ἀλλ' ἐνταῦθα τὸ δικαστήριον προφανῶς ἐφαρμόζει τὸν κανόνα περὶ ἀπωλείας τῆς νομῆς διὰ πράξεως ἐπιτρόπου μὴ συνεπαγούσης τὴν ἀπώλειαν πρὶν γίνῃ γνωστὴ εἰς τὸ Νομὲα σελ. 2. 5 § 1 Σ. 32 § 1 Σ. 3 § 8 lex pon (41, 2) Σ' 12 a le pon (7, 32) B. N. β'. 3. 24. 31. 62, ἀλλὰ τὸ δικαστήριον ἐλησμόνησεν ὅτι πρὸ ὀλίγου (σκέψεις 2 τῆς πλειονοψηφίας) ἐγαράκτισε τὸν Ἀδουραχμάνην κατὰ παράκλησιν κάτοχον ὅτε πλέον ὁ κανὼν οὗτος εἶναι ἀνεφάρμοστος, διότι κατὰ γενικὸν κανόνα ὁ κατὰ παράκλησιν κάτοχος ἐξασκεῖ αὐτοτελῶς τὴν νομὴν ἣτις δὲν μεταβαίνει πάλιν εἰς τὸν παρακληθέντα, ἂν δὲν μεταβιβάσθῃ παρὰ τοῦ κατὰ παράκλησιν κατόχου, qui precario habetionum pessidere Σ. 1 § 1 Σ. 25 § 6 Σ. 3 primum de precario (436) ieuigug Beiists § 2 Σελ. 348· ὅθεν ὁ παρακληθεὶς πρὶν ἀναλάβῃ τὴν νομὴν παρὰ τοῦ λαβόντος κατὰ παράκλησιν δὲν υπολογίζει τὸν χρόνον τῆς παρακλήσεως εἰς τὴν χορηγισιοποιτίαν 'si tamen receperit possessionem rupti precario incedere possessionem lex 87 de acquir. Poss. (4. 12).

Ἄρα ὅταν κατὰ παράκλησιν παραχωρῇ εἰς ἄλλους τὴν νομὴν δὲν διατηρεῖ αὐτὴν ὁ παρακληθεὶς ὅστις δὲν εἶχε καὶ αὐτὴν διαρκούσης τῆς παρακλήσεως Ζ.) Ὅτι ἀπὸ τὸ 1840 μέχρι τῆς ἀγωγῆς ἀπλῆ διανοίᾳ διατήρησε τὴν κατοχὴν τὸ δημοσίον διὰ τοῦ Ἀδουραχμάνη καὶ τοι δὲ ἐπιστολῆς 29 Μαρτίου 1843 καὶ συμβολαίου ὑπ' ἀριθ. 4860 14 Μαΐου 1852 ἀναγνωρίσαντος τὸν ἀναιρεσιόντα, διότι αἱ πράξεις αὗται διέμεινον ἀγνωστοὶ εἰς τὸ δημόσιον, ἀλλὰ τὸ δικαστήριον ἐξακολουθεῖ καὶ ἐπιμένει λησμονοῦν πάντοτε ὅτι ὁ Ἀδουραχμάνης ἦτο κατὰ παράκλησιν κάτοχος, ὥστε ἡ παραχώρησις αὐτοῦ κατέστρεψεν ὁλοσχερῶς τὴν νομὴν τοῦ δημοσίου μὴ ἔχοντος αὐτὴν ἀσώτου ἤδη ἤρξατο ἡ παράκλησις.

Ἐπειδὴ διὰ τῶν ἀπὸ 6 Δεκεμβρίου 1861 προτάσεων μας § 15 ἰσχυρίσθημεν ὅτι ἐκ τῶν μαρτύρων ἀποδεικνύεται ὅτι ἐχομεν τὴν κατοχὴν τῶν θειρῶν ὑδάτων ἀρδεύοντων δι' αὐτῶν τοὺς ἀγρούς μας, καὶ περὶ τούτου οὐδένα κάμνει λόγον τὸ Ἐρετεῖον, ὥστε ἀναιτιολόγητος εἶναι κατὰ τοῦτο ἡ ἀπόφασις καὶ διὸ ἀναίρετὰ ἡ ἀπόφασις.

Ἐπειδὴ ἀφοῦ τὸ δικαστήριον παραδέχεται α) ὅτι ὁ Ἀδουραχμάνης ἦτο κατὰ παράκλησιν νομὴς β) ὅτι καθὼς τοιοῦτος ἀνεγνώρισε τὸν ἀναιρεσιόντα ἐξουσιαστὴν τῶν ἐπιδίκων λουτρῶν, ἦτοι μεταβαλλὼν διάνοιαν συναινέσει τοῦ ἀναιρεσιόντος κατέστη ἀπὸ νομῆος ἀντικρῶτος ἀλλοτρίας φυσικῆς ἐξουσίας, τῆς τοῦ ἀναιρεσιόντος, παραβιάζει προδήλως τοὺς περὶ κτήσεως τῆς νομῆς ὁρισμοὺς ἀποφαινόμενον, ὅτι μετὰ τὰς πράξεις ταύτας τοῦ Ἀδουραχμάνη ὁ ἀναιρεσιών δὲν ἀπέκτησε τὴν νομὴν τοῦ ἐπιδίκου κτήματος καὶ ἰδίως τὸν νόμον (B, 150. 2) ρά. 17. Ὁ αὐτὸ νομόμενος δύναται ἐπινέμισθαι, ὁ δὲ Διοικητὴς μου ἐμοὶ νέμεται.

Ἐπειδὴ τὸ δικαστήριον τῶν Ἐρετῶν στηρίζει τὴν ἀπόφασίν του εἰς τὸ γεγονός ὅτι ὁ Ἀδουραχμάνης εἶχε λάβει τὴν νομὴν τῶν ἐπιδίκων κτημάτων κατὰ παράκλησιν παρὰ τοῦ δημοσίου, ἀλλὰ περὶ τούτου οὐδεμίᾳ διετάχθη ἀπόδειξις, διότι ἡ κατὰ παράκλησιν σχέσις μεταξύ τοῦ δημοσίου καὶ τοῦ Ἀδουραχμάνη δὲν εἶναι τὸ ἐναντίον τοῦ εἰς τὸν Χατζίσκον ἐπιβληθέντος θέματος, ἄρα συναγὼν ἐκ μαρτυρικοῦ ἀποδείξεων περὶ θέματος περὶ οὗ δὲν διετάχθη ἡ μαρτυρικὴ ἀπόδειξις, παρεβίασε τοὺς ὁρισμοὺς τοῦ ἀριθ. 306 καὶ ἐπομ. τῆς Πολ. Δικονομίας ὅπερ φέρει ἀναίρεσιν.

Διὰ ταῦτα ἐξαιτούμεθα

Τὴν παραδοχὴν τῆς περὶ ἀναίρεσεως αἰτήσεως.

Τὴν ἀναίρεσιν τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως διὰ τὰ παραίτερα.

Τὴν καταδίκην τοῦ δημοσίου καὶ τὰ τῆς δίκης ἐξόδα τοῦ τε Ἐρετείου καὶ τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 28 Ἀπριλίου 1862.

Οἱ Πληρεξ. τοῦ Δημητ. Χατζίσκου.

Π. Καλλιγὰς. Α. Κ. Μπαλάνος. Π. Παπαρρηνόπουλος.

Ἐπειδὴ ἡ προκειμένη ἀγωγὴ ἦν τὸ interdictum de precario ἀγωγὴ περὶ παραλείψεως τῆς κατὰ παράκλησιν ἐπιτραπέσις τῷ Ἀδουραχμάνη νομῆς, βάσις λοιπὸν τῆς ἀγωγῆς ἦν ὅτι ὁ ἐνάγων δὲν εἶχε τὴν νομὴν, δὲν εἶχε πρὸ τῆς ἀγωγῆς, διότι εἶχε παραχωρῆσαι αὐτὴν precario εἰς τὸν ἐναγόμενον καὶ ὅτι οὗτος δὲν ἀποδίδει εἰς τὸν ἐνάγοντα ἐπὶ τῇ πρώτῃ αὐτοῦ ἀναζητήσει τὴν νομὴν. Τὸ δικαστήριον ὥφειλε νὰ σκεφθῇ καὶ ν' ἀποφασίσῃ ἂν ὑπῆρχε σχέσις κατὰ παράκλησιν παραχωρήσεως νομῆς εἰς τὸν Ἀδουραχμάνην ἀντὶ τούτου, ἀπορρίπτει τὴν ἀγωγὴν ἡμῶν· διότι δὲν ἀπεδείξαμεν ὅτι ἐχομεν τὴν νομὴν τῶν ἐπιδίκων θέσεων, ἀλλ' ὅτι ἀπεδείχθη ὅτι εἶχε αὐτὴν τὸ δημοσίον, ἄρα οὔτε σκίπτεται οὔτε αἰτιολογεῖ τὴν ἀπόρριψιν τῆς ἀγωγῆς μας.

Οἱ πληρεξούσιοι δικηγόροι

Π. Παπαρρηνόπουλος. Α. Μπαλάνος.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΑΝ

ΣΤΟΙΧΕΙΟΝ Β.

Α. Μπαλάνος.

Αίτιον τῆς γραφῆς πάντων τῶ ἐξῆς· Ὁ Σειδ Χουσιήν Ἀγάς, Ρουστὴμ Ἀγάς, ἔχων ὑπὸ τὴν κυριότητα καὶ κατοχὴν αὐτοῦ, κατὰ τὰς θέσεις τὰς καλουμένας Μπογομόλου, Μπαμπὰ Λερβί, Βαμδακοχώρια καὶ ἀνοίματα, ὑπαγομένας εἰς τὸν Μουκατὰν Πατριτζίκιον (ἐκμεισθωμένον ἡμῖν κατὰ τὸ χιλιοστὸν διεκοστὸν εἰκοστὸν ἔτος) ἀγρούς, δασώδους καὶ καλλιεργήτους τόπους· κηποτόπους, ἀλωνοτόπους, τοῦ χειμαδίου Λί. τας, γνωστοὺς τὰ ὅρια εἰς τοὺς γείτονας ἐλίγους πολλοὺς ἀγρούς, χειμαδίων, δένδρα καρποφόρα, καὶ μὴ καρποφόρα, καὶ εἰς τὴν θέσιν τοῦ Βουγομόλου παλαιὰ οἰκόπεδα καὶ ἀχυρώνα, ἐκ τῶν κτημάτων τοῦ τούτου τοῦ συντροφικῶς παρεχώρησε καὶ ἀνέθετεν οἰκιοθελῶς καὶ παραδίαστος πρὸς τὸν φέροντα τὸ παρὸν ἐγγραφοῦν Χασάν Μπέταν Ζέρβαν. ἦτοι ἐξέποιεσεν, ὅπερ εἶχεν ἐπ' αὐτοῦ δικαίωμα κατοχῆς καὶ νομῆς ἐπὶ ἀπαλλάγματι γροσίων χιλιάδων τεσσαίων. Ὁ δὲ Ζέρβας καθ' ὃ γέγραπται, παρεδέξατο τὴν γενομένην παραχώρησιν. Τὸ δὲ ποσὸν τοῦ ἀντελλάγματος ἐλήφθη ἐκ τῶν χειρῶν αὐτοῦ ἀνελλειπῶς. Ἐπειδὴ ὅθεν ἐπὶ παραχώρησιν ἀπαιτεῖται ἡ ἀδεια τοῦ κυρίου τῆς γῆς, σύμφωνα τῷ αὐτοκρατορικῷ κανόνι, ἡμεῖς, καθ' ὃ κύριοι τῆς γῆς ἐλάβομεν τὸ γήνον δικαίωμα, καὶ ἐγκρίναντες τὴν γενομένην παραχώρησιν καὶ τὴν παραδοχὴν ἐδώκαμεν εἰς χεῖρας τοῦ ρηθέντος τὸ παρὸν ἐγγραφοῦν· ἐφ' ὅσον ἀποδίδει κατ' ἔτος τὰ νανομισμέ α δέκατα πρὸς τοὺς κυρίους τῆς γῆς. Ἐστὼ ἀδικαίωτος ἐν τῇ κατοχῇ καὶ νομῇ αὐτοῦ ὑπὸ παντός, εἴτε ἐκ μέρους ἡμῶν, εἴτε ἐκ μέρους ἄλλου τινος οἰουδήποτε.

Γέγραπται ἐν ἔτει 1222.

ὁπογραφή

Ζαϊνὲλ Αβιδίν

Βαβενδὰς Πατριτζίκιον.

Ἡ ὁπισθεν σφραγίς

Ζαϊνὲλ Αβιδίν

Μάρτυρες.

- Μουλὰ Λερβίς χιζὰ χασάν ἀγά,
- Μουλὰ Σελίχ ὀγλού Μπάγος,
- Μπαμπὰ ὀγλού ἀλλή Μπέσας.
- Κούρδαλης Ιβραχὴμ Μπέσας.
- Χαφίζ ἀχμέδ διδάσκαλος ἐν Πατριτζίκιῳ.
- Χαλὴλ ἀγάς. Μουλὰ ἀγά Ζαδὲς, Χαφίζ Μουσταφὰς.
- Καλέντζο Ιβραχὴμ,
- Ρουστὴμ ἀγά Ζαδὲ Ἀχμέδ ἀγάς.
- Μάκμα Μουσταφὰς.
- Σελίχ Μεχμέδ Μπάγος.

Ἐπικυροῖ τὸ ἀκριβὲς τῆς παρούσης ἀπὸ τοῦ ὀθωμανικοῦ μεταφράσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 14 Αὐγούστου 1861.

Ὁ Διερμηνεὺς τῆς Κυβερνήσεως

Κ. ΑΦΘΟΝΙΑΠΣ.

Οἱ ἀνήκοντες εἰς τὸ δεύτερον τρίτον τοῦ κτήματος Θέρμα τὸ προερχόμενον ἐκ τῆς πωλήσεως τοῦ ὀσμάν Μπετζίστη καὶ τῶν λοιπῶν αὐτοῦ κτημάτων ἐντὸς τοῦ ἰδίου κτήματος Θέρμα ἐκ τῆς κληρονομίας τῶν Ἀλ-δων Ματούσχα καὶ Λατίφας.

ΣΤΟΙΧΕΙΟΝ Γ.

Α. Μπαλάνος.

Τοῦ δευτέρου τρίτου τοῦ ὀσμάν Μπετζίστη καὶ τὰ ἐκ κληρονομίας Ματούσχα καὶ Λατίφη. Ἀριθ. 1111.

ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἡ ἐπὶ τῶν πωλήσεων τῶν ὀθωμανικῶν ἰδιοκτησιῶν ἐξεταστικὴ ἐπιστροφὴ.

Λαβὼσα ὑπ' ἑξῆς τὸ ἀφορῶν τὰς περὶ ἰδιοκτησίας ἀπαιτήσεις τοῦ Κυρίου Δημητρίου Χατζίσκου ἐγγραφοῦν, ὅπερ ἐστὶ χατζέτιον τοῦ Μουχαρμέρη Σαίρη δι' οὗ κυρεῖνται ὅτι ὁ ὀσμάν ἀγάς υἱὸς τοῦ Ιμπραχὴμ ἐπώλησε καὶ παρεχώρησε διὰ τοῦ ἐπιτρόπου τοῦ Γιαννοῦσμπει, τὸ ἐν τρίτον τῶν γαιῶν γεωργησάντων καὶ μὴ, κειμένων εἰς τοὺς τόπους Μπογομόλου, Βαρκά, Κορμάρια, Ἀχυρία Παπκαδερίδης, καὶ Θέρμα, τὰ δάσκη τὰς θερρινὰς καὶ χειμερινὰς βοσκὰς, τὰ κάρπιμα καὶ ἀκαρπα δένδρα, καὶ ἀπὸ τὰ ἄλλα ὅσα κτήματα ἔχει ἀπὸ τὴν κατοχὴν τοῦ ὁμοῦ μετ' ὁ ἀνέκαθεν ῥέον αὐτοῦ ὕδωρ, πρὸς τὸν κύριον Δημήτριον Χατζίσκον. Θεωροῦνται τὴν ὑπ' ἀριθ' 3666, ἀπὸ 24 Ὀκτωβρίου 1844, διαταγὴν τοῦ ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν ὑπουργείου. Ἐπὶ τῇ

Ἐνώπιον τῶν ἐν Ναυπλίῳ Ἑφεσῶν

Προτάσεις

Τοῦ Δημοσίου ἀντιπροσωπευομένου ὑπὸ τοῦ ἐν Ἀθήναις Ἱπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν

Κατὰ τοῦ Δημήτριου Χατζίσκου.

Πρὸ ἀμνημονεύτων χρόνων τὰ γνωστὰ θειοῦχα καὶ σωματικὰ ὕδατα ἱπάτης ἐθεωροῦντο δημόσια ἢ ὡς νομήματα ἡγεμονικὰ ἀνεπίδεκτα ιδιωτικῆς κτήσεως ἢ χρῆσι αὐτῶν ἢ το κοινῇ καὶ ἐλευθερῇ καὶ ὁ βουλομένος νὰ μεταχειρισθῇ ταῦτα πρὸς θεραπείαν κατεσκευάζεν ἀκωλύτως πρόσκαιρον παραπήγμα ἢ καλύβην, ἀναγκαίαν πρὸς σίτησιν ἐν τῇ περὶ τὴν πηγὴν τῶν ὑδάτων αὐτῶν ξηρᾷ καὶ ἀγόνῳ γῇ. Οὐδεὶς δ' οὐδέποτε ιδιωτὴς προέτεινεν ἢ ἐφαντάσθη νὰ προτείνῃ ἀξίωσιν κυριότητος ἢ διακατοχῆς ἢ ἄλλου τι ὅς πραγματικοῦ δικαιώματος ἐπ' αὐτῶν.

Τὰ ὕδατα ταῦτα κεῖνται ἐν τῇ περιοχῇ τοῦ κτήματος (τσιφλικίου) καλούμενου Θέρμα, ὅπερ σύγκειται ἐκ λειβαδίων καὶ ἀγρῶν ἱκανῆς ἐκτάσεως καὶ περιέχει καὶ κήπους καὶ ἄλλα ὕδατα, χρῆσιμα πρὸς ἀρδευσιν. Ἀλλὰ τὸ δικαίωμα τῆς κυριότητος ἢ νομῆς τῶν κυρίων τοῦ κτήματος αὐτοῦ περιωρίζετο εἰς μόνους τοὺς ἀγρούς καὶ λειβάδια, καὶ οὐδέποτε ἐξετάθη καὶ εἰς τὰ περὶ ὧν ὁ λόγος θεοῦχα ὕδατα καὶ τὰς περὶ αὐτὰ ξηρὰς καὶ ἀγρόνους γαίας.

Ὁ ἀντίδικος Δημήτριος Χατζίσκος ὡς ἀγοραστής τοῦ ἐνὸς τρίτου τῶν λειβαδίων καὶ ἀγρῶν ἀνεγνωρίσθη ἀπὸ τοῦ 1833 ὡς ἐξ ἀδιαίρετου μετὰ τοῦ Δημοσίου συγκύριος καὶ συνδιακάτοχος καὶ ἐλάμβανε τὸ ἀναλογικὸν αὐτῷ μέρος ἐκ τῶν εἰσοδημάτων τοῦ κτήματος αὐτοῦ ἀντιποιεῖτο δὲ τὴν κυριότητα λόγῳ ἀγορᾶς καὶ ἐνὸς ἐτι τρίτου οὐδέποτε δὲ μέχρι τοῦ Μαρτίου 1844 ἐξήχρησεν ἀπαίτησιν τινα ἢ δικαίωμα συγκυριότητος καὶ ἐπὶ τῶν ἱματικῶν ὑδάτων, περὶ ὧν πρόκειται.

Τὸ Δημοσίον ἀφ' οὗτοι αἱ Ἑλληνικαὶ Ἀρχαὶ ἐγκαταστάθησαν εἰς τὴν Ἐπαρχίαν Φθιώτιδος, καταλαβόν ὡς Ὀθωμανικὸν καὶ τὸ εἰρημένον κτῆμα Θέρμα, δὲν ἔπαυσεν ἐκτοτε ἐξασκοῦν διὰ διαφορῶν πράξεων δικαίωμα ἰδίας καὶ ἀποκλειστικῆς κυριότητος καὶ νομῆς ἐπὶ τῶν θεομένων ὑδάτων ἱπάτης καὶ τῶν παρακειμένων γαιῶν.

1) Τὴν 28 Ἰανουαρίου 1836 διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 19632 Β. Διατάγματος ἀπεφασίσθη ἡ ἀνέγερσις Δημοσίου Καταστήματος θερμῶν λουτρῶν ἐν ἱπάτῃ καὶ συνεπείᾳ αὐτοῦ προσεκλήθη ὁ μηχανικὸς τοῦ Νομοῦ Φωκίδος καὶ Λοκρίδος νὰ συντάξῃ τὸ σχέδιον καὶ τὸν προϋπολογισμὸν αὐτοῦ (ὅρα ἔγγραφον ὑπ' ἀριθ. 3782 τῆς τότε ἐπὶ τῶν Ἐσωτερικῶν Γραμματειῶν).

2) Τὴν 8 Ἰανουαρίου 1837 διὰ Β. Διατάγματος ἐχορηγήθη τῇ ἐπὶ τῶν Ἐσωτερικῶν Γραμματειῶν πίστωσις δραχ. 40,000 πρὸς κατασκευὴν τοῦ καταστήματος, ἣτις ἐλογίσθη εἰς βάρος τῆς ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν Γραμματειῶν. (ὅρα Διάταγμα Β. τῆς 11 Ἰουνίου 1837).

3) Τὴν 1 Ἰουλίου 1838 διατάχθη ν' ἀναλάβῃ ἡ Κυβέρνησις τὴν οἰκοδομὴν τοῦ Καταστήματος τῶν λουτρῶν ἱπάτης καὶ νὰ μὴ ἀναθέσῃ αὐτὴν εἰς ἐργολάβον. (ὅρα Β. Διάταγμα τῆς 1 Ἰουλίου 1838).

4) Περὶ τὸν χρόνον τοῦτον Ὀθωμανὸς τις Χατζὴ Ἀδδουραχάνης καλούμενος, πένης καὶ ἀγαθὸς ἄνθρωπος ἵνα προπορίζηται τὰ πρὸς τὴν ἀνήγειρεν ἀδεία τῶν ἀρμοδίων ἀρχῶν παραπήγματά τινα πλησίον τῆς πηγῆς τῶν ἱματικῶν ὑδάτων, πρὸς χρῆσιν τῶν λουρμένων. Ὁ δὲ ἀντίδικος Δημήτριος Χατζίσκος ἐπὶ λόγῳ, ὅτι τὰ παραπήγματα ταῦτα ἀνηγέρθησαν ἐπὶ γῆς ἰδιοκτήτου αὐτοῦ ἐκάλεσεν αὐτὸν τὴν 2 Αὐγούστου 1840 ἐνώπιον τοῦ εἰρηνοδικείου ἱπάτης, ζητῶν τὸ τρίτον τοῦ ἐνοικίου τῶν παραπηγμάτων αὐτῶν. (ὅρα κλήσιν τῆς 2 Αὐγούστου 1840). Ἐνώπιον δὲ τοῦ εἰρηνοδικείου τὴν 7 τοῦ αὐτοῦ μηνὸς κατὰ τὴν συζήτησιν τῆς εἰρημένης κλήσεως ὁ μὲν πληρεξούσιος τοῦ Ὀθωμανοῦ ἰσχυρίσθη ὅτι αἱ Καλύβαι ἀνηγέρθησαν πρὸς χρῆσιν τῶν λουρμένων εἰς τὸ χεῖλος τῶν θερμῶν ὑδάτων, ὅπως καὶ κατὰ τὰ παρελθόντα ἔτη ἑλαστος τῶν λουρμένων ἐλευθέρως κατεσκευάζε τοιαύτας, ὅτι τὰ ὕδατα ταῦτα θεωροῦνται καὶ εἰσὶ δημόσια καὶ ὅτι ὁ Δημ. Χατζίσκος οὐδέποτε ἐλαβε κατοχὴν αὐτῶν ὁ δὲ πληρεξούσιος τοῦ Δ. Χατζίσκου ἀπαντῶν ἐδήλωσε ῥητῶς ὅτι δὲν ἐνάγει τὸν Ὀθωμανὸν καὶ δὲν ζητεῖ τι ὡς πρὸς τὰ ὕδατα, ἀλλὰ τὸν ἐνάγει ὁ ἐντολεὺς τοῦ ὡς κύριος τοῦ τρίτου τῆς γῆς ἐφ' ἧς ἀνηγέρθησαν αἱ καλύβαι. (ὅρα πρακτικὰ Συνεδριάσεως τοῦ Εἰρηνοδικείου ἱπάτης τῆς 7 Αὐγούστου 1840).

5) Τὴν 23 Νοεμβρίου 1840 ὁ Δημήτριος Χατζίσκος δι' ἀναφορᾶς τοῦ πρὸς τὴν ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν Γραμματεῖαν ἀναφέρει, ὅτι ἠγόρασε νομίμως καὶ εἶναι κύριος τοῦ τρίτου τοῦ κτήματος Θέρμα καὶ τοῦ λειβαδίου αὐτοῦ, ὅπερ νέμεται, τὸ Δημοσίον ἐζήτησε νὰ παραχωρηθῇ αὐτῷ ἡ προσωρινὴ κατοχὴ αὐτοῦ, ἵνα μὴ στερῇται τοῦ ἐνοικίου μέχρι τῆς ἐξετάσεως τῶν τίτλων του. (ὅρα ἀναφορὰν αὐτοῦ τῆς 29 Νοεμβρίου 1840).

6) Τὴν 13 Αὐγούστου 1841 ὁ Δημήτριος Χατζίσκος δι' ἑτέρας ἀναφορᾶς τοῦ ἐπαναλαμβάνει τ' αὐτὰ, ζητεῖ νὰ παραχωρηθῇ αὐτῷ ἡ κατοχὴ τοῦ τρίτου τοῦ λειβαδίου Θέρμα, ἵνα μὴ ζημιωθῇ 400—500 δραχ. κατ' ἔτος καὶ ῥητῶς ὑπόσχεται ὅτι δὲν θέλει θεωρῆσαι νόμιμον τὴν κατοχὴν ταύτην (ὅρα ἀναφορὰν 13 Αὐγούστου 1841).

7) Τὴν 13 8ορίου τοῦ αὐτοῦ ἔτους ὁ Δημ. Χατζίσκος, δι' ἑτέρας ἀναφορᾶς τοῦ ὁμολογῶν ὅτι τὸ τρίτον τοῦ λειβαδίου Θέρμα κατέχεται εἰσέτι παρὰ τοῦ Δημοσίου ζητεῖ νὰ παραχωρηθῇ αὐτῷ τὸ τρίτον αὐτὸ κατὰ τὸν χειμῶνα μόνον τοῦ ἔτους ἐκείνου, λόγῳ διανομῆς πρὸς χρῆσιν τοῦ ποιμνίου του (ὅρα ἀναφορὰν αὐτοῦ 13 8ορίου 1841).

ὅτι ἡ ἐπιστολὴ τοῦ Χατζῆ Ἀβδουραχμάνη, τὰ συμβόλαια, δικόγραφα καὶ λοιπὰ παρουσιασθέντα ἀπ' ἀρχῆς ἐγγράφα καὶ μένοντα ἀποτελοῦν τοῦλάχιστον ἀρχὴν ἐγγράφου ἀποδείξεως. Ἐπειδὴ καὶ οἱ λόγοι τῶν προτάσεων τοῦ δημοσίου διὰ τῶν ὁποίων προσβάλλει τὸ ὑπ' ἀριθ. 192 συμβόλαιον, τὴν ἐπιστολὴν τῆς 29 Μαρτίου 1843 καὶ τὸ ὑπ' ἀριθ. 4760 ἐγγράφον ὡς ἐξ ἀπάτης καὶ προσηυσιμίας γενόμενα εἶναι ἀπαράδεκτα, διότι ἐκ μὲν τῶν προτάσεων τῆς 22 Φεβρουαρίου 1860 ὡς ἀντίγραφα ἐπικυρωμένα προσάγει, προκίπτει ὅτι ταῦτα τὰ ἐγγράφα προσάγει καὶ ἐπεκαλέσθη ἐνώπιον τῶν Πρωτοδικῶν, ἐκ δὲ τῆς ἀπὸ 1 Φεβρουαρίου 1859 προτάσεων τοῦ δημοσίου ὡς ἀντίγραφα ἐπικυρωμένα προσάγει ἀποδεικνύεται ὅτι τὸ δημοσίον οὐδεμίαν ὠρισμένην πρότασιν ὑπέβαλε περὶ τῆς ἀπάτης καὶ τῆς εἰκονικότητος, διὰ δὲ τῆς ὑπ' ἀριθ. 164 ἀποφάσεως τῶν Πρωτοδικῶν ὅλας αἱ προτάσεις τοῦ δημοσίου ἀπερρίφθησαν καὶ κατ' αὐτῆς ἐφεοικὸς δὲν ὑπάρχει. Ἐπειδὴ ἐκτὸς τούτων οἱ αὐτοὶ λόγοι εἶναι ἀπαράδεκτοι, καὶ διότι τὰ αὐτὰ ἐγγράφα ἐπεκαλέσθη ἐνώπιον τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετών, καὶ ἐνώπιον τῶν ἐν Πάτραις Ἐφετών, τὸ δὲ δημοσίον οὐδεμίαν ὠρισμένην πρότασιν ἀπάτης καὶ εἰκονικότητος ὑπέβαλεν ἐνώπιον ἐκείνων τῶν δικαστηρίων. Ἐπειδὴ ἄλλως τε καὶ κατ' οὐσίαν οἱ εἰρημένοι λόγοι εἶναι ἀνυπόστατοι διότι ἂν κατὰ τὸ 1839 ὁ Χ. Ἀβδουραχμάνης κατεσκεύασε παραπήγματα ἀνευ ἀδείας μου, δὲν ἔπεται ἐκ τούτου ὅτι τὸ ὑπ' ἀριθ. 192 συμβόλαιον εἶναι κατ' ἀπάτην καὶ εἰκονικῶς γενόμενον, ἀλλ' ἐκ τούναντίον ἀποδεικνύει τοῦτο μάλιστα συνδυαζόμενον μὲ τὴν δίκην ἐνώπιον τοῦ εἰρηνοδικείου καὶ τὴν ὑπ' ἀριθ. 120 ἀπόφασιν αὐτῆς ὅτι ὑπῆρχε σπουδαία ἐρις μεταξὺ ἐμοῦ καὶ τοῦ Χατζῆ Ἀβδουραχμάνη ἥτις ἐπεκυρώθη διὰ τοῦ συμβολαίου, καθ' ὅσον μάλιστα ἐκ τῆς ἀποφάσεως προκύπτει ὅτι ὁ Χ. Ἀβδουραχμάνης καὶ τὸ δικαίωμά μου ἀμφισβήτησε καὶ τὸ δημοσίον ἐζήτησε νὰ παρεμβάσῃ. Ἐπειδὴ ὁ ἰσχυρισμὸς ὅτι ἀπὸ τοῦ 1843 μέχρι τοῦ 1859 δὲν ἐλάβομεν ἐνοίκιον ἀπὸ τὸν Χ. Ἀβδουραχμάνην εἶναι ἀπαράδεκτος ὡς κατὰ πρῶτον ἤδη γενόμενος καὶ ἄλλως τε ἐκτὸς τοῦ ὅτι δὲν εἶναι ἀληθὲς ὡς προκύπτει καὶ ἐκ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 4760 συμβολαίου, εἶναι καὶ ἀνευ ἐπιόρου διότι ἂν χαριζόμενος εἰς τὸν γνωστὸν διὰ τὴν πενίαν καὶ φιλοξενίαν τοῦ Χ. Ἀβδουραχμάνη δὲν ἤθελα νὰ λάβω παρ' αὐτοῦ τὸ εὐτελὲς ποσὸν διὰ τὸ ὅποιον ἐνοικιάζει εἰς αὐτὸν τὴν χρῆσιν τῶν ὑδάτων δὲν ἔπεται ἐκ τούτου ὅτι τὰ γεγονότα ἄτινα διὰ συμβολαίου, καὶ ἀναμφισβητήτως, καὶ τῶν ἐγγράφων ἀποδεικνύεται, δὲν εἶναι ἀληθῆ. Ἐπειδὴ οὐδέποτε ὡμολόγησα ὅτι τὸ κτῆμα Θέρμα καὶ τὰ ὑδάτα ἦσαν εἰς τὴν ἀποκλειστικὴν ιδιότητα καὶ κατοχὴν τοῦ δημοσίου, ἐκ τούτου ἀντίον διὰ τῶν ἀναφορῶν μου ὡς ἀνωτέρω ἀπηριθμησα καὶ δι' ἐκείνων τῶν ἐγγράφων ἄτινα καὶ αὐτὸ τὸ δημοσίον ἐπεκαλεῖται πάντοτε, ἰσχυρίσθην ὡς πρὸς μὲν τὸ ἐν τρίτον τοῦ κτήματος ἦτοι τὸ τοῦ Ζέρβα κατοχῆς μου ἀναμφισβητήτως ἀνεγνωρίσθην καὶ ὑπ' αὐτοῦ τοῦ δημοσίου ἤμην κατὰ τὸ 1833, ὡς πρὸς δὲ τὸ ἕτερον τρίτον τὸ τοῦ Ὁσμάν Μπεταίστα ὡς ἀνέφερα ὅτι τὸ δημοσίον κατεῖχεν αὐτὸ ἀλλὰ καὶ ταύτην τὴν κατοχὴν ἀπέκτησα κατὰ τὸ 1844 ἐν γνώσει καὶ τῇ συναινέσει τοῦ δημοσίου, οὐδέποτε δὲ ὡμολόγησα ὅτι δὲν ἔχω ἀπαίτησιν τινα ὡς πρὸς τὰ ὑδάτα μάλιστα δὲ καὶ ἰδίως ἐνώπιον τοῦ εἰρηνοδικείου Ὑπάτης κατὰ τὸ 1840 ἀποδεικνύει τὸ ἐναντίον καθότι ἐκ τῆς ἀποφάσεως κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 120 καὶ ἐξ αὐτῶν τῶν πρακτικῶν προκύπτει ὅτι ὁ πληρεξούσιός μου ῥητῶς ἰσχυρίσθην ὅτι κύριος καὶ κάτοχος ὢν τοῦ περιέχοντος τὰ ὑδάτα Θέρμα εἶναι κύριος καὶ κάτοχος ἦν τοῦ περιέχοντος ἐν αὐτῷ, ἂν δὲ διὰ νὰ ἀποκρούσῃ τὴν ἐνστάσιν τοῦ Χ. Ἀβδουραχμάνη ζητήσαντος ν' ἀνακληθῇ ἡ δίκη, διὰ νὰ προσκληθῇ τὸ δημοσίον ὡς κύριος τῶν ὑδάτων, ὁ αὐτὸς πληρεξούσιός μου ἀντίταξεν ὅτι εἶναι περιττὴ ἡ ἀναβολὴ διότι ταύτην τὴν δίκην ἐκείνην δὲν εἶχεν αἴτησιν ἐνοικίου διὰ τὰ ὑδάτα, ἀλλὰ διὰ τὰς καλύδας τὸ ἐκχώρισμα αὐτὸ δὲν ἀποτελεῖ ὁμολογίαν μου, περὶ τοῦ ὅτι δὲν εἶχον τὴν κατοχὴν τῶν ὑδάτων ἢ ἀξιώσιν τινα ἐπ' αὐτῆς διότι οὐδὲ λέξις ἀναφέρεται περὶ τούτου, ἀλλ' ἐκ τούναντίον ἀποτελεῖ ἰσχυρισμὸς τοῦ πληρεξουσίου ὅτι περιορίζει τὴν ἀπαίτησιν τοῦ ἐνοικίου διὰ τὰς καλύδας. Ἐπειδὴ ἄλλως τε ὁ εἰρημένος ἰσχυρισμὸς ἢ ἡ εἰρημένη ὁμολογία γινομένη κατ' ἄλλην δίκην καὶ πρὸς ἄλλο πρόσωπον δὲν δύναται νὰ χρησιμεύσῃ εἰς τὸ δημοσίον κατὰ τὴν παρούσαν δίκην, καθ' ὅσον μάλιστα δὲν πρόκειται νὰ ἐξετασθῇ ἂν κατὰ τὸ 1840 εἶχε τὴν κατοχὴν, ἀλλ' ἐκ τούναντίον ἂν κατὰ τὸ 1859 εἶχεν αὐτὴν ὅτε ἐκίνησε τὴν ἀγωγὴν ἢ τοῦλάχιστον κατὰ τὸ 1843 ὅτε χρονολογεῖται ἡ ἐπιστολὴ. Ὅτι κατὰ τὸ 1854 οὐτε συνετάχθη τὸ ὑπ' ἀριθ. 4760 συμβόλαιον. Ἐπειδὴ ἡ ἰνακοπὴ μου τῆς 13 Μαρτίου 1844 δὲν παρέχει ὁμολογίαν ὅτι δὲν κατέχω τὰ ὑδάτα, ἐκ τούναντίον καὶ δι' αὐτῆς, καὶ διὰ τῆς ἀνωτέρω μνημονευμένης ἐπαρρηγομένης μόνον διὰ τὸ ἐν τρίτον τοῦ Θέρμα τὸ ἐκ τῆς ἀγορῆς τοῦ Ὁσμάν Μπεταίστα, ἐν ᾧ τὸ τὸ Ζέρβα κατεῖχε ἀφιλονεικῆται· ἡ δὲ αἴτησίς μου ἐν τῇ αὐτῇ ἀναφορᾷ νὰ ὑποβληθῶσιν εἰς τὴν ἐπιτροπὴν ἐκ τῶν τμηματάρχων ὡς συμβούλιον καὶ αἱ ἀξιώσεις τοῦ δημοσίου ἐπὶ τῶν ὑδάτων ἀποδεικνύουν μάλιστα ὅτι ἐγώϊθιόρουν ἐμαυτὸν κατοχὸν καὶ κύριον τῶν ὑδάτων καὶ ἐπεθύμουν νὰ ἀρθῶσιν ἐκ τοῦ μέσου ὡς πρὸς τοῦτο αἱ φιλονεικίαι καὶ αἱ ἀξιώσεις τοῦ δημοσίου. Ἡ δὲ ἐπιφύλαξις τοῦ δημοσίου ὡς πρὸς τὴν κυριότητα τῶν ὑδάτων, ἐκτὸς τοῦ ὅτι δὲν εἶχε τὴν ἐλάχιστην ἐπιόρου ὡς πρὸς τὴν κατοχὴν δὲν ἔχει καίνομεν ἡ σημασίαν, διότι ἡ ἐπιφύλαξις δὲν ἀποτελεῖ κυριότητα, ἀλλὰ μάλιστα ἀρνεῖται τὸ ζήτημα ἐκαρεμές. Ἐπειδὴ τὸ δημοσίον οὐδέποτε ἐπιχείρησεν ἐν γνώσει ἐμοῦ πράξεις καταφανεῖς ἐπὶ τῶν ὑδάτων, τὰ δὲ ἐγγράφα καὶ αἱ σχέσεις αὐτῶν μετὰ τρίτων, ἐν ἀγνοίᾳ ἐμοῦ μάλιστα λαβούσκι χώραν, δὲν ἀποτελοῦν πράξεις κατοχῆς ἐπὶ τῶν εἰρημένων ὑδάτων, οὐτε ἠδύναντο νὰ μοὶ ἀφαιρέσωσι τὴν κατοχὴν ἣν εἶχον ἦν καὶ ἐζήτησαν ἐπ' αὐτῆς. Τὰ αὐτὰ δὲ ἐφαρμόζονται καὶ εἰς τὴν δέλωσιν τοῦ Χ. Ἀβδουραχμάνη ὅπως ἄλλοτε λαβὼν παρ' ἐμοῦ τὴν κατοχὴν, δὲν ἠδύνατο νὰ μεταβάλῃ τὸν τίτλον του, καὶ ἄλλως τε ἀμέσως μετὰ τὴν δέλωσιν ταύτην ἐνήχθη ἡ προκειμένη ἀγωγὴ μου. Ἐπειδὴ τῆς προκειμένης ἀγωγῆς ἀντικείμενον κυρίως εἶναι τὰ ὑδάτα καὶ ἡ πηγὴ αὐτῶν καὶ αἱ περὶ αὐτοῦ γαῖαι, οὐδέποτε δὲ ὡμολόγησα ἢ παρεδέχθην ὅτι τὸ δημοσίον εἶναι συνυποχρεω-

πληρὴς, ἡγόρασε καὶ κατέχει καὶ τὴν πηγὴν ταύτην, διὸ καὶ μεταχειρίζεται τὰ ὕδατα αὐτῆς οὐ μόνον πρὸς λουεῖν ὡς λουτρά, ἀλλὰ καὶ πρὸς ἀρδευεῖν τῶν ἀγρῶν αὐτοῦ.

β.) Ἐπειδὴ τὸ δημοσίον καίτοι συνδιοκτὴς κατὰ τὸ ἐν τρίτον τοῦ κτήματος δὲν συγκατέχει οὔτε εἶναι συνδιοκτὴς καὶ τῆς θέσεως εἰς ἣν τὰ λουτρά ὡς καὶ ἄλλων θέσεων, καθόσον καὶ ἐπὶ τουρκοκρατίας οἱ συνδιοκταί, καὶ ἤδη δὲν συγκατέχουν ἀδικοῦτως ὁλόκληρον τὸ κτῆμα, ἀλλ' ἐπὶ τινων θέσεων μόνον ἔχων συγκατοχὴν τὸ δημοσίον (ὡς ὁ ἀρχικὸς δικαιοπάρχης αὐτοῦ) εἰς τὰς θέσεις ὀπλωνότι, Ἀργυροχώρι, Βρωμοσυνιαίς, ἐνὸς ζευγροστασίου, καὶ ἐνὸς ἀχυρώνος εἰς Βαγμύλου, εἰς αὐτὰς καὶ μόνος τὰς θέσεις ἔχει τὸ δημοσίον τὸν ἐν τρίτον καὶ τὰ δύο τρίτα ὁ Χατζίσκος, ἐπιμένως δὲ αὐτὸς θεωροῦνται συνδιοκτῆται τὸ τε δημοσίον καὶ ὁ Χατζίσκος ἐξ ἀδικουμένου, εἰς δὲ τὰς λοιπὰς θέσεις Θέρμα, Λαχούρι, Παππαδερδίσση, Καμάρι, Βαρκά κλπ. εἶναι ἰδιοκτῆται μόνος ὁ Χατζίσκος, τὸ δὲ δημοσίον δὲν ἔχει κατοχὴν, καὶ μάλιστα οὐδεμίαν καθ' ὅλην τὴν περιφέρειαν τῆς κυρίας λεγομένης Θέρμα.

Ἀντίκρουσις Προτάσεων τοῦ Δημοσίου.

17) Ἐπειδὴ οἱ ἰσχυρισμοὶ τοῦ δημοσίου εἶναι καὶ ἀπαράδεκτοι καὶ ἀνυπόστατοι διότι.

α.) Ὁ ἰσχυρισμὸς ὅτι εἴμεθα συγκατοχοὶ δὲν ἐπρωτάθη Πρωτοδικῶς (ἴσα τὰς ἀπὸ α. Φεβρουαρίου καὶ 8 Ἰουνίου 1860 προτάσεις του) ὁ τοιοῦτος ἰσχυρισμὸς εἶναι γεγὼνός πραγματικόν, ἐπὶ τοῦ ὁποίου στηριζόμενον τὸ δημοσίον προτείνει τὸ ἀπαράδεκτον, διότι κατὰ Νόμον ὁ συκοινωνός δὲν ἔχει ἀγωγὴν περὶ ἀποδολῆς· ἀλλὰ τὸ τοιοῦτον γεγὼνός δὲν ἐπρωτάθη Πρωτοδικῶς, ἀρὰ εἶναι ἀπαράδεκτος ὁ τοιοῦτος ἰσχυρισμὸς, εἶναι δὲ καὶ ἀνυπόστατος διότι δὲν εἴμεθα συγκατοχοὶ αὐτῆς τῆς θέσεως, ἀλλὰ τὴν θέσιν ταύτην καὶ τὴν πηγὴν τῶν ὑδάτων καὶ τὰ ὕδατα κατέχει ὁ Χατζίσκος πρὸ πολλῶν ἐτῶν ἀποκλειστικῶς, διανοίᾳ κυρίου χωρὶς νὰ ἔχη καμμίαν κατοχὴν τὸ δημοσίον. Καὶ τοῦτο ὅμως ἂν ἦτον οὐχ ἦτον δικτὴ ἡθελεν εἶσθαι ἢ κατὰ τοῦ Ἀδδουραχμάνη ἀγωγῇ μου· ἐπιμένω ὅμως εἰς τὸ ὅτι οὐδεμίαν κατοχὴν ἔχει ἢ ἔσχα ποτὲ τὸ δημοσίον οὐδ' ἀπίδειξε συγκατοχὴν καὶ.

β.) ὅτι δὲν συγχωρεῖται ἡ διὰ μαρτύρων ἀπόδειξις, ἡμεῖς στηριζόμεθα εἰς τὰς δι' ἐγγράφων ἀποδεικνυόμενας νομικὰς μεταξὺ ἡμῶν καὶ τοῦ Ἀδδουραχμάνη σχέσεις. Τὸ δημοσίον παρεμβάν ἰσχυρίσθη ὅτι αὐτὸ κατεῖχε καὶ οὐχὶ ἡμεῖς, ὁρθῶς ὅθεν διατάχθη ἡ ἀπόδειξις αὕτη διὰ μαρτύρων.

Διότι ὡς πρὸς τὸν Ἀδδουραχμάνη ἔχομεν τὰ πρακτικὰ, τὸ Συμβόλαιον, καὶ τὴν ἐπιστολὴν του, ἐξ ὧν ἀποδεικνύεται ἡ ἀγωγὴ μας, ὡς πρὸς τὸ δημοσίον προκειμένου νὰ λυθῇ τὸ ζήτημα τίς κατέχει, καλῶς διατάχθη ἡ διὰ μαρτύρων ἀπόδειξις, ἀλλῶς τε τὰ εἰρημμένα ἐγγράφα δύνανται καὶ ὡς ἀρχὴ ἐγγράφου ἀποδείξεως νὰ θεωρηθῶσι καὶ ὡς ἐνεκα καλῶς ἐπαράπη ἡ ἐμάρτυρος ἀπόδειξις.

γ.) Τῆς ὁμολογίας ἡμῶν τὰ πρακτικὰ τοῦ εἰρηνοδικείου τοῦ 1840· οὐδὲ σαφὴ εἶναι, ἀλλ' ἀντιφατικὰ, οὐδὲ παρ' ἡμῶν ἀπ' εὐθείας ἐγένοντο, οὐδὲ ἐξάγεται ὅτι ὑπάρχει ὁμολογία περὶ τοῦ ὅτι δὲν ἔχομεν κατοχὴν ἐπὶ τῶν ὑδάτων, ἀφοῦ δὲ αὐτὰ ἐζητοῦμεν ἐννοικίον, ἐκ τῆς ὁποίας ἐξάγεται ὅτι θεωροῦμεθα ὡς καὶ εἴμεθα κάτοχοι, ἀφοῦ τοῦ ἡγοράσαμεν τὸ πρῶτον τρίτον τοῦ ὅλου κτήματος· ἀλλῶς καὶ ἂν ἠθέλαμεν ὁμολογῆται τοῦτο κατὰ τὸ 1840 ὁ Χατζίσκος δὲν πρόκειται διὰ τῆς παρούσης δίκης νὰ βεβαιωθῇ ἡ κατὰ τὸ 1840 κατάστασις τῆς κατοχῆς, ἀλλ' ἡ κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς ἀγωγῆς· τὸ αὐτὸ λέγουμεν καὶ διὰ τὰς ἀναφορὰς μας ἃς ἐπικαλεῖται τὸ δημοσίον ἐξ ὧν ἀποδεικνύεται μόνον ὅτι ἐζητήσαμεν νὰ παύσῃ φιλονεικεῖν τὸ δημοσίον τῇ ἐκ τοῦ ἑτέρου τρίτου τοῦ κατόπιν ἀγρ. ραφθέντος, ἀλλ' ἐπαναλαμβάνομεν, ὅτι ὡς καὶ ἐκ τῶν μαρτύρων καὶ ἐκ τῶν ἐγγράφων ἐξάγεται, τὴν κατοχὴν τῆς ὅλης θέσεως Θέρμα (τῆς κυρίως ὀνομαζομένης Θέρμα) τοῦ ὅλου κτήματος εἴχομεν ἡμεῖς καὶ μόνον ἡμεῖς· ἀρ' ὅτου ἡγοράσαμεν τὸ πρῶτον τρίτον τοῦ ὅλου χωρίου, ἀλλὰ καὶ τοῦτο ἂν δὲν ὀπλοῖτο, ἀφοῦ ἡμεῖς κατεῖχομεν ὅτε ἐκινήθη ἡ ἀγωγὴ, τοῦτο ἀρκεῖ καὶ ἀδιάφορος ἡ τυχὼν προλαβούσα κατοχὴ. ἀφοῦ κατόπιν ἡμεῖς κατεῖχομεν καὶ οὐδεὶς ἄλλος· τέλος οὐδεπότε ἐθέχθημεν ἀγωγὴν περὶ διανομῆς αὐτῆς τῆς θέσεως, ἐνθα τὰ ὕδατα μὴ ἀναγνωρίσαντες δικαίωματι τοῦ δημοσίου ἐπ' αὐτῆς συγκατοχῆς ἢ συγκατοχῆς ἢ ἄλλο.

Ὁ φορολογικὸς Νόμος δὲν ἐπικαλεῖται τὸ δημοσίον οὐδεμίαν ἔχει ἐπιβάρυν. α.) διότι δὲν πρόκειται περὶ κτήματος παρ' οὗ ἐλάμβανε τὸ δημοσίον δικαίωμα φόρον ἐπικαρπίας. β.) διότι καὶ, πρὸ τοῦ 1843 κατεῖχομεν ἡμεῖς καὶ οὐχὶ τὸ δημοσίον.

Διὰ τοῦς λόγους τούτους ἐξαιτωμαι τὴν ἀπόρριψιν τῆς ἐφέσεως τοῦ δημοσίου, οὐ οὐδένα ἀναγνωρίζω ἰσχυρισμὸν, τῇ ἐπικύρωσιν τῆς ἀποφάσεως καὶ τὰ ἐξόδα. Ἐπιδοθητικῶς τὴν παραδουχὴν τῆς ἀντιφάσεως, ὅπως ἐπικυρωμένης τῆς ἀποφάσεως κατὰ τοῦ Ἀδδουραχμάνη ἀπορρίψῃ ἢ παρέμβῃσι τοῦ δημοσίου καὶ ὅλαι αἱ αἰτήσεις αὐτοῦ καὶ καταδικασθῇ τοῦτο εἰς τὰ ἐξόδα.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 6 Δεκεμβρίου 1861.

Ὁ Πληρεξούσιος τοῦ Δ. Χατζίσκου,

Α. Κ. Μπαλάνος.

Ἰδὼν τὴν Δικογραφίαν

Σκεφθὲν κατὰ τὸν Νόμον.

Ἐπειδὴ ἀπέναντι τοῦ δημοσίου ὅπερ παρενέβη εἰς τὴν προκειμένην δίκην συνεπὶ ἀναγκαστικῆς παρὶμ-
δάσεως τοῦ ἐναγομένου χρεὶ τῇ Ἀδουραχμάνη καὶ ἀνεδέχθη τὸν δικαστικὸν ἀγῶνα ὁ ἐνάγων Δ. Χατζίσκος
προκειμένου περὶ τῆς διακατοχῆς τῶν ἐπιδίκων ὑδάτων καὶ τῶν περὶ τούτων γαιῶν δὲν ἠδύνατο νὰ ἔχῃ
ἐγγραφὸν διὰ ν' ἀποδείξῃ ὅτι κατεῖχε τὰ ἐπιδίκια ὕδατα καὶ τὰς γαίας καὶ ἀπὸ ποτε, καθόσον οὐδεμίαν μι-
ταξὺ τοῦ δημοσίου ἀφ' ἐνὸς καὶ τοῦ Δ. Χατζίσκου ἀφ' ἑτέρου προηγήθη σύμβασις τῆς κατοχῆς τῶν εἰρημένων
ὑδάτων καὶ γαιῶν, ἐπομένως ὀρθῶς καὶ νομίμως τὸ δικάσαν δικαστήριον ἐπέτρεψε εἰς τὸν ἐνάγοντα Χατζί-
σκον ν' ἀποδείξῃ καὶ διὰ μαρτύρων τοὺς περὶ διακατοχῆς ἰσχυρισμοὺς του.

Ἐπειδὴ διὰ νὰ δυνήθῃ τὸ δικαστήριον τοῦτο νὰ ἐκτιμήσῃ δεόντως τὰς καταθέσεις τῶν συνεπὶ τῆς ὑπ' ἀ-
ριθ. 174, (1860) ἀποφάσεως τοῦ ἐν Λαμία δικαστηρίου τῶν Πρωτοδικῶν ἐξετασθέντων μαρτύρων τῆς ἀποδεί-
ξεως καὶ ἀνταποδείξεως ἔχει ἀνάγκη νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν του, ὅχι μόνον τοὺς τίτλους τοῦ Δ. Χατζίσκου δυνάμει
τῶν ὁποίων μετεβιβάσθη εἰς τοῦτον ἡ κυριότης τῶν δύο τρίτων τῶν ἐπιδίκων ὑδάτων καὶ γαιῶν κατὰ προσδιο-
ρισμένας θέσεις ἀλλὰ προσέτι καὶ τὰ εἰς Δ. Χατζίσκον κοινοποιηθέντα ἐγγραφα τοῦ δημοσίου δι' ὧν τοῦτο ἀ-
νεγνώρισε (ὡς ἰσχυρίζεται ὁ Δ. Χατζίσκος) τὴν ἐπὶ τῶν εἰρημένων δύο τρίτων κυριότητα καὶ κατοχὴν αὐτοῦ ἐ-
πομένως ὁ Δ. Χατζίσκος ὡς κάτοχος τῶν εἰρημένων ἐγγράφων καὶ προσφερόμενος μάλιστα ἐν ἀνάγκῃ νὰ φέρῃ
αὐτὰ ὡφείλει νὰ τὰ προσάγῃ.

Διὰ τοὺς εἰρημένους λόγους. Ἰδὼν τὰ ἄρθρα 774 καὶ ἐπομ. τῆς πολιτικῆς δικονομίας.

Πρὶν ἢ ἀποφασίσαι κατ' οὐσίαν ὑποχρεοῖ τὸν ἐφεισβλήτον Δημ. Χατζίσκον τὴν πρώτην δικάσιμον τοῦ δικά-
σιμον τοῦ δικαστηρίου τούτου μετὰ παρέλευσιν τριάκοντα ἡμερῶν ἀρχομένων ἀπὸ τῆς νομίμου κοινοποιήσεως
τῆς παρούσης ἀποφάσεως νὰ προσάγῃ εἰς τὸ ἀκροατήριον τοῦ δικαστηρίου τούτου ἐν δημοσίᾳ συνεδριάσει τοῦ
β' τμήματος ἅπαντα τὰ εἰς τὴν δευτέραν σκέψιν τῆς παρούσης ἀποφάσεως ἀναφερόμενα ἐγγραφα.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τῇ 4 Αὐγούστου 1861 ἔτους.

Ὁ Προεδρεύων

Ὁ ὑπογραμματεὺς

Γ. Μ. Καρχμάνος

Δ. Χαριτάκης.

Ἐδημοσιεύθη ἐκ τῆς 28 Ἰουλίου 1861.

Ὁ Προεδρεύων

Ὁ Γραμματεὺς

Δ. Ἐμμανοῦλ.

Ι. Μανουσόπουλος.

Διὰ τὴν ἀντιγραφὴν ἐν Ἀθήναις τῇ 4 Αὐγούστου 1861.

Ὁ ὑπογραμματεὺς

Π. Ροῦλός.

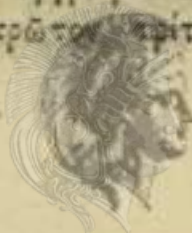
ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΜΕΤ' ΑΝΤΕΦΕΣΕΩΣ.

Τοῦ Δημητρίου Χατζίσκου κατὰ Δημοσίου ἐνώπιον τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν.

1) Ἐπειδὴ δυνάμει τῆς ὑπ' ἀριθ. 19,227 ἀποφάσεως τοῦ δικαστηρίου τούτου προσάγω τοὺς ἐξῆς τίτλους ἰ-
διοκτησίας. α.) Τὸ ἀπὸ 21 τοῦ μηνὸς Ζηλιδιᾶ τοῦ ἔτους 1852 χοτζέτιον ἐκδοθὲν ὑπὸ τῶν πληρεξουσίων τῆς
Γ. Π. ἐν Ἀθήναις διὰ τοῦ ὁποῦ οἱ ἐπώλησαν πρὸς τὸν Χατζίσκον οἱ υἱοὶ καὶ κληρονόμοι τοῦ Χασάν Ζέρβα Ἰμ-
πραίμης καὶ Ἀχμέτ Ζέρβας ἐν τρίτον τοῦ κτήματος Θέρμα, οἷον χερμαδιὰ, ἀγροὺς, δάση, λειβάδια, δένδρα
καὶ βάλτους καλλιεργησίμους καὶ μὴ γαίας καὶ τὸ ἐκπαλαι ὕδωρ ὑπὸ στοιχείον α. β'. β.) Τὸ ἀπὸ 30 Φεβρουα-
ρίου 1844 ἐγγραφὸν τῆς ἐπὶ τῶν ὀθωμανικῶν κτημάτων ἐξιταττικῆς ἐπιτροπῆς, δι' οὗ ἀναγνωρίζεται ὅτι ἐ-
πωλήθη τῷ Δ. Χατζίσκῳ ὑπὸ τοῦ ὀθωμανοῦ Ὄσμάν ἀγᾶ τὸ τρίτον τῶν γαιῶν Βογομύλου, Βαρκά, Καμάρ, Ἀ-
γούρια, Παππαδερβίσης, Θέρμα καὶ ὅσα ἄλλα κτήματα ἔχει ὑπὸ τὴν κατοχὴν του ὁμοῦ μετὰ τὸ ἀνέκαθεν αὐτοῦ
ὕδωρ ὑπὸ τὸ στοιχείον β'. ὥστε δυνάμει τῶν πωλητηρίων τούτων ἐπωλήθη τῷ Δ. Χατζίσκῳ ὁλόκληρον τὸ ὕδωρ
διότι ὁ ὀθωμανὸς Ὄσμάν ἀγᾶς καὶ ὡς κληρονόμος Λατίφι καὶ Ματούσαγα εἶχε τὰ δύο τρίτα τοῦ ὕδατος μετὰ
τῶν ἄλλων κτημάτων (ἐκτὸς τοῦ ἐνὸς τρίτου Ἀργυροχωρίου, Βρομοτοκιάς καὶ Βογομύλου) ὥστε δύο τρίτα διὰ
τοῦ πωλητηρίου τούτου καὶ 1/3 διὰ τοῦ προειρημένου ἀποτελοῦν τὸ ὅλυν ὕδωρ.

2) Ἐπειδὴ ἀδιάφορον ἂν καὶ κατὰ τὴν ἐπικύρωσιν ἐπὶ τοῦ δευτέρου τρίτου, οἱ ὑπουργοὶ τῶν ἐξωτερικῶν καὶ
τῶν οἰκονομικῶν ἐπιφυλάχθησαν τῶν δικαιωμάτων τῆς Κυβερνήσεως ἐπὶ τῶν θερμῶν ὑδάτων. Διότι ἡ ἐπιφύλαξις
σημαίνει μόνον ὅτι ἡ Κυβέρνησις δὲν ἐνόησε νὰ παραιτηθῇ τῶν τυχόν ἐπὶ τῶν ὑδάτων δικαιωμάτων αὐτῆς,
ἀλλ' ἡ τοιαύτη ἐπιφύλαξις δὲν ἐπλάσε δικαίωμα τοῦ δημοσίου.

3) Ἐπειδὴ διὰ μὲν τὴν πρώτην πώλησιν τὴν γενομένην ὑπὸ τῶν υἱῶν Ζέρβα προσάγομεν χοτσέτια, διὰ δὲ τὴν
δευτέραν τὴν γενομένην ὑπὸ τοῦ Ὄσμάν ἀγᾶ Μπατζίστη υἱοῦ Ἰμπραίμ προσάγομεν ἐγγραφὸν ἀποδείξιν τῆς ἐπὶ
τῶν ὀθωμανικῶν κτημάτων ἐπιτροπῆς ἐξεταστικῆς, ὁ δὲ λόγος εἶναι διότι τὸ μὲν πρῶτον τρίτον ὅλως ἀδιαφύ-

ΣΤΟΙΧΕΙΟΝ ΙΑ.

Α. Παλάνοϛ.

Μετάφρασις Φετζάδων (ἀποφάνσεων) τοῦ Σιῦχουλισλάμη.

Τὸ χωράφιον τὸ ἀνήκον εἰς τὰς γαῖας τοῦ ὑπὸ τὴν ἀπόλυτον ιδιοκτησίαν τοῦ Α. διατελοῦντος ζευγηλατείου καὶ τὸ ὅπριον χωράφιον περιέχει θερμὸν ὕδωρ, ἀναδρῶν ἐν ταῖς γαῖαις ἐκείναις καὶ ῥίον εἰς τὴν ιδιοκτητήν τοῦ Α. δεξιὰ μὲν, θεωρεῖται ὡς ἀποκλειστικῶς ιδιοκτητὸν κτῆμα τοῦ Α. ὅπως καὶ τὰ ἄλλα τοῦ κτήματα.

Δὲν δύναται δὲ τὸ δημόσιον νὰ ἐπέμβῃ ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι, ἐπειδὴ τὸ ὕδωρ τῆς δεξιὰ μὲν εἶναι ἰσχυρικὸν τῶν ἀσθενῶν, ἀνήκει εἰς τὸ δημόσιον, ἀλλ' ὁ Α. τὸ ἐξουσιάζει ὅπως θέλει.

Ἄν ἡ δεξιὰ μὲν ἢ εὐρισκομένη ἐν τῇ πηγῇ τοῦ ἰσχυρικοῦ θερμοῦ ὕδατος τοῦ ἀναδρῶντος ἀνέκασθεν ἀπὸ γαῖας κατεχομένης ἑταιρικῶς ἀπὸ τὸν Α. καὶ ἀπὸ τὸ δημόσιον ἦναι συντροφικὴ ιδιοκτησία τοῦ Α. καὶ τοῦ δημοσίου, τὰ ἐκ τῆς δεξιὰ μὲν προκύπτοντα ὠφέλη ἀνήκουσιν συνεταρικῶς εἰς τὸ δημόσιον καὶ εἰς τὸν Α. καὶ δὲν μεταβαίνουσιν ἀποκλειστικῶς εἰς τὸ δημόσιον ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι τὸ ὕδωρ τῆς δεξιὰ μὲν εἶναι ἰσχυρικόν.

Ἄν ἡ δεξιὰ μὲν ἢ εὐρισκομένη ἐν τῇ πηγῇ τοῦ ἰσχυρικοῦ θερμοῦ ὕδατος τοῦ ἀνέκασθεν ἀναδρῶντος ἀπὸ τὰς γαῖας ζευγηλατείου ἑταιρικοῦ κατεχομένου παρὰ τοῦ Α. καὶ τοῦ Β. ἦναι ἑταιρικὴ τῶν ιδιοκτησιᾶν τὰ ἐκ τῆς δεξιὰ μὲν προκύπτοντα ὠφέλη, διανεμονται μεταξὺ τῶν κατὰ τὸν τρόπον τοῦ συνεταρισμοῦ τῶν.

Τὸ ὕδωρ τὸ νεωστὶ ἀναστάν καὶ ἀναδρῶν εἰς τὸ χωράφιον τὸ κατεχόμενον διὰ ταπίου ἑταιρικῶς παρὰ τοῦ Α. καὶ τοῦ Β. δὲν ἀνήκει εἰς τὸν Α. καὶ εἰς τὸν Β. ἀλλ' εἰς τὸ δημόσιον καθὼς καὶ ἡ γῆ καὶ ὁ κύριος τῆς γῆς τὸ δίδει ὑπὸ κατοχὴν εἰς ὄντινα θέλει.

Σημειώσεις τοῦ μεταφραστοῦ. Ἐνοῦνται ἐνταῦθα αἱ δημόσιαι ἢ τιμαριωτικαὶ γαῖαι.

Τὸ νεωστὶ ἀναστάν καὶ ἀναδρῶν ὕδωρ εἰς τὸ χωράφιον τὸ κατεχόμενον διὰ ταπίου ἀποκλειστικῶς παρὰ τοῦ Α. ἀνήκει εἰς τὸ δημόσιον καὶ ὁ κύριος τῆς γῆς (ἥτοι ὁ Σπαχῆ) δύναται νὰ λάβῃ κατοχὴν τοῦ ὕδατος διὰ τὸ δημόσιον.

Διὰ τὸ ἀκριβὲς τῆς μεταφράσεως.

Ὁ διερμηνεύς

Α. Ραζῆς.

Ἐπικυροῦται τὸ γνήσιον τῆς ὑπογραφῆς τοῦ παρὰ τῇ Β. Πρεσβείᾳ Διερμηνεύς κυρίου Δημητρίου Ραζῆ.
9 Ἰουνίου 1859 ἐν Κωνσταντινουπόλει.

Ὁ ἐπιτετρομμένος

Α. Α. Ζάνοϛ.

(Τ. Σ.)

Οἱ ἐκ τῆς Σμύρνης Φετζάδες τοῦ Μουφτῆ.

ΣΤΟΙΧΕΙΟΝ ΙΒ.

Α. Παλάνοϛ.

Θεόθεν ἢ ἀντίληψις.

Ἐπὶ τοῦ ἐξῆς ζητήματος ἢ ἀπάντησις τῶν Ζηλωτῶν Νομοδιδασκάλων ὅποια τις ἐστίν;

Ὁ Ζεὺς ἐπώλησε τῷ Ἀμρὸν ἐπὶ γνωστῇ τιμῇ, τὴν ἀμπελον αὐτοῦ, ἧς καὶ ἡ γῆ εἶναι ιδιοκτητὸς, τὸ ἐντὸς τῆς ἀμπελῆς ταύτης ἐκ λιθῶν κατασκευασμένον φρέαρ ἀνευ μνείας περιλαμβάνεται εἰς τὴν πώλησιν;

Ἀπάντησις

Ναί.

Ὁ ἱψίστος Θεὸς σοφώτατος

ὑπογρ. ὁ ταπεινὸς Ἐσπερίδ Χρῆ

Ἀχμεδ Σεβλλή Μουφτῆς

ἐν τῇ πόλει Σμύρνης (ἀφειθήσαν

αὐτῷ τὰ παραπτώματα)

(Ἀραβιστὶ) περιλαμβάνεται ἐν τῇ ἀγορᾷ τῆς οἰκίας τὸ ἀναγκαῖον, τὸ φρέαρ καὶ τὰ δένδρεα, ὅτινα τῇ ἀληθείᾳ ὡς ἐκτὸς τῆς θύρας.

(Ἐπονται αἱ ἐπικυρώσεις τῆς ὑπογραφῆς τοῦ Μουφτῆ, καὶ τῆς τοῦ διερμηνεύς τοῦ Προξενείου Σμύρνης, ὑπὸ χρονολ. 20 Αὐγούστου 1859.)

Ἐπικυροῖ τὸ ἀκριβὲς τῆς παρούσης ἐκ τοῦ ὀθωμανικοῦ μεταφράστου.

Ἐν Ἀθήναις, τῇ 6 Ἰοῦνίου 1859.

(Σ. Τ.)

Ὁ διερμηνεύς τῆς Κυβερνήσεως

Κ. Ἀφειθήσαν.

Ἀριθ. 133.

Πολ. ἀπόφ.

ΕΝ ΟΝΟΜΑΤΙ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ ΟΘΩΝΟΣ.

Τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Συγκείμενον ἐκ τῶν δικαστῶν Α. Μωραϊτίη προέδρου, Β. Τ. Οικονομίδου ἀντιπροέδρου, Β. Κουρούσοπούλου, Α. Βούλγαρη, Δρόσου Ν. Δρόσου, Ν. Ιωαννίδου καὶ Π. Ι. Κεράππε, παρόντος τοῦ τε ἀντισταγγελέως Π. Ν. Μαυροματάκη καὶ τοῦ Γραμματέως Δ. Σαρδέλη.

Συνεδριάσαν δημοσίᾳ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ τὴν 16 Ἀπριλίου 1862 ἵνα δικάσῃ ἐπὶ τῆς αἰτήσεως τοῦ Δημητρίου Χατζίσκου κατοικοῦ Ἀθηνῶν παρασταθέντος διὰ τῶν πληρεξουσίων του Α. Κ. Μπαλάνου, Π. Καλλιγᾶ καὶ Π. Παπαρρήγοπούλου δικηγόρων, κατὰ δημοσίου ἀντιπροσωπευομένου ὑπὸ τοῦ ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν ὑπουργοῦ, κατοικοῦ Ἀθηνῶν, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου του Δ. Γ. Ἀντωνοπούλου δικηγόρου, περὶ ἀναίρεσεως τῆς ὑπ' ἀριθ. 19,964 (1862) ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν.

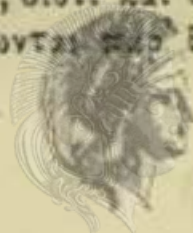
Ἀκοῦσαν.

Τὸν εἰσηγητὴν δικαστὴν Π. Κεράππε ἐκθίσαντα ὅτι ὁ Δ. Χατζίσκος διὰ τῆς ἀπὸ 10 Δεκεμβρίου 1839 ἐνώπιον τῶν ἐν Ἀκμῇ πρωτοδικῶν ἀγωγῆς του ἀξίων ἑαυτὸν κάτοχον τῶν ἐν Ἰπάτρ θερμῶν λουτρῶν καὶ τῶν περὶ αὐτῶν γαιῶν ἐνήγαγε τῶν Χατζῆν Ἀβδουραχμάνην ὡς ἀναγείραντα ἐπὶ τῶν γαιῶν τούτων ἀπὸ τοῦ ἔτους 1843 κατὰ παράκλησιν καλύδας τινὸς ὧν τὰ γηπέδα ἀρνείται ἤδη νὰ παραλείψῃ καὶ ἐξητήσατο νὰ ὑποχρεωθῇ ὁ ἀναγόμενος διὰ προσωποκρατήσεως εἰς τὴν παράλειψιν τῶν γηπέδων τούτων λαμβάνων τὸ ἐπ' αὐτῶν ὕλικόν.

Προσεπικληθέντος εἰς τὴν δίκην τοῦ Δημοσίου καὶ τοῦ ἀναγομένου, τὸ Πρωτοδικεῖον ἐξέδωτο ἀπόφασιν περὶ ἀποδείξεως τῆς ὁποίας διεξαχθεῖσιν, παρεδέχθη δὲ ἑτέρας ἀποφάσεώς του τὴν ἀγωγὴν. Τὴν τελευταίαν ταύτην ἀπόφασιν ἐκκαλεσθεῖσαν ὑπὸ τοῦ δημοσίου μεταρρύθμισε τὸ ἐν Ἀθήναις Ἐφετεῖον ἀπορρίψαν τὴν ἀγωγὴν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 19964 ἀποφάσεώς του.

Τῆς ἀποφάσεως ταύτης τὴν αἰνίρεσιν ζητεῖ ἤδη ὁ Δ. Χατζίσκος διὰ τοῦ ἀπὸ 26 Φεβρουαρίου 1862 ἀνχειρητηρίου αὐτοῦ ἐγγράφου διὰ τοὺς ἑξῆς λόγους, α) διότι τὸ δικαστήριον τῶν ἐφετῶν πρὸς ἀντίκρουσιν τῆς ἀγωγῆς του, ἐστηρίχθη εἰς ἐγγράφον μὴ ἔχοντα ἀποδεικτικὴν τινα ἰσχύον, ἦγουν εἰς τὴν ἀπὸ τοῦ ὑπουργοῦ τῶν Ἐξωτερικῶν καὶ Οἰκονομικῶν ἐπιφύλαξιν τῶν δικαιωμάτων των τοῦ Δημοσίου ἐπὶ τῶν θερμῶν ὕδατων, τὴν γενόμενὴν εἰς τὴν πράξιν τῆς ἐπικυρώσεως τῶν τίτλων τοῦ ἀνχειρησιόντος, ὅτι εἰς τὴν διακύρηξιν τοῦ 1842 ὅτι ἐκτίθεται εἰς ἐργολαβίαν ἢ κατασκευὴν κατιστήματος διὰ τὰ θερμὰ λουτρά καὶ β) διότι τὸ Δικαστήριον στηρίζεται εἰς τὸ ὅτι αἱ πράξεις κατοχῆς αἱ ὑπὸ τοῦ Δ. Χατζίσκου γινόμεναι δὲν ἦσαν γνωσταὶ εἰς τὸν δημοσίον καὶ διότι δὲν περιποιῶν κατοχὴν εἰς τοῦτον· ἀλλὰ τὸν λόγον τοῦτον τῆς ἀγνοίας παρεδέχθη αὐτεπαγγέλτως χωρὶς νὰ τὸν ἐπικαλεσθῇ ποσῶς τὸ δημοσίον καὶ διότι δὲν ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν πολλοὺς ἰσχυρισμοὺς καὶ προτάσεις του τοῦ Ἐφετερίου.

Οἱ δὲ πληρεξούσιοι του διὰ τῶν ἐγγράφων αὐτῶν προτάσεων προσθέτουσι καὶ τὰ ἑξῆς, διότι ἐν σκέψει α. § 1. τοῦ σκεπτικοῦ τῆς πλειονοψηφίας τὸ δικαστήριον παραδέχεται ὅτι, ὅτε ὁ Χατζίσκος ἐκίνησε τὴν προκειμένην ἀγωγὴν οὐ μόνον δὲν εἶχε αὐτὸς ἀλλ' εἶχε τὸ δημοσίον τὴν κατοχὴν τῶν ἐπιδίκων κτημάτων, διότι § 1, πάντες οἱ μάρτυρες βεβαιοῦν ὅτι ἀπὸ τοῦ 1839, ὁ Ἀβδουραχμάνης κατασκεύασιν τὰ παραπήγματα καὶ ἔκτοτε ἐπισκευάζει ταῦτα κατ' ἔτος, ἐν γνώσει καὶ συνειδήσει τῆς ἀρχῆς, ἀλλ' οὕτω πως σκεφθὲν δὲν λέγει ὅτι πείθεται περὶ ἐνὸς γεγονότος ἀλλ' ὅτι οἱ μάρτυρες βεβαιοῦν καὶ παρεμόρφωσε τὰς ἐξῆς καταθέσεις τῶν μαρτύρων οὐδὲν περὶ τῆς γνώσεως καὶ συνειδήσεως ἀρχῆς, εἰπόντων, προσθέσαν εἰς τὰς καταθέσεις αὐτῶν ἐννοίας καὶ γεγονότα ἅπερ οὐδόλως ἀνέφερον οἱ μάρτυρες καὶ οὐδὲν περὶ τούτου εἰπόντες οἱ οἱ εἰσὶν: 1) Γ. Σκούρας 2) Ζάχος Τσαπανοκωστόπουλος, 3) Θ. Γεωργίου, 4) Α. Ψυχογιόπουλος, 5) Χ. Παπασταμάτης, 6) Α. Σκούρας, 7) Ἀθ. Καρβούνης, 8) Σ. Καχτάνης, 9) Ἡρ. Τσουμας, 10) Β. Τσολάκης, 11) Α. Ζαβλάγγας τῆς ἀποδείξεως, 12) Ν. Χριστόπουλος ἀνταποδείξεως, 13) ὁ Κ. Μανθόπουλος τῆς ἀνταποδείξεως, λέγει ὅτι ὁ Ἀβδουραχμάνης ἔλεγεν ὅτι ἔχει ἄδειαν ποτὲ μὲν ὑπὸ τοῦ Χατζίσκου ποτὲ δὲ ὑπὸ τοῦ Νομάρχου, 14) Α. Ξηρομερίτης, 15) Γ. Κατσιμπουρας, 16) Ἰωαν. Καθάργιου, 17) Κραββαρίτης 18) Γ. Ἀχτίδης, 19) Π. Καθάριος, 20) Α. Πολύζος τὴν γνώσιν καὶ συνειδήσιν τῆς ἀρχῆς κατέθεσαν μόνον οἱ ἐξῆς τοῦ δημοσίου μάρτυρες 3) Κ. Αποστολόπουλος 4) Τσατσογιάννης 5) Ζ. Αποστολόπουλος 6) Ἀθ. Τσικωνῆς ὥστε ἐνῶ ἐκ τῶν 28 μαρτύρων μόνον ὅκτω κατέθεσαν περὶ τούτου, οἱ δὲ 20 οὐδὲν κατέθεσαν περὶ γνώσεως καὶ συνειδήσεως τῆς ἀρχῆς, ἀλλὰ πολλοὶ κατέθεσαν τὸ ἐναντίον, ὅτι κατ' ἐνοχὴν τοῦ Χατζίσκου ἐγίνοντο ταῦτα πάντα, τὸ δικαστήριον ἀπέδιδε τοῦτο εἰς ὅλους καὶ ὡς ἐκ τούτου ἐξάγει ὅτι τὸ δημοσίον εἶχε τὴν κατοχὴν, προφανῶς, ὅθεν τὸ Ἐφετεῖον παρεμόρφωσε τὰς σαφεῖς καταθέσεις τῶν ὡς εἴρηται 20 μαρτύρων· ἐκτὸς τούτου ὁμῶς τὸ ὅτι κοινῶς τὰ λουτρά ἐθεωροῦντο δημοσία, οὐδόλως συντελεῖ πρὸς λύσιν τοῦ τῆς κατοχῆς ζητήματος, διότι καὶ δημοσίαι κτήματα, μὴ χρησιμεύοντα εἰς δημοσίον σκοπὸν, οἷον φρεῦρες κλπ. δύνανται νὰ κατέχωνται κατ' ἰδιώτου Νομ. περὶ

Ἐπειδὴ ἀπὸ εἰς τὰς σκίψας 12 καὶ 13 τὰ μίσα τῆς ἀποδείξεως, δὲν ἦτον εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ τὰ ἐπαναλάβῃ καὶ εἰς τὴν 14 σκίψιν,

Ἐπειδὴ ἐντολὴ ὑπάρχει καὶ ῥητὴ καὶ σιωπηλὴ, ὅταν δέ τις ἐνεργῇ ὡς ἐντολοδόχος ἄλλου καὶ ὁ ἐντολαὺς τὸν ἀνέχεσθαι καὶ σιωπᾷ, ὑπάρχει σχέσις ἐντολῆς. τὸ Ἑρᾶτειον σκίπτεται ὅτι οὐδέποτε ὁ Ἀδδουραχμάνης διενεόθη νὰ ἐξασκήσῃ κατοχὴν ἰδίαν, ἢ κατὰ παράκλησιν, ἀλλ' ἐνήργει ἐν ὀνόματι τοῦ δημοσίου, ὅπερ τὸν ἀνέχετο, διότι ἦτο χρήσιμος εἰς τοὺς φοιτητὰς τῶν λουτρῶν παρ' ὧν τὸ δημόσιον ἐφειλετο, δὲν εἶναι δὲ ἀπολύτως ἀναγκαῖον ὥστε ὁ ἐν ὀνόματι ἄλλου κατέχων νὰ χορηγῇ τι ἢ νὰ ὀφείλῃ λογοδοσίαν, διὰ νὰ μὴ θεωρῆται κατὰ παράκλησιν κατοχὴς.

Ἐπειδὴ τὸ δικαστήριον τῶν Ἑρετῶν τοῦ ἀντιδίκου ὅτι διὰ τῶν προτάσεων τοῦ ὁμολογεῖ ὅτι ὁ Ἀδδουραχμάνης κατεῖχε κατὰ παράκλησιν (ὅρα αἰτιολογίαν 14 καὶ κατὰ τὰ ὑπὸ τοῦ δημοσίου προτεινόμενα καὶ συνδυασμένην μὲ τὴν 13 καθόσον ἡ 14 εἶναι καὶ εἰς τοὺς λόγους τῆς μεινωψείας ὅτι τὸ δημόσιον ὁμολογεῖ τὴν κατὰ παράκλησιν κατοχὴν) ἄλλως τε ἐκ τῆς 13 αἰτιολογίας

Αριθ. 390.

Απόσπασμα τῆς τελευταίας ἀποφάσεως τοῦ Ἀρείου Πάγου

πολ. ἀποφ.

Σκεψθέν.

Ἐπειδὴ κατὰ τὴν ἐδδόμην σκέψιν τῆς προσβαλλομένης ὑπ' ἀριθ. 600 ἀποφάσεως ἐκ μὲν τῶν καταθέσεων τῶν μαρτύρων ἐβεβαιώθησαν τὰ ἐν αὐτῇ ἐκτιθέμενα γεγονότα καὶ ἰδίως ὅτι τὰ λουτρά τῆς Ἰπάτης καὶ ἡ περὶ αὐτὰ γῆ ἐφ' ἧς καὶ κατασκευάζον οἱ λουόμενοι καλύδας, ἐβιωροῦντο παρὰ πάντων καὶ ἐπὶ Τουρκοκρατίας καὶ μετὰ ταῦτα ὡς δημοσία, ὅτι ὁ Μανθόπουλος, καθ' ἃ κατατίθεται διττῆρι τὰς κατασκευασθείσας ὑπ' αὐτοῦ καλύδας ἐν ἰδίῳ ὀνόματι ὡς ἐπὶ τόπου δημοσίου καὶ οὐχὶ ὡς νομίως τοῦ τόπου τούτου, ὅτι ὁ Ἀδουραχμάνης ἀγοράσας παρὰ τοῦ Μανθόπουλου τὸ ὕλικόν τῶν καλύδων ἐξηκολούθησε κατέχων τὰς καλύδας ὡς ἐπὶ Δημοσίου τόπου κατασκευασμένας, ὅτι στρατιωτικὸς μηχανικὸς ἐστάλη ὑπὸ τῆς κυβερνήσεως καὶ ἐνέργησε διαφόρους πράξεις ἐπὶ τῶν λουτρῶν καὶ περὶ αὐτὰ καὶ ὅτι χωροφύλαξ ἐμπόδισε τοὺς ἐπιχειρήσαντας νὰ ἐργασθῶσιν ἐπὶ τῶν λουτρῶν ἐνοικιστὰς τοῦ Δήμου Ἰπάτης· ἐκ δὲ τῶν ἐν τῇ αὐτῇ σκέψει μνημονευομένων ἐγγράφων ἐξήχθη, ὅτι διὰ Διαταγμάτων καὶ περὶ ἐνοικίσεως συμφωνιῶν τὸ ὑπουργεῖον τῶν Οἰκονομικῶν μετὰ τοῦ τῶν Ἐσωτερικῶν διέθετον τὰ λουτρά καὶ τὴν περὶ αὐτὰ γῆν ὡς δημοσία κτήματα.

Ἐπειδὴ ἐκ τῶν πράξεων τούτων τῶν Δημοσίων ὑπαλλήλων καὶ λυσιπῶν καὶ ἐκ τῶν ἐπισημίων ἐγγράφων καὶ ἀναφορῶν τοῦ ἐνάγοντος, κρίνον τὰ δικαστὴν ἐπιτελεῖν, πιθεται ἐνταῦθα ὅτι τὸ Δημόσιον εἶχε μέχρι τῆς 14 Μαρτίου 1845 τὴν νομὴν τῶν λουτρῶν καὶ τῆς πρὸς χρῆσιν τῶν λουομένων περιοριστικῆς αὐτῶν· ἡ δὲ τριαίτη κρίσις αὐτοῦ συμφωνοῦς εἶναι πρὸς τὰς διατάξεις τῶν ἀρθρ. 244, 272, 276, τῆς Πολ. Δικονομίας, καὶ οὐδὲνως παραβιάζει τοὺς περὶ νομῆς Νόμους, διότι τὰς καταθέσεις τῶν μαρτύρων, ὅτι τὰ λουτρά ἐβιωροῦντο ὡς δημοσία συμφωνῶς πρὸς τὰ ἀρθρ. 14—16 τοῦ περὶ διακρίσεως κτημάτων νόμου τὸ ἐπιτελεῖν ἐξήχθη, ἐκλαθὼν ὅτι τὰ λουτρά ὡς κτήματα τοῦ ἐναγομένου Δημοσίου ἐβιωροῦντο· διότι ἐκ μὲν τῆς ἀποδεδειγμένης καὶ παρὰ τοῦ Νόμου ὁρισμένης σχέσεως τοῦ στρατιωτικοῦ μηχανικοῦ καὶ τοῦ χωροφύλακος πρὸς τὴν κυβέρνησιν (καὶ μίτος ἀποτελεῖ ὁ τοῦ Δημοσίου ἀντιπρόσωπος ὑπουργὸς τῶν Οἰκονομικῶν) ἡδύνατο συμπεριεῖν νὰ ἐκτιμῇ τὴν ἀπόδειξιν τῶν ἐπὶ τοῦ ἐπιδίκου κτηματος ἐνεργηθεισῶν πράξεων αὐτῶν ὡς ἀποδείξιν πράξεων αὐτοῦ τοῦ Δημοσίου (N. 2 (41. 2) N. 7. §. 3. (10. 4) ἐκ δὲ τῶν εἰρημένων ἐγγράφων ἡδύνατο ὡσαύτως συμπεριεῖν νὰ ἐξήχῃ τὸ πῶρισμα ὅτι αἱ πράξεις αὗται ἐνεργούντο ὑπὸ τοῦ Δημοσίου διὰ τοῦ ἀντιπροσώπου αὐτοῦ ὑπουργοῦ καὶ τῶν Δημοσίων ὀργάνων τοῦ διανοῖα κυρίου, ἐπομένως ὅλοι οἱ εἰς τὴν σκέψιν ἐδδόμην καὶ λοιποὶ περὶ τῆς νομῆς τοῦ Δημοσίου μέχρι τοῦ 1845 ἀναφερόμενοι λόγοι ἀναίρεσες εἰσὶν ἀνυπόστατοι.

Ἐπειδὴ τὸ Δικαστήριον τῶν Ἐφετῶν λέγων ἐν ἀρχῇ τῆς 14ης σκέψεως ὅτι ἐκ τοῦ συνόλου τῶν ἀνωτέρω περιστατικῶν προκύπτει κλπ. καὶ ἀναφερόμενον οὕτως εἰς τὴν προηγούμενην σκέψιν ἐν ἣ ἐκτιθενται τὰ περὶ ὁμολογίας τοῦ Δημοσίου, τῆς περιοριζομένης ἐν τῇ ἐφέσει, ταῖς προτάτεσι καὶ τῇ ἀνακοινῶσει, λαμβάνει προφανῶς τὰ ἐγγράφα ταῦτα ὑπ' ὄψιν καὶ ἐξηγεῖ αὐτά.

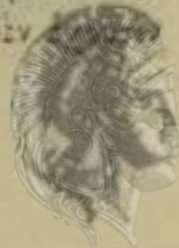
Ἐπειδὴ τὸ Ἐφετεῖον ἐξάγει ἐξ αὐτῶν τῶν ἐγγράφων καὶ τῶν διεκχυθεισῶν ἀποδείξεων, ὅτι τὸ Δημόσιον δὲν ὁμολόγησεν ὅτι ὁ Ἀδουραχμάνης ἦτο κατὰ παράκλησιν νομίως, ἀλλ' ὅτι ἰσχυρίσθη ἐν τοῖς ἐγγράφοις τοῦ καὶ ἀπέδειξεν ὅτι κάτοχος ἦτο σώματι μόνον ἐν ὀνόματι αὐτοῦ (τοῦ Δημοσίου) καὶ κατ' ἀνοχὴν τοῦ μόνων προσωρινῶς κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς χρήσεως τῶν λουτρῶν παρ' αὐτοῖς ἐν καλύδαις, ὅς κατασκευάζει χάριν τῶν προσερχομένων.

Ἐπειδὴ ἡ περὶ τῆς ὁμολογίας τοῦ Δημοσίου σκέψις αὕτη δὲν ἀντίκειται εἰς τὸ περιοριζόμενον τῶν Πρωτοδικῶν καὶ τῶν ἐνώπιον τῶν ἐφετῶν γενομένων προτάσεων ἀπὸ 1ης Φεβρουαρίου 1860 καὶ ἄλλων ἢ τῆς ἐφέσεως τοῦ Δημοσίου· διότι ἂν ἐν αὐταῖς λέγεται ὅτι ὁ Ἀδουραχμάνης ἦτο κατὰ παράκλησιν κάτοχος τοῦ Δημοσίου περιγράφεται ὁμως συνάμα καὶ τὸ εἶδος τῆς κατοχῆς ταύτης ὡς κατοχῆς ἐν ὀνόματι αὐτοῦ τοῦ Δημοσίου ἐνεργουμένης· τὴν δὲ ἐν ὀνόματι καὶ κατ' ἀνοχὴν τοῦ Δημοσίου διατριβὴν τοῦ Ἀδουραχμάνη παρὰ τοῖς λουτροῖς συνάγει τὸ Δικαστήριον ἐκ τῶν ἐν ταῖς προηγούμεναις σκέψεσι τῆς ἀποφάσεως τοῦ ἐκτεθεισῶν ἀποδείξεων, εἰς ἃς προφανῶς ἀναφέρεται ἡ 14 αἰτιολογία του.

Ἐπειδὴ τὴν παρὰ τοῖς λουτροῖς διατριβὴν τοῦ Ἀδουραχμάνη ἡ 14 σκέψις ἀποκρίνεται οὐχὶ κατ' ἐντολὴν, ἀλλὰ κατ' ἀνοχὴν τοῦ Δημοσίου, ἦτοι κατὰ σιωπηρὰν συγκατάθεσιν αὐτοῦ γενομένην περὶ ἧς δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ὑπάρχῃ ἐγγράφος ἀπόδειξις· ὅθεν ὀρθῶς ἐγένετο χρῆσις πρὸς ἀπόδειξιν αὐτῆς μαρτυρικῶν ἀποδείξεων καὶ δικαστικῶν τεκμηρίων (ἀρθρ. 304 καὶ 276 τῆς Πολ. Δικονομίας.)

Ἐπειδὴ ἐπιτραπέσις τῆς περὶ νομῆς ἀποδείξεως τὸ ἐνάγοντι Χατζίσκος διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 164 Πρωτοδικῶν ἀποφάσεως, νομίμως προτήχθησαν καὶ ἐλήφθησαν ὑπ' ὄψιν καὶ αἱ περὶ τῆς νομῆς τοῦ Δημοσίου καὶ τῆς κατ' ἀνοχὴν καὶ ἐν ὀνόματι αὐτοῦ διατριβῆς τοῦ Ἀδουραχμάνη παρὰ τοῖς λουτροῖς ἀναποδείξις ἀρθρ. 251 Πολιτ. Δικονομίας.

Ἐπειδὴ ὁ διατρίβων ἐν ἀλλοτρίῳ κτήματι κατὰ παράκλησιν βετὴν ἢ σιωπηρὰν ἦτοι κατ' ἀνοχὴν N. 4 §. 4 N. 8. §. 2. Πανδ. (43. 26) δὲν εἶναι κατὰ παράκλησιν νομίως· ἀλλὰ κατέχει ἐν ὀνόματι τοῦ νομίως σωματικῶς μόνον ὡς περὶ ὁ μισθωτὸς καὶ ἐνοικος (N. 6 §. 2. Πανδ. (43. 26) ἐπομένως θεωρήσαν τὸ Δικαστήριον τῶν ἐφετῶν τὸν Ἀδουραχμάνην ὡς κατ' ἀνοχὴν τοῦ Δημοσίου διατριβόντα παρὰ τοῖς λουτροῖς, ὁρῶν ἀπεφάνετο ὅτι δὲν ἔπρεπε

ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ

Τοῦ Δημητρίου Χατζίσκου κατὰ τοῦ Δημοσίου. Ἐρώσιον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

α) Ἐπειδὴ ἐξ οὗ τὸ δικάσαν Ἐφετεῖον διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 19,277 παρεμπιπτούσης ἀποφάσεως τοῦ ἐθεώρησεν ἀνγκαῖον καὶ ἐκ τῶν ὧν οὐκ ἀνευ νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν οὐ μόνον τοὺς τίτλους μας ἐπὶ τῶν ἐπιδίκων γαιῶν καὶ ὑδάτων κατὰ προσδιορισμένας θέσεις ἀλλὰ καὶ τὰ κοινοποιηθέντα ἡμῖν ὑπὸ τοῦ δημοσίου ἔγγραφα, δι' ὧν ἀνεγνωρίσθη ἡ κυριότης μας ἵνα δυνήθῃ νὰ ἐκτιμήσῃ τὰς καταθέσεις τῶν μαρτύρων τῆς τε ἀποδείξεως καὶ ἀνταποδείξεως πρὸς τὸ ζήτημα τῆς κατοχῆς, καὶ ταῦτα πάντα κατὰ τὴν ἀπόφασιν τοῦ προσήχθησαν ἐνώπιόν του ὡς ἐξάγει ἐκ τῶν συνημμένων προτάσεων μας τῆς 6 Δεκεμβρίου 1861 καὶ τῶν μετὰ ταῦτα, ὥφειλε τὸ Δικαστήριον νὰ λάβῃ ἅπαντα τὰ προσαχθέντα ἔγγραφα ὑπ' ὄψιν καὶ συνδυάσῃ αὐτὰ μὲ τὰς καταθέσεις τῶν μαρτύρων ἐκτιμήσῃ ὅμοι ὅλα τὰ ἀποδεικτικὰ μέσα ὡς πρὸς τὴν κατοχὴν καὶ οὐχὶ μονομερῶς νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν, ὅσα ὥφειλον τὸ ἀντίδικον δημόσιον ἔγγραφα, καίτοι ἐναγόμενα εἰς τὴν κυριότητα, καὶ τὰ ὠφελοῦντα ἡμᾶς νὰ παρασιωπηθῇ ἢ νὰ θεωρήσῃ ἀλλότρια τοῦ προηγουμένου. Οὕτω διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως τοῦ (ὄρα 6) σκέψης τῆς πλειονοψηφίας, ἀριθ. 2. 3. καὶ 4 ἐν τέλει) λαμβάει ὑπ' ὄψιν καὶ ἐκτιμᾷ 1) τὰ ἀπὸ 7 Αὐγούστου 1840 πρακτικὰ τοῦ εἰρηνοδικείου Ἰπάτης περὶ τῆς μεταξὺ ἐμοῦ καὶ Ἀβδουραχμάνη δίκης, ἀφορώσης τὴν πληρωμὴν ἐνοικίου, 2) τὴν ἀπὸ 14 Μαρτίου 1845 πρᾶξιν τῶν ἐπὶ τῶν οἰκονομικῶν καὶ τῶν ἐξωτερικῶν ὑπουργῶν, δι' ἧς διατάξαι τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἀποφάσεως τῆς ἐπὶ τῶν ὀθωμανικῶν κτημάτων ἐπιτροπῆς μὲ τὴν ἐπιφύλαξιν τῶν δικαιωμάτων τοῦ δημοσίου ἐπὶ τῶν θερμῶν ὑδάτων, καὶ 3) τὴν ἀπὸ 13 Μαρτίου 1844 ἀναφορὰν μας περὶ τοῦ νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν τὸ συμβόλαιον τοῦ ὑπουργείου καὶ τὰς ἐπὶ τῶν ἱαματικῶν ὑδάτων ἀπαιτήσεις μας, ἐνῶ τὰ ἔγγραφα ταῦτα ὡς καὶ διὰ τῶν εἰρημένων προτάσεων μας ἰσχυρίσθημεν μόνον εἰς τὴν διάκην περὶ κυριότητος ἡδύνατο νὰ ληφθῶσιν ὑπ' ὄψιν ἐξ ἐναντίας δὲ τὸ ἔφετεῖον δὲν λαμβάει ὑπ' ὄψιν οὐδ' ἐκτιμᾷ συνδυάζον μὲ τὰς καταθέσεις τῶν μαρτύρων (ὄρα προτελευταίαν σκέψιν του) ὡς μὴ ἔχοντα δῆθεν ἐπιρροὴν εἰς τὸ προηγούμενον ζήτημα τῆς κατοχῆς τοῦ προσαχθέντος παρ' ἡμῖν κατὰ τὴν ἀπόφασιν τοῦ τίτλου μας ὑπὸ τῆς χρονολογίας 21 Ζαλιῆ 1252 ἔτους καὶ 1 Ζενιὲλ τῆς 1222 ἔτους, τοῦ ἀφορώοντος τοῦ ὅλου τρίτου τοῦ ἀνήκοντος εἰς τὸν Ζέρβαν, καὶ τοῦ τῆς 30 Νοεμβρίου 1844 ἀποφάσεως τῆς ἐπὶ τῶν ὀθωμανικῶν κτημάτων ἐξιταστικῆς ἐπιτροπῆς τοῦ ἀνήκοντος εἰς τὸν Ὀσμᾶν Μπετσίσταν καὶ τῶν ἐκ κληρονομίας προερχομένων ἐκ τοῦ Ματοῦς ἀγᾶ καὶ Λατίφαγα ἄλλων κτημάτων αὐτοῦ τῆς τοῦ Ζελεαδὲ 1224. 4 ἐπικυρωμένα Χοτζέτια καὶ ταπία ἀνήκοντα εἰς τοὺς αὐτοὺς Ματοὺς ἀγᾶ καὶ Λατίφ ἀγᾶ, ὡς καὶ τοῦ τῆς 26 Σαβᾶλ 1228 τοῦ Μουσταφᾶ ἀνήκοντος εἰς τὸν Ὀσμᾶν ἀγᾶ, καὶ ἰδίως δύο ἐπικυρωμένα χοτζέτια καὶ ταπία τῆς 25 καὶ 28 Ζαλαδιῆ 1231 καὶ τὸ πιστοποιητικὸν τοῦ δημάρχου Ἰπάτης διὰ τῶν ὁποίων, ὡς ἰσχυρίσθημεν διὰ τῶν συνημμένων προτάσεων μας (ὄρα 4 καὶ 5 αἰτιολογίας) ἀποδεικνύεται ὅτι τὸ τριτημόριον τοῦ κτήματος Θέρμα τὸ ὁποῖον ἡγόρασεν ὁ Ἀληπασσᾶς εἰς τοῦ ὁποῖου τὰ δικαιώματα ὑπεισῆλθε τὸ δημόσιον δικαίωμα τοῦ πολέμου, καίτοι εἰς μόναν τὰς ὁρισμένας θέσεις Ἀργυροχωρί, Βρομοτυκιᾶς καὶ Βογομόλου, εἰς τὰς ὁποίας θέσεις δὲν ὑπάρχουν τὰ ἐπίδικα γήπεδα καὶ ὕδατα, ἀλλ' ἀπέχουσι μίαν περίπου ὥραν ἀπ' αὐτῆς, ὡς τὸ πιστοποιητικὸν τοῦ Δημάρχου, ταῦτα κείνται εἰς τὰ μεριδικὰ τὰ ὁποῖα ἡγοράσαμεν παρὰ τοῦ Ζέρβα καὶ Ὀσμᾶναγα καὶ ὅπου οὐδεμίαν μεταχὴν εἶχεν ὁ Ἀληπασσᾶς, οὐδ' ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν τὴν συνθήκην μεταξὺ Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως καὶ τῆς Ὀθωμανικῆς, τὴν ὁποῖαν ἐπεκαλίσθημεν καὶ ἐν τῇ ὁποῖᾳ δὲν σημειοῦνται ὅτι τὸ ἐν τρίτον τοῦ τσιφλικίου μεριδίου Θέρμα ἀνήκει ἐξ ἀδιαίρετου τῷ δημοσίῳ, ἀλλ' ἐν μεριδίον ἐκ τοῦ τσιφλικίου ἄρα τὸ δικάσαν Ἐφετεῖον ἐκτιμήσαν τὰ προσαχθέντα ἐξ ἡμῶν καὶ τοῦ δημοσίου ἀποδεικτικὰ μέσα ὡς πρὸς τὴν κατοχὴν τῶν ἐπιδίκων γαιῶν καὶ τῶν ὑδάτων, διὰ διαφόρου μέτρου, παρεδίασε προφανῶς τὰς θεμελιώδεις διατάξεις τῶν ἀρθρῶν 76 τῆς Πολιτ. Δικονομίας καὶ 3 τοῦ Συνταγματος περὶ τῆς ἰσότητος τῶν δικαιωμάτων τῶν διαδίκων.

Ἐπειδὴ ἐν σκέψει 1 πρώτη § 1 τοῦ σκεπτικοῦ τῆς πλειονοψηφίας τὸ δικαστήριον παραδέχεται ὅτι, ὅτε ὁ Χατζίσκος ἐκίνησε τὴν προκειμένην ἀγωγὴν, οὐ μόνον δὲν εἶχεν αὐτὰς, ἀλλ' εἶχε τὸ δημόσιον τὴν κατοχὴν τῶν ἐπιδίκων θέσεων, διότι § 1 πάντες οἱ μάρτυρες βεβαιοῦν, ὅτι ἀπὸ τοῦ 1839 ὁ Ἀβδουραχμάνης κατισκεύασε τὰ παραπήγματα καὶ ἐκτοτε ἐπισκευάζει ταῦτα κατ' ἔτος ἐν γνώσει καὶ συνειδήσει τῆς ἀρχῆς, ἀλλ' οὕτω πως σκεφθὲν α) δὲν λέγει ὅτι πείθεται περὶ ἐνὸς γεγονότος, ἀλλ' ὅτι οἱ μάρτυρες βεβαιοῦν καὶ β) περιμόρφωσεν τὰς ἐξῆς καταθέσεις τῶν μαρτύρων, οὐδὲν περὶ τῆς γνώσεως καὶ συνειδήσεως τῆς ἀρχῆς εἰπόντων, προσθέσαν εἰς τὰς καταθέσεις αὐτῶν ἐννοίας καὶ γεγονότα, ἅπερ οὐδῶλος ἀνέφερον οἱ μάρτυρες, οἱ οὐδὲν περὶ τούτου εἰπόντες οἱ εἰσὶν οἱ 1) Γ. Σκοῦρας, 2) Ζάχος Τσοπανοχωστόπουλος, 3) Θεόδωρος Γεωργίου, 4) Α. Ψυχογιόπουλος, 5) Χ. Παππασταμάτης, 6) Ἀθ. Σκοῦρας, 7) Ἀθ. Καρδούνης, 8) Σπύρος Καχτάνης, 9) Βρακλῆς Τσοῦμας, 10) Β. Τσουλάκης, 11) Α. Ζαβλάγκας τῆς ἀνταποδείξεως, 12) Ν. Χριστόπουλος ἀνταποδείξεως. 13) ὁ Κ. Μανθόπουλος τῆς ἀνταποδείξεως λέγει ὅτι ὁ Χατζῆς Ἀβδουραχμάνης ἔλεγεν ὅτι ἔχει ἄδην ποτὲ μὲν ὑπὸ τοῦ Χατζίσκου ποτὲ δὲ ὑπὸ τοῦ Νομάρχου, 14) Α. Ξηρομερίτης, 15) Γ. Κατζίμπρας, 16) Ἰωάν. Καθάργιος, 17) Α. Κραβδαρίτης, 18) Γ. Ἀχτιδης, 19) Π. Καθάργιος, 20) Ἀθ. Πολιζος τὴν γνώσιν καὶ συνειδήσιν τῆς ἀρχῆς κατέθεσαν οἱ ἐξῆς μάρτυρες τοῦ δημοσίου 1) Ν. Μερσιωτής, 2) Α. Τραγωδάρας, 3) Α. Ἀποστολόπουλος, 4) Τσατσογιάννης, 5) Ἰωάννης Ἀποστολόπουλος, 6) Δῆμος Κοντοδήμος, 7) Κ. Ἀναγνωστόπουλος καὶ 8) Ἀθαν. Τσικώνης.

ΤΟ ΕΝ ΝΑΥΠΑΛΙΩ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ ΤΩΝ ΕΦΕΤΩΝ

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν Δικαστῶν Δ. Δαρδούγια Προεδρεύοντος (κωλυομένου τοῦ Προέδρου Δ. Ι. Βάλλου) Δ. Δημη-
κοπούλου, Π. Δ. Ἰωαννίδου, Θ. Βώκου καὶ Ν. Νικολοπούλου Δικηγόρου, κωλυομένων τῶν λοιπῶν ἐφετῶν καὶ νο-
μίμων ἀναπληρωτῶν αὐτῶν.

Συνελθὼν τὴν 10 Μαρτίου 1864 εἰς δημοσίαν ἐν τῷ καταστήματι τοῦ συνεδριάσιν παρόντων τοῦ δικηγόρου
Σ. Μαρκελλοῦ, ἀναπληροῦντος τὸν κωλυόμενον εἰσαγγελεῖα Π. Μαυρομιχάλην καὶ τοὺς τούτου νομίμους ἀναπλη-
ρωτάς, καὶ τοῦ ὑπογραμματέως Ὁρ. Ραβδῆ, ἵνα δικάσῃ ἐπὶ τῆς ἐφέσεως κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 239. (1861) ἀπο-
φάσεως τῶν ἐν Λαμῖα Πρωτοδικῶν, καὶ συνεπεία τῆς ὑπ' ἀριθ. 70 Π. Ε. ἀποφάσεως τοῦ Ἀρείου Πάγου, μεταξὺ
τοῦ ἐκκαλοῦντος Δημοσίου ἀντοπροσωπευομένου ὑπὸ τοῦ ἐπὶ τῶν οἰκονομικῶν ὑπουργοῦ, περισταμένου ὑπὸ τῷ
πληρεξουσίου τοῦ Γ. Στεφοπούλου, δικηγόρου καὶ τοῦ ἐφειδλήτου Δημητρίου Χατζίσκου, κατοικοῦ Ἀθηνῶν, πα-
ρισταμένου ὑπὸ τοῦ πληρεξουσίου τοῦ Ἀριστ. Βαλλῆ, Δικηγόρου.

Ὁ Δ. Χατζίσκος διὰ τῆς ἀπὸ 10 Δεκεμβρίου 1859. ἀγωγῆς του ἐνήγαγεν ἐνώπιον τῶν ἐν Λαμῖα Πρωτοδικῶν
τὸν Χαντζῆ Ἀβδουραχμάνην, ἐθέσας ὅτι εἰς τὸν Δῆμον Ἰπιάτης ὑπάρχουν τὰ γνωστὰ θερμὰ λουτρά, ἅπιν ὡς
καὶ αἱ περὶ αὐτῶν γαῖαι, κατέχονται ὑπ' αὐτοῦ (τοῦ ἐνάγοντος) εἰς ὃν ἀνήκουν λόγῳ κυριότητος, ὅτι παρακλη-
θεὶς ὑπὸ τοῦ ἐναγομένου, ἐπέτρεψεν εἰς αὐτὸν κατὰ τὸ ἔτος 1843 νὰ κατασκευάσῃ καλύβας πρὸς χρῆσιν τῶν
λουομένων, καὶ οὕτω ὁ ῥηθεὶς ἐναγόμενος ἐξακολουθεῖ νὰ κατασκευάζῃ τοιαύτας κατ' ἔτος ὅτι θέλων νὰ διαθέσῃ
τὰ γήπεδα κατὰ τὸ δοκοῦν, ὁ ἐναγόμενος ἀρνείται νὰ καταλίπῃ αὐτὰ εἰς τὴν διάθεσιν του, ἀθετῶν οὕτω τὰς τοῦ
κατὰ παρακλήσιν κατόχου ὑποχρεώσεις, ἐζητήσατο νὰ υποχρεωθῇ ὁ ἐναγόμενος νὰ καταλίπῃ εἰς τὴν κατοχὴν
αὐτοῦ τὰ περὶ ὧν ὡς ἄνω εἴρηται γήπεδα λαμβάνων τὸ ἐπ' αὐτῶν ὕλικόν τῶν καλυβῶν, νὰ διαταχθῇ ἢ εἰς αὐτὰ
ἐγκατάστασις του, ν' ἀπαγγελθῇ προσωπικὴ κράτησις, καὶ νὰ καταδικασθῇ εἰς τὰ τῆς δίκης ἐξόδα.

Ὁ ἐναγόμενος Ἀβδουραχμάνης διὰ τῆς ἀπὸ 19 Δεκεμβρίου 1859 ἀνακρινώσεώς του προσεκάλεσε τὸν Δημοσίον
εἰς παρέμβασιν, ἵνα ἐμφανισθῇ καὶ ἀντικρούσῃ τὴν κατ' αὐτοῦ ἀγωγὴν τοῦ ἐνάγοντος ὡς λόγῳ τοῦ ὅτι κατέχει τὰ
διεκδικούμενα γήπεδα ἐν ὀνόματι τοῦ Δημοσίου πρὸ πολλῶν ἐτῶν.

Τὸ ἐν Λαμῖα Πρωτοδικεῖον μετὰ συζήτησιν ἐρήμην τοῦ ἐναγομένου καὶ κατ' ἀντιμωλίαν τῶν λοιπῶν διαδίκων
ἐξέδοτο τὴν ὑπ' ἀριθ. 164 (1860) ἀπόφασίν του, δι' ἧς σὺν τοῖς ἄλλοις ὑπεχρέωσε τὸν ἐνάγοντα ν' ἀποδείξῃ
τὴν βάσιν τῆς ἀγωγῆς του.

Διαταχθεὶς τῆς διὰ τῆς ἀνωτέρω ἀποφάσεως διεξαχθείσης ἀποδείξεως, καὶ γενομένης κατ' ἀντιμωλίαν συ-
ζητήσεως, τὸ αὐτὸ Πρωτοδικεῖον ἐξέδοτο τὴν ὑπ' ἀριθ. 239 (1861) ἐτέραν ἀπόφασίν του, δι' ἧς παρεδέχθη κατ'
ὀλοκληρίαν τὴν ἀγωγὴν τοῦ ἐνάγοντος.

Τὴν ἀπόφασιν ταύτην τὸν Δημοσίον ἐξεκάλεσεν ἐνώπιον τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν, ὅπερ μετὰ τὴν ὑπ' ἀρ. 19277
παρμπύπτουσαν ἀπόφασίν του, ἐξέδωκε τὴν ὑπ' ἀριθ. 19,964. ἐτέραν ἀπόφασίν του, δι' ἧς παραδεχθὲν τὴν ἐφε-
σιν τοῦ Δημοσίου, καὶ μεταρρυθμίσαν τὴν ἐκκαλουμένην ἀπόφασιν, ἀπέρριψε τὴν ἀγωγὴν τοῦ ἐνάγοντος Δ. Χα-
τζίσκου.

Τῆς ἀποφάσεως ταύτης τὴν ἀναίρεσιν αἰτήσας ὁ ἐνάγων, ὁ Ἀρειος Πάγος διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 133 (1862) ἀπο-
φάσεώς του ἀνήρρεσε ταύτην καὶ παρέπεμψε τὴν ὑπόθεσιν πρὸς νέαν συζήτησιν ἐνώπιον τῶν ἐν Πάτραις ἐφετῶν,
ὅπερ μετὰ προηγηθεῖσαν κατ' ἀντιμωλίαν συζήτησιν ἐξέδοτο τὴν ὑπ' ἀριθ. 479 (1862) ἀπόφασίν του, δι' ἧς διέ-
ταξεν ὅτι καὶ τὸ ἐφετεῖον Ἀθηνῶν, ἀλλὰ καὶ τῆς ἀποφάσεως ταύτης αἰτηθείσης ἀναίρεσεως ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ ἐνά-
γοντος, ὁ Ἀρειος Πάγος διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 70 (1863) ἀποφάσεώς του ἀναίρεσας καὶ ταύτην, παρέπεμψε τὴν ὑπόθεσιν
πρὸς νέαν συζήτησιν ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τούτου.

Μεθ' ὃ προκειμένης συζητήσεως κατὰ τὴν ἐπ' ἀκροτηρίου συνεδριάσιν τὴν ἐν ἀρχῇ τῆς παρούσης μνημονευο-
μένην, ἀνεφανίσθησαν οἱ τῶν διαδίκων πληρεξούσιοι, οἵτινες διὰ τῶν προτάσεων τῶν ἐζητήσαντο.

Ὁ μὲν τοῦ ἐκκαλοῦντος Δημοσίου, τὴν παραδοχὴν τῆς ἐφέσεώς του, τὴν μεταρρύθμισιν τῆς ἐκκαλουμένης ἀπο-
φάσεως τὴν ἀπόρριψιν τῆς ἀγωγῆς τοῦ ἀντιδίκου ὡς ἀνυποστάτου, καὶ τὴν καταδίκην του εἰς τὰ ἐξόδα τῆς δίκης
ἀμφοτέρων τῶν βαθμῶν.

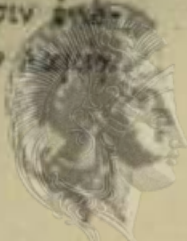
Ὁ δὲ τοῦ ἐφειδλήτου Χατζίσκου, τὴν ἀπόρριψιν τῆς ἐφέσεως καὶ ὅλων τῶν προτάσεων, ἐνστάσεων καὶ ἰσχυ-
ρισμῶν τοῦ Δημοσίου ὡς ἀπαραδέκτων καὶ ἀνυποστάτων, ἐπιδοθητικῶς τὴν παραδοχὴν τῆς ἀντεφέσεώς του, τὴν
ἐπικύρωσιν τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως, τὴν ἀπόρριψιν τῆς παρεμβάσεως τοῦ Δημοσίου, τὴν ἀπόδειξιν τῶν ἰσχυρισμῶν
του, τὴν καταδίκην τοῦ ἀντιδίκου εἰς τὰ ἐξόδα.

Ἀκούσαν αὐτῶν καὶ τοῦ εἰσαγγελεύοντος.

Ἰδὼν τὴν Δικογραφίαν.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν Νόμον.

Ἐπειδὴ ὁ Ἀρειος Πάγος, ἀναίρεσας τὴν ὑπ' ἀριθ. 19965 (1862) ἀπόφασιν τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν καὶ τὴν ὑπ'
ἀριθ. 479 τοῦ αὐτοῦ ἐτους ἀπόφασιν τῶν ἐν Πάτραις ἐφετῶν, παρέπεμψε τὴν ὑπόθεσιν πρὸς νέαν συζήτησιν ἐνώ-
πιον τοῦ δικαστηρίου ἧτοι παρεπέμφθη ἡ ἐφεσις τοῦ Δημοσίου κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 239 ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθῆναις

ὥστε ἐνῷ ἐκ τῶν 28 Μαρτύρων μόνον ὀκτώ κατέθεσαν περὶ τούτου, οἱ δὲ 20 οἰδὲν κατέθεσαν περὶ γνώσεως καὶ συνειδήσεως τῆς ἀρχῆς, ἄλλοι πολλοὶ κατέθεσαν τὸ ἐναντίον ὅτι κατ' ἐνοχὴν τοῦ Χατζίσκου ἐγένοντο ταῦτα πάντα, τὸ δικαστήριον ἀποδίδει τοῦτο εἰς ὅλους καὶ ὡς ἐκ τούτου ἐξάγει ὅτι τὸ δημόσιον εἶχε τὴν κατοχὴν προφανῶς· ὅθεν τὸ Ἐρετεῖον παρενόησε τὰς σαφεῖς καταθέσεις τῶν ὡς εἴρηται 20 μαρτύρων, ἐκτὸς τούτου ὁμῶς τὸ ὅτι κοινῶς τὰ λουτρά ἐθεωροῦντο δημόσια οὐδὲν οὐτελὲς πρὸς λύσιν τοῦ ζητήματος τῆς κατοχῆς· διότι καὶ δημόσια κτήματα μὴ χρησιμεύοντα εἰς δημόσιον σκοπὸν οἷον φρούρια κλπ. δύνανται νὰ κατέχωνται παρ' ἰδιώτου, Νόμος περὶ διακρίσεως κτημάτων ἀριθ. 18 ὥστε τὸ Ἐρετεῖον παρεβίασε καὶ τὴν διάταξιν ταύτην τοῦ νόμου καὶ τὰς περὶ ἀποδείξεως ἀρχὰς τοῦ δικαίου στεινῶν εἰς γεγονὸς ὅπερ οὐδεμίαν ἀποτελεῖ ἀπόδειξιν. γ') Ἐπειδὴ τὸ Ἐρετεῖον (σκέψ. 2 § 4) ἀναφέρει ὅτι ἡ ἀπαίτησις τοῦ Χατζίσκου κατὰ τοῦ Ἀβδουραχμάνη καὶ ὁ μετὰ τούτου διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 192 συμβολαίου γενομένου συμβιβασμὸς δὲν βλάπτουν αὐτὸ ὡς πρὸς τὴν κατοχὴν ἣν ἐξήσκει, διότι δὲν ἦσαν γνωσταὶ εἰς τὸ δημόσιον, ἀλλ' οὕτω πως σκεπτόμενον α) μὲν παρεδέχθη αὐτεπαγγέλτως γεγονὸς ὅπερ δὲν ἐπικαλέσθη ποσῶς τὸ δημόσιον (ὅρα τὰς ἀπὸ 9 Ἰανουαρίου 1862 προτάσεις του) καὶ β') δὲν ἀναφέρει τὸ Ἐρετεῖον πῶθεν ἐξάγει ὅτι ἦσαν ἀγνωστοὶ αἱ τοιαῦται τοῦ Χατζίσκου πράξεις· τὸ αὐτὸ δὲ λέγομεν καὶ ὡς πρὸς τὰ ἐν τῇ αὐτῇ σκέψει ἐν § 4. ἀναφερόμενα περὶ τῶν πράξεων τῶν ἐξαγομένων ἐκ τῆς ἀπὸ 27 Μαρτίου 1843 ἐπιστολῆς τοῦ Ἀβδουραχμάνη καὶ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 4761 τῆς 14 Μαΐου 1852 Συμβολαίου.

δ.) Ἐπειδὴ ἐν σκέψει 3. τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως ἀναφέρουν ὡς πρὸς τὰς κατὰ τὸ 1857 καὶ 1858 γενομένας ὑπὸ τοῦ Χατζίσκου ἐκκαθαρίσεως τῆς πηγῆς τῶν ὑδάτων καὶ τοὺς ἐκεῖ τιθέντας ὑπὸ τοῦ ἰδίου φραγμοῦ καὶ ἐὰν τὸ δημόσιον ἰμάνθανεν αὐτὰς δὲν ἠδύνατο νὰ γνωρίζῃ ὅτι ἐπραξε ταύτας ὁ Χατζίσκος ἐνῷ πάλιν ὡς ἐκ τῶν προτάσεων τοῦ δημοσίου τῆς 9 Ἰανουαρίου ε. ε. 1862 ἐξάγεται ὅτι τὸ δημόσιον οὐτε ὅτε δὲν ἔμαθεν αὐτὰς ἐπρότεινεν, οὐτε ὅτι δὲν ἐγώριζεν ὅτι ἐπραξεν ταύτας ὁ Χατζίσκος ἰσχυρίσθη, ὥστε ὅπως αὐτεπαγγέλτως καὶ ταῦτα παρεδέχθη τὸ δικαστήριον.

ε.) Ἐπειδὴ τὸ Ἐρετεῖον ἐν σκέψει 4. ἀναφέρει ὅτι ὁ ἰσχυρισμὸς τοῦ Χατζίσκου ὅτι ἐκ τῶν μαρτύρων ἀποδεικνύεται ὅτι αὐτὸς κατέχει ἀποκλειστικῶς τὸ λιβαδιὸν τῶν θερμῶν καὶ ἐνοικιάζει αὐτὸ πρὸ πολλῶν ἐτῶν καὶ ὅτι ἐκτείνεται μέχρι τῆς πηγῆς τῶν ὑδάτων δὲν τὸν ὠφελεῖ, διότι ἐκ τῶν μαρτύρων προκύπτει ὅτι κατὰ τὴν περιφέρειαν δὲν φύεται χόρτον εἰς ἰκανὴν ἀπόστασιν, ἀλλ' ὅτι ἡ περιφέρεια τῶν ὑδάτων χρησιμεύει διὰ τὴν χρῆσιν τῶν λουτρῶν κλπ. ἀλλ' οὕτω πως σκεπτόμενον α) δὲν ἀναφέρει ἐκ καταθέσεων τίνων μαρτύρων προκύπτει τοῦτο ὥστε ὅπως ἀναιτιολόγητος ἡ ἀπόφασίς του (ὅρα καὶ τὴν 265 τοῦ 1859 ἀπόφασιν τοῦ Ἀρείου Πάγου· β') δὲν ἔλαβον ὑπ' ὄψιν τὰς καταθέσεις τῶν μαρτύρων 1) Γεωρ. Σκοδρα εἰπόντος ὅτι κύκλοθεν τῆς πηγῆς τῶν θερμῶν ὑδάτων καὶ μέχρι τοῦ χειλὸς αὐτῶν φύεται χόρτον ἐντὸς τῆς θέσεως ἀπὸ τὴν ὁποίαν ρέουσι τὰ ὕδατα. 2) Ἀθ. Σκοδρα εἰπόντος ὅτι μετὰ τοῦ Γραμματικῆ ἐβόσκον τὰ ποιμνία του μέχρι τοῦ χειλὸς τῶν ὑδάτων, ἐνοικιάσας ἀπὸ τὸν Γ. Σκοδραν ἔχοντα ἐνοικιασμένον ἀπὸ Χατζίσκου. 3) Ἀθ. Καρδούνη εἰπόντος ὅτι τὸ χόρτον τὸ πέραξ τῆς πηγῆς τῶν ὑδάτων βόσκουν οἱ ἐνοικιάζοντες ἀπὸ Χατζίσκου. 4) Σπύρος Καχτάνη εἰπόντος ὅτι ἐνοικιάζει ἀπὸ Χατζίσκου καὶ τὰ ποιμνία μου βόσκουν τὰς πέραξ τῆς πηγῆς τῶν λουτρῶν γαίης μέχρι τοῦ χειλὸς τῆς δεξιᾶς. 5) Ἡρ. Τσιουμα εἰπόντος ὅτι ἔδωκε τὰ ποιμνία του μέχρι τοῦ χειλὸς τῆς δεξιᾶς ἐνοικιάσας ἀπὸ Χατζίσκου καὶ Βασίλ. Νικολάου καὶ Παππαστομάτη κλπ. τὰς δὲ καταθέσεις ταύτας ῥητῶς ἐπικαλέσθημεν διὰ τῶν ἀπὸ 6 Ἰοβρίου 1861 προτάσεών μας § 10 δ'. ὥστε τὸ Ἐρετεῖον παρέλιπε νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν τὰς σαφεῖς καὶ ῥητὰς ταύτας καταθέσεις τῶν ἐπικαλεσθέντων μαρτύρων. 6. Ἐπειδὴ παρὶς τούτων τὸ Ἐρετεῖον ὅπως παραδεχθῇ ὅτι ὁ Χατζίσκος δὲν εἶχε τὴν κατοχὴν ὅτι ἐκίνησε τὴν προκειμένην ἀγωγὴν ἀλλ' εἶχε αὐτὴν τὸ δημόσιον στηρίζεται καὶ εἰς τὰ ἐξῆς· ὅτι ἀπὸ τοῦ 1839 ὁ Ἀβδουραχμάνης κατεσκεύασε παραπήγματα ἐν γνώσει καὶ συνειδήσει τῆς ἀρχῆς, ἀλλ' ἡ γνώσις καὶ ἡ συνείδησις δὲν ἐμφαίνουσι ὅτι ὁ Ἀβδουραχμάνης ἐνήργει κατὰ παραγγελίαν τῆς ἀρχῆς, ἐξασκῶν ἐν ὀνόματι καὶ τῇ συγκαταθέσει αὐτῆς, κατοχὴν τοῦ δημοσίου ἔχοντος διάνοιαν τοῦ δεσπότη καὶ μεταχειριζομένου ὡς ἐπιτρόπου αὐτοῦ τοῦ Ἀβδουραχμάνη.

β') ὅτι ὁ Ἀβδουραχμάνης ἐν ἔτει 1840 ἀπέκρουσε τὴν ἀγωγὴν τοῦ ἀναιρεσιόντος καὶ ἐπλήρωσε ἐνοίκιον μόνον διὰ τὸ τρίτον, ὁμολογῶν τότε ὅτι τὰ λουτρά θεωρεῖ δημόσια ἀλλ' ἡ ὁμολογία τοῦ Ἀβδουραχμάνη θέλοντος νὰ κατέχῃ τὰ λουτρά ἀνευ δικαίωματος δὲν προδίδει εἰς τὸ δημόσιον νομὴν δηλοῦσαν τὴν θέλησίν του, τὴν διάνοιάν του, ἀλλ' ἀπλῶς ἔχων γνῶσιν καὶ συνείδησιν τῶν γεγονότων τούτων, ἀλλ' ὁμῶς ἄλλο ἢ ἀπαθὲς καὶ ἀδρανὲς γνῶσις καὶ συνείδησις καὶ ἄλλο ἢ ἐνέργεια τῆς θελήσεως, οὐδεὶς δὲ ἰσχυρίζετο ὅτι οὗτινος ἔχομεν γνῶσιν καὶ συνείδησιν τοῦτο αὐτὸ καὶ βουλόμεθα.

γ') ὅτι μεταξὺ 1839 καὶ 1840 ἐστάλη μηχανικὸς πρὸς σχεδιογράφειν καταστήματος, ὅπερ ἐμφαίνει τὴν διάνοιαν καὶ βούλησιν τοῦ δημοσίου, ἀλλὰ τὸ γεγονὸς τοῦτο τοῦ 1840 δὲν ἀποδεικνύει τὴν μετέπειτα διάνοιαν αὐτοῦ.

δ') ὅτι ἡ γνώσις τοῦ δημοσίου κατοχὴ τοῦ Ἀβδουραχμάνη ὁμολογούντος ὅτι κατέχει ἐν ὀνόματι τοῦ δημοσίου καθίστησιν τὸν Ἀβδουραχμάνην κατὰ παράκλησιν κάτοχον.

ε.) ὅτι ἡ διάνοια τοῦ δημοσίου ἐμφαίνεται καὶ ἐκ τῆς πράξεως 14 Μαρτίου 1845 καὶ ἣν ὁ ὑπουργὸς τῶν Οἰκονομικῶν ἐπεφύλαξε τὸ τῆς κυριότητος δικαίωμα τοῦ δημοσίου, ἀλλ' ἡ τότε πράξις οὐδὲν ἀποδεικνύει ὡς πρὸς τὴν διάνοιαν τοῦ δημοσίου μέχρι τῆς 10 Δεκεμβρίου 1859 ὅτε ἐκινήθη ἡ ἀγωγή.

τῶν ἐνοικιαστῶν αὐτοῦ βόσκουσιν εἰς τὴν θέσιν Θέρμα καὶ μέγρι τοῦ χεῖλους τῆς πηγῆς, ὅπου, ὡς εἰρήνη, μόνον τὰ ζῶα τῶν ἐνοικιαστῶν αὐτοῦ βόσκουσιν (ὅρα τὰς καταθέσεις τῶν μαρτύρων Χρ. Παπασταμάτη, Ἀθ. Καρδούνη, Σπύρου Καχτάνη, Ἡρ. Τσοῦμα καὶ Βασιλείου Νουλάκη) ὁ Παπασταμάτης μάλιστα κατέθεσεν ὅτι ὅσκις ὁ μάρτυς καὶ ἄλλοι οἱ ἔχοντες ἐνοικιασμένον ἀπὸ τὸν Σκοῦραν (ἐνοικιαστὴν τοῦ Χατζίσκου) τὰ δύο τρίτα τοῦ ὅλου κτήματος Θέρμα ἔδοσκον μὲν τὰ ποιμνία των εἰς ὁλόκληρον τὸ κτήμα, ἐθεώρησαν ὁμοῦ ὡς ἰσὺν τῶν μέρους τὸ περὶ τὰ ὕδατα τῶν λουτρῶν καὶ τῆς εἰδικῆς θέσεως Θέρμα καὶ τὸ ἐρύλαττον ὡς ἀκέραιον ὥστε καὶ ἐκ τούτων ἐξάγεται, ὅτι τὸ μέρος ἐκεῖνο ἐνθα ὑπάρχει ἡ πηγὴ κατεῖχτο ὑπὸ τοῦ Δ' Χατζίσκου κατέχοντος τοῦ δημοσίου ἀλλὰ τὴν θέσιν τὴν πλησίον Βογομύλου καὶ περὶ τὴν θέσιν Καμαριώτου.

Ἐπὶ τέλους ἀπιδείχθη, ὅτι ἀπὸ τοῦ 1840 καὶ πρὶν ἀκόμη κατεῖχον ἐνοικιάζοντες εἰς τὸν Ἀδουραχμάνην (δυνάμει τῶν παρουσιαζομένων ἐγγράφων) ὅστις κατεῖχε δι' ἡμᾶς τὰ ἐνοικιασθέντα ὕδατα καὶ τὸ παραχωρηθὲν δικαίωμα τοῦ νὰ κατασκευάζῃ παραπήγματα ἐπὶ τῶν λουτρῶν. Τὸ δημόσιον οὐδεμίαν πράξιν κατοχῆς ἀπιδείξει διότι ἡ μόνη ἀναφερομένη πράξις ὅτι πρὸ τοῦ 1840 εἰς μηχανικὸς ἤνοιξε μίαν σούδα καὶ κατὰ παραγγελίαν τίνος ὑπῆγε δὲν γνωρίζει (καταθέσεις μάρτυρος Μ. Μανθοπούλου καὶ ἄλλων) πρῶτον μὲν δὲν ἀποδεικνύει πράξιν τοῦ δημοσίου, διότι δὲν βεβαιῶται τίς ὁ ἐξαποστείλας αὐτὸν καὶ ἂν ἐγένετο ἡ σούδα μὲ σκοπὸν κατοχῆς, ὅπερ δὲν ἀποδεικνύεται, μὴ παρακολούθησιν τῆς ἀνοίξεως τῆς σούδας ὑπὸ ἄλλης τινὸς πράξεως ἐμφανιούσης κατοχὴν ἀπὸ μέρους τοῦ δημοσίου, ἄλλως τε καὶ ἡ πράξις ἐκείνη καὶ ἂν ἐνέβαινε κατοχὴν τοῦ τότε χρόνου, οὐδεμίαν ἔχει σημασίαν ἀπέναντι τῶν μεταγενεστέρων ὑπὸ τοῦ Χατζίσκου κατὰ σειράν ἐπὶ τόσα ἔτη γενομένων ἀνιμποδίστως πράξεων κατοχῆς· ἡ δὲ κατὰ τὸ 1851 ἢ 1852 ἀποστολὴ μηχανικοῦ μὲ τὸν σκοπὸν νὰ καμῇ ἐκεῖ τὰ δημόσια καταστήματα δὲν περιποιεῖ καὶ κατοχὴν εἰς τὸ δημόσιον διότι διὰ τῆς μόνης προθέσεως τοῦ νὰ λάβῃ τις τὴν κατοχὴν δὲν ἔχει τὴν κατοχὴν.

11) Ἐπειδὴ οὐδὲν εἶναι ἀληθές, ὅτι ἐκ τῶν πρακτικῶν τοῦ Εἰρηνοδικείου Ἰπάτης τῆς 7 Αὐγούστου 1840 ἀποδεικνύεται, ὅτι ὁ Ἀδουραχμάνης κατεῖχεν ἐπ' ὀνόματι τοῦ δημοσίου, διότι ἐξ αὐτῶν ἀποδεικνύεται ὅτι ὁ Χατζίσκος ἀπήτησε νὰ πληρώσῃ ὁ Ἀδουραχμάνης διὰ τὰ περί τῆς πηγῆς τῶν λουτρῶν κατασκευὴν καλυδῶν ὁ Ἀδουραχμάνης προσεπάθησε ν' ἀπορρίψῃ τὴν πληρωμὴν ταύτην καὶ ἀκολούθως διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 193 τῆς 7 Ἰουλίου 1840 συμβολαίου περιδέχθη καὶ ἐπλήρωσε δραχ. 50.

12) Ἐπειδὴ, ἄρα ἀποδεικνύεται ὅτι ὁ Χατζίσκος ἐνοικίασεν εἰς τὸν Ἀδουραχμάνην τὰς θέσεις ἐκεῖνας καὶ διὰ τῆς ἀγωγῆς τοῦ ἐζήτησε νὰ καταλείψῃ τὴν κατοχὴν αὐτῶν καὶ τὸ δημόσιον παρεμβάνει ἐζήτησε ν' ἀπορρίψῃ ἡ ἀγωγή μας, διότι αὐτὸ δὴθεν κατεῖχε, ἔπεται ὅτι ἀποδεικνυσμένης τῆς κατοχῆς ἡμῶν καὶ ἐκ τῶν μετὰ τοῦ Ἀδουραχμάνη συμβολαίων καὶ ἐκ τῶν ἄλλων πράξεων κατοχῆς, τὰς ὁποῖας προσηνουμεύσαμεν, τὸ δικαστήριον ὥρρισε μὴ ἀποδεικνυσμένης κατοχῆς τοῦ δημοσίου ν' ἀπορρίψῃ τὴν παρέμβασιν τοῦ δημοσίου, καὶ ἐπειδὴ τὸ δημόσιον ἀνέλαβε τὸν ἀγῶνα ὥρρισε νὰ πράξῃ, ὅτι ἐπράξε, δηλαδή νὰ διατάξῃ τὴν ἀποβολὴν τοῦ ἐναγομένου καὶ τοῦ δημοσίου ἐκ τῆς κατοχῆς τῶν ἐπιδίκων γαιῶν ἂν ὁμοῦ τὸ δικαστήριον τοῦτο νομίσῃ ὅτι κακῶς διατάχθη ἡ ἀποβολὴ τοῦ δημοσίου, ἄρα οὐδεμίαν ἔχει κατοχὴν, τότε παρακαλῶ τὸ δικαστήριον νὰ μεταρρυθμίσῃ τὸ διατακτικὸν τῆς 239 ἀποφάσεως, παρεδεχόμενον τὴν ἀγωγὴν μας κατὰ τοῦ Ἀδουραχμάνη καὶ ἐπικυρώσῃ τὰς κατ' αὐτοῦ διατάξεις τῆς ἀπεφάσεως, καὶ ν' ἀπορρίψῃ τὴν παρέμβασιν καὶ ὅλας τοῦ δημοσίου τὰς προτάσεις καὶ ὡς πρὸς τὸ μέρος τοῦτου ἀντακλῶ ἐπιδοκίματικῶς τὴν ἀπόφασιν.

13) Ἐπειδὴ ὁ ἐφειδής Χατζίσκος εἶναι κύριος τοῦ ἐν λόγῳ κτήματος καὶ τῶν θερμῶν ὑδάτων δυνάμει νομίμων τίτλων ὑπαρχόντων ἤδη εἰς τὸ Πρωτοδικεῖον Λαρκίας ἐπὶ ἐτέραν δίκην μετὰ τοῦ δημοσίου καὶ ἡμῶν τῶν ὁποῖους τίτλους χρεῖας καλῶς ἀναδεχόμεθα νὰ προσπαθώμεν καὶ ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου τοῦτου, τῇ δὲ κυριότητι ταύτῃν οὐ μόνον ὑποστηρίζουσιν οἱ ἐν ἰσχύϊ ἐν Ἑλλάδι Ρωμαῖκοὶ Νόμοι, ἀλλὰ καὶ αὐτὸ τὸ ὀθωμανικὸν δίκαιον ὑπὸ τὸ κράτος τοῦ ὁποῖου ἀπικτήθη καὶ τὸ ἐπὶ τῶν ὑδάτων ἐν γίνετι δικαίωμα καὶ μολοντὶ σήμερον δὲν πρόκειται εἰμὴ περὶ τῆς κατοχῆς αὐτῶν καὶ μόνον, μ' ὅλα ταῦτα πρὸς πληροφορίαν καὶ τοῦ δικαστηρίου τοῦτου ἐπισυνάπτομεν ἐνταῦθα ὡς ἐκ περισσοῦ καὶ τὰς ἐκ Κωνσταντινουπόλεως τοῦ Σέχουλι-Ἰσλαμ καὶ ἐκ Σμύρνης τοῦ Μαφτῆ ἀποφάσεις (τετιθεσθῆς) ληφθείσας κατ' αἴτησιν τοῦ ἐφειδῆ Χατζίσκου διὰ τῆς Ἑλληνικῆς πρεσβείας ὑπὸ τὰ στοιχ. ιθ' ιγ' ιδ' ιε' καὶ ις' ἐκ τῶν ὁποίων ἀποδεικνύεται ἐναργέστατα ὅτι ὁ ἐφειδής οὗτος καὶ κατ' αὐτὸ τὸ ὀθωμανικὸν δίκαιον εἶναι ἰδιοκτήτης τῶν θερμῶν ἱαματικῶν ὑδάτων.

14.) Ἐπειδὴ οὐδὲν διάταγμα ἀπὸ 18 Φεβρουαρίου 1836 ὑπάρχει ἀφορῶν τὰ μεταλλικὰ ὕδατα, μνείαν τούτων κάμνουν μόνον αἱ ὑπὸ τὴν ἡμερομηνίαν ταύτην ὀδηγίαι ἐν ἀρθρ. 10. ἀλλ' οὐ μόνον αἱ ὀδηγίαι αὗται δὲν ἔχουσιν ἰσχύον Νόμου, ἀλλ' ἐννοοῦσι μόνον ὅτι τὰ ἐν τῷ ἀρθρῷ τούτῳ ἀναφερόμενα τότε μόνον εἶναι βασιλικά νομήματα, ὅταν ὦσιν εἰς ἐθνικὰς γαίας· οὕτε ἐν ἀρθρ. 10 γίνεται λόγος περὶ ὀρυκτῶν, γαιανθράκων, λατομείων κλπ. τὰ ὁποῖα ἐπὶ ἰδιωτικῶν κτημάτων εὐρισκόμενα εἶναι ἰδιωτικά, ὡς καὶ τὰ δικαστήρια ἀπεφάνθησαν ἐπὶ Σμύρνης κλπ. καὶ ὡς εἶναι πασίγνωστον ὅτι τοιαῦτα ἀντικείμενα κατέχονται πλεῖστα παρὰ ἰδιωτῶν (ὅρα καὶ Καλλιγὰ περὶ τούτου).

15.) Ἐπειδὴ ὁ Δ. Χατζίσκος ἡγόρασε πρῶτον μὲν τὸ $\frac{1}{3}$ τοῦ ὅλου κτήματος Θέρμα μετὰ τῶν ὑδάτων, εἶτα δὲ τὸ ἕτερον μετὰ τῶν βεσικῶν ἀγρῶν, ὑδάτων, κλπ. ὥστε ἀγοράσας καὶ κατέχων τὸ κτήμα εἰς τὸ ὁποῖον ἡ

τολικῆς πλευρᾶς ἔθεν ῥέει τὸ ὕδωρ (ὅρα τὰς καταθέσεις τῶν μαρτύρων Χρήστου Παπασταμάτη, Ἀθαν. Καρβούνη, Σπύρου Καχτάνη, Ἡρακλέους Τσίμα καὶ Βασιλείου Νουλάκη) ὁ Παπασταμάτης μάλιστα κατέθεσεν ὅτι ὁσάκις ὁ μάρτυς καὶ ἄλλοι οἱ ἔχοντες ἐνοικιασμένα ἀπὸ τὸν Σκούρα (ἐνοικιαστὴν ἐμοῦ) τὰ δύο τρίτα τοῦ ὅλου κτήματος Θέρμα, ἔδοσκον μὲν τὰ παίμνιά των εἰς ὁλόκληρον τὸ κτῆμα, ἐθελούσαν ὅμως ὡς ἰδικὸν των μέρος τὸ περὶ τὰ ὕδατα τῶν λουτρῶν τῆς ἰδικῆς θέσεως Θέρμα καὶ τὸ ἐφύλατταν ὡς ἀκέραιον, ὥστε καὶ ἐκ τούτου ἐξίγεται ὅτι τὸ μέρος ἐκεῖνο ἐνθα ὑπάρχει ἡ πηγὴ κατεῖχετο ὑπ' ἐμοῦ· ε) ὅτι ἐγὼ μεταχειρίζομαι ἀπ' ἀρχῆς τὸ ἐκ τῆς πηγῆς τῶν θερμῶν ὑδάτων ῥέον ὕδωρ πρὸς ἀρδευσιν τῶν παρακειμένων ἀγρῶν μου· ς) ὅτι πλησίον τῆς δεξιμένης τῶν θερμῶν λουτρῶν κατασκευάσθη κατὰ τὸ 1856 καὶ 1857 οἰκίαν ἣν ἔχω καὶ σήμερον, ὅρα καταθέσειν Σπύρου Καχτάνη, Χρήστου Παπασταμάτη καὶ ἐκ τῶν μαρτύρων τῆς ἀνταποδείξεως ὅρα τὰς καταθέσεις Ἀν. Τραγωδάρη, Νικολ. Μερσιώτου καὶ Κωνσταντίνου Ἀναγνωστοπούλου.

Κατὰ τὸ ἔτος 1857 ὁ Ἀθαν. Σκούρας μὲ τὸν Ἀθαν. Καρβούνην κατὰ παραγγελίαν τοῦ Γεωρ. Σκούρα, πληρωθέντες ὑπὸ τούτου, ἐξακαθάρισαν τὴν λακάνην τῶν λουτρῶν, ὁ δὲ πληρώσας αὐτοὺς Γ. Σκούρας ἔλεγεν ὅτι παρηγγέλθη πρὸς τοῦτο ὑπ' ἐμοῦ (ὅρα καταθέσειν Ἀθαν. Σκούρα καὶ Ἀθαν. Καρβούνη).—Ὅτι κατὰ τὸ 1858 κατασκευάσθη καὶ περίφραγμα εἰς τὸν κρατῆρα τῶν λουτρῶν διὰ χονδρῶν ξύλων (πάτερα) ἰδίαις δαπάναις πρὸς φύλαξιν ἐκ τοῦ κινδύνου τῶν λουσιμένων, τὸ περίφραγμα τοῦτο ὑπάρχει καὶ μέχρι σήμερον, ἡ δ' ἐργασία αὕτη ἐγένετο κατὰ διαταγὴν καὶ δαπάνη ἐμοῦ ὑπὸ τοῦ Γ. Σκούρα, Ζήσου Τσοπανοκωστοπούλου, Θεοδώρου Γεωργίου, Ἀναγνωστοῦ Ψυχογιούλου καὶ αὐτοῦ τοῦ Χ. Ἀδδουραχμάνη παρόντος πάντοτε (ὅρα τὰς καταθέσεις αὐτῶν).

Ἐπειδὴ οὐδεμίαν πρᾶξιν κατοχῆς ἀπέδειξε τὸ δημόσιον, διότι ἡ μόνη πρᾶξις ἐστὶ πρὸ 1840 εἰς Μηχανικὸς ἤνοιξε μίαν σούδα, χωρὶς νὰ βεβαιουται μάλιστα ὑπὸ τοῦ ἀναφέροντος τὸ περιστατικὸν τοῦτο τοῦ μάρτυρος Μανθοπούλου, κατὰ παραγγελίαν τινὸς ἠνεώχθη ἡ σούδα αὕτη, διότι δὲν βεβαιουται τίς ὁ ἐξαποστείλας αὐτὸν καὶ ἂν ἐγένετο ἡ σούδα μὲ σκοπὸν κατοχῆς, ὅπερ δὲν ἀποδεικνύεται μὴ παρακολευθῆσαν τὴν ἀνοιξὴν τῆς σούδας ἄλλου ἐξωτερικοῦ γεγονότος ἐμφαίνοντος τὴν ἀπὸ μέρος τοῦ δημοσίου ἐνήσκησιν τῆς ἐπὶ τῶν ὑδάτων κατοχῆς, ἄλλως τε ἡ πρᾶξις ἐκεῖνη καὶ ἂν ἀνέφαινε κατοχὴν τοῦ τότε χρόνου, οὐδεμίαν ἔχει σημασίαν ἀπέναντι τῶν μεταγενεστέρων ὑπ' ἐμοῦ κατὰ σειράν ἐπὶ τόσῃ ἐτη γενομένων ἀνεμποδίστως πρᾶξεων κατοχῆς· ἡ δὲ κατὰ τὸ 1851 ἢ 1852 ἀποστολὴ τοῦ μηχανικοῦ μὲ τὸν σκοπὸν νὰ κάμῃ ἐκεῖ τὰ δημόσια καταστήματα δὲν περιποιεῖ καὶ κατοχὴν εἰς τὸ δημόσιον, διότι διὰ τῆς μόνης προθέσεως τοῦ νὰ λάβῃ τις τὴν κατοχὴν δὲν κτᾶται αὕτης.

Ἐπειδὴ οὐδόλως εἶναι ἀληθὲς ὅτι ἐκ τῶν πρακτικῶν τοῦ εἰρηνοδικείου Ὑπάτης τῆς 7 Αὐγούστου 1840 ἀποδεικνύεται ὅτι ὁ Ἀδδουραχμάνης κατεῖχεν ἐπ' ὀνόματι τοῦ δημοσίου, διότι ἐξ αὐτῶν ἀποδεικνύεται ὅτι ἐγὼ ἀπήτησα νὰ πληρώσῃ ὁ Ἀδδουραχμάνης προσεπάθησε νὰ ἀποφύγῃ τὴν πληρωμὴν ταύτην καὶ ἀκολούθως διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 193 τῆς 7 Ἰουλίου 1840 συμβολαίου παρεδέχθη καὶ ἐπλήρωσε δραχ. 50.

Ἐπειδὴ ἡ ὁμολογία ἦν ἐπικαλεῖται τὸ δημόσιον ὑπὸ δῆθεν πληρεξουσίου μου ἡ κατὰ τὸ 1840 γενομένη διὰ τῶν πρακτικῶν τοῦ εἰρηνοδικείου Ὑπάτης, πρῶτον μὲν ἐγένετο παρ' ἀνθρώπου μὴ ἔχοντος πληρεξουσιότητά νὰ κάμῃ τοιαύτας ὁμολογίας καὶ δεύτερον δὲν περιέχει σαφῶς καὶ ἀκριδῶς ὁμολογίαν ὥστε νὰ ἐξαχθῇ τί ἠνέκει νὰ ὁμολογήσῃ ὁ εἰρημένος πληρεξούσιος.—Καὶ τοῦτο ὅμως ἂν ἤθελεν ἀποδειχθῇ ἀληθὲς, ἀφοῦ διὰ τῶν μεταγενεστέρων σαφῶν καὶ ὠρισμένων πρᾶξεων τοῦ 1842 1843 ἕως 1852 καὶ ἐφεξῆς ἀπαδείχθη ὅτι ὁ Ἀδδουραχμάνης κατὰ παράκλησιν ἡμῶν ἔλαβε τὸ ἐπίδικον γήπεδον, οὐδὲν ὥς εἰπεῖν τὸ δημόσιον ἂν κατὰ τὸ 1840 δὲν ἀπεδείχθη τυχὸν ἡ κατοχὴ ἐμοῦ· πρῶτον μὲν διότι ἡ νεωτέρα κατοχὴ σκοπεῖται καὶ δεύτερον ἀφοῦ ὁ Ἀδδουραχμάνης ἀνεγνώρισεν ἐμὲ κατὰ τὸ 1840 τὸ 1843 καὶ κατὰ τὸ 1852 διὰ τῆς ἐπιστολῆς καὶ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 192 συμβολαίου καὶ τοῦ ἐτέρου ὑπ' ἀριθ. 4760 ὡς κύριον, ἐπεταὶ ὅτι καὶ ἂν τυχὸν ὁ Ἀδδουραχμάνης κατὰ τὸ 1840 κατεῖχε κατὰ παράκλησιν τοῦ δημοσίου, τὸ δημόσιον ἀπώλεσε τὴν νομὴν καὶ ἀπέκτησα αὐτὴν ἐγὼ, εἰς δὲ ὁ Ἀδδουραχμάνης τὴν μετεδίδασκε, καθόσον ὁ παρακληθεὶς ἀφοῦ μετεδίδασκε τὴν κατοχὴν εἰς τὸν παρακαλέσαντα δὲν ἔχει πλέον τὴν νομὴν τοῦ πράγματος· ἀλλ' αὐτὴν ἐξασκεῖ αὐτοτελῶς ὁ κατὰ παράκλησιν κατέχων, ὥστε οὗτος καλῶς μεταδιδάσκει εἰς ἄλλον Ν. 7 (41.2) Πανδ. καὶ Λατ. 17. Βισιλ. (150.2.) ἐπομένως καὶ ἂν θεωρηθῇ ὅτι κατὰ τὸ 1840 τὴν κατοχὴν ἔλαβεν ὁ Χ. Ἀδδουραχμάνης ἀπὸ τοῦ δημοσίου μὴ παραδοθείσης πλέον τῆς κατοχῆς ὑπὸ τοῦ Χ. Ἀδδουραχμάνη πρὸς τὸ δημόσιον, ἀλλ' ἀπεναντίας λαβὼν αὐτὴν ἐγὼ ὑπὸ τοῦ Χ. Ἀδδουραχμάνη, ἀπέκτησα αὐτὴν καὶ καλῶς τὴν μετεδίδασκα

11) Ο Ιωάννης Αποστολόπουλος, ότι ο Χατζή Αβδουραχμάνης έχει καλύψει περί τῶν θερμῶν λουτρῶν τῆς Ἰπάτης εἰς τὴν κατασκευὴν τῶν ὁποίων εἰργάσθη ὁ μάρτυς καὶ ἐπληρώθη διὰ τοῦ κίπου τοῦ ἀπ' αὐτόν· ὅτι μίαν φορὰν ἠθέλησεν νὰ τὴν ἀντιπολιτευθῶσιν τινὲς Ἰπᾶται· (ἀλλὰ δὲν ἐνθυμεῖται ποῖαι) καὶ μεταδὸς εἰς Λαμίαν παραπονέθη εἰς τὸν Νομάρχην, ὅστις τοῦ ἔδωκεν ὥς ἤκουσαν ὁ μάρτυς ἀδειαν νὰ ἐξακολουθῇ ἀφ' ὧς καὶ κατασκευάζῃ παραπήγματα· ὅτι ὥς ἤκουσεν ὁ μάρτυς αἱ περί τῶν θερμῶν λουτρῶν γαῖαι εἶναι ἐθνικαὶ ὥς καὶ τὰ μεταλλικὰ ὕδατα, δὲν γινώσκει δὲ ἂν ἔχη τις δικαίωμα ἐπὶ αὐτῶν καθὼς καὶ ὁ ἰδιοκτήτης· τῶν δύο τρίτων Δ. Χατζίσκος· ὅτι ὥς ἤκουσε περὶ τὸ ἔτος 1848, δὲν ἐνθυμεῖται ὡρισμένως) ὑπῆγε μίαν φορὰν ὁ Γεωμέτρης Δομάτιος τὰ περιτέραι, τὰ ἄδρας καὶ διέταξε καὶ ἀνοίχθη μία σοῦδα, ἐξήγαγε δὲ καὶ τὴν μύριον νὰ ἐργασθῇ, ἀλλ' οὗτος μὴ εὐκαιρῶν δὲν ἐπῆγεν ὅτι ἂν ἦτο ὁ Δομάτιος ἢ ἄλλος τις Μηχανικός· δὲν ἐνθυμεῖται καλῶς.

12) Ο Δῆμος Κοντοδέρμοι, ότι περί τῶν θερμῶν λουτρῶν τῆς Ἰπάτης ὁ Χατζή Αβδουραχμάνης ἀνήγειρε πρὸ ἐτῶν καὶ διατηρεῖ μέχρι τοῦδε παραπήγματα ἀλλ' ἐν τίνι δικαίωmati ἀγνοεῖ ὁ μάρτυς· ὅτι ἐπὶ τουρκοκρατίῃς τὰ θερμὰ λουτρά καὶ αἱ περί γαῖαι θεωροῦντο ἐθνικά· ὅτι ἤκουσεν ὅτι Αβδουραχμάνης τῇ ἀδείᾳ τῶν ἀρχῶν ἀνήγειρε τὰ παραπήγματα ἀλλὰ ποῖων ἀρχῶν καὶ πότε ἀγνοεῖ ὁ μάρτυς· ὅτι τὰ λουτρά καὶ αἱ ἐφ' ὧν τὰ παραπήγματα γαῖαι θεωροῦνται ἐθνικά· ὅτι πρὸ ὀκτώ ἐτῶν, ὥς ἐνθυμεῖται ὁ μάρτυς μηχανικός τις ὑπῆγεν εἰς τὰ λουτρά ἤνοιξε μίαν σοῦδαν ἐκαθάρισε τὰ λουτρά, συντρίψας καὶ τοῦς ἐντὸς τῆς δεξαμενῆς λίθους· ὅτι ἄλλοτε πάλιν ὑπῆγεν εἰς τὸ λουτρά ὁ Δομάτιος ἀλλὰ δὲν γνωρίζει ὁ μάρτυς τί ἔκαμνον ἐκεῖ· τὸ πρῶτον ὅμως οἱ ἐργάται οὗς διώρισε διὰ τὴν ἀνώρυξιν τῆς Σοῦδας, εἰργάσθησαν ἐπὶ ἓνα μῆνα, ὅτι ἐπὶ τουρκοκρατίῃς τὸ κτήμα θέρμα διχρεῖται εἰς τρία, ἐν μερίδιον ἀνῆκεν εἰς τὸν Ὀθωμανὸν Ζέρβαν παρ' οὗ ἠγόρασε ὁ Π. Χ. Πέτρου, τὸ ἕτερον εἰς τὸν Ματούσαγαν Ἀλβανὸν καὶ τὸ τρίτον εἰς τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ Λιατήραγαν· ὅτι μετὰ ταῦτα τῶν δύο τελινταίων τὰ μερίδια ἐξουσίαζεν ὁ Ἀλῆ Πασσᾶς ἐπὶ 6—8 ἔτη, μετὰ δὲ τὴν καταστροφὴν αὐτοῦ ἔγεναν ἐθνικά, καὶ εἰς τὴν διαπραγματεύσιν τῆς ἀγορᾶς τοῦ κτήματος ἔλαβε μέρος ἐνεργὸν καὶ ὁ μάρτυς· ὅτι ὅταν ὁ Π. Χ. Πέτρου ἠγόρασεν ἀπὸ τὸν Ζέρβαν Ὀθωμανὸν τὸ μερίδιόν του, δὲν ἔγενε καὶ συμφωνία περὶ πωλήσεως τῶν ὕδατων, καὶ ὅτι ἐντὸς τῆς περιφέρειας τοῦ τῶν ἐπιδειχθέντων ὁρίων, ἔστι τοῦ ὅλου κτήματος θέρμα ὑπάρχον καὶ τὰ λουτρά, καὶ ὅτι ἀπὸ τὸ 1843 ἔτος καὶ ἐνταῦθεν ὁ Χατζίσκος ἐξουσιάζει τὰ δύο τρίτα τοῦ κτήματος θέρμα, πρότερον δὲ εἶχε τὸ ἕν.

13) Ο Ἀναγ. Κραβδαρίτης, ότι περί τῶν λουτρῶν τῆς Ἰπάτης ὁ Χατζή Αβδουραχμάνης ἀνήγειρε πρὸ ἐτῶν παραπήγματα καὶ τὰ διατηρεῖ εἰσέτι, ἀλλ' ἐν τίνι δικαίωmati ἀγνοεῖ ὁ μάρτυς· ὅτι τὰ λουτρά εἶναι ἐθνικά, ἐλόυσθη δὲ καὶ ὁ μάρτυς εἰς αὐτὰ καὶ ἄλλοι λούονται χωρὶς νὰ τοῦς παρεμποδίσῃ κανεὶς καὶ ὅτι πρὸ 5—6 ἐτῶν ὥς ἐγινώριζεν ὁ μάρτυς καὶ καλῶς ὅστις ἤθελεν ἔκαμνε ἐξωθεν τῶν λουτρῶν, ἀλλὰ δὲν γνωρίζει ἂν τοῦτο δύναται νὰ γίνῃ καὶ ἤδη.

14) Ο Γεώργιος Ἀχτιδης, ότι πρὸ 5—6 ἐτῶν δὲν μετέβη εἰς τὰ λουτρά πάσχων ἀπὸ ἀμασύρων, ἀλλὰ μέχρι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης καθ' ἣν ἐπῆγενε περί τῶν λουτρῶν εἶχεν ἀναγείρει παραπήγματα ὁ Χατζή Αβδουραχμάνης, ἀλλ' ἐν τίνι δικαίωmati ἀγνοεῖ ὁ μάρτυς, ὅτι τὰ λουτρά ἦτοι τὰ ὕδατα καὶ αἱ περί γαῖαι ἐφ' ὧν ἔταν τὰ παραπήγματα εἶναι ἐθνικά τοῦτο δὲν τὸ γνωρίζει ὁ μάρτυς, διότι καὶ ἐπὶ τουρκοκρατίῃς καὶ μετὰ ταῦτα ἔκαμνε πάντοτε λουτρά καθὼς καὶ ἄλλοι καὶ οὐδεὶς ἐπλήρως δικαίωμα τι διὰ τοῦτο ἢ παρενοχλεῖτο παρὰ τινος.

15) Ο Παναγιώτης Καθάργιος, ότι περί τῶν θερμῶν λουτρῶν τῆς Ἰπάτης ὁ Χατζή Αβδουραχμάνης πρὸ πολλῶν ἐτῶν ἀνήγειρε καὶ διατηρεῖ μέχρι τοῦδε παραπήγματα, ἀλλ' ἐν τίνι δικαίωmati δὲν γνωρίζει ὁ μάρτυς, ἤκουσεν ὅμως ὅτι τῷ ἰδίῳ ἔδωκε ἀπὸ τὸ ἔθνος, εἰς τίνα δὲ ἀνῆκεν καὶ ὑπὸ τίνος κατέχονται τὰ λουτρά δὲν γνωρίζει· ἤξεύρει δὲ ὅτι πρὸ 15 ἐτῶν περίπου μηχανικός τις (παρὰ τίνος ἀπεσταλμένος ἀγνοεῖ) μετέβη εἰς τὰ λουτρά ταῦτα ἤνοιξε δι' ἐργατῶν μία σοῦδαν καὶ ἐκαυνώθη ἡ δεξαμενὴ τῶν ὕδατων· ὅτι ἐργάσθησαν ἐπὶ εἰκοσι περίπου ἡμέρας, διότι εἶχε πηγὴ εἰς ἱερὸς μὲ τὸν γαμβρὸν του καὶ ἤθελεν νὰ κατασκευάσῃ κατὰ τι ἐπὶ τῆς ὁπῆς τῶν λουτρῶν καὶ ὅτι ὅστις δὲν θέλει νὰ πληρώσῃ ἐνοίκιον διὰ τὰ παραπήγματα τοῦ Χατζή Αβδουραχμάνη ἔκαμνε ἰδικὴν του καλὸν καὶ ἔμνε κρύων λουτρά.

16) ΑΘ. Πολίζου, ότι τὰ θερμὰ λουτρά τῆς Ἰπάτης καὶ οἱ περί γαῖαι εἶναι ἐθνικά, τοῦτο δὲ τὸ γνωρίζει διότι τὸ ἀκούει ἀπὸ ὅλων τῶν κόσμων, ὅτι ὁ Χατζή Αβδουραχμάνης ἀνήγειρε ἐκεῖ ὥς τοῦ εἶπε, δι' ἀδείας τῆς Κυβερνήσεως παραπήγματα καὶ τὰ διατηρεῖ εἰσέτι· ὅτι περὶ τὸ ἔτος 1840 ὑπῆγεν εἰς τὰ λουτρά εἰς μηχανικός καὶ ἤνοιξε σοῦδαν δι' ἐργατῶν καὶ ἀδίας τὰ νερά, ὁ δὲ Αβδουραχμάνης τῷ εἶπεν ὅτι τὸν μηχανικὸν ἐκεῖνον εἶχε στείλει ἡ κυβερνήσις, οἱ δὲ ἐργάται πρὸς ἀνώρυξιν τῆς σοῦδας εἰργάσθησαν ἐπὶ δύο ἑβδομάδας, ὅτι ὁ βουλευμένος μέχρι τοῦδε ἠδύνατο νὰ κάμῃ καλύψῃ εἰς τὰ λουτρά ἀκαλύτως καὶ ἀνευ πληρωμῆς φόρου τινός· ὅτι περί τῆς πηγῆς τῶν λουτρῶν εἰς ἀπόστασιν ποδ 20, ποδ 50 καὶ ποδ 100 βημάτων εἶναι πορὶ καὶ οὔτε χάρτος φύεται οὔτε καλλιέργια δύναται νὰ γίνῃ, ὅτι τὸ μέρος αὐτὸ (πορὶ) δὲν γνωρίζει ὁ μάρτυς εἰς τίνα ἀνῆκε καὶ ὑπὸ τίνων κατέχεται ἐπ' αὐτοῦ δὲ εἶναι τὰ παραπήγματα τοῦ Χατζή Αβδουραχμάνη καὶ θεωρεῖ ὅτι τὸ μέρος τοῦτο εἶναι ἐθνικόν· ὅτι ἐκ τοῦ ἑλλοῦ κτήματος θέρμα μέχρι τοῦ 1845 καὶ 1846, ὁ Χατζίσκος

ρημένον Σκοδραν, ότι τότε ήτο παρών και ο Χατζή 'Αδδουραχμάνης και συνειργάζετο, ότι ή κοινή φήμη, ο κόσμος, έλεγαν και λέγουν ότι τα νερά των λουτρών είναι εθνικά, αλλά τίνα λόγον έχουσι να υποστηρίξουν την φήμην τούτην δεν γνωρίζει ο μάρτυς.

3) Ο Θεόδωρος Γεωργίου, ότι περί κατοχής των υδάτων των λουτρών και των περίχ γαιών δεν γνωρίζει τι, ήξεύρει μόνον ότι πρό 20 ετών ο Χατζή 'Αδδουραχμάνης, κάμνει εκεί παράγκαν προς χρήση των λουομένων, αλλά εν τίνι δικαίωματι το κάμνει άγνοεί ο μάρτυς, ότι κατά το έτος 1858, όταν ήτο και ο Χατζίσκος εις Γ-πάτην, ο Γεώργιος Σκοδρας έσυμπώνησε τον μάρτυρα μετ' άλλων και επήλυν εις τα λουτρά και εφραξαν δια ξύλων τον κρατήρα των υδάτων, διότι ήτον επικίνδυνον να πνίγωνται οι άνθρωποι, τα δε ήμερομισθία των επλήρωθησαν από τον ειρημένον Σκοδραν, όστις ως ήκουσε παρά του ιδίου ενήργει ως επιστάτης του Χατζίσκου· ότι ολικώς το έξοδον εκείνο ανέβη εις 100 περίπου δραχμάς, ότι ήτο τότε παρών και ο Χατζή 'Αδδουραχμάνης και συνειργάζοντο, και ότι από τον κόσμον ήκουσιν εις τους δρόμους ο μάρτυς να λέγωσιν ότι τα λουτρά είναι του Δημοσίου, αλλά θετικόν τι δεν γνωρίζει.

4) Ο 'Αναγ. Ψυχονόπουλος, ότι πρό είκοσι περίπου ετών και άρ' ότου διαμένει (ο μάρτυς) εν Γπάτη πάντοτε ο Χατζή 'Αδδουραχμάνης κάμνει εκεί παραπήγματα αλλά εν τίνι δικαίωματι τα κάμνει άγνοεί ο μάρτυς· ότι ή κοινή φήμη θεωρεί τα λουτρά δημόσια· ότι πρό τριών η τεσσάρων ετών ο Χατζή 'Αδδουραχμάνης ή υίός του έδιαλέξαν και έχώρησαν εκ των παρά του μάρτυρος πωλουμένων ξύλων μερικά τα όποια έστιλε και παρέλαβεν ο Σκοδρας και τα μετέφερεν εις τα λουτρά, αλλά άγνοεί ποίαν χρήση έκαμον αύτών· ότι τα ξύλα ταυτα επλήρωσεν ο Σκοδρας, όστις ως του είπεν ο 'Αδδουραχμάνης θα τα επήρε δια λογαριασμόν του Χατζίσκου.

5) Ο Χρυστ. Παππασταμάτης, ότι τις κατέχει τα θερμά ύδατα δεν γνωρίζει· ότι εις τας περίχ γαίας πλησίον της πηγής έχει οίκίαν ο Δημ. Χατζίσκος και παραπήγματα ο Χατζή 'Αδδουραχμάνης, αλλά εν τίνι δικαίωματι έχει ούτα; ταυτα δεν γνωρίζει· ότι το χόρτον των περίχ των υδάτων γαιών βόσκειται κατ' έτος ποίμνια διαφόρων μεταξύ των οποίων και του μάρτυρος κατά το έτος 1859 και άλλα προηγούμενα· ότι το χόρτον αυτό το υπενοικιάζουν από τον ένοικιαστήν του Χατζίσκου Γεώργιον Σκοδραν· ότι από το 1850, έτος και ένταυθεν, δεν ένθυμείται ο μάρτυς, αν τα εις το λειβαδίον θέρμα υπό του δημοσίου τοποθετούμενα ζώα έδόσκησαν εκεί ποτέ άλλοτε, ειμή μόνον κατά το έτος 1859 ήκουσιν, ότι ετοποθετήθη εκεί το ποίμνιον των Λύγικων έδόσκουν εκεί κατά τον Θέριον ήμέρας τινάς· ότι όσάκις ο μάρτυς έδοσκε τα ποίμνιά του εις θερμά ως υπενοικιαστής του Σκοδρα, ποίμνια τοποθετηθέντα υπό του δημοσίου δεν έδόσκησαν πλησίον των λουτρών· ότι ότε ο μάρτυς και οι άλλοι οι έχοντες υπενοικιασμένα υπό του Σκοδρα τα δύο τρίτα του κτήματος θέρμα, έδοσκον τα ποίμνιά των εις ολόκληρον το κτήμα, έθιώρησαν όμως ως έδικόν των μέρος το περί τα ύδατα των λουτρών και το έφύλαττον ως ακέραιον.

6) Ο Αθ. Σκοδρας· ότι περί κατοχής των υδάτων των λουτρών και των περίχ γαιών δεν γνωρίζει τι, ότι ο Χατζή 'Αδδουραχμάνης, το καλοκαίρι κάμνει περίχ των λουτρών παραπήγματα, αλλά εν τίνι δικαίωματι τα κάμνει άγνοεί· ότι κατά το έτος 1857, ο Γραμματικός έχων υπενοικιασμένον το λειβαδίον θέρμα από τον Γεώργιον Σκοδραν, συμπεριέλαβε και τον μάρτυρα ως Σμίκτην και έδοσκον τα ποίμνιά των μέχρι του χίλου, του ύδατος των λουτρών, ο Γεώργιος Σκοδρας έχει ένοικιασμένον το λειβαδίον θέρμα από τον Δημ. Χατζίσκον· ότι κατά το έτος εκείνο 1857, ο μάρτυς με τον Αθ. Καρδούνην κατά παραγγελίαν του Γεωργίου Σκοδρα ως εργάται εκάθισαν την λεκάνην των λουτρών πληρωθέντες παρά του Γ. Σκοδρα, όστις ως έλεγε, παραγγέλθη προς τούτο υπό του Δημ. Χατζίσκου, ότι κατά το αυτό έτος 1857 έδοσαν τα ποίμνιά των εις όλον το λειβαδίον θέρμα κατά την άκοήν ποιμήν τις (ο του Γ. Κουκζούκου νομίζει) έζήτη να βοσκήση λόγω ότι έλαβε δικνομήν, αλλά δεν ήξεύρει αν έδοσκε, διότι οι άλλοι δεν τον έδέχοντο· ότι εις τας περίχ της πηγής των υδάτων γαίας εις τα άλλα μέρη φέται χόρτος μόλις σμαδεύων από την γην, εις το μέρος όμως ένθα ρέουν τα ύδατα δεν φύεται τοιούτος παντάπασιν και ότι ο Χατζίσκος ένοικιάζει τα δύο τρίτα του κτήματος θέρμα, το δε έτερον τρίτον άνήκει εις το δημοσίον.

7) Ο Αθανάσιος Καρδούνης· ότι περί κατοχής των υδάτων των λουτρών και των περίχ γαιών δεν γνωρίζει τι, ότι το έτος 1858 τη παραγγελία του Γεωργίου Σκοδρα ο μάρτυς μετά του Αθαν. Σκοδρα εκκαθάρισαν την δεξαμενήν των υδάτων των λουτρών, πληρωθέντες τα ήμερομισθία των από τον Γ. Σκοδραν, αλλά άγνοεί ο μάρτυς πως ενήργει ούτος την καθαρισμόν· ότι πρό πολλών ετών, όταν ο μάρτυς παραχειμάζη τα ποίμνιά του εις το λειβαδίον θέρμα ως Σμίκτης άλλων ποιμένων οτινες υπενοικιάζουσι το χόρτον από τον Γεώργιον Σκοδραν ως ένοικιαστήν του Δημ. Χατζίσκου, ότι το χόρτον των περίχ της πηγής των λουτρών γαιών, το βόσκησαν μόνον αυτοί ως από τον Σκοδραν υπενοικιάζοντες. Το δε δημόσιον διδωει διανομήν εις την θέσιν Καμμαριώτη της περιφέρειας του αυτού λειβαδίου απέχονταν από τα λουτρά έως μίαν τουφεκιάν, ότι δεν ένθυμείται ούδέν ώριμμένον πρότωπον, το όποιον να έδόσκησι κατ' όλα τα παρελθόντα έτη, δύναμει τοποθετημένου του οίκο ομικλν έφάρου, αλλά όποιος έφθασεν έδοσκεν, και ούτοι οι έχοντες υπενοικιασμένα τα δύο τρίτα του Χατζίσκου, έδοσκον το εν τρίτον του δημοσίου, ότι περίχ της πηγής των υδάτων μέχρι των χειλέων της δεξαμενής φύεται χόρτον, το όποιον βόσκουν τα ποίμνια των ένοικιαζόντων τα μερίδια του Χατζίσκου, ότι το δημόσιον με τον Χατζίσκον έχον μοιρασμένον το χόρτον του λειβαδίου θέρμα, τα όρια έθεσεν ο Ξηρομερίτης, ότι από τον καιρόν όπου έράνη ο Σμίκτης του

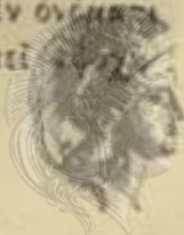

συνδυαζομένων ὅθεν τῶν ὑπὸ τῶν μορτύρων κατατιθέντων μὲ τὰ εἰρημένα ἔγγραφα καὶ προσέτι ἐκ τοῦ ἀποδεικνυμένου καὶ ἐκ τῶν μορτύρων καὶ ἐξ ἔγγραφων γεγονότος ὅτι καὶ πρὸ τοῦ 1840, κατὰ τὸ 1837 ἢ 1838 ἀπεστάλη ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως μηχανικὸς διὰ τὰ συντάξῃ προϋπολογισμὸν τῆς ἀπαιτούμενης δαπάνης πρὸς κατασκευὴν δημοσίου καταστήματος διὰ τὴν χρῆσιν τῶν μεταλλικῶν ὑδάτων (ἴδε τὰ ἀπὸ 11]23 Ιουνίου 1837 1]13 Ιουλίου 1838 Β. διάταγμα τὰ συνεπία αὐτῶν ἐκδοθέντα ἔγγραφα, ἰδίως τὸ ὑπ' ἀριθ. 3782 τῆς 22 Μαρτίου 1837 τῆς ἐπὶ τῶν Ἑσωτερικῶν Γραμματειῶς, πρὸς ἐκτέλεσιν τοῦ ὁποῦ ἀπεστάλη ὁ μηχανικὸς, ὅστις (μάλιστα ἤνοιξε καὶ μίαν σούδα) συνάγεται ἀνομφιλέκτως ἡ ἀποδείξις ὅτι ἡ κατοχὴ τῆς πηγῆς τῶν ὑδάτων καὶ τῆς πρὸς τὴν χρῆσιν αὐτῶν ἀναγκαίας περιφέρειας ὑπῆρχον εἰς τὸ δημοσίον, οὐ μόνον διότι εἶχε τὴν διάνοιαν ἢ εἶχε τὴν κατοχὴν αὐτῶν, ἀλλὰ καὶ διότι διὰ πράξεων ὑλικῶν δημοσίων καὶ καταφανῶν ὡς αἱ εἰρημέναι τὴν ἐξέσκει καὶ διότι καὶ ἡ ἐκ μέρους τοῦ Ἀέδουροχράνη κατασκευὴ καλυψάν ἢ παραπήγμάτων γυρὶς τὰ εἶχε αὐτὸς οὐκ εἰς ἰδίαν, ἀλλ' ὡς ἐπὶ πράγματος δημοσίου ἐν γνῶσει μάλιστα τῆς ἀρχῆς, τοῦτέστι μὲ τὴν θέλησιν τοῦ νὰ νέμεται κατὰ παράκλησιν ἐν ὀνόματι τοῦ δημοσίου, θεωρεῖται πράξις ὑλικὴ τοῦ ἐντεταλμένου αὐτοῦ δημοσίου.

3) Διότι ἐκ τῆς 14 Μαρτίου 1845 πράξεως τοῦ ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν ὑπουργῶν εἰς ἣν ἐλαβε μέρος καὶ ὁ ἐπὶ τῶν Ἑσωτερικῶν βιβανδῶν ὅτι οἱ εἰρημένοι ὑπουργοὶ ἐπεκύρωσαν τὴν ἀπόφασιν τῆς ἐπὶ τῶν ὁθωμανικῶν κτημάτων ἐπιτροπῆς διὰ τῆς ὁποίας ἀνεγνωρίσθη ἡ ὀγορὰ τοῦ Χατζίσκου ἀπὸ τοῦς πρῶν ιδιοκτῆτας ὁθωμανοὺς καὶ πρὸς τὸ ἐν τρίτον τοῦ κτήματος θέρμα, τὸ ὁποῖον ἕως τότε τὸ δημοσίον ἀρμολογεῖται καὶ κατεῖχεν ἐκτός τοῦ ἐτέρου τρίτου ὅπερ τὸ δημοσίον καὶ ἤδη κατέχει διαταξάν τὴν ἐκτέλεσιν αὐτῆς μὲ τὴν ἐπιφύλαξιν τῶν δικαιωμάτων τῆς κυριότητος τοῦ δημοσίου ἐπὶ τῶν θερμῶν ὑδάτων καὶ τῆς πρὸς χρῆσιν αὐτῶν ἀναγκαίας περιφέρειας, ἡ πράξις αὕτη γενομένη ἀπὸ τὸν ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν ὑπουργῶν ὅστις εἶναι ἀντιπρόσωπος τοῦ δημοσίου καὶ παρ' αὐτοῦ τοῦ Χατζίσκου οὐ μόνον ἡ μνησθεῖσα ἀλλὰ καὶ ἡ λησθεῖσα μετὰ τῶν τίτλων αὐτοῦ ἐμφαίνει καὶ αὕτη τὴν διάνοιαν τοῦ δημοσίου τοῦ νὰ δεσπόζῃ τὰ θερμὰ ὑδάτα καὶ τὴν περιφέρειαν αὐτῶν καὶ ἐνισχύει καίτοι ἐκ περισσοῦ τὰς ἀνω ἐκτεθείσας ἀποδείξεις.

4) Διότι ἀποδεικνυμένῃ κατὰ τὰ ἐκτεθέντα, ὅτι πολλὰ ἔτη πρὸ τοῦ 1840 μόνον τὸ δημοσίον ἦτο κύριον τῶν θερμῶν ὑδάτων καὶ τῆς περιφέρειας αὐτῶν ἡ ἀπαίτησις τοῦ Χατζίσκου κατὰ τοῦ Ἀέδουροχράνη καὶ ὁ συμβεβηκὸς ὁ γενόμενος διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 192 συμβολαίου διὰ τοῦ ὁποῦ ὁ Ἀέδουροχράνης φαίνεται ὅτι τοῦς ἐπλήρωσε μίσθον μόνον διὰ τὸ ἐν τρίτον, ὅπερ ἔχῃ ὅτι εἰς αὐτὴν ἀνέκει, οἱ πράξεις γενομένης μετὰ τοῦ Ἀέδουροχράνη καὶ τοῦ Χατζίσκου μὴ εἴσαι γνωστοὶ εἰς τὸ δημοσίον ἐν δυνάμει νὰ βλάψωσιν αὐτὸ ὡς πρὸς τὴν ἐπεκλειστικὴν κατοχὴν ἐν ἐξέσκει κατὰ τὰ εἰρημένα καὶ τῆς ἐπὶ τῆς ἀπίσχευ (ἴδε Ν. 13 § 24 ἰδ. 1. 6. 82 ἰδ. 1. καὶ § 45 Ν. 3 Δ. (ἐν ὁρχῇ ὡς εἶρα 12 jettées) ἐπὶ μέρους αὐτῆς κατὰ τὸ ἐν τρίτον ὁ Χατζίσκος ἡδύνατο νὰ ὁποιήσῃ διὰ αὐτῶν τῶν πράξεων νερὴν ἐπὶ τῶν ὑδάτων καὶ τῆς περιφέρειας αὐτῶν, καθὼς οὐδεμίαν ἄλλην πρᾶξιν νερὶμον κατοχῆς μέχρι τῆς εἰρημένης ἐποχῆς ἀπεδεικνύεται ἢ ἐπισημαίνεται πλὴν ὁ ὀλιγότερον διὰ τὸ ὅλον διότι καὶ τε ὑποτιθεῖ, ὅτι κατεῖχεν ἀνομφιλέκτως τὸ ἐν τρίτον τοῦ κτήματος θέρμα ἢτοι τῶν γαιῶν καὶ λειβαδίων, ὡς πρὸς τὰ ὑδάτα ἔρως καὶ τὴν περιφέρειαν αὐτῶν, ἐν οἷς αἱ ἐπίδικαι θέσεις τὸ δημοσίον ἐξέσκει ὡς εἶρηται ἀπεκλειστικὴν κατοχὴν, ὡς τελευτὸ πλείστοτα καταδικνύει καὶ ἡ ἐπὶ χρονολογίαν 13 Μαρτίου 1844 ἀναφορὰ τοῦ Χατζίσκου πρὸς τὴν ἐπὶ τῶν οἰκονομικῶν Γραμματειῶν, διὰ τῆς ἐπὶ τῆς πορολογίᾳ ἡα τὸ συμβεβηκὸν ἐπερ θέλει συνέλθῃ, διὰ τὰ γινόμενα περὶ τοῦ ἐν τρίτον εἰλεντικαμένου ἐκ τοῦ κτήματος θέρμα λαβεῖ ὑπ' ὅψιν καὶ τὰς ὁποιήσεις τοῦ ἐπὶ τῶν ἱεροδικῶν ὑδάτων, περὶ ὧν ἔρως ἡ κυβερνήσις ἐπεφυλάχθη ὡς εἶρηται καὶ οὐδὲν ἀνεγνώρισε.

5) Διότι καὶ ἐκ τῆς ἐποχῆς τοῦ 1840 μέχρις ὅτου ἡ ὁρωγὴ ἐκινήθη ἡ κατοχὴ τῶν θερμῶν ὑδάτων καὶ τῆς αὐτῶν περιφέρειας ἐξηκολούθη ἐπὶ τῆς εἰς τὸ δημοσίον διὰ τοῦ ἐν ὀνόματι αὐτοῦ νερὶμον Ἀέδουροχράνη ἔστις, καθὼς ἐλέχθη, εἰδ' εἶχεν εἰδ' ἔχει ἐξέσκει ἰδίαν καὶ τὸ δημοσίον ἡνέχθη αὐτὴν ὡς κατὰ παράκλησιν κατέχον, πλὴν δὲ τοῦτου, καὶ διότι τὸ 1842 ἡ Κυβερνήσις διὰ τῆς δημοσίας προακρίσεως τῆς ἐκνήριξεν εἰς τὸ κοινὸν ὅτι ἐκτεθεῖται εἰς ἐργολαβίαν ἡ κατασκευὴ καταστήματος εἰς τὰ θερμὰ λευτρά τῆς Ἰπάτης, συνεπία τῆς ἐπὶ τῆς διαφόροι πλῆται ἄλλων εἰς συνενόσεις καὶ αἰρεσῶνας, ἡα ἀνοτάκωσιν ἰταρὶκῶς τὴν ἐργολαβίαν ταύτην ὁλλὰ δὲν ἐπραγματοποιήθη τὸ τοῦτερον (ἴδε τὸ ἀπὸ 9) 21 Ιουνίου 1842 Β. διάταγμα καὶ τὴν συνεπία αὐτοῦ δημοσιευθεῖσαν εἰς τὸ κοινὸν δηλοποιήσιν τῆς Γραμματείας τῶν ἐσωτερικῶν, ἀπὸ 17 Ιουνίου τοῦ ἰδίου ἔτους καὶ τὰς προτάσεις διαφόρων πολιτῶν ἔπως ἀναδεχέσθαι τὴν ἐργολαβίαν (ἀνοφίαν) 9 Ιουλίου 1843 καὶ 18 76ρίου τοῦ αὐτοῦ ἔτους ἐξ ὧν βεβαιεῖται ἡ δημοσία τῆς Κυβερνήσεως ἐνέργεια ἐπὶ τῶν ἱεροδικῶν ὑδάτων ὡς παρ' αὐτῆς κατεχομένη καὶ προσέτι ἡ μεταβίβασις οὗτις γινόμεται πρὸς αὐτοῦ ἐν σχιδίῳ (ἔγγραφον τῆς Γραμματείας τῶν ἐσωτερικῶν 16 Ιουλίου 1842 καὶ μορτυρία) ἐκτοτε δὲ καὶ μέχρι τῆς ὁρωγῆς τὸ δημοσίον οὐδέποτε ἔπαισε νὰ κατέχῃ νερὶμως διότι ἀπὸ ἔτος εἰς ἔτος ὁ Ἀέδουροχράνης ἔστις ὅπ' ὁρχῆς ἐν ὀνόματι τοῦ καθεῖχεν ἐξηκολούθη νὰ μένῃ ἐκεῖ καὶ νὰ ἐπισκευάζῃ τὰ παραπήγματα καὶ διότι τὸ δημοσίον δὲν εἶχε νὰ ἐνεργήσῃ ὁμῶς διὰ τῶν ἀντιπροσώπων τοῦ καὶ ἀνέχετο τὸν Ἀέδουροχράνη κατὰ χρῆσιν εἰς τοῦς περὶ τῶν χάρων τῶν λευτρῶν ἄλλως τε καὶ ἡ κατὰ τὸν νόμον (ἴδε Ν. 4. Κ. eugit-ret-retis possess B. 50 (2. 55) πρὸς κτήσιν τῆς νερῆς ἀπαιτεῖται οὐ μόνον ἡ διάνοια ἀλλὰ καὶ πράξις τις ὑλικὴ μετὰ τῆς θέλησεως τοῦ νέμεσθαι ἐν ὀνόματι κυρίου πρὸς ἐξακολούθησιν ἔρως αὐτῆς μόνῃ ἡ διάνοια καὶ ἡ θέλησις τῆς ἐξακολούθησεως τῆς νερῆς ἀρκεῖ.

καὶ τῶν ἄλλων περὶ γαιῶν ἄλλως τε ἐκ μέρους τοῦ δημοσίου δὲν ἔγένετο παρέμβασις ἀλλ' ἄλλως ἀνακοί-
νωσις τῆς δίκης ἐγένετο παρὰ τοῦ Ἀδουραρχμάνη πρὸς τὸ δημόσιον νὰ προτείνη αὐτοτελεῖς ἀξιῶσις, δι' ὧν
μεταβάλλεται τὸ ἀντικείμενον τῆς ἀγωγῆς, ἥτοι ἐνθ' ἐπρόκειτο περὶ τῆς κατοχῆς τῶν παραπήγματος ἐν
κατεστάσει αὐτῶν ὁ Ἀδουραρχμάνης κατὰ παράκλησιν τοῦ Χατζίσκου ἢ τοῦ δημοσίου, νὰ μεταβληθῇ τὸ
ἀντικείμενον τούτου καὶ ἐπὶ τῆς κατοχῆς τῆς πηγῆς καὶ τῶν ἄλλων περὶ γαιῶν χρησίμων πρὸς ἀνέργειαν κα-
ταπημάτων κλπ. οὐδ' ὅμως δὲ ἐκ τῆς ἀγωγῆς τοῦ Χατζίσκου προκύπτει ὅτι οὗτος καθυπέβλεπεν εἰς τὸ δικα-
στήριον αἰτητὴν τινα ν' ἀποφασίσῃ περὶ τῆς κατοχῆς τῶν λουτρῶν καὶ τῶν περὶ γαιῶν, ἀλλ' ἰσχυρίσθη ὅ-
τι, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου ὡς ἰσχυρίζεται ὁ Χατζίσκος, ὁ Ἀδουραρχμάνης κατὰ παράκλησιν αὐτοῦ ἤγειρε καλύβας,
καὶ περὶ τῆς κατοχῆς τούτων μόνον πρόκειται ν' ἀποφασίσῃ τὸ δικαστήριον, ὅθεν ἡ ἀπόφασις τοῦ δικαστη-
ρίου δὲν δύναται νὰ περιστραφῇ εἰς ἐπὶ τοῦ ἀμφοτερουμένου ἀντικειμένου καὶ δὲν ἔχει ἄλλην ἐννοίαν ἢ ὅ-
τι, πόρρω τῆς ἀγωγῆς τοῦ Χατζίσκου, εἰ μὴ ὅτι ἡ ἀγωγή αὐτοῦ περὶ τῶν γαιῶν, ἐρ' ὧν αἱ καλύβες,
εἶναι μὴ βλαβεραὶ, οὐχὶ ἰσχυρῆς καὶ ὅτι δὲν ἔχει τὴν διακατοχὴν τῶν ἱερατικῶν ὑδάτων ἢ τῶν ἄλλων περὶ
γαιῶν, ἐκτὸς τῶν ἐπιδίκων γαιῶν, ἐρ' ὧν αἱ καλύβες, διότι περὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου δὲν προσεβλή-
θη διὰ τῆς ἀγωγῆς τὸ δικαστήριον ν' ἀποφασίσῃ δὲν πρόκειται δὲ περὶ ἀντικειμένου ἀδαιρέτου, ὥστε ἡ κα-
τοχὴ τοῦ μέρους νὰ θεωρηθῇ ὅτι ἐπικρατεῖται καὶ ἐπὶ τοῦ ὅλου, καθόσον τὰ ἱερατικὰ ὑδάτα εἶναι ἀντικείμε-
νον διακατεμένου τῶν περὶ γαιῶν, οὗτοι εἶναι ἀποδεδειγμένοι ὅτι δὲν δύναται νὰ γίνῃ χρῆσις τῶν ἱερατι-
κῶν ὑδάτων, ἢ δὲν ἀποδεδίδωσιν εἰς τὸ δημόσιον ὅσαι αἱ περὶ γαιῶν, οὗτοι εἶναι ἀδύνατον ὡς ἐκ τοῦ Νόμου νὰ
ἢ αἱ ἄλλοι κύριοι καὶ κάτοχοι τῆς πηγῆς καὶ ῥέοντος ὑδάτος, καὶ ἄλλοι κάτοχοι καὶ κύριοι τῶν περὶ γαιῶν
ἂν οὐ διατάχθωσιν ἀποδίδειν καὶ περὶ τῆς κατοχῆς τῶν λουτρῶν καὶ τῶν περὶ γαιῶν, δι' ἐπαιταί ἐτι τοῦ-
το ἐγένετο ὅπως ἐπιδικασθῶσιν αὐταὶ καὶ ἀποφασίσθῃ τι ὁριστικὸν ὡς πρὸς αὐτὰ, ἀλλὰ, διότι ἡ κατοχὴ αὐ-
τῶν, ὡς ἀντικειμένων συναρμολογῶν μὲ τὰ γήπεδα τῶν καλύβων, δύναται νὰ ἔχῃ ἐπάρρησιν καὶ νὰ ἐνδει-
κνῇ καὶ τὴν κατοχὴν τούτων ἐκ τούτων δὲ πάντων, ἐπαιταί ὅτι ἡ αἴτησις τοῦ Δημοσίου νὰ ἐπιδικασθῇ εἰς
αὐτὴ ἡ κατοχὴ τῆς πηγῆς καὶ τῶν περὶ γαιῶν, δὲν εἶναι ἀπορριπτέα, ἡ μάταια, λόγῳ ὅτι διὰ τῆς ἀπορρί-
ψως τῆς ἀγωγῆς τοῦ Χατζίσκου θεωρεῖται ἐννοούμενον, ὅτι ἡ κατοχὴ τούτων ἀνήκει εἰς τὸ Δημόσιον, ἀλλὰ
διότι ἡ κατοχὴ αὐτῆς δὲν ἦτο τὸ ἀντικείμενον, περὶ ὃ περιγράφει ἡ ἀγωγή τοῦ Χατζίσκου.

Μετὰ ταῦτα. Ἐπειδὴ ἐπεὶ τοῦ ἱστορικοῦ καὶ τῆς αἰτήσεως τῆς ἀγωγῆς τοῦ Χατζίσκου τοῦ ν' ἀποβλήθῃ
ὁ Ἀδουραρχμάνης τῆς κατοχῆς τῶν γαιῶν, ἐρ' ὧν ἐγένεθαι τὰ παραπήγματα, συναγεται κατὰ τὴν κρίσιν
τοῦ δικαστηρίου τούτου, ὅτι ἀντικείμενον τῆς προεκτεμένης δίκης εἶναι οὐχὶ μόνον ἡ διακατοχὴ τῶν εἰρημένων
γαιῶν, ἀλλὰ τῶν ἱερατικῶν ὑδάτων, καθόσον διὰ τῆς ἀγωγῆς τοῦ ὁ Χατζίσκος ἀξιοῖ ὅτι εἶναι κάτοχος ἁμ-
φοτέρων, καὶ τὰ παραπήγματα κατεσκευάσθησαν πρὸς χρῆσιν τῶν ὑδάτων αὐτῶν, ἡ δὲ διακατοχὴ ἀμφοτέ-
ρων ἀποτελεῖ ἐν καὶ τὴν αὐτὴν ἀντικείμενον ὡς μὴ οὕτως, δυνάτῃ τῆς χρῆσεως τῶν ὑδάτων ἀντὶ τῆς κατοχῆς
τῆς ἀναλόγου περιμετρίας αὐτῶν, ἐρ' ἣς τὰ παραπήγματα, ζητῶν δὲ τὸ περιέχον, ζητεῖ καὶ τὸ περιεχόμε-
νον, καὶ ἐπομένως ἀποτελεῖ τὸν νόμιμον λόγον τῆς ἀγωγῆς τοῦ Χατζίσκου, ἐκ τῶν δὲ τούτου καὶ διὰ τῶν
προτάσεων τοῦ ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου Πρωτοδικείου εἰς τὸν λόγον τούτου ἐστηρίχθη τὴν ἀγωγὴν αὐτοῦ, καὶ ὁ
λόγος οὗτος ἀπεκρούσθη ὑπὸ τοῦ ἐναγθέντος Ἀδουραρχμάνη καὶ τοῦ Δημοσίου, ἥτοι ἡ διακατοχὴ ἀμφοτέρων
ἀνήκει εἰς τὸ Δημόσιον καὶ οὐχὶ εἰς τὸν Χατζίσκου, αἱ δὲ διατάχθησιν ὑπὸ τοῦ Πρωτοδικείου καὶ διετρυφί-
σαι ἀποδείξεις περιστροφῆσιν εἰς τὴν κατοχὴν ἀμφοτέρων, καὶ ὁ Χατζίσκος ἀπεδέχθη τὴν ἀπόφασιν, ἀπο-
δίδων οὕτως τὴν ἐταθείσαν ἐννοίαν εἰς τὴν ἀγωγὴν αὐτοῦ. Ἐπιμένει, ἂρ' οὐ διὰ τῶν ἐπιθετικῶν σκέψεων τοῦ
δικαστηρίου τούτου ἀναγνωρίζεται ἡ τοιαύτη διακατοχὴ ὑπάρχουσα εἰς τὸ Δημόσιον ἐκτὸς τοῦ οἰκίσκου, τὸ
ὅτι οὐ κατεστάσει ὁ Χατζίσκος, καὶ ἀπορρίπτεται ἡ ἀγωγή αὐτοῦ, ἀποκρινόμενος τοῦ νόμιμου λόγου αὐ-
τῆς, ὅτι τὴν διακατοχὴν ταύτην ἔχει οὗτος, ἀποδίδει περιστὸν καὶ μάταιον τὸν ἀναγνωρισθῇ καὶ διὰ τοῦ
διατακτικοῦ τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἡ τοιαύτη διακατοχὴ εἰς τὸ Δημόσιον.

Διὰ ταῦτα.

ἔχον ἐπ' ὅψιν τ' ἀρθρ. 780. καὶ ἐπ. καὶ 210. τῆς Πολ. Δικονομίας.

ἀρχαίον τὴν ἐρίσιν τοῦ Δημοσίου.

Ἀπορριπτὴν τὴν ἀπὸ 10 Σεπτεμβρίου 1859. προεκτεμένην τοῦ Α. Χατζίσκου ἀγωγὴν καὶ
καταδικάζει τὸν Χατζίσκου εἰς τὰ ἔξοδα τῆς παρούσης κατ' ἐρίσιν δίκης καὶ τῆς πρωτοδίκου δίκης μετρι-
αζόμενα εἰς δραχμὰς ἑκατὸν καὶ τὰ τέλη τῆς σμάνσεως.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ναυπλίῳ τὴν 26 Ἰουνίου τοῦ 1864 ἔτους.

Ὁ Προεδρεύων Δ. Δικαστήριος.

Ὁ ὑπογραμματὴς Ὁρ. Ι. Ραβδᾶς.

Ἐδημοσιεύθη τὴν 7. Ἰουλίου ἰδίου ἔτους. Ὁ Πρόεδρος Α. Ι. Βαλδᾶς. Ὁ ὑπογραμματ. Ν. Γ. Δεσποτάκης.

Διὰ τὸ ἀκριβὲς τῆς ἀντιγραφῆς. Ναύπλιον τὴν 23 Ἰουλίου 1864. ὁ ὑπογραμματὴς τῶν ἐφετών.

Κ. Καμπεριώτης.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ
ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΑΝ
ΑΘΗΝΑΝ

γ') Ἐκ τοῦ ὅτι τὸ δημόσιον ἀνείχεται τὸν Ἀδουραχμάνην καθὼς χρήσιμον εἰς τοὺς προσερχομένους εἰς τὰ λουτρά, ἀλλὰ τὸ γεγονός τῆς ἀνοχῆς, ὥστε ἄλλος νὰ νέμεται τὰ ἡμέτερα κτήματα δὲν ὑπάρχει εἰς τὸν ὀρισμὸν τῆς ἐντολῆς ἀλλὰ τῆς παρακλήσεως εἰς τοῦτο συνισταμένης, ὅτι ἄλλος νέμεται ὅσα ἔχομεν τῇ σιωπηρᾷ ἡρῆτῇ ἡμῶν συγκαταθέσει Pauli I. R. I. 11 Precario possidere videtur . . . et is. qui nullo vō luntatis in dicio, p a t i e n t e t a m e n d o m i n o p o s s i d e t, ἐνῶ ἡ ἐντολὴ καὶ αὐτὴ σιωπηρῶς δυναμένη νὰ συναφθῇ ὑποθέτει πρᾶξιν ἐνεργουμένην ὑπὲρ ἄλλου κατὰ τὴν ἡμετέραν θέλησιν καὶ διαχείρησιν ἐπὶ λογοδοσίᾳ. Ἐν 12 σκέψις ὅμως παραδέχεται τὸ δικαστήριον ὡς ἀποδεικνύμενον, ὅτι ὁ Ἀδουραχμάνης ἐνοικίαζε πρὸς ἴδιον ὄφελος τὰ παραπήγματα καὶ οὐδεὶς μνημονεύεται ἰσχυρισμὸς τοῦ δημοσίου περὶ λογοδοσίας δοτέας ἢ δοθείσης τῇ Ἀδουραχμάνῃ, οὐδὲ τοιαύτην ὑποχρεώσιν ὑπαινίττεται τὸ δικαστήριον μνημονεύον τὴν εὐαρέσκειν τοῦ δημοσίου εἰς τὸ ὅτι ὁ Ἀδουραχμάνης ἐγένετο χρήσιμος εἰς τοὺς προσερχομένους, ἀλλῶς τε ὄντως βεβαίως καὶ ἀναντιρρήτου ὅτι οὐδὲν εἰσπράττει τὸ δημόσιον ἐκ τῆς χρήσεως τῶν λουτρῶν οὐδέποτε διαταχθείσης τοιαύτης εἰσπράξεως.

Ἐπειδὴ ἡ ιδιότης τοῦ Ἀδουραχμάνη ἂν ἦτον ἐντολοδόχος τοῦ δημοσίου ἢ κατὰ παράκλησιν νομιεὺς ἀδεία τοῦ δημοσίου ἔχει οὐσιώδη ἐπιρροὴν εἰς τὴν ἐκδασιν τῆς δίκης ὡς καὶ ἐκ τῶν σκέψεων 13 καὶ 14 τῆς ἀποφάσεως προκύπτει, καθ' ἃς ἡ μὲν μειονοψηφία παραδέχεται τὴν παράκλησιν καὶ τότε δὲν ἐξετάζει τὸ ζήτημα τῆς γνώσεως τοῦ δημοσίου ὅτι ὁ Ἀδουραχμάνης συνηλλάχθη μετὰ τοῦ ἀνααιρεσιόντος περὶ τῆς νομῆς.

Ἐπειδὴ ἐπὶ τῇ βάσει ὅτι δὲν ὑπῆρχε κατὰ παράκλησιν νομιεὺς ὁ Ἀδουραχμάνης τὸ δικαστήριον δὲν λαμβάνει ὑπ' ὄψιν ὅλα τὰ ἐν 14 σκέψις ἀπαριθμούμενα γεγονότα καὶ ἰδίως τὰ συμβολαία ἐξ ὧν προκύπτει ὅτι ὁ Ἀδουραχμάνης ἀπὸ τοῦ 1843 δι' ἐπιστολῆς καὶ 1852 διὰ συμβολαίου ἀνεγνώρισε τὸν ἀνααιρεσιόντα ὡς νομιεὺς καὶ ὅσον τὰ γεγονότα ταῦτα δὲν ἦσαν εἰς τὸ δημόσιον γνωστά.

Ἐπειδὴ ἡ γνώσις τοῦ νομιεὺς ἀπαιτεῖται διὰ νὰ ἀπολεισθῇ ἡ δι' ἐντολοδόχου ἐνεργουμένη κατοχὴ Σ. 25 §. 1 — Σ. 3 §. 6. 7. 8. 9. de posses: (41. 2), ἀλλ' ὁ κανὼν οὗτος δὲν ἐφαρμόζεται ἐπὶ τοῦ κατὰ παράκλησιν κατόχου ὅστις ἐξασκᾷ αὐτοτελὴ κατοχὴν, Σ. 4 §. 1 de pra (43. 26) qui praecario habet etiam possidere. Διὰ τοῦτο ἡ κατοχὴ τοῦ κατὰ παράκλησιν δὲν προστίθεται εἰς τὴν παραγραφὴν, ἂν δὲν ἀνακληθῇ ἡ παράκλησις Σ. 13 §. 7 de posser. (41. 2)

Ἐπειδὴ σαφῶς ὀρίζεται ὑπὸ τοῦ Νόμου ὅτι καὶ ἀγνοία τοῦ νομιεὺς ὁ κατὰ παράκλησιν αὐτοῦ κάτοχος μεταβιβάζει τὴν νομὴν Σ. 21. §. 3 de poss (41. 2) ὅθεν ὁ Σαβῖα περὶ νομῆς §. 33 Σελ. 439 doon, παρατηρεῖ ὅτι ὁ κατὰ παράκλησιν εἶναι αὐτοτελής νομιεὺς, οὐχὶ ὡς ὁ ἐντολοδόχος.

Ἐπειδὴ ἐκ τοῦ §. 28 τῶν ἀπὸ 9 Μαρτίου ε. ε. προτάσεών μας ἐπικαλέσθημεν τὰς ἀπὸ 1 Φεβρουαρίου 1860 προτάσεις τοῦ δημοσίου εἰς ἃς ἰσχυρίζετο ὅτι ὁ Ἀδουραχμάνης ἦτο κατὰ παράκλησιν αὐτοῦ (τοῦ δημοσίου) κάτοχος τὸ ἐφετεῖον οὐ μόνον δὲν λαμβάνει ὑπ' ὄψιν τὴν ὁμολογίαν ταύτην τοῦ δημοσίου ἀλλ' ἀπ' ἐναντίας ἀντεπαγγέλτως καὶ ἐναντίον τοῦ παραδεχομένου γεγονότος ὅτι ὁ Ἀδουραχμάνης κατεῖχε κατὰ παράκλησιν καὶ τὸ ζήτημα μόνον ἦτο κατὰ παράκλησιν εἶδος κατεῖχε, τὸ ἐφετεῖον λέγει ἐν σκέψει 14 παραδέχεται ὅτι ὁ Ἀδουραχμάνης δὲν ἦτο κάτοχος κατὰ παράκλησιν ἀλλὰ κατεῖχεν ἐν ὀνόματι τοῦ δημοσίου ὥστε καὶ κατὰ τοῦτο ἀναιρέτα ἐστὶν ἡ ἀπόφασις.

Ἐπειδὴ ἐν σκέψει 7 τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως τὸ δικαστήριον παραδέχεται τὰ ἐν αὐτῇ ἀναφερόμενα γεγονότα στηριζόμενα εἰς τὰς καταθέσεις καὶ τὰ προηγουμένα ἔγγραφα, χωρὶς νὰ ὀρίξῃ ὅποια εἰσὶ τὰ ἔγγραφα εἰς ἃ στηρίζεται, ὅπως ἐκ τοῦ ὀρισμοῦ αὐτῶν ἀποδειχθῇ ἂν τὰ ἔγγραφα εἶναι ἐκ τῶν δυναμένων ν' ἀποτελέσωσιν ἀποδείξιν, ὥστε καὶ ἀναιτιολόγητος ἐστὶν ἡ ἀπόφασις καὶ τὰς περὶ ἀποδείξεως ἀρχὰς παραβιάζει.

Ἐπειδὴ ἐν σκέψει 8 τὸ ἐφετεῖον ἐκτιμῶν τὰ ἐκ τῶν μαρτύρων καὶ ἐγγράφων προκύπτοντα περιστατικὰ πείθεται ὅτι μέχρι τοῦ 1845 κατεῖχε τὸ δημόσιον, ἀλλὰ πρὸς τοῦτο δὲν ἔλαβε ποσῶς ὑπ' ὄψιν τοὺς τίτλους οὓς προσηγάγομεν καὶ ἐξ ὧν ἐν §. 21 τῶν ἀπὸ 9 Μαρτίου ε. ε. προτάσεών μας ἰσχυρίσθημεν ὅτι ἀποδεικνύεται ὅτι τὸ δημόσιον δὲν κατεῖχεν, ἀλλὰ κατεῖχον ἡμεῖς, ὥστε ἀναιτιολόγητος ἐστὶν ἡ ἀπόφασις ὡς πρὸς τοῦτο.

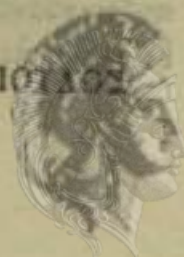
Ἐπειδὴ τὸ ἐφετεῖον ἐν σκέψει 14 ἀναφέρει ὅτι ἡ πρὸς τὸν Ἀδουραχμάνην ἐνοικίασις διὰ τοῦ 4760 συμβολαίου δὲν βλάπτει τὸ δημόσιον μὴ ἀποδειχθέντος ὅτι ἦτο γνωστὴ αὐτῇ ἡ τοιαύτη ἐνοικίασις, ἀλλὰ διὰ τοῦ §. 37 ἐν τέλει τῶν ἀπὸ 9 Μαρτίου ε. ε. προτάσεών μου ἰσχυρίσθημεν ὅτι αἱ πράξεις μου μετὰ τοῦ Ἀδουραχμάνη ἦσαν γνωσταὶ γινόμεναι διὰ δημοσίου ἐγγράφου καὶ δημοσίᾳ, καὶ οὐδεὶς ἠδύνατο νὰ μὴ λαμβάνῃ γνώσιν αὐτῶν τὸ δὲ δικαστήριον δὲν ἐκτιμᾷ τοὺς λόγους τούτους ποσῶς, ἂν ἡ δημοσία γενομένη καὶ διὰ δημοσίου ἐγγράφου πράξις εἶναι ἢ οὐ γνωστὴ, ὥστε καὶ διὰ τοῦτο ἀναιτιολόγητος ἡ ἀπόφασις.

Ἐξαιτούμεθα ὡς ἀνωτέρω.

Οἱ π λ η ρ ε ξ ο ύ σ ι ο ι

Π. ΚΑΛΑΠΑΣ. Α. Κ. ΜΠΑΛΑΝΟΣ. Π. ΠΑΠΗΑΡΡΗΓΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΑΝ

ἀριθμ. 630, 883, 210, 219, 187 τῆς πολ. δικον. καὶ παραδεχόμενον τὴν ἀπὸ 10 Δεκεμβρίου 1859, ἀπὸ τοῦ Δημ. Χατζίσκου, ὑποχρεοῖ τὸν ἐναγόμενον ὡς πρὸς τὸ παρεμβᾶν δημοσίον νὰ παραλείψῃ τὴν κατοχὴν ἐν τῇ ἐνθάδε ἀγωγῇ περιγραφέντων γηπέδων καὶ ἀναλάβῃ τὸ ἐπ' αὐτῶν ὕλικόν τῶν καλῶν ὁ ἐναγόμενος. — Ἀπαγορεύει αὐτοῖς πᾶσαν περαιτέρω διατάραξιν, ἀπειλεῖ κατ' αὐτῶν χρηματικὴν ποινὴν δραχμὰς 500 ἐπιδεχομένην παράβασιν. Διατάσσει τὴν ἐκ τῆς κατοχῆς ἀποβολὴν τοῦ ἐναγομένου ὡς καὶ τοῦ δημοσίου, καὶ τὴν εἰς αὐτὴν ἐγκατάστασιν τοῦ ἐνάγοντος. — Καταδικάζει τὸν ἐναγόμενον μετὰ τοῦ δημοσίου εἰς τὰ ἐξόδα παρούσης δίκης μετριασθέντα εἰς δραχμὰς 80 καὶ εἰς τὰ τέλη τῆς σημαντικῆς κατὰ τὸ ἥμισυ, τὸ δ' ἕτερον οὔτε νὰ σημειωθῇ οὔτε νὰ εἰσπραχθῇ, καὶ κηρύττει προσωρινὴν ἐκτέλεσιν τὴν παροδσαν ἀπόφασιν. Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀσμίᾳ τὴν 8 Ἀπριλίου τοῦ 1861 ἔτους.

Ὁ Πρόεδρος Μ. Μακρίδης ὁ ὑπογραμ. Δ. Σ. Γαλανόπουλος. Ἐδικομίσθη ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ ἐν Ἀσμίᾳ τὴν 11 Ἀπριλίου τοῦ αὐτοῦ μηνὸς ε. ἔτους.

Ὁ Πρόεδρος

Μ. Μακρίδης.

ὁ ὑπογραμματοῦς

Δ. Γαλανόπουλος.

Ὅτι ἀκριδὲς ἀντίγραφον.

Ἐν Ἀσμίᾳ τὴν ὀγδόην Μαΐου τοῦ 1861 ἔτους.

Ὁ ὑπογραμματοῦς

Γ. Παππαθανασίουπουλος.

Αριθ. 19,277.

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ ΤΩΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΕΦΕΤΩΝ

Τμήμα Β'.

Συγκείμενον ἐκ τῶν δικαστῶν Γ. Μ. Καραμάνου προεδριούντος, Ἰωάν. Σακελλαροπούλου, Δημ. Ἐμμανουήλ καὶ τῶν Στλ. Κολιάτσου Α'. παρόντων καὶ τοῦ δικηγόρου Τρ. Παππισιωτηρίου (κωλυομένων τῶν λοιπῶν δικαστῶν καὶ παρόντων) παρόντων τοῦ τε εἰσαγγελεύοντος δικηγόρου Δ. Μητσάκη (ἐλλείποντος εἰσαγγελέως καὶ κωλυομένων τῶν ἀντεισαγγελέων) καὶ τοῦ ὑπογραμματοῦς Δημ. Χαριτάκη.

Συνεδρίασαν δημοσίως ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ τὴν 13 Ἰουνίου 1861 ἵνα δικάσῃ ἐπὶ τῆς ἐξῆς ὑποθέσεως μετὰ τοῦ ἐκκαλούντος δημοσίου ἀντιπροσωπευομένου ὑπὸ τοῦ ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν ὑπουργοῦ παραστάντος ὑπὸ τοῦ πληρεξουσίου Δ. Γ. Ἀντωνοπούλου δικηγόρου καὶ τοῦ ἐρεσιδλήτου Δημ. Χατζίσκου κατοικοῦ Ἀρηνῶν παραστάντος ὑπὸ τοῦ πληρεξουσίου τοῦ Ἀριστ. Κ. Μπαλάνου δικηγόρου.

Ὁ Δημ. Χατζίσκος διὰ τῆς ἀπὸ 10 Δεκεμβρίου 1859 πρὸς τὸ ἐν Ἀσμίᾳ Πρωτοδικεῖον ἀγωγῆς του κατὰ τοῦ χατζῆ Ἀδδουραχμάνη ἐξέθεσιν ὅτι ἐν τῷ δήμῳ Ἰπάτης ὑπάρχουσι τὰ γνωστὰ θερμὰ λουτρά, ἀπὸ ὧς καὶ αἱ περὶ αὐτὰ γαῖαι κατέχονται ὑπ' αὐτοῦ λόγῳ κυριότητος ὅτι παρακλήσει τοῦ ἀντιδίκου τῷ ἐπέτρεψε κατὰ τὸ 1843 νὰ κατασκευάσῃ καλὴν πρὸς χρῆσιν τῶν λουομένων, ὅτι προτίθεται νὰ διαθέσῃ τὰ γήπεδα ἐφ' ὧν αἱ καλῶσαι κατὰ τὸ δοκοῦν, ὁ δ' ἀντίδικος ἀρνείται νὰ καταλίπῃ αὐτὰ εἰς τὴν διαθέσιν του καὶ οὕτω ἀθετῶν τὰς τοῦ κατὰ παρακλήσιν κατόχου ὑποχρεώσεις καὶ ὅτι ὁ ἀντίδικος ὡς ὢν τοιοῦτος εἶναι εἰς παράλειψιν ὑποχρεῶν. Ὅθεν ἤτήσατο νὰ ὑποχρεωθῇ ὁ ἀντίδικος νὰ καταλίπῃ εἰς τὴν κατοχὴν τὰ εἰρημένα γήπεδα ἀναλαμβάνων τὸ ὑπ' αὐτοῦ ὕλικόν, νὰ διαταχθῇ ἡ ἐγκατάστασις του καὶ διὰ πρωτοδικῆς κρατήσεως καὶ τὰ ἐξόδα.

Ὁ δὲ ἐναγόμενος χατζῆ Ἀδδουραχμάνης διὰ τῆς ἀπὸ 22 Δεκεμβρίου 1859 ἀνακοινώσεως του προσεκάλεσε τὸν δημοσίον εἰς παρέμβασιν ἵνα ἐμφανισθῇ κατ' ἡν ἡμέραν ἐπρόκειτο νὰ δικασθῇ ἢ κατ' αὐτοῦ ἀγωγὴ κλπ.

Ἐπὶ τούτοις τὸ μνησθὲν Πρωτοδικεῖον διὰ μὲν τῆς ὑπ' ἀριθ. 164 π. ε. ἀποφάσεως του ἐπέδωκε τῷ Χατζίσκῳ ἀποδείξεις, διὰ δὲ τῆς ὑπ' ἀριθ. 239 ε. ε. ἐτέρας παρεδέχθη τὴν ἀγωγὴν, ὑποχρεῶσαι τὸν τε ἐναγόμενον ὡς καὶ τὸ παρεμβᾶν δημοσίον νὰ παραλείψῃ τὴν κατοχὴν τῶν εἰρημένων γηπέδων καὶ ἀναλάβῃ τὸ ὕλικόν του, ἀπηγόρευσεν ἐπ' ἀπειλῇ χρηματικῆς ποινῆς δραχμῶν 500 πᾶσαν διατάραξιν καὶ καταδικάσιν αὐτοὺς εἰς τὰ ἐξόδα.

Τὴν ἀπόφασιν ταύτην ἐκκάλεσαν τὸν δημοσίον, ἤτήσατο ν' ἀφανισθῇ ἡ ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου, ν' ἀπορριφθῇ ἡ ἀγωγὴ καὶ νὰ καταδικασθῇ ὁ ἀντίδικος εἰς τὰ ἐξόδα.

Οὕτως εἰσήχθη ἡ ὑπόθεσις εἰς τὸ ἀκροατήριον πρὸς συζήτησιν κατ' ἡν οἱ πληρεξούσιοι τῶν μερῶν παραστάντες ἀνέγνωσαν τὰς προτάσεις τῶν δι' ὧν ἤτήσαντο.

Ὁ μὲν τοῦ ἐκκαλούντος ὅσα διὰ τῆς ἀποφάσεως του, ὁ δὲ τοῦ ἐρεσιδλήτου, τὴν ἀπόρριψιν τῆς ἐφέσεως, τὴν ἐπικύρωσιν τῆς ἀποφάσεως καὶ τὰ ἐξόδα ἐπιδοθητικῶς, τὴν παραδοχὴν τῆς ἀντεφέσεως, ὅπως ἐπικυρωμένης τῆς ἀποφάσεως κατὰ τοῦ Ἀδδουραχμάνη ἀπορριφθῇ ἡ παρέμβασις τοῦ δημοσίου, ὡς καὶ ὅλας αἱ αἰτήσεις του καὶ νὰ καταδικασθῇ εἰς τὰ ἐξόδα.

Ἀκούσαν καὶ τὴν προφορικὴν αὐτῶν ἀνάπτυξιν, καὶ τὸν εἰσαγγελεύοντα.

ΕΝΩΠΙΟΝ ΤΩΝ ΕΝ ΝΑΥΠΑΙΩ ΕΦΕΤΩΝ.

Π ρ ο τ ά σ ε ι ς

Τοῦ Δημητρίου Χατζίσκου κατὰ τοῦ Δημοσίου,
ἀντιπροσωπευομένου ὑπὸ τοῦ ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν.

Ὁ Δημήτριος Χατζίσκος ἀπέκτησε κατὰ τὸ 1833 τὴν κυριότητα καὶ τὴν κατοχὴν ἐνὸς μέρους τοῦ κτήματος Θέρμα μετὰ τῶν ἐν αὐτῷ ὑδάτων δυνάμει τοῦ ὑπὸ στοιχ. Α Χρτζετίου τοῦ ἔτους 1152 κατὰ τοῦ ὑπὸ στοιχ. Β τοῦ ἔτους 1822 ἐγγράφου, τοῦ δὲ ἑτέρου τρίτου κατὰ τὸ 1844 δυνάμει τοῦ ὑπὸ στοιχ. Γ. τῆς 30 Νοεμβρίου 1844 ἐγγράφου τῆς ἐπὶ τῶν πωλήσεων τῶν ὀθωμανικῶν κτημάτων ἐξεταστικῆς ἐπιτροπῆς καὶ τῶν μετ' αὐτὸ ἐν τῇ δικογραφίᾳ καὶ τῷ ἐντύπῳ φυλλαδίου καταχωρημένον ἐγγράφον. Ἐπομένως ὁ Δ. Χατζίσκος ἐγένετο κύριος ὁλοκλήρου τοῦ ὕδατος διότι ὁ ὀθωμανὸς Ὀτομὴ Ἀγᾶς καὶ ὡς κληρονόμος Λατίφαγα καὶ Ματίκαγα εἶχε τὰ δύο τρίτα τοῦ ὕδατος μετὰ τῶν ἄλλων κτημάτων ἐκτὸς τοῦ ἐνὸς τρίτου Ἀργυροχωρίου, Βρωμοσυκιᾶς καὶ Βιγορύλου, ὥστε τὰ δύο τρίτα τοῦ ὕδατος διὰ τοῦ πωλητηρίου τούτου καὶ τὸ ἕτερον τρίτον προκυρουμένου, μετέδωκαν εἰς τὴν κυριότητα καὶ κατοχὴν τοῦ Δ. Χατζίσκου. Ἀπὸ δὲ τῆς ἐποχῆς τῆς ἀγορᾶς ὁ Δ. Χατζίσκος παρέλαβεν εἰς τὴν κατοχὴν τοῦ τῆν τε πηγῆν τοῦ ὕδατος καὶ τὰ κτήματα τὰ περὶ αὐτῆς. Ἐνταῦθα δὲ ὀφείλω νὰ παρατηρήσω ὅτι ἐπὶ τῆς προκειμένης δίκης περὶ κατοχῆς δὲν δύναται νὰ ἐξετασθῇ τὸ ζήτημα τῆς κυριότητος, καὶ ἐπομένως ἐκτὸς τοῦ προκειμένου εἶναι ὅσα τὸ δημόσιον περὶ τούτου ἀναφέρει. Ἄλλως τε καὶ ὡς πρὸς τὴν κυριότητα τὸ δημόσιον οὐδεμίαν δύναται νὰ φέρῃ ἀντίρρησην διότι ὅχι μόνον ἐγνώρισεν ὡς κύριον τῆς τε γενικῆς καὶ τοῦ ὕδατος, ἀλλὰ καὶ τοὺς τίτλους μου ἀνεγνώρισεν καὶ ἐπικύρωσεν. Τὴν κυριότητα καὶ τὴν κατοχὴν τοῦ Δ. Χατζίσκου ἐπὶ τοῦ ἐνὸς τρίτου τοῦ περιελθόντος εἰς αὐτὴν ἐν τῇ ἀγωγῇ τοῦ Ζέρβα, οὐδέποτε τὸ δημόσιον ἠμφισβήτησεν, ἐπειδὴ ὁμοῦ καὶ ὡς πρὸς τὸ ἕτερον τρίτον τοῦ κτήματος τοῦ περιελθόντος εἰς τὸν Δ. Χατζίσκον ἐκ τῆς ἑτέρας ἀγορᾶς ἦτοι τὸ μερίδιον τοῦ Ὀσμάν Μπιστίστα, τὸ δημόσιον ἐστὶ διαφιλονεικίας, ὁ Δ. Χατζίσκος ὑπέβηκε κατὰ τὴν 24 Ἀπριλίου 1840 τὰ χρτζετία ἀμφοτέρων τῶν ἀγορῶν εἰς τὴν ἐξεταστικὴν ἐπιτροπὴν καὶ ἐπέμενεν εἰς τὴν κυριότητα ἰδίως τοῦ τελευταίου, διότι ὡς ἐβρίθη ὡς πρὸς τὸ πρῶτον δὲν ὑπάρχει διαφιλονεικία, ἀλλὰ μάλιστα ὁ Δ. Χατζίσκος εὐρίσκειται εἰς τὴν κατοχὴν τοῦ δι' αὐτῆς ἀγορασθέντος ἐνὸς τρίτου ὅτι δὲ ὁ Δημ. Χατζίσκος ἦτον ἀναμφισβητήτως κύριος καὶ κάτοχος τοῦ ἐνὸς τρίτου τοῦ Ζέρβα καὶ ὅτι μέχρι τοῦ 1843 ἐζήτην νὰ ἀναγνωρισθῇ καὶ ὡς πρὸς τὸ ἕτερον τρίτον τὸ διαφιλονεικούμενον ὑπὸ τοῦ δημοσίου καὶ ἐθεώρει ἑαυτὸν κύριον τῶν δύο τρίτων. προκύπτει ἐκ τῆς ἀναφορᾶς τῆς 25 Ἀπριλίου 1840 ἐκ τῆς ἑτέρας ἀναφορᾶς τῆς 24 Νοεμβρίου 1840 ἐκ τῆς ἀπὸ 13 Αὐγούστου 1841 ἐκ τῆς ἀπὸ 22 Ιουνίου 1843 ἐκ τῆς ἀπὸ 9 Αὐγούστου 1843 ἐκ τῆς πρὸς τὴν ἐπιτροπὴν ἀναφορᾶς τοῦ ληφθείσης τὴν 5 Ιουνίου 1844 καὶ ἐκ πλείστων ἄλλων ἐγγράφων καὶ ἰδίως ἐκ τῆς ὑπ' ἀριθ. 5229 τῆς 27 Σεπτεμβρίου 1842 διαμαρτυρίας μας ἐπιδόσης τῷ ὑπουργῷ τῶν Οἰκονομικῶν τῆς 30 Σεπτεμβρίου 1842 ὁ Δημ. Χατζίσκος κύριος ὢν τῶν θερμῶν λουτρῶν Ἰπάτης καὶ παρακληθεὶς ὑπὸ τοῦ Χατζῆ Ἀδδουραχμάνη ἐπέτρεψεν αὐτῷ κατὰ τὸ 1843 νὰ κατασκευάσῃ καλύδας περὶ αὐτὰ πρὸς χρῆσιν τῶν λουομένων. Κατὰ τὸ 1859 προσκαλούμενου τοῦ Χατζῆ Ἀδδουραχμάνη νὰ παραλείψῃ τὴν κατοχὴν ἣν κατὰ παράκλησιν εἶχε, ὁ Δ. Χατζίσκος ἐνήγαγεν αὐτὸν ἐνώπιον τῶν ἐν Λαμίᾳ Πρωτοδικῶν ἐπὶ παραλείψει τῆς εἰρημένης κατοχῆς. Συνεπείᾳ προσκλήσεως τοῦ ἐναγομένου τὸ δημόσιον παρηνέθη εἰς τὴν δίκην καὶ ἐνώθην μετὰ τοῦ ἐναγομένου ἐζήτησε τὴν ἀπόρριψιν τῆς ἀγωγῆς. Τὸ Πρωτοδικεῖον Λαμίας διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 164 (1861) ἀποφάσεώς του ὑπεχρεώσε τὸν Δ. Χατζίσκον νὰ ἀποδείξῃ ὅτι πρὸ πολλῶν ἐτῶν κατέχει τὸ ἐπίδικον, ἐπέτρεψεν εἰς τὸν ἐναγόμενον νὰ ἀνιγίρη καλύδας κτλ. Διὰ δὲ τῆς ὑπ' ἀριθ. 239 (1861) ἑτέρας ἀποφάσεώς του ἐξετίμησε τὰς προσχυθείσας ἀποδείξεις καὶ παρεδέχθη τὴν ἀγωγὴν, ὑπεχρεώσε τὸν τε ἐναγόμενον καὶ τὸ ἀναδигθέν τὸν ἀγῶνα δημόσιον νὰ παραλείψῃ καὶ τὴν κατοχὴν κτλ. Γενομένης ἐφέσεως ὑπὸ μόνου τοῦ Δημοσίου τὸ Ἐφετεῖον Ἀθηνῶν διὰ μὲν τῆς ὑπ' ἀριθ. 19,277 (1861) ἀποφάσεώς του διέταξε τὸν Δ. Χατζίσκον νὰ προσάξῃ διάφορα ἐγγράφα, διὰ δὲ τῆς ὑπ' ἀριθ. 19,964 (1862) ὁριστικῆς ἀποφάσεώς του ἐδέχθη τὴν ἔφεσιν τοῦ δημοσίου καὶ ἀπέρριψε τὴν ἀγωγὴν τοῦ Δ. Χατζίσκου. Τὴν τελευταίαν ἀπόφασιν ἀνῆρσε κατ' αἰτησίν μου ὁ Ἄρειος Πάγος διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 133 (1862) ἀποφάσεώς του, καὶ παρέπεμψε τὴν ὑπόθεσιν εἰς τὸ ἐν Πάτραις Ἐφετεῖον, τὸ ὁποῖον ἐπὶ τῶν προτάσεων τῶν μερῶν ἐξέδωκε τὴν ὑπ' ἀριθ. 479 (1862) ἀπόφασιν τοῦ δι' ἧς παρεδέχθη τὴν ἔφεσιν τοῦ δημοσίου καὶ ἀπέρριψε τὴν ἀγωγὴν τοῦ Δ. Χατζίσκου. Ἀλλ' ὁ Ἄρειος Πάγος κατ' αἰτησίν μου ἀνῆρσε διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 70 ε. ε. ἀποφάσεώς του τὴν εἰρημένην ἀπόφασιν τῶν ἐν Πάτραις Ἐφετῶν καὶ παρέπεμψε τὴν δίκην εἰς τὸ Ἐφετεῖον τοῦτο. Ἐπειδὴ δυνάμει τῆς ὑπ' ἀριθ. 70 ε. ε. ἀποφάσεως τοῦ Ἀρείου Πάγου τὸ Ἐφετεῖον τοῦτο ἐπαναλαμβάνει τῆς δίκης ὁλοκλήρου, ἦτοι τῆς ἐκδικάσεως τῆς ἐφέσεως τοῦ δημοσίου. Ἐπειδὴ τὸ δημόσιον δὲν ἐξεκάλεσε τὴν ὑπ' ἀριθ. 164 (1860) ἀπόφασιν τῶν ἐν Λαμίᾳ Πρωτοδικῶν, ἀλλ' ἐκ τούναντίου ἀπέδεχθη καὶ ἐξετέλεσεν αὐτήν, ἐπομένως οἱ λόγοι τῶν προτάσεων τοῦ δημοσίου ὅτι παρανόμως ἐπετράπη ἡ μαρτυρικὴ ἀπόδειξις καὶ ὅτι δὲν πρέπει νὰ ληφθῶσιν ὑπ' ὄψιν αἱ συνεπείαι τῆς εἰρημένης ἀποφάσεως συνταχθεῖσαι μαρτυρίαι εἶναι ἀπαράδεκτοι. Ἐπειδὴ ἐκτὸς τούτων οἱ αὐτοὶ λόγοι εἶναι ἀπαράδεκτοι διότι διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 19,277 ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθῆναις Ἐφετῶν ἀπέρριψαν, καὶ ἡ ἀπόφασις αὕτη δὲν ἀνῆρθη, ἄλλως τε εἶναι ἀνοπόστατοι διὰ τοὺς λόγους οὓς ἡ εἰρημένη ἀπόφασις ἀναφέρει, καὶ προσέτι

εξουσίαζε τὸ ἐν τρίτον ὅπερ ἀγόρευεν ἀπὸ τὸν Ὀθωμανὸν Ζέρβαν, ὡς ἤκουσεν ὁ μάρτυς, ὅτι μετὰ τὴν ἐποχὴν αὐτὴν ἐξουσίαζε τὰ δύο τρίτα ὁ Χατζίσκος καὶ τὸ ἐν τρίτον τὸ δημόσιον.

17) Ὁ Κωνστ. Ἀναγνωστόπουλος, ὅτι ὁ Χατζὴ Ἀβδουραχμάνης περὶ τῶν Λουτρῶν πρὸ πολλῶν ἐτῶν ὡς ἀπὸ τοῦ ἰδίου ἤκουσε, τῇ ἀδείᾳ τῆς Κυβερνήσεως ἀνήγειρε καὶ διατηρεῖ εἰσέτι παραπήγματα· ὅτι κάποτε ἀλλὰ δὲν ἐνθυμεῖται τὴν ἐποχὴν) καὶ ἄλλοι τινὲς ἐζήτησαν νὰ κάμουν παραπήγματα εἰς τὰ λουτρά διὰ νὰ ἀφαιρῶνται καθὼς καὶ ὁ Ἀβδουραχμάνης, ἀλλ' ὡς ἤκουσεν ὁ μάρτυς καὶ καθόσον ἐνθυμεῖται ἡ ἀρχὴ τοῦ ἐμποδίσαν, συνεπέλα παραπόνων τοῦ Ἀβδουραχμάνη, ἀλλὰ δὲν ἐνθυμεῖται ὁ μάρτυς ποῖα ἀρχὴ, ὅτι μετὰ τῶν ἐτῶν 1813 καὶ 1815, ὡς ἐνθυμεῖται, Μηχανικός τις (παρὰ τίνος ἀπεισταλμένος ἀγνοεῖ) ὑπῆγεν εἰς τὰ λουτρά ἰσχυρὰ ἐργάτας καὶ ἤνοιξαν μίαν σὺδαν διὰ νὰ ἐξέρχεται τὸ νερὸν μὲ εὐκολίαν ἀπὸ τὴν δεξιμένην, ὅτι λούονται καὶ νὰ καθαριεθῇ αὕτη, τοῦτο δὲ τὸ γνωρίζει ὁ μάρτυς, διότι διερχόμενος ἐκεῖθεν ἐπὶ πολλὰς μέρας ἐβλεπε τοὺς ἐργάτας ἐργαζομένους· τοὺς ἠρώτησε καὶ τοὺς εἶπεν ὅτι ἐργάζονται κατὰ διαταγὴν τοῦ Μηχανικοῦ· ὅτι ἤκουσε ὁ μάρτυς ὅτι μετὰ τοῦ Χατζίσκου καὶ τοῦ Χ. Ἀβδουραχμάνη ὑπάρχει ἐνοικιαστήριον περὶ τοῦ κτήματος Θέρμα, ἀλλὰ δὲν γνωρίζει ἂν διὰ τὰς γαῖας ἢ διὰ τὰ λουτρά, ὅτι ὁ Χατζίσκος πλείον τῶν παραπήγματων τοῦ Ἀβδουραχμάνη ἔχει οἰκίσκον κτισμένον· ὅτι οἱ λούμενοι ἐὰν θέλουν κίμνουν καλὸν ὅτι περὶ τῶν λουτρῶν μὴ παρεμποδίζονται παρὰ τινος.

18) Ὁ Αἰθ. Τζικόνης, ὅτι μετὰ τὸ ἔτος 1840 ἐκ τοῦ κτήματος Θέρμα ὁ Χατζίσκος ἐξουσίαζε τὸ ἐν τρίτον, τὰ δύο τρίτα τὸ δημόσιον τὰ δὲ λουτρά καὶ αἱ περὶ γαῖαι ἦσαν ἐθνικαί, τοῦτο δὲ τὸ γνωρίζει διότι κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην διετέλεσεν ὑπρέτης παρὰ τοῦ Χατζίσκου καὶ τῷ εἶπεν ὁ ἴδιος ὅτι· ὡς τὸν ἤκουσεν ὁ μάρτυς· εἶδεν τοιαύτας ὁδηγίας καὶ εἰς τὸν ἐπιστάτην του, τὸ ὄνομα τοῦ οὐοῖου δὲν ἐνθυμεῖται ὁ μάρτυς, ὅτι μετὰ τὸ ἔτος 1840 (ἀλλὰ δὲν ἐνθυμεῖται τὴν ἐποχὴν) ὡς ἤκουσεν, ὁ Χατζὴ Ἀβδουραχμάνης περὶ τῶν λουτρῶν τῇ ἀδείᾳ τῆς Κυβερνήσεως ἀνήγειρε παραπήγματα τὰ ὅποια διατηρεῖ καὶ μέχρι τοῦδε, ὅτι ὡς ἤκουσεν ὁ μάρτυς, μίαν φορὴν, ἀλλὰ δὲν ἐνθυμεῖται τὴν ἐποχὴν, ὁ Γεωμέτρης Δομάτιερ ἐπῆγεν εἰς τὰ λουτρά, ἀλλὰ πρὸς ποῖον σκοπὸν καὶ τί ἐκτελεῖ ἐκεῖ δὲν γνωρίζει ὁ μάρτυς· ὅτι πρὸ 4 ἢ 5 ἐτῶν ὑπάρχοντος οἰκονομικοῦ ἐφόρου τοῦ Νιολαΐδου ὁ Χατζίσκος ἐπαχείρησε νὰ κτίσῃ οἰκίσκον εἰς τὰ λουτρά, ὁ δὲ μάρτυς κατήγγειλε τὸ γεγονός εἰς τὸν ἔφορον, τούτῳ, ὅτι πρόκειται νὰ ἐγερθῇ οἰκίσκος ἐπὶ ἐθνικῆς γῆς, ὅτι ὁ ἔφορος ὑπῆγε τότε εἰς τὰ λουτρά, ἀλλὰ τί ἔκαμε δὲν γνωρίζει ὁ μάρτυς.

Ἐπειδὴ ἐκ τῶν ἐκτεθεισῶν καταθέσεων τῶν μαρτύρων τῆς τε ἀποδείξεως καὶ ἀνταποδείξεως, καὶ ἂν δὲν ληφθῇ ὑπ' ὄψιν ἡ κατάθεσις τοῦ μάρτυρος Γ. Σκοῦρα, καθ' οὗ τὸ δημόσιον προτείνει ἐξαιρέτως ἐνστάσιν, χωρὶς νὰ ἐπαναλάβῃ καὶ τὰς κατ' ἄλλων ἐνώπιον τοῦ εἰσηγητοῦ προταθείσας, δι' ὃ θεωρεῖται καὶ ὡς παραιτούμενον τῶν εἰρημένων ἐνστάσεων, καὶ ἂν ἀπ' ἐναντίας ληφθῶσιν ὑπ' ὄψιν αἱ καταθέσεις τῶν μαρτύρων τῆς ἀνταποδείξεως Γ. Κατζίμπρα, Δήμου Κοντοδήμου καὶ Ἀναγν. Κραββαρίτου, καθ' ὧν ὁ ἐνάγων ἐπρότεινεν ἐνώπιον τοῦ εἰσηγητοῦ καὶ ἐπανέλαβεν εἰς τὸ ἀκροατήριον ἐνστάσιν ἐξαιρέτως ἀποδεικνύσεται κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ δικαστηρίου, ὅτι ὁ ἐνάγων εἶναι κάτοχος διανοίᾳ κυρίου τῶν εἰς τὸ κτῆμα Θέρμα κειμένων γηπέδων, καθὰ ἐν τῇ ἀγωγῇ αὐτὰ περιγράφονται, διότι οἱ μὲν μάρτυρες τῆς ἀποδείξεως βεβαιοῦν.

α.) Ὅτι ὁ ἐνάγων ἔχει παρὰ τοῖς λουτροῖς ὠκοδομημένον οἰκίσκον πρὸ πολλῶν ἐτῶν, ὅπερ βεβαιοῦν καὶ οἱ τῆς ἀνταποδείξεως.

β.) Ὅτι πρὸ τριῶν ἢ τεσσάρων ἐτῶν ὁ ἐνάγων διὰ τοῦ ἐνοικιαστοῦ τοῦ κτήματος Θέρμα Γ. Σκοῦρα, ὅχι μόνον περιέφραξε τὸν κρατῆρα τῶν λουτρῶν διὰ ξύλων ἰδίαις δαπάναις, διὰ νὰ προφυλάττωνται οἱ λούμενοι ἐκ τοῦ κινδύνου τοῦ προσερχομένου ἐκ τῆς προσεγγίσεως αὐτῶν εἰς τὸν κρατῆρα, ἀλλὰ καὶ τὴν σὺδαν (χάνδακα) ἐκαθάρισε πρὸς διευκόλυνσιν τῆς ροῆς τῶν ὑδάτων.

γ.) Εἰς τὴν ἐργασίαν τοῦ περιφράγματος τοῦ κρατῆρος ὁ ἐναγόμενος Ἀβδουραχμάνης ὅχι μόνον ἦτο παρὼν καὶ ἔλαβε μέρος, ἀλλ' ἐπρομήθευσε κατ' ἐντολὴν τοῦ Γ. Σκοῦρα ἐντολοδόχου τοῦ ἐναγοντος τὴν διὰ τὸ περιφράγμα ἀπαιτουμένην ξυλείαν.

δ.) Διότι οἱ ὑπεννοικιάζοντες τὸ χόρτον τοῦ κτήματος Θέρμα ποιμένες ἀπὸ τὸν ἐνοικιαστὴν Γ. Σκοῦραν ἀνήγειραν καλύβας ἀνεμποδίστως περὶ τῶν Λουτρῶν καὶ

ε.) Διότι οἱ ῥηθέντες ποιμένες ἔδωσκον ἀνεμποδίστως τὰ ποιμένα των μέχρι τοῦ χειλὸς τῆς δεξιμένης τῶν Λουτρῶν καὶ ἐμποδίζον τὸ ἐκεῖσε χόρτον ἀπὸ τοῦ νὰ νεμηθῶσιν ἄλλοι, οἱ δὲ μάρτυρες τῆς ἀνταποδείξεως οὐδὲν θετικὸν καὶ ὠρισμένον κυρίως περὶ τῆς κατοχῆς τοῦ δημοσίου καταθέτουν, διότι καὶ μὲν βεβαιοῦν οὗτοι ὅτι ἤκουσαν ἀπὸ τὸν Ἀβδουραχμάνην, τὸν υἱὸν του, καὶ ἄλλους, ὅτι τὰ παραπήγματα τὰ ὅποια οὗτος ὁ Ἀβδουραχμάνης καθ' ἑκάστην θέρην ἀνέγειρε παρὰ τοῖς λουτροῖς τὰ ἀνέγειρε ἀδείᾳ τῆς Κυβερνήσεως ἢ τῶν ἀντιπροσώπων αὐτῆς ἀρχῶν, ἀλλ' ἡ κατάθεσις των αὐτὴ ἀνασκευάζεται.

α.) Ἀπὸ τὴν τοῦ μάρτυρος τῆς ἀνταποδείξεως Κωνστ. Μανθοπούλου βεβαιουμένου ὅτι ὁ Ἀβδουραχμάνης ἐρωτῶμενος ὑπὸ διαφόρων ἐλεγεν, ὅτι μὲν ὅτι ἀδείᾳ τοῦ Νομάρχου, ὅτι δὲ ὅτι ἀδείᾳ τοῦ ἐναγοντος Δ. Χατζίσκου ἀνέγειρε τὰ παραπήγματα παρὰ τοῖς λουτροῖς.

β.) Ἀπὸ τῶν μαρτύρων τῆς ἀποδείξεως Ζήκου Τζοπανοκαστωπούλου, Θεοδ. Γεωργίου καὶ Ἀναγν. Ψυχανώπουλου, καταθέσεις, ἐξ ὧν βεβαιοῦται ὅτι ὁ Ἀβδουραχμάνης συνειργάσθη εἰς τὸ περιφράγμα τοῦ κρατῆρος τῶν

ΣΤΟΙΧΕΙΟΝ Ζ΄.

Α. Μπαλάνος.

Τὸ πρᾶγμα ὡς ἐνταῦθα ἀναφέρεται ἔγραψεν ὁ ταπεινὸς ἐν Κυρίᾳ τῷ ὑφίστῳ Δερβίς Ἀχμέδ δικαστικὸς ἐπὶ τρὸς ἐν τῇ Ἐπαρχίᾳ Πατρατσικίου.

ἡ Σφραγίς
(Δερβίς)
(Ἀχμέδ.)

Παραίτιον τῆς γραφῆς τοῦ παρόντος, τὸ ἑξῆς.

Εμφανισθεὶς ἐνώπιον τοῦ ἱεροῦ Δικαστηρίου ὁ καλούμενος Ἐσσεγιδ Χουσεὶν ἀγᾶς υἱὸς Ρουστέμ ἀγᾶ κάτοικος τῆς συνοικίας τοῦ μεγάλου Τσαμίου (οὗτος ἐκ τῶν συνοικιῶν τῆς κωμοπόλεως Πατρατσικίου) παρόντων τῶν αἰτίων τοῦ ἐγγράφου τούτου, Ματούς ἀγᾶ Νατίρ καὶ Λατίφ ἀγᾶ Δερμπέτα, ἐδήλωσε καὶ ὡμολόγησεν οἰκειοθελῶς καὶ ἀπαραδίστως, ὡς ἔπεται, ὅτι ἄχρι τῆς τελείσεως τῆς ἐφεξῆς πωλήσεως καὶ τῆς παραχωρήσεως ἔχων ὑπὸ τὴν κυριότητα καὶ τὴν κατοχὴν μου, ἐντὸς μὲν τῆς συνοικίας Βογομόλου κειμένων ζευγαροσπητιῶν, κηποτόπων καὶ ἀμπέλου, ἐν δὲ ταῖς γαίαις, Βαρκά, Καμάρια καὶ θέρμα ἀνιθρόοντος, ῥέοντος ὕδατος καὶ δεξίμενης, δύο μερίδας ἀδιανεμήτους καὶ ἐπὶ χειμαδίου, καὶ ἐπὶ τῶν εἰς Ἀχούρια καὶ Βαῖζα Δερβίς κειμένων καλλιεργησίμων καὶ μὴ καλλιεργησίμων δασῶν, ἀκαλλιεργήτων ἀγρῶν καὶ γαιῶν, ὀλίγων πολλῶν (ὡς δηλοῦσι τὰ εἰς χεῖρας τῶν ἀνωτέρω ῥηθέντων ἐγγράφα κατοχῆς, ὑπὸ τῶν κυρίων τῆς γῆς ἐκδοθέντα) δικαιώματα κατοχῆς καὶ χρήσεως, κατὰ τὰ δύο τρίτα, ἐπώλησα ταῦτα ὀριστικῶς καὶ παραχώρησα ἀληθῶς καὶ νομίμως καὶ παρέδωκα, τὰς μὲν γαίας καὶ τὸ χειμαδίον, διὰ πέντε χιλιάδας ἑπτακοσίας πεντήκοντα γρόσια, τὰς δὲ ῥηθείσας ἰδιοκτησίας, ἐπὶ τιμήματος ἑπτακοσίων πεντήκοντα γροσίων, τὸ ὅλον διὰ γρόσια ἑξ ἑξαχμιάς καὶ πενταχμίας· οἱ δὲ ἀνωτέρω ῥηθέντες ἡγόρασαν καὶ παρέλαβον καὶ παραδέξαντο ἀκολούθως ἐγὼ ἔλαβον ἀνελλιπῶς ἐκ τῶν χειρῶν αὐτῶν τότε τίμημα τῶν πωληθέντων καὶ τὸ ἀνταλλάγμα τῶν παραχωρηθέντων. τοῦ λοιποῦ πρὸς τὰς παραχωρηθείσας ταύτας γαίας καὶ τὸ χειμαδίον καὶ τὰς ἰδιοκτησίας οὐδεμίαν περιλήφθη σχέσιν ἐμοὶ ἐπὶ οὐδενὶ λόγῳ, ἀλλὰ περιήλθον εἰς τὴν κυριότητα καὶ τὴν κατοχὴν τῶν ῥηθέντων Ματούς ἀγᾶ καὶ Λατίφ ἀγᾶ, ἐν κοινῇ. ἔστωσαν κύριοι καὶ κάτοχοι τούτων κατὰ τὸ δοκούν.

«Ταῦτα εἰπόντος, μετὰ τὴν ἐπιβεβαίωσιν, ἔγραψεν κατ' αἴτησιν τὸ παρὸν. Λήγοντος τοῦ Ζελλιαδὲ τοῦ χιλιοστοῦ δικαστικοῦ εἰκοστοῦ τετάρτου ἔτους.

Μάρτυρες.

- Χαϊὰν Ζαδὲ Χασάν ἀγᾶς.
- Ἐσσεγιδ Ἀδδῆ Ἐφέντης ἱμάμης τοῦ Τσαμίου ἀκτοῦ.
- Ἐσσεγιδ Σαῖχ Μουχαμῆδ υἱός.
- Χασάν Ζέρβας, υἱὸς Δελῆ ἱερατή.
- Χαϊδάρ Κοντσάλης.
- Δελῆ Ἀχμέδ, κλητὴρ

κλπ.

Ἐπικυροῖ τὸ ἀκριβὲς τῆς παρούσης ἐκ τοῦ Ὀθωμανικοῦ μεταφράσεως.

Ἐν Αῤῥαῖς, τῇ 8 Νομβρίου 1858.

Ὁ Διερμηνεὺς τῆς Κυβερνήσεως
Κ. Ι. ΑΦΘΟΝΙΔΗΣ.

ΣΤΟΙΧΕΙΟΝ Η΄.

Α. Μπαλάνος.

Ἐκ τῶν κατοίκων τῆς κωμοπόλεως Πατρατσικίου ὁ Σαῖχ Χουσεὶν ἀγᾶς υἱὸς Ρουστέμ ἀγᾶ, αὐτοπροσώπως μὲν δι' ἑαυτὸν, ὡς πληρεξούσιος δὲ ἐκ μέρους τῆς συζύγου, αὐτοῦ, Φατμῆς Χανούμης θυγατρὸς Μουσταφᾶ ἀγᾶ· ὅσα οἱ ῥηθέντες, ὅτι Χουσεὶν ἀγᾶς καὶ ἡ διαλεχθεῖσα σύζυγος αὐτοῦ Χανούμ εἶχον ὑπὸ τὴν αὐτῶν κατοχὴν, κείμενα πλησίον τῆς συνοικίας Βογομόλου καὶ εἰς τοὺς τόπους τοὺς καλουμένους Θέρμα, Ἀχούρια, Βαρκά, Καμάρι καὶ Μπαπᾶ Δερβίς, καὶ τὸν ὑπὸ τὴν κυριότητα καὶ τὴν κατοχὴν τῆς συζύγου αὐτοῦ ἐν τοῖς κήποις κείμενον κήπον τοῦ Βαῖζ Ζαδὲ μετὰ τῶν οἰκιῶν αὐτοῦ, καὶ τοὺς εἰς τοὺς ῥηθέντας τοπούς ἀγρούς, καὶ τὰς γαίας, καὶ τὰς ἰδιοκτησίας, καὶ τὰ δένδρα, καὶ τὸ χειμαδίον, καὶ τὰς ἐντὸς τοῦ Βογομόλου ζευγοτικὰς οἰκίας, ὀλίγα πολλὰ, ἐν συνόλῳ τὰ δύο τρίτα τῶν κτημάτων, ἐξ ὧν προλαβόντος ὁ ῥηθείς Χουσεὶν ἀγᾶς παραχώρησε πρὸς τὸν Ζέρβαν Χαῖν τῇ ἐλευθερίᾳ αὐτοῦ θελήσει, ἐξέποιήσει πρὸς τοὺς φέροντας τὸ παρὸν ἐγγράφον Ματούς ἀγᾶ καὶ Λατίφ ἀγᾶν,